

KARANLIK PRENS YOLU #2

KARANLIK TUTKUM

WALL STREET JOURNAL GÖKSATAN YAZARLARI

Parker S. Huntington
L.J. Shen

OLIMPOS®

FARROW

Görev basitti.

İçeri gir. Kolyeyi al. Dışarı çık.

Ama iki sorunum vardı.

Birincisi: Amerika'nın en ulaşılmaz bekârı beni yakalamıştı.

İkincisi: Beni çalışmanı olarak yanında tutmaya karar vermişti.

Zach Sun'ın kışı, hissettiğim en soğuk kış olabilirdi.

Ancak nasıl oluyorsa tenimi yakmayı başarıyordu.

Ketum, planlı ve acımasızdı.

Başkalarının zayıflıklarından besleniyordu.

Oysa bu sefer dengiyle karşılaştığının farkında bile değildi.

O Amerika'nın kraliyet ailesinden olabilirdi, bu yoksul kıza yükselerek kraliçe olacaktı.

ZACH

O benim küçük evcil hayvanımdı.

Cesur, zeki ve kurnaz. Bir sanat eseri kadar güzel.

Ben sanat eserleri koleksiyonu yapıyordum ve o da

bu koleksiyona eklediğim son parçaydı.

Farrow Ballantine hayatımın ortasına düşüp planlarımı altüst etmişti. Onda evleneceğim kadında aradığım özellikler yoktu.

Çok asiydi. Kesinlikle kontrol edilemezdi.

Onunki gibi bir fizik ve buz mavisi gözler genelde içimde hiçbir şey uyandırmazdı ama tüm bunlar onun bilmiş tavırlarıyla birleşince, bana bu günaha boyun eğmekten başka çare bırakmıyordu.

Sadece bu seferlik kendimi akışa bırakacaktım.

Hem yırtıcı hayvanlar bile avlarıyla oynarlardı.

Ben mi? Ben onu bütün olarak yutmayı, benden sonra hayatına girecek adama hiçbir şey bırakmamayı planlıyordum.

KARANLIK TUTKUM

ÇALMA LISTESİ

HWASA – LMM

Koven Wei & Aleebi – LIPSTICK

JUNNY & Gaeko – INVITATION

Beauty School Dropout – A\$\$\$A\$\$IN

Vaines – Punchdrunk

XG & Ciara & Jacksin Wang & JAKOPS – LEFT RIGHT REMIXX

Conan Gray – People Watching

Sion – Braindead

thuy – i hope u see this

ieuan – Pretty When U Cry

EMELINE – this is how i learn to say no

The Rose – Back To Me

88rising & Stephanie Poetri & Jackson Wang – I Love You 3000 II

ONE OK ROCK & Teddy Swims – Free Them

Jung Kook & Latto – Seven

Jay Park – Yesterday

JP Saxe & Eric Chou – A Little Bit Yours

jaesun & Zeru – Leaves

Destiny Rogers – Tomboy

HWASA – TWIT

ZM

Haojem – Over 85

BINGBANG – Still Life

MICO – cut my hair

Eric Chou & Shan Yichun – When You Loved Me

EMELINE – cinderella's dead

XG – WINTER WITHOUT YOU

James Lee & Shan Yichun – Sinking

D.N.A. & LAY & Shan Yichun – All in

Duzenleme

Ny.Ozlem

KARANLIK TUTKUM

Parker S. Huntington
L.J. Shen

Çeviren:
Türkan Çolak

OLİMPOS

Ninova

Kitabımıza başlamadan önce, Zach ve Farrow'a şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu ikilinin tıpkı bizim gibi olduğu şakasını yapmaktan hoşlanıyoruz; bir şekilde yürütmeyi başardığımız bir kültür çatışması. İkimiz de daha önce böyle bir kitap yazmamıştık. Bunu yazma fırsatına ulaşmak bile bir ayrıcalık.

Ben (Parker) kültürümü bir gün dünyayla paylaşabileceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de bir aşk hikâyesiyle harmanlayarak. Yarı Vietnamlı yarı Çinliyim, hem Orange County'de hem de DMV'de yaşayan kaçık, harika ve birbirine sıkı sıkıya bağlı ailem tarafından yetiştirildim. Karanlık Tutkum'da yer alan pek çok şey kişisel deneyimlerime dayanıyor. Çılgınca, neredeyse inanılmaz ve bağımlılık yapan deneyimler. Hayatımdan küçük kesitleri sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Leigh, bu kitabı benimle birlikte yazmayı kabul ettiğin ve çocukluğumla ilgili anılarımı dinlediğin için sen bir azizesin.

Lafı açılmışken... Ben (Leigh) en yakın dostumla birlikte bu kitabı yazarken yazım aşamasının her saniyesinden çok büyük keyif aldım. Bu kitap yozlaşmış ve muazzam esprilerle dolu. Yani Parker'la dostluğumuzun bir yansıması âdeta. (Genelde konuşmalarımızın yüzde biri iş hakkında olur. Yüzde doksan dokuzu da yemek ve aile konularında bölünür.) Parker benim iş hayatındaki karım ve Asyalı Amerikalılar arasında boşanma oranının %12,4 olduğunu düşünürsek, büyük ihtimalle ömür boyu birlikte olacağız.

Zach ve Fae'yle ilgili sevdiğim şeylerin çoğu aramızdaki günlük sohbetlerden uyarlandı. Pekâlâ, artık sözlerimi bitiriyorum ki sizler de hikâyeye dalabilesiniz. Keyfini çıkarın!

xoxo,

Parker ve Leigh

(Not: Millet, teyze gerçek. Çalıntı araba olayı da öyle. İlk başta ben de inanmadım ama sonra Parker bana makbuzları gösterdi. HAYATIMDA BİR CELESTE'YE İHTİYACIM VAR. –Leigh)

“Mucizeler biraz zaman alır.”
İyilik Perisi, Külkedisi Masalı

GİRİŞ

Zach

Babam hep insanların kâğıt, anılarinsa mürekkep olduğunu söylerdi. Kendi kitabımın önce katrana bulanıp sonra parçalara ayrılabilceğini bilmiyordum.

Cömert bir babayla büyüdüm. Para. Soyadı. Sevgi. İyi bir ahlak anlayışı; daha da iyi bir diş yapısı. Bana hepsini bahşetti.

Ancak babamın bana bahşettiği en değerli şey neydi biliyor musunuz? *Hayatı.*

On İki Yaşında

Bütün felâketlerde olduğu gibi benim de hayatımın en kötü günü gayet masum başladı. Babamla birlikte babamın Bentley Flying Spur'ünün arka koltuğunda oturuyorduk, şoförümüz yoğun trafiği aşmak için çaresizce şerit değiştirip duruyordu. Hiç susmayan korna sesleri kulaklarıma doluyordu. Sanki gök yarılmıştı. Müzayede evinden ayrıldığımızdan beri fırtına dinmemişti. Radyoda bangır bangır çalan Simon and Garfunkel'in "Bookends" şarkısı yüzünden kendi düşüncelerimi duyamıyordum.

Arabanın camına hohlayıp buğuya bir kılıç çizerken babamın bakışlarını enseme hissedebiliyordum.

İçini çekti. "Bence bir hobi edinsen iyi olur."

“Hobiler faydalı şeyler değildir. O yüzden hobi derler zaten.” Kılıcımı kavrayan parmakları ve ucundan damlayan kanı çizdim. “Ayrıca benim hobilerim var.”

Sola sinyal veren şoförümüz alayla güldü.

“Yeteneklisin,” diye düzeltti babam. “Ancak bazı şeylerde iyi olman onlardan keyif alacağın anlamına gelmez. Koca yaz boş boş oturup yakın arkadaşının dönüşünü beklemek hobi sayılmaz.”

Aptal Romeo Costa. Bir gün öylece çekip gitmişti. Veda bile etmeden. Önce İtalya’daki okula. Şimdi de babasının onu zorla gönderdiği sıkıcı bir yaz kampına. Avrupa’dan tam bir serseri olarak dönmüştü. Bu defa beyninin bir kısmı oyulmuş olarak dönmesini bekliyordum.

Babama gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Yaptığım şeylerden neden keyif almam gerekiyor ki?”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Babam iri yarı bir adamdı. Ya da ben henüz boy atmadığım için bana cüseli görünüyordu. Yine de bedeniyle –ve de *varlığıyla*– arka koltuğun tamamını dolduruyordu. Simsiyah saçları, gözlerinin kenarlarında gülücük kırışıkları vardı. Bir de izci kulübünün yavru kurtlarına koruyuculuk yaparken aldığı yaradan dolayı alnında çirkin bir iz kalmıştı. Bir kartal beni kapmaya çalışmış, babam da son anda beni yakalayıp çekerken şezlonga çarpıp alnını yarmıştı.

Babam parmağının eklemiyle şakağıma vurdu. “Çünkü yolculuktan zevk almazsan vardığın yerden nasıl keyif alabilirsin?”

“Yaşamın varacağı yer *ölüm* değil mi?” Camdaki yoğunlaşmadan dolayı sanatımın buharlaştığını görmemek için gözlerimi babama diktim.

Babam güldü. “Bu kadar akıllı olmak sana hayır getirmez.”

“Ama itiraz etmiyorsun,” diye mırıldandım. Arabaların korna sesinden ve sağanak yağmurun şakırtısından kurtulmak için kulaklarımı kapamak istiyordum.

KARANLIK TUTKUM

“Varılacak yer ailedir. Sevgidir. Dünyada *benim* diyebileceğin bir yerdir.”

Spor ayakkabımın yan tarafına girmiş küçük bir dal parçasını çekip aldım. “Senin bir sürü yerin var.”

“Ama onlardan yalnızca biri benim yuvam. O da annenle ikinizin olduğu yer.”

Kaşlarımı çatarak babamın yüzünü inceledim. “Seni bu kadar mutlu edecek ne yaptık ki?”

“Varsınız ya, akıllım. O yeter.”

Dizime pat pat vurarak koltuğuma yayıldım, sıkıntıdan patlıyordum. “Madem biz seni bu kadar mutlu ediyoruz, neden kendini iyi hissetmek için sürekli ıvır zıvır şeyler satın alıp duruyorsun?”

“Sanat *ıvır zıvır* değildir.” Dizime vurmamı durdurmak için elini elimin üzerine koydu. “Bir insanın ruhunun maddeye dökülmesidir. Ruhlar paha biçilmezdir, Zach. Kendi ruhunu her şekilde korumaya çalış.”

Aramızdaki kadife çantaya bakarak ona biraz yaklaştım. “Şuna bakabilir miyim?”

“Doğum gününe kadar olmaz.”

“Benim mi yani?”

“Her yere yanında taşıyamazsın. Tehlikeli.”

“Daha iyi ya.” Ellerimi ovuştururken dikkatimi babamın avuçları arasındaki el oyması kare kutuya çevirdim. “Peki ya bu?”

Bir antika müzayedesinde babama açık artırma ganimetleri toplamıştık. Daha doğrusu babam kendi toplamıştı. O kimlik doğrulama işleminden geçerken ben arabada oturup gözüm kapalı Rubik küpü çözmüştüm. Sanat hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Saplantısının birazının olsun bana bulaşmasını uman babam son on iki yılını bilgeliğini bana aşılıyarak geçirmişti. Ama öyle bir ihtimal yoktu. Gongbi tekniğinin mürekkep ve suluboyaya karşı yararlarını tartışabilirdim ancak kâğıt üzerindeki bir sürü çizgi umurumda bile değildi.

Bazen içten içe Romeo'nunki gibi bir babam olmasını istiyordum. Onun babası silah ve el bombası kullanmasına izin veriyordu. Rom *tank* kullanmayı bile biliyordu. İşte bu *havalıydı*.

Babam ağır kapağını kaydırıp kutuyu bana doğru eğdi. "Annenin yıldönümü hediyesi."

İçi saten kaplı kutuda aslan şeklinde oyulmuş yuvarlak bir yeşim kolye duruyordu. Ucundaki kırmızı kordonda yan yana dizilmiş boncuklar, bir Pan Chang düğümü ve iki de püskül vardı. Tam iki bin dolar, peki ne için? Annem bu şeyi takmayacaktı bile. Yetişkinler bazen çok aptalca kararlar veriyorlardı. Babam buna dürtü diyor, çok insani olduğunu söylüyordu. Belki de ben pek insan değildim çünkü hiçbir şey beni fazla heyecanlandırmıyordu. Her zaman her şeyi enine boyuna düşünüyor, hiçbir şeyi deli gibi arzulamıyordum. Çikolata, gofret gibi tatlı şeyleri bile.

Arkama yasladım. "Oliver'in dolabındaki beslenme kabının içinde oluşan peynir küfüne benziyor."

Diğer yakın arkadaşım hijyen konusunda bir yaban domuzundan farksızdı. Gerçi böyle demek de domuzlara haksızlık olurdu çünkü sonuçta domuzların her gün düş alma şansı olmuyordu.

"Sha haizi." *Aptal çocuk*. Babam gülererek enseme tokat attı. "Bir gün güzel şeylerin kıymetini bileceksin."

Yağmur şiddetlendi, sanki arabaya girmek istiyormuş gibi camlara vuruyordu. Cama kırmızı ve sarı ışıklar yansıyor. Korna sesleri daha da artmıştı.

Neredeyse geldik.

"Annemin bunu beğeneceğinden emin misin?" Gömleğimin koluyla burnumu ovuşturdum. "Yıllar önce Celeste Ayi'nin

1 (Çince) Teyze. Aynı zamanda kan bağı olmayan yaşça büyük kadınlar için de kullanılan bir hitap sözü. -y.h.n.

KARANLIK TUTKUM

aldığına benziyor.” Onu Şanghay’dan ayrılırken havaalanındaki bir hediyelik eşya dükkânından aldığına emindim.

“Buna bayılacak.” Babam hiç dokunmadan parmağını kolyenin üzerinde gezdirdi. “Ocak ayında Xi’an’a uçmak zorunda olmam çok kötü oldu. Diğer kolyeyi başkent müzayedesine eklediklerini duyduğumda biri onu çoktan satın almıştı.”

“Bir tane daha mı var?” Arabanın camından asi Potomac nehri gibi akan yağmura aldırmadan bu defa bir ahtapot çizdim. Birkaç kilometre sonra Karanlık Prens Yolu’na dönecektik. “Bu, değerini düşürmez mi?”

“Bazen. Ama bu kolye uçları kadın ve erkek için set olarak hazırlanmış. Song Hanedanlığı döneminde talihsiz âşıklara aitlermiş.”

İşte bu dikkatimi çekti. Sonunda konunun en can alıcı kısmına gelmiştik. “Ne oldu onlara? Kellelerini mi uçurdular?”

“Zach.”

“Ah, demek gerçekten öyle,” dedim ve parmağımla boğazımı kesiyormuş gibi bir hareket yaptım. “O zamanlar binlerce kesikle öldürüyorlardı. Kolları *kopmuş* olmalı.”

Babam şakaklarına masaj yaparken hafif bir tebessümle bana baktı. “Bitti mi?”

“Hayır. İnsanların burunlarını anestezişiz kestiklerinde sence hemen mi ölüyorlardı yoksa kan kaybından mı?” Trafik azaldı ve araba hızlandı. *Sonunda.*

“Zachary Sun, benim evladım olman çok şaşırtıcı...”

Gürültülü bir korna sesi babamın sesini bastırdı. Yağmuru. Tüm dünyayı. Babam cümlesini tamamlayamadı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Araba sanki bir çarpışmadan kaçmaya çalışıyormuş gibi şiddetle yana doğru savruldu. Babam elindeki kutuyu bir kenara fırlatıp üzerime atıldı, kollarını bana dolayıp canımı çıkaracakmış gibi sımsıkı sarıldı ve beni koltuğa iyice bastırdı. Farların kör edici parıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

Bentley yana devrilip takla attı. Arabanın içinde ters döndük. Babam hâlâ üstümdeydi. Hâlâ beni koruyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Gürültülü, kulak patlatan bir çınlamanın ardından acı hissettim. Katıksız, noksansız bir acı. Aynı anda hem her yerde olan hem de hiçbir yerde olmayan bir acı. Hem uyuşmuştum hem de acı çekiyordum. Sanki duymama, hatta görmeme yardımcı olabilirmiş gibi hızla gözlerimi kırıştırdım.

“İyisin, Zachary. İyisin.” Babamın dudaklarından bu sözler dökülürken yüzü neredeyse yüzüme yapıştı. Tüm vücudu sarsılıyordu. Bakışları ikimizin arasına kaydı ve hırıltılı bir nefes alıp gözlerini kapadı. “Wo cao.”

Gözlerim kocaman açıldı. Babam küfretmişti. Babam *asla* küfretmezdi.

Sağ bacağıma babamdan gelen yapışkan ve koyu renkli bir şey damladı. Sildim.

Kan.

Kandı bu.

Babamın kanı.

Sonra o şeyi gördüm. Bir bahçe tırmığı babamın karnına saplanarak onu kapıya sıkıştırmıştı. Çentikli ucu benim de karnıma değıyor, baskı yapıyordu. Karnımı içime çekerken aynı anda nefes almak için çabaladım.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, bu kâbus bitsin istiyordum. Babam odağıma girdi, yüzü gözü kan içindeydi, cam kırıkları kirpi dikenleri gibi tenine yapışmıştı. Her yer kandı. Alnındaki yaradan şakağına, şakağından çenesine doğru akıyordu. Babamın kanı –sıcak, metalik, kötü kokulu, *yapış yapış*– kıyafetlerime, tenime ve saçıma bulaştı. Benden uzaklaşmasını istiyordum. Haykırmak istiyordum. Babamın dudakları tekrar kımıldadı ama bu defa kulaklarımdaki çınlama yüzünden hiçbir şey duyamadım.

Seni duyamıyorum, dedim dudaklarımı oynatarak. *Tekrar söyle.*

KARANLIK TUTKUM

Hareket etmeye, babamın alnına dokunup kanamayı durdurmaya çalıştım ama babam çok ağırdı ve tırmık beni kesmesin diye karnımı içime çekmek zorundaydım.

Kırmızı kese.

Elimi uzatabildiğim kadar uzatıp onu almaya çalıştım. Tırmık etimde küçük bir delik açsa da keseyi alıp ters çevirmeyi başardım. İçinde bir hançer vardı. Hançeri kavrayıp emniyet kemerimi kesmeyi denedim. Kemerin yan tarafı yırtıldı, pek başarılı olamadım. Hâlâ hareket edemiyordum.

Henry, diye şoförümüze seslenmeye çalıştım.

Cevap vermedi.

Sağ omzumun üzerinden baktığımda Henry'nin sönmüş hava yastığına düşen alnının kornanın susmak bilmeyen tiz bir sesle çalmasına neden olduğunu gördüm. Hiç kan görmesem de öldüğünü anlamıştım. Cansız bir kuklaya benziyordu, göz bebekleri koyu ve mattı.

Babamın dudakları yine kıpırdandı. Gözleri, onu dinlemem için yalvarıyordu. Dinlemek istiyordum, gerçekten istiyordum ama tek duyabildiğim korna sesiydi.

Babamın yanağından benim yanağıma bir damla gözyaşı düştü. Sanki gözyaşı düştüğü yeri yakmış gibi ağızımdan şok içinde bir ses çıktı. Babam *asla* ağlamazdı. Dudakları artık daha yavaş kıpırdarken vücudunu bana siper etmeye devam ediyordu. Olan bir şeyden ya da çoktan olmuş bir şeyden koruyordu beni. Bükülmüş çelikten bir kafesin içinde sıkışıp kalmıştık. İstesem de babamın altından çıkamazdım.

Babam üzerime yığılmadan önce gömleğini tutmayı başardım. Vücudunun ağırlığından ellerim titriyordu ve bir elim hâlâ hançerin kabzasındaydı. Babamın gözleri açıktı ama artık hayatta olmadığını biliyordum. Ruhu çoktan uçup gitmişti. Ruhların paha biçilmez olduğunu söylerken ne demek istediğini sonunda anlamıştım.

Duyularım yağmur damlaları gibi tek tek geri geldi.

Önce işitme duyum.

“Orada başka kimse var mı?”

“Bir çocuk var.”

“Yaşıyor mu?”

“Lanet olsun... Bilmiyorum. O kamyon son sürat araca daldı. Hiç şansları yoktu.”

Sonra hissetme duyum.

Babam soğuktu. Çok soğuktu. Çok çok soğuk. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Yüzünden kopan bir parça et göğsüme düştü. Sıcaktıysa bile hissedemedim. Her yerim titriyordu, gözlerimi sımsıkı kapayıp boğazıma kadar gelen safrayı yutmak için kendimi zorladım; midem hâlâ kasılıyordu.

Bırak beni. Senin ölümünü hissetmek istemiyorum. Hissetmek istemiyorum!

En son konuşma yetim de geldi.

İnsanların inleyerek, homurdanarak, bağırarak arabayı düz çevirmeye çalıştığını duyunca, “Yaşıyorum,” diye bağırdım. “Yaşıyorum.”

Ama yaşıyormuş gibi hissetmiyordum.

Biri, “Sık dişini, dostum,” diye seslendi. “Seni oradan çıkaracağız. Sadece biraz zaman alacak, tamam mı?”

“Tamam.”

Tamam değildi. Hiçbir şey tamam değildi.

Ağzımı sımsıkı kapayıp konuşmalarına kulak kabarttım.

“Bir dakika. Bu şey değil mi?..”

“Evet. Bo Sun. *Bu*, Bo Sun.” Sessizlik. “Ulu Tanrım!”

“Yoksa?..”

“Çocuğa ulaşmak için onu kesmeleri gerekecek. Eğrilen metal yüzünden tırmığa saplanmış.”

“Lanet olsun. Zavallı çocuk.”

BİRİNCİ BÖLÜM

Farrow

“Saç stilistinin Instagram’da ondan daha az takipçisi olduğunu duydum.” Tabby, Mercedes GLE’nin arka koltuğundan sakızını patlattı. “Kendi takipçi sayısı dört bin falan. Yani bırak saçını Balducci’deki kasap yapsın daha iyi.”

“Sanki 1999 yılındaymışız gibi kâkül kestirmiş. Ona kıvrıcık saçta kâkülün berbat görüldüğünü söylemeye de kimenin cesareti yok.” Reggie kıs kıs güldü. “Balyajı da bildiğin turuncu.” Hanımlar ve beyler, işte karşınızda Tabitha ve Regina Ballantine. Üvey kız kardeşlerim. İkisi bir olup kalabalık bir adayı öldürmeye yetecek kadar zehir üretebilirlerdi.

Üvey annem Vera direksiyonun başından söylendi. “Kızlar, kızlar. Bu hiç hoş değil.” Sözleri, acımasız kıkırdamalarıyla uyuşmuyordu. “Sylvia iyi kızdır. Biraz çirkin ama bu onun suçu değil. Annesini gördünüz mü?”

Tabby dudak büktü. “Maalesef.”

Var gücümle dudağımı ısırardım. Sylvia Hall’ün Georgetown’dan dereceyle mezun olduktan sonra baro sınavını da geçtiğini söylememek için kendimi zor tutuyordum. Onun kafası dünyaya, aşırı pahalı bir saç kesiminden daha fazlasını sunabilecek şeylere çalışıyordu.

Ama bir şey söyleyecek durumda değildim. Birincisi, Ballantine kadınları benden nefret ediyordu ve söylediğim her şey kesin aleyhime kullanılırdı. İkincisi de gerçekten konuşacak durumda değildim; arabanın bagajına iki büküm kıvrılmış-

tım ve varlığımı belli etmemek için mümkün olduğunca sık nefesler alıyordum.

Araba Potomac'ın bakımlı çimlerinin yanından geçti. Dışarıda hava açan çiçeklerin kokusuyla yoğunlaşmıştı. Benim kokusunu aldığım tek şeyse Tabby'nin binici çizmeleri idi. Gübre, saman ve bu hafta kırıştırdığı seyis oğlanın kokusu.

“Geldik mi?” Reggie dudaklarını şapırdatarak bir şeyi şak diye kapadı.

“Çok heyecanlıyım, biliyor musunuz? Zach Sun'ın evine daha önce hiç gitmedim.”

“Mutlaka fotoğraf çek çünkü bu ilk ve son gidişin olacak.” Tabby memnuniyetsizliğini belli eden bir ses çıkardı. “Bizi oraya gitmeye neden zorladığını hiç anlamıyorum, anne. Herkes biliyor ki Constance Sun, oğlu onun seçtiği biriyle evlensin diye ciğerini verir.”

“Neyse ki Zachary Sun'ın kendi aklı var. Sizden birini kendine eş olarak isterse kimse ona engel olamaz.”

Vera Ballentine'in sonsuz iyimserliğine hayrandım. Tabby ve Reggie kronik zayıflama hastalığı kadar çekiciydi. Yüksek beklenti ve düşük IQ'nun ölümcül birleşimiydiler.

“Ayrıca...” Vera, Yo Yo Ma'yı *Yo Gabba Gabba*'dan ayırt edemese de radyoda klasik kanalını açtı. “Orada avlanmaya hazır başka zengin, nüfuzlu adamlar da olacak. Şu dük... Oliver bir şey?”

“Von Bismarck.” Tabby öğürür gibi yaptı. “Adam sertifikalı bir zampara. Bana doğru nefes alsa cinsel yolla bulaşan hastalık kaparım herhâlde.”

Reggie güldü. “İlgilenmiyormuş gibi davranman çok tatlı.”

“Uno Yön Değiştir kartımı çıkarabilirim, kardeşim.”

“Bilgin olsun, bir keresinde beni Amalfi Sahili'ndeki malikânesine davet etmişti.”

KARANLIK TUTKUM

“Yalnızca seni ve nabzı atan diğer her dişiyi.” Tabby dilini şaklattı. “Vay. Yerinde olsam hemen düğün davetiyesi tasarlamaya başladım.”

Kollarımı dizlerimin etrafına sarıp aylarca süren araştırmamı gözden geçirdim. Planım çok sağlamdı. İçeri gir. Benim olanı geri al. Reggie'den arakladığım özel tasarım elbiseyle gecenin karanlığında fark edilmeden oradan sıvış. Bu benim ilk girişimim değildi ve sonuncu da olmayacaktı. Doğduğumdan beri zor durumları göğüsleyip atlabilecek bir insana dönüşmüştüm. Yumurta donörüm beni bir süpermarket kutusunun içinde babamın kapısının önünde şu notla bıraktığından beri:

*Bu bebek senin. Telefonlarıma cevap verseydin
öğrenirdin aşağılık herif.
Çocuk, kürtajdan daha masraflı çıktı.
Tammy*

O sırada babam, fırtınalı bir aşkın ardından çoktan Vera'yla evlenmişti. Tabby'nin dediğine göre Vera, “O şeyden kurtul,” diye babama epey bir baskı yapmıştı.

Gerçekten senden olduğu ne malum? Çocukluğum boyunca onu duyduğumu bile bile böyle şeyler söyleyip durdu.

Ama DNA testine ihtiyacım yoktu. Tabiat Ana bana ke-fildi. Gözlerim babaminkiler gibi kutup mavisiydi. İri dalgalar hâlinde kıvrılıp yüzümü ve kulaklarımı çerçeveleyen altın rengi saçlarım onunkiyle tıpatıp aynıydı. İnce vücut yapımız, uzun bacaklarımız ve hatta sağ gözümüzün altındaki ben bile aynıydı.

Vera içini çekti. “Romeo Costa'nın bekâr olmaması ne kötü.”

“Sanki şansımız varmış gibi.”

Reggie esnedi. “Sanki şans *istiyormuşuz* gibi. Adam sos-yopatin teki.”

“Gerçekten mi?” Tabby’nin saçları koltuk başlığının üzerinde sallandı. “Karısı hamile kalır kalmaz Johns Hopkins’e yeni bir doğumhane kanadı bağışladığını duydum.”

“Doğuma gittiklerinde kadını içeri almaya çalışırken girişi buldozerle yıkmak zorunda kalacakları içindir. Cilt bakımımı yapan kız bana Dallas Costa’nın dün Beyaz Saray’daki akşam yemeğinde üç katlı pastanın alt tabanının yarısını yediğini ve tüm pastanın bir petrol baronunun üstüne yıkıldığını anlattı.”

Reggie ve Tabby gülme krizine girdiler.

“Benden başka çamaşır suyu kokusu alan var mı?” Reggie havayı kokladı. “Yemin ederim bugünlerde Farrow’un kokusu burnumdan eksilmiyor. Onu kovmalısın anne. Her yeri kokutuyor.”

“Peki onu tam olarak nereye göndereyim?” Vera klimayı sonuna kadar açtı. “Babanın geride bıraktığı pislikler için kira parasına ihtiyacımız var. Millet şimdiden konuşmaya başladı. Bu arabayı alırken AMG seçeneğini bile tercih edemedim.” Duraksadı. “Sanırım onu havuz evine tıkabiliriz...”

“Havuz evi olmaz.” Tabby öne doğru atılınca araç sallandı. “Ben orayı ikinci giyinme odasına dönüştüreceğim.”

Önümüzdeki bir saati üvey kız kardeşlerim gibi yüzlerce kafayı kendileriyle bozmuş, sığ insanın arasında geçirmeyi planladığıma inanamıyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Zachary Sun’da bana ait olan bir şey vardı.

O yeşim kolye Sun şatosuna asla girmemeliydi. Doğal olarak bunda Vera’nın açgözlülüğünün izleri vardı. Babam ölünce, sigortanın payına düşeni vermesini bekleyemeden babamın eşyalarını açık artırmaya çıkarmıştı. Belli ki Zach Sun en yüksek teklifin üç katını vermişti. Böylece babamdan geriye kalan tek hatıra bu şımarık milyarderin eline geçmişti.

Ama uzun süre onda kalmayacaktı.

KARANLIK TUTKUM

Vera dönüş sinyalini verip aracı çakıllı bir yola soktu. “İşte geldik. Aman Tanrım, kuyruğa bakın.” *Nihayet*. İçeri alınmayı beklerken Vera aralarında tartışan üvey kız kardeşlerimi susturdu. “Tanrım, kapıdaki güvenliğe bakın. Bana sorarsanız biraz fazla.”

Arka koltuklara doğru iyice gömülüp siyah örtüye sarındım. Diktiğim el yapımı örtü boş bagajın geri kalanıyla öyle güzel bütünleşmişti ki herhangi bir şeyden şüphe edip bagajı aramayacaklarından emindim.

“Açın.” Bir güvenlik görevlisi bagaj camına vurdu. Bagaj kapağı yerinden fırlayarak inanılmaz bir hızla açıldı. El fenerinin yoğun ışığı beni saran kumaşa nüfuz ettikten hemen sonra kapak kapandı. “Temiz. *Sıradaki*.”

Vera arabayı bağırta bağırta park alanına girdi. Üvey canavarlarım inip aracı bir valeyeye teslim ettiler. Tam da tahmin ettiğim gibi vale arabayı iki dönümlük mülkün Karanlık Prens Yolu üzerindeki girişinden en uzak noktaya bıraktı. Başka valelerle dolu bir golf arabasına atlayıp ana yola geri döndü.

Farlar söner sönmez bagajdan şoför koltuğuna geçip kapıyı açtım. Uçtan uca kör edici projektörlerle aydınlatılmış Sun korusu bana dik dik bakarak izinsiz girmem için meydan okuyordu. Birkaç yüz metre ötede bile biçilmiş çimlerin üzerine tehditkâr bir gölge düşürüyordu. Bir vale Lotus Evija’yla geçerken sıra sıra lüks araçların arasına çömeldim ve sonra parmak uçlarıma basarak eve giden ışıklı yolda ilerledim. Reggie elbisesinin hâlini görse beni öldürürdü. Döktüğüm soğuk terler yüzünden saten tenime yapışmıştı. Bagajda çömelirken de yırtmacını birkaç santim yırtmıştım.

Araştırmalarım sırasında öğrendiğim başka bir şey daha vardı: Bu parti, Zachary Sun’ın eş arayışının resmî açılış töreniydi. Gerçekten. Partiye katılan müstakbel gelin adaylarının, biri galip gelene kadar *Açlık Oyunları* oynamayı planladıklarına hiç şüphem yoktu.

DMV’de çıkan söylentiler doğruysa Zachary Sun torun için yanıp tutuşan bıkkın annesinin gönlü olsun diye istemeye istemeye de olsa gece yarısına kadar kendine bir aday seçecekti.

Adayların hepsi farklı güzellikteydi. Boyları uzun ve kısaydı. Hatları kıvrımlı ve inceydi. İpekli elbiseleri ve daha da ipeksi tavırları vardı. Singapur’lu milyarderlerin ve El Salvador’un en köklü zenginlerinin kızları. Koreli holding sahibi ailelerin ve Hollywood yapımcılarının kızları. Ama hepsinin ortak bir noktası vardı: Müstakbel Bayan Sun olmak istiyorlardı.

Kalabalığa karışmayı umut ederek başımı eğip balo elbiseli kadınların ve smokinli erkeklerin yanından geçtim. Görünmez olma konusunda çok başarılıydım, anaokulunda geliştirdiğim bir beceriydi bu. En çok da kötü bir gün geçirdiklerinde bana kötü davranan Vera’dan, üvey kardeşlerim denilen Şey 1 ve Şey 2’den korunmak için.

Şato karşımda baş döndürücü ihtişamıyla yükseliyordu; Versay’a rakip soluk Fransız kireçtaşından geçitleri, imparatorluk sütunları ve cilalı bahçeleri vardı. Boğazımı tırmalayan yumruyu yutkunup bir yığın hevesli misafirin önünde içeri doğru ilerledim. Fuayenin iki yanında geniş sarmal merdivenler vardı. Gözlerim hedefime giden yolda gezindi. Zachary Sun’ın çalışma odası. Alt kata inen yolu ellerini önlerinde kenetlemiş, kulaklarında Bluetooth kulaklık olan takım elbiseli korumalar kapatıyordu.

Köşede üvey ailem, bir tasarımcının elinden çıktığı belli olan takım elbiseli adamların söylediklerine kahkahalarla gü-lüyorlardı. Vera, botoks engelini aşır kaşlarını çatma gayretiyle kanepelerle dolu tabağını göğsüne bastırdı. İyice pörsüyüp çirkinleşmişti ve çirkinliğine uygun huysuz bir kişilik sergiliyordu. Görünmekten sakınmalıydım ama çok da endişelenmiyordum. Burada beni tanıyan başka kimse yoktu.

Babam bu elit kalabalığa karışamayacak kadar sıradan bir adamdı. Bana gelince, Potomac’in zenginlerine dalkavukluk

KARANLIK TUTKUM

yapmayı gerektiren her türlü olaydan her zaman uzak durmuştum. Evlenmek tamamen zaman kaybı gibi görünüyordu. Hayatında sadece tek bir aşkın olmalıydı. O da kendin. Ve belki bir köpek.

Çalışanlardan biri üst kata çıkana kadar bekleyip peşine takıldım. Aşağıdaki sesler senfonisi üst kata kadar geliyordu. Korumalar şüphelenmesin diye konuşuyormuş gibi yaparak dudaklarımı sessizce kısırdattım. Köşeyi dönünce çalışma odasının da içinde olduğu kütüphaneye yöneldim. Malikânenin kat planını ezberlemiştim. *Teşekkür ederim, Zillow.*

Zach malikâneyi İsviçre kraliyet ailesinden satın aldıktan sonra yer altı garajını yüksek teknolojili bir sanat galerisine dönüştürmek dışında pek değişiklik yapmamıştı. Önce bir yolunu bulup o sanat galerisine girmem gerektiğini düşündüm. Fakat sonra geçen ayın *Wired* kapağını görmüştüm. Zach'ın hileyle satın aldığı son parçaya ilişkin bir bölüm vardı. İşte oradaydı. Derginin kuşe kâğıda basılı karşılıklı iki sayfasında ölümsüzleşmiş, Zach'ın ruhsuz bakışlarının gücü altında neredeyse fark edilemez hâle gelmişti. Kolye. Bir rafa konmuş, camlı bir bölmede korunuyordu.

Lo siento², geri zekâlı. Sanat eserlerinden birini kaybetmek üzeresin.

Koridor boyunca yürümeye devam edip değerli tabloların önünden geçtim. Muhtemelen her biri Ballantine Malikânesi'nin tamamından daha değerliydi. Özellikle de şimdi, Vera ve kızları babamın şirketini Titanik'ten bile daha derinlere batırırken. Babam temizlik şirketinin haklarını dörde bölerken ne düşünüyordu hiç bilmiyorum. Üçümüz hayatımız boyunca bir gün bile bir yerde çalışmamıştık.

Kütüphanenin kapısı karşımda belirdi. Açılmaz sandığımdan kolunu var gücümle kavradım. Sütyenime sıkıştırdığım aparatla

2 (İsp.) Üzgünüm. -y.h.n.

her türlü kilidi açmayı öğrenmek için iki ay uğraşmıştım. Ama kapı hiç zorlamadan ve ses çıkarmadan açıldı. Tenime çarpan serin hava dalgası tüylerimi diken diken etti. İçeri girip kapıyı kapadım ve sırtımı ahşaba yaslayıp kalp atışlarımın düzene girmesi için biraz bekledim. İlk kez hapsi boylamama sebep olacak bir şey yapmıyordum ama ilk kez dünyanın en güçlü adamlarından birinden bir şey çalıyordum. Daha önce bu kadar gösterişli bir yere adım dahi atmamış olsam da durup Zach Sun'ın ofisini hayran hayran incelemekle vakit kaybedemezdim. Hele ki içeride deniz feneri gibi parıldayan kolye varken. *Wired'*daki haberde gördüğüm aynı cam kutunun içinde, eşinin hemen yanında. Biri kadın, diğeri erkek için.

Tamam, uygun görünüyor. Biri onun, diğeri benim olur.

Karışıklık falan olmayacaktı. Babamın kolyesinde onu bizim için benzersiz kılan bir kusur vardı. Çocukken püsküllerini “azıcık” kırpılmıştım. İplikler olması gerekenden birkaç santim daha kısaydı.

Ani rüzgârla halının üzerine savrulan evraklara dönüp bakmadan masanın yanından hızla geçtim. Sonunda –sonunda– parmak uçlarım kalın camla buluştu. Babamın kolyesi artık parmaklarımın altındaydı.

“Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.” Gözlerim doldu. “Seni altın kafese kilitlemiş. Merak etme. Seni buradan çıkaracağım.”

Babam öldükten sonra, gece yarısı uyanıp onu özlediğimde sarılabilmek için en sevdiği kolyeyi komodine koymuştum. Vera kolyeyi satmadan önce karmaşık düğümlerinde hâlâ babamın kokusu vardı. Zach'in soğuk varlığıyla o kokuyu çoktan kirlettiğine emindim.

Onu geri alacağım, baba. Söz veriyorum.

Açık mavi elbisemin yırtık pırtık eteğinin altına elimi daldırıp iç çamaşırımın lastiğinden portatif bir cam kesici çıkardım. Kesiciyi sallamamla birlikte bir tık sesiyle bıçağı açıldı. Kesiciyi

KARANLIK TUTKUM

camın köşesine sapladım. Kulaklarımda şiddetli bir uğultuyla küçük kilidin çevresinde daire çizmeye başladım.

Sonra o sesi duydum. Kalbimi tekletecek kadar yüksekti.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Kahretsin.

İKİNCİ BÖLÜM

Farrow

Bu ürkütücü ses, sahibiyile kıyas bile edilemezdi. Hızla sese dönerken yüzüme Reggie'ninki gibi boş bir gülümseme yerleştirdim. Ona *Paradan ve Chanel'in son koleksiyonundan başka bir şey düşünemeyen aptalın tekiyim* diye haykıran bir gülümseme takındım. "Aman Tanrım, bu sensin. Zach Sun. Ne zamandır seninle tanışmak istiyordum."

Beni rahat bırakacakları anlamına geliyorsa erkeklerin ego-sunu okşamaktan çekinmezdim. Normalde iltifatlarla dikkatleri kolayca dağılan basit yaratıklardı. Ne yazık ki Bay Sun, bir buzdağı kadar soğuk görünüyordu.

"Sana bir soru sordum." Yanıma yaklaştığında gözlerinin karanlık bir girdap gibi görüldüğünü fark ettim; o çukurlara düşmekten korktum. "Hemen cevap versen iyi olur."

Görüntüsünün dikkatimi dağıtması da cabasıydı. Uzun boyluydu, köşeli çenesinin hatları o kadar keskindi ki üstünde bıçak bileyebilirdim. Saçları ve gözleri bir kuzgun kanadının ucundan daha karaydı. Frak giymişti, saçları yandan ayrılmış ve geriye doğru taranmıştı. Tepeden tırnağa güç, zarafet ve güzellik yayıyordu. Üzerinden erimiş altın gibi karizma akıyordu. Ama bir o kadar da ilgisiz görünüyordu. Aşırı soğuk. Cansız, ıssız bir gezegen gibi. Onu defalarca görmüş olsam da –kendisinin bundan haberi yoktu– etkileyiciliğine bir türlü alışamıyordum.

Sağ kaşı yukarı kalktı. "Dilini mi yuttun?"

Yakalandığım için tırsıyorum demek daha doğru olur.

“Sanat galerisini ararken kayboldum.” Başımı hafifçe yana eğip sık ve uzun bir kirpik perdesinin ardından ona baktım. “Çok özür dilerim. Kendime engel olamadım. Söylentiler kulağıma kadar geldi.”

“Sanat galerisi garajda.” Zach elektrik düğmesine uzanıp ışık ayarını en üst seviyeye getirdi. Tavandan beyaz ışık yayıldı. “Hem sanat galerisini biliyorsan oranın konuklara kesinlikle yasak olduğundan da haberin vardır. Ayrıca sen sanat sevmiyorsun.” Bunu öyle bir küstahlıkla söyledi ki bir an nefes alamayacak kadar sarsıldım. Sanki ciğerimi okuyabiliyormuş gibi. Kaçmama engel olmak adına kapıyı kapayıp sırtını ona yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Tekrar deneyelim... Neden buradasın?”

Yeşim kolyeye son bir bakış atıp oradan uzaklaştım ve kalçamı sallaya sallaya odanın öbür ucuna doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapadım. Cinsellik, kılıcın yerini alabilecek harika bir silahtı. “Partilerden hoşlanmıyorum.”

Senden de. Hayatıma girip bana ait olanı, sanki benim hiçbir önemim yokmuş gibi rahatça elimden almandan da.

Bu sözleri gururumun yanma gömüp istediğimi almak üzere elbisemin yakasını açtım. Zach gözünü bile kırpmadı. Kahretsin. B planına geçiyoruz!

Saçlarımı tek omzuma atarak yüzümü yelledim. “Nefes almaya ihtiyacım vardı ve ayaklarım beni buraya getirdi.”

“Ayaklarından seni dışarı çıkarmasını rica ediyorum, geceyi hapisane hücresinde geçirmek istiyorsan o başka tabii.”

Kibar bir adam olmaması beni şaşırtmamıştı ama bu kadar pislik olmasını da beklemiyordum. Gerçi ben buraya ondan çalmaya *gelmişim*. Sözlerinin bir bıçak gibi havada asılı kalmasına aldırış etmeden odanın içinde süzüldüm. Parmak boğumlarım iş kitaplarının, tabloların ve döşemeli kanepelerin üzerinde gezindi.

Zach viski kadehini sehpayaya bıraktı, gözleri bir şahin gibi her hareketimi takip ediyordu. “Aptal mısınız?”

Aptal mı? Hayır. Peki kararlı? İşte ondan emin olabilirsiniz. Zach’in, onun her isteğine yaltaklanmayan kadınlara alışık olmadığını hissettim.

Gözüme iki püsküllü kanepenin arasına yerleştirilmiş Go tahtası ilişti. Kaya ağacından oyun tahtası. Yunzi taşları. Dut ağacından kâseler. Bu bebeğe epey bir para dökmüş olmalıydı. Taşlar tahtaya saçılmıştı, sanki biri uzayıp giden oyundan sıkılıp kalkmış gibi görünüyordu. Daha doğrusu kaçmış gibi. İçgüdüsel olarak kâseden siyah bir taş alıp onu bir yıldız noktasının yanına koydum.

Odanın diğer ucundaki Zach’in kaşları çatıldı, bakışları tahtaya kaydı. “Satranç değil o.” Alçak sesi küçümseme doluydu. Ama başka bir şey daha vardı. Hafif bir panik. Başkalarının onun eşyalarına dokunmasından hoşlanmıyordu. Klasik tek çocuk sendromu.

“Biliyorum.” Siyah’in ağırlığını değerlendirdim, parmak uçlarım bir taş daha alma isteğiyle karıncalanıyordu. En son oynadığımdan bu yana bir ömür geçmişti. “Satranç taşları sevimli ve sivri uçludur. Daire şeklindeki bu şeyler dama için.”

Zach’in gözü seğirdi. Milyonlarınız olsa da mizah anlayışı alamıyordunuz işte. *Vah vah.*

Önümdeki taşlar, oyuncular hakkında bilmem gereken her şeyi bildiriyordu. Siyah; temkinli, cömert ve nazik. Beyaz; acımasız, saldırgan ve kararlı. Zach’in beyaz taşların oyuncusu olduğuna karar verdim.

Siyah taşların oyuncusunun kim olduğuna dair merakımı bir yana bırakıp tek kaşımı kaldırdım. “Sanırım sıra Siyah’taymış.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

Çünkü sayı sayabiliyorum.

Biraz daha kırıcı bir cevap vermeyi seçtim. “Çünkü Beyaz, Siyah’in ko tehdidine yanıt verecek kadar aptalmış, yani

kendi grubunu bozduktan sonra yaralarını sarmak ve yeniden toparlanmak için Siyah'tan ara vermelerini istediğini tahmin ediyorum.” Başımı iki yana salladım. “Pes edecek cesareti yokmuş, değil mi?”

Sessizlik. Elbiseme yapışmış bir ot parçasına fiske atarken Zachary Sun'ı en çok ağzı kapalıyken sevdiğime karar verdim. Yüzündeki ifade hâlâ aşılması imkânsız bir kale gibiydi, boş ve anlaşılmaz. Bana bakmıyordu. Tüm dikkatini oyun tahtasına vermişti. Bu adamın öyle bir hâli vardı ki insan gibi hareket edebildiğinden ciddi şekilde kuşku duyuyordum. Bu özelliği onu öngörülemez kılıyor, çok tehlikeli bir düşman hâline getiriyordu.

“Eyvah.” Alt dudağımı bükerek başımı iki yana salladım. “Beyaz sensin, değil mi? Merak etme, sırrın bende güvende.”

Nefes aldığını belli eden tek şey burun deliklerinin hafiften genişlemesiydi. “Pes etmekten çekinmedim.”

Kapıya doğru şöyle bir baktım, çaktırmadan sıvışsam fark eder miydi acaba? “Bunu duyduğuma sevindim. Öbür türlü sportmenliğe *yakışmazdı.*”

Balkon kapısı aklımı çeldi. Bugünlerde ayak bileklerim sağlam olmasa da olurdu.

“Hayır.” Zach adım adım yaklaşıyordu. Narenciye notalı odunsu kokusu burun deliklerimi yakarak beni tehlikenin çok yakınımda pusu kurduğuna dair uyardı. “Geri adım atmadım,” dedi ısrarla. Şimdi bana o kadar yakındı ki neredeyse omuzlarımız birbirine değiyordu. İkimiz de gözümüzü dikmiş, oyun tahtasına bakıyorduk. En yüksek noktayı işaret etti. “Bak.”

Baktım. Ama ellerine. Bir gün bile ağır iş görmemiş ellerine. Kusursuz, temiz, manikürlü tırnak etlerine. Uzun, esmer parmaklarına. Düzgün, pürüzsüz cildine. De Bethune saat taktığı kalın bileğine. Tek kelimeyle harikaydı. Tek kelimeyle göz alıcıydı. Tek kelimeyle *ruhsuzdu.*

Bu sözde dâhinin niyetimi anlamadığını fark ederek, “Bir iddia kokusu alıyorum,” diye meydan okudum. Kahretsin. Güya

ondan bir şey çalmaya gelmekten paçayı sıyrıracaktım. Duygularım rahatlama ile kolyeyi alamadığım için hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu. Yani *şimdilik* alamadığım için.

“Ben saçmalıktan başka bir koku almıyorum.” Siyah’ın karşısındaki kanepeye geçip oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve kaşlarını çatarak parmaklarını kenetledi. “Otur.” Otur. Git. Bana verdiği her komutun köpeklere verilenlerle aynı olduğunu fark etmemiş değildim.

“Neden?”

“Çünkü seni paspas gibi yere sereceğim. Oyun bittiğinde kanepeden daha alçakta olacaksın.”

Yarı mahcup, yarı korkmuş bir hâlde yüzüne baktım. “Gerçekten dünyanın geri kalanından daha akıllı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Bu teori gerçeklerle destekleniyor.” Ciddiydi. Evlenmeye karar vereceği kızın vay hâline. Aleti de egosu kadar büyük olsaydı bari.

“Sanırım...”

“Sanmıyorsun, *inanıyorsun*,” diye düzeltti. “Çoğu insan gerçek, orijinal fikirleri tam anlamıyla yaratma kapasitesinden yoksundur. Tezler bile daha büyük fikirlere dair geri dönüştürülmüş teorilerdir. Yani neye inandığın umurumda değil. Şimdi otur yoksa güvenliği çağırırım.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Seninle *oynamaya* mı zorluyorsun beni?”

“Evet.”

“Dur tahmin edeyim; çocukluğunda oyun parkında hiç sevilmiyordun, değil mi?”

“Oyun parkına hiç gitmedim.” Gömleğinin kollarını yukarı sıyırıp beyaz taşların olduğu dut kâsenin kapağını kaldırdı. “Ama beşinci yaş günümde ailem bir hafta sonu Disneyland’i kapatmıştı. Bütün sınıf oraya uçmuştuk. Hiç şikâyet eden olmadı. Şimdi *otur*.”

Bir sonraki hamlemi hesaplarken oyunun hoş bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünerek itaatkârca oturdum. “Ah şu zenginler. Ne kadar da bizim gibiler.”

Bana kim olduğumu bile sormamıştı. Adımı öğrenmek istememişti. Modası geçmiş bir akıl oyununda alt edilme ihtimalinin katıksız öfkesi tüm dikkatinin dağılmasına yetmişti.

Zachary Sun kaybetmeye alışkın değildi. *Ne korkunç bir hayat.* İnsan kaybettiklerine üzülmeyen kazandıklarına nasıl sevinebilirdi?

Gevşek omuzlarına baktım. “Geri dönmen gereken bir partin yok mu?” Bir kez olsun kapıya bakmamıştı.

Beni duymazdan gelip parmaklarının arasına bir taş aldı. Düşünmek için duraksamadan hamlemi engelledi. Bir anda olmuştu. Kusursuz bir taş kuralıyla. Sonra arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve sonunda az da olsa dikkatini bana verdi. Pantolonunun paçası çorabının rengi görünecek kadar yukarı sıyrılmıştı; çorabı siyahtı. Tıpkı kalbi gibi.

“Go oynamayı nerede öğrendin?”

Bir suçlama duyunca anlardım. Ne yazık ki buna alışkındım.

“Kore’de.” Daha fazla bilgi vermeden sonraki hamlemi değerlendirmek üzere öne doğru eğildim.

Dışarıdaki müziğin, kahkahaların ve tokuşturulan şampanya kadehlerinin sesi içeriye kadar geliyordu. Yoğun düşüncelerim sesleri bastırdı. Kaçmam gerekiyordu. Kolyeyi almaya başka bir gün gelirdim. Başka bir zaman.

Zach sol kaşını hafifçe kaldırdı. Beyaz Amerikalı bir kızın Kore’de ne işi olduğunu sormak istediğinden emindim ama kendini tutuyordu. Başkalarını umursamamayı gurur duyulacak özelliklerden saydığı izlenimine kapıldım. Belki de umursamıyordu da gurur onun varsayılan ayarıydı.

Yüzünün hâlâ nabzımı hızlandırıp hızlandırmadığını kontrol etmek için ona kaçamak bir bakış attım. Nabzımı hâlâ

hızlanıyordu. “Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, oradayken birkaç Go yarışmasına katıldım.”

Dudak bükerek homurdandı. “Neden daha iyi hissetmemi sağlasın ki?”

“Seni yendiğim zaman yani.”

“Demek kendinden o kadar eminsin?”

“Yapma, Zach. Bu odada tek bir ukala var ve onun sen olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Eyvah, ağızından kaçmıştı. Vera haklıydı. Belki de uygarlaşmam imkânsızdı.

Zach bir taşı daha hareket ettirdi. Beni hem gerçek hem mecazi anlamda köşeye sıkıştırmıştı. Harika bir oyuncuydu. Sakin, işgüzar, kararlı. Bu beni şaşırtmamış, sadece sinirlendirmişti. Analitik açıdan avantajlı olmaya alışmıştım. Babam hep aptallığın bedelinin gün gelip ödeneceği konusunda beni uyarırdı. Belki de Zachary Sun, servetini Forbes’a layık bir mirastan Lüksemburg gibi küçük bir ülkenin gayrisafi yurt içi hasılasına kadar böyle genişletmişti. Sömürülecek hiçbir zayıflığı yoktu. Bedeli ödenecek bir aptallığı yoktu.

Hamlesini yapmasını beklerken bundan rahatsız olacağını bile bile taş kurallarını göz ardı ederek bir taş alıp avucumda döndürdüm. “Misafirlerinin yanına dönmen gerekmiyor mu?”

“Hayır,” dedi kararlı bir tavırla. “Bensiz daha çok eğlenirler.”

Taşını oynadı ve bunu yaparken bana doğru iyice eğildi. Zerre kadar ilgisini çekmiyordum. Önünde tamamen onun insafına kalmış hâlde yarı çıplak dursam bile umurunda olmazdı. Aşağıdaki zavallı kızların hiç şansı yoktu. Zachary Sun ne aşktan anlıyordu ne de tutkudan. Onu insanlar değil, rakamlar ve akıl oyunları heyecanlandırıyordu.

Boğazımı temizledim. “Evin güzelmiş.” Hakkımda sorular sormasına engel olmak için sessizliği bir şekilde doldurmam gerekiyordu. Aynı zamanda sesimi tanımasından da endişe

ediyordum. Daha önceki tüm karşılaşmalarımızda ikimiz de maskeliydik.

Birkaç dakika sonra bana baktı. Bir saniye bile sürmedi. “Bu bir soru değil.”

Tanrım.

“Annenin seni yıl sonuna kadar evlenmeye zorladığı doğru–”
“Sessizlik içinde oynamak istiyorum.”

Başımda beliren ağrıyı hafifletmeyi umarak parmak boğumumu şakağıma bastırdım. “Peki, sonra beni güzellikle bırakacak mısın?”

“Sonra seni *tek* parça hâlinde bırakacağım. En iyi ve son teklifim bu.”

“Benim için pek pazarlık sayılmaz.”

“Sayılır bence. Hapishane yemeklerini seviyorsan o başka.”

“Yemek seçmem.” Hiç değilse çocukluğumun geçtiği evde oturmak için kira ödemek zorunda kalmazdım.

“Duşta seni köşeye sıkıştıracak insanlar da öyle.”

“Ne ima ediyor–”

“Ben ima etmem, açık açık söylerim. Şimdi de açık açık söylüyorum: Tek kelime etmeden oyna.”

Dediğini yaptım. Sonraki iki saat boyunca kendimizi oyuna kaptırdık. Yaklaşık yirmi dakikada bir birileri kapıyı çalıp Zach’i partiye dönmeye ikna etmeye çalışıyor, hepsi de tembel bir el hareketle ve sözsüz bir git emriyle karşılanıyordu. Zach tüm dikkatini oyunumuza vermişti, ben de oyunu uzatabildiğim kadar uzatmaya çalışıyordum. Beni yeniden sorgulamaya başlamasını istemiyordum. Ama lanet olsun ki yetenekliydi. Resmî turnuvalarda yarıştığını söylese inanırdım.

Şakağımda ter damlacıkları oluştu. Oyunda üçüncü saatimize girmiştik. Ben, izin verdiği anda tabanları yağlayıp kapıdan fırlamaya hazırdım. O ise başını öne eğmiş, kaşlarını çatmıştı. İkimizin de yapacak hamlesi kalmayıp oyun tıkanınca suratı iyice asıldı. Çıkmaza girmiştik. Alt kattaki müziğin ve

sohbetlerin azalmasından konukların çoğunun gittiği anlaşılıyordu. Ev sahibi bütün partiyi burada geçirmişti. Benimle.

Tabii ki konuşmamıştık. Tek bir kelime bile.

Sessizliği bozan ben oldum. “Bir sonraki hamlemi düşünmem gerekecek.” Alt dudağımı sarkıtıp yanağımı ovuşturdum. Kaybetmekten nefret ediyordum. Üstelik aslanın ininden çıkmanın nasıl bir şey olduğunu da hiç bilmiyordum. O değerli kolyeyi almayı başarıp kimselere görünmeden kolayca sıvışmak niyetiyle buraya gelmeden önce arabamı malikânedeki iki blok öteye park etmiştim. Anlaşılan kendimden fazla eminmişim.

Zach gözlerini oyun tahtasından ayırmıyordu. “Kaybetmek üzeresin.”

“Sen öyle san.” Ayağa kalktım, kollarımı gerip numaradan esnedim. O da ayağa kalktı, kaşları hâlâ çatıktı. Taş kâsesini kapadım. “Tamam, teşekkür ede—”

“Oyunu ne zaman bitireceğiz?” Cebinden telefonunu çıkarıp kurcaladı. Takvim uygulaması gözümün önünde belirdi. Tanrım, hayır diyeceğimi aklının ucundan bile geçirmemişti. Başparmağını yukarı doğru kaydırarak muhtemelen *kendisi* için uygun olan tarihleri seçiyordu. “Yarın benim için uygun değil. Ertesi gün de Londra’da toplantım var ama gece kalmayacağım.”

Ağzımı duyulabilir bir şap sesiyle kapadım. Buna şaşırma-malıydım. Zach kendisine meydan okunmasını istiyordu. Hayır, ona meydan okunmasına *ihtiyacı* vardı. Etrafındaki herkes onu sıkıyordu. Çok yazık çünkü onun yanında bir dakika daha kalmaktansa gözlerim bağlanmış, ellerim kelepçelenmiş hâlde eve gitmeyi tercih ederdim.

Yanağımı kaşdım. “Benim, şey, programım çok yoğun.”

“İzinsiz içeri dalacağın başka partiler mi var?”

Terli avucumu elbisemin üzerinde gezdirdim. “Bu çok kaba oldu.”

“Ama yanlış değil. Kimsin sen?” Gözleri, şakağıma dayanmış, tetiği çekilmek üzere olan bir silahın namlusu gibi

üzerime dikilmişti. O gözlerin arkasında ölüm gizleniyordu. Böyle ruhsuz kalacak kadar ne yaşamıştı acaba?

“Davetliyim.”

“Seni davet etmiş olsaydım hatırlardım.”

“Başka bir davetliyle birlikte geldim.”

“Onun adını söyle.”

Tutumunu değiştirse ölür müydü?

Burada olacağını tahmin ettiğim bir adamın adını söyledim. “Pierre Toureau.” Bir müşterimdi. Çok zengin biriydi. Restoranları, alışveriş merkezleri ve Orta Atlantik’te bir sürü serası vardı. Eminim Zach onu ve yüksek lisans öğrencisi olan güzel kızı Anamika’yı davet etmişti.

Boynunda bir damar kabardı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“İlginç. Karısının haberi var mı?”

Lanet olsun. “Yeğeniyim ben onun.”

“Fransa’daki mi?”

“E-evet.”

“Fransa’nın neresindensin?”

Tanrım. Hem seksi *hem* zeki olmamalıydı. Buna da şaşır-mamalıydım. Ölümcül dozu alan tarafta olmak endişe vericiydi.

“Hımm... Efendim?”

Ümitsiz vakaymışım gibi başını iki yana salladı. “Bizden biri değilsin,” diye kestirip attı. Elleri pantolonunun ceplerinde, çenesi bizi çevreleyen granitten daha sertti. *Bok herif.* Ayrıca, *canın cehenneme.*

“Nereden biliyorsun?”

“Bir kere gecelik giymişsin.”

Hassiktir. Reggie’nin tüy, deri ya da başka ölü hayvan parçaları olmayan tek elbisesi buydu. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu anlamalıydım.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.” Çenemi kaldırıp bir adım geri çekilirken parmaklarımla etrafımı yoklayıp bir silah

aradım. Okuyup bitirmesi mümkün olmayan şu uyku getiren finans kitaplarından biriyle ona vursam ne kadar hapis yatar-
dım? “Elbisemi beğenmemen sorun değil ama hakaret etmene
gerek yoktu. Ben sana üzerindeki smokinin içinde penguene
benzediğini söylüyor muyum?”

Sabırla bana yaklaştı. “Vazgeç, küçük ahtapot. Ayağında
delik spor ayakkabılar var.”

Küçük ahtapot mu? Ne?

“Çok rahatlar. Ne zaman kaçman gerektiğini asla bilemez-
sin.” Bir adım daha geriledim.

“Şimdi tam sırası olabilir.” Birkaç adım kadar uzağımda
durdy. Korku verecek kadar yakınımda ama bana dokunama-
yacak kadar uzağımdaydı. “Bu kadar kolay bir av olduğun için
sana avantaj bile sağlayacağım.”

Beni hafife alıyordu. Normalde insanlara yanıldıklarını
göstermeye bayılırdım. Ancak Zach Sun söz konusu olduğunda
kendi yeteneklerimle ilgili şüpheye düştüğümü fark ettim. Hem
fiziksel hem de mantıksal açıdan.

Boynumu uzatıp gözlerine baktım. Boyum 1.75 olduğundan
genelde erkeklerin yanında kısa kalmazdım ama Zach bana
kendimi küçücük ve hassas bir ergen kalbi gibi kırılğan his-
settiriyordu. Zayıf, uzun boylu ve kaslıydı. Bedeni bir Roma
heykeli gibi orantılıydı. Yüzü kusursuzdu. Yay gibi gür kaşları,
dipsiz gözleri vardı. O kadar karaydı ki göz bebekleri nerede
bitiyor, irisleri nerede başlıyor anlayamıyordum. Her kadının
sahip olmak için ölebileceği dolgun, elle çizilmişçesine biçimli
dudakları vardı. Hepsi de köşeli çenesiyle destekleniyordu ve
elmacık kemikleri o kadar çıkıktı ki yarı insan yarı şeytan
gibi görünüyordu. Kendisi de bir sanat eseri olan bir sanat
koleksiyoncusu.

“Bak...” Sırtım kapıya çarptı. İçgüdüsel olarak belime de-
ğen kapı kolunu kavradım. Arkasındaki kolye âdeta bana göz
kırpyordu. *Kahretsin*. Bir şekilde geri dönmem gerekiyordu.

KARANLIK TUTKUM

Beni tekrar çağırarak aslında sivri çivilerle paketlenmiş ve zehirli sarmaşığa sarılmış bir hediyeye teklif etmişti. Ama yine de bir hediye idi. Ne yazık ki hediye açmak konusunda ikimize de güvenmiyordum. Bir avucumu kaldırdım. “Açıklayabilirim.”

Zach son bir adım daha atarak beni tamamen köşeye sıkıştırdı. Beni kapıya dayadı ancak bedeni bedenime temas etmiyordu. Kollarımdaki görünmez tüyler diken diken oldu. “Bundan tüm kalbimle şüphe ediyorum.”

“Sen hiçbir şeyi tüm kalbinle yapmazsın. Senin bir kalbin yok.” Onu neden kıskırttığımı bilmiyordum ama istesem de kendimi tutamazdım. Arkamdaki itici güç, damarlarımda dolaşan elektrik akımı varken ve mantığın ötesinde, gururumun her zerresiyle Zachary Sun’da bir yara izi bırakmak isterken kendimi durdurmam mümkün değildi.

Yüzündeki ifade hiç değişmedi. “Kalbim olmayabilir ama aklım kalbimin yokluğunu telafi ediyor ve bana seni cezalandırmamı sö—”

Benim için neler planladığını duyacak kadar durmadım. Hızla dönüp kanatlı kapıyı açtım ve dışarı fırladım. Zach saniyeler içinde peşime takıldı. Uzun adımlar atarken şık ayak-kabıları mermerde ses çıkarıyordu. Merdivenin ucuna kadar koşup tırabzanlara atladım ve hızla aşağı doğru kaydım.

Zach parmaklarını şıklattı. “Peşinden gidin.”

Bir anda arkamdan basamaklara yönelen iki kişi belirdi. En yakınımıdaki hâlâ Zach’ti ama o bile benim kadar hızlı ve çevik değildi. *Bende olimpiyat sporcusu kumaşı var, bebeğim,* diye alay etmek istedim. Başka bir hayatta Zach ve ben arkadaş olabilirdik. Belki. Go oynardık. Kafadan matematik problemleri çözerdik. Fikir alışverişinde bulunurduk. Ben kazanırdım. Bazen yani. Onu diken üstünde tutardım.

Merdivenin dibine gelince tırabzandan atladım ve arkama dönüp göz kırptıktan sonra çıkışa doğru koştum. Ev boşalmıştı. Temizlikçilerden ve organizasyon yöneticisinden başka kimseler

yoktu. Aniden ortaya çıkışım karşısında çığlık attılar. Birinin elinden fırlayan paspas, muhtemelen orijinal bir Baselitiz olan tabloya sabunlu su sıçrattı. *Tüh.*

Hiç duraksamadan ön kapıdan dışarı fırlamamla sigara molasındaki uşağı ürküttüm. Hava serin olsa da tenime hiç etkisi olmuyordu. Daha da hızlandım, gerilmekten bacaklarım yanıyordu. Her antrenmanda bu kadar sıkı çalışmam gerekseydi Andras insan kurban ederdi.

Hızlı hızlı atan kalbim ağustosböceği korosunu bastırırken sırtımdan aşağı terler süzülüyordu. Her adımında elbisenin yırtmacı biraz daha yırtılıyordu. Deli gibi korkuyordum. *Ama aynı zamanda bir süredir hiç olmadığın kadar da heyecan dolusun.*

Çimenlerin arasına atılmış bir su hortumunu kaptığım gibi adamlara doğru tuttum. Üstlerine su püskürterek onları domino taşları misali düşürdüm. Nefes nefese solurken boğazıma bir kahkaha yükseldi. *Ne yapıyorsun, Fae? Eğleniyorum. Nasıl yapıldığını neredeyse unuttuğum bir şey.*

Hortumu bir kenara atıp adımlarımı hızlandırdım. Çalışanların hepsini atlatmıştım. Sadece Zach hâlâ peşimdeydi.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.” Nedense sesi sakin geliyordu. Ani cesaretim karşısında ne nefesi kesilmiş ne de şaşırılmıştı. “Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Ben istediğimi alırım ve şu anda sorularıma cevap istiyorum.”

Spor ayakkabılarım yumuşak zemine gömülüp özenle biçilmiş çimleri mahvediyordu. Fıskiyeler, hiç şüphe yok ki bilerek açıldı. Dört bir yanımdan fışkıran suyla ağırlaşan geceliğimin saten kumaşı vücudumun her yerine yapıştı. Ama yine de yavaşlamadım.

Kötü bir kahkaha ıslak tenimi sarmaşık gibi sardı. “Çok eğlencelisin, Ahta.”

“Bana neden Ahta diyorsun?” diye bağırdım havaya. Beni ne kadar sinirlendirdiğini belli etmek istemezdim ama elimde değildi. Dünyadaki tüm lakaplar arasında bunun kadar gurur

kırıcı bir isim daha yoktu herhâlde. Kırk yıl düşünsem böyle bir şey bulamazdım.

“Çünkü ahtapotsun.” Bunu sohbet eder gibi söyledi. Sanki ben kaçmıyormuşum, o da beni kovalamıyormuş gibi. “Son derece zekisin. On tane elin var. Üstelik zehir saçıyorsun. Ayrıca dişi ahtapotlar, kendilerini taciz eden erkeklere deniz kabukları fırlatır.”

“Beni taciz ettiğinin farkındaysan *kes* o zaman.”

“Cuma sana uygun mu?” Adımlarını hızlandırırken bir yandan da telefonuna bakmayı beceriyordu. Ne tuhaf bir adam. “Gece on birle bir arasında vakit ayırabilirim.”

Gecenin birinde mi? Go oynamak için mi?

Arkama dönüp onu başımdan savmaktan daha çok istediğim tek bir şey vardı: Bu tuhaf karşılaşmadan sağ çıkmak. Gururumu yuttum, bacaklarım o kadar hızlı hareket ediyordu ki sürtünmeden dolayı Reggie'nin geceliğini tutuşturmam an meselesiydi.

“Ahta.”

Bu saçma lakaba cevap vermeyecektim. Ben ahtapot falan değildim.

“Ahta, durman gerek. Kafatasına bir delik açmak istemiyorum. Çünkü kafanın içinde gerçekten ilginç bir şeyler var ama ikimiz de biliyoruz ki yaparım.”

Ayağım takılıp düşecek gibi olunca elbisenin yırtmacını yukarı çekerek, “Bu gece ilgilendiğin tek delik bu,” diye söyledim. “Potomac'ın kadın nüfusunun hâlâ anlamamış olması ne kötü.”

Beni duymazdan geldi. “Cuma gecesi saat on bir olur mu?”

“Bir daha seninle aynı odada ancak öldüğünden emin olmak için cenazene geldiğimde kalırım.”

Birdenbire bir uğultu havayı deldi. Metal kokusu burun deliklerimi yaktı. Sadece birkaç adım arkama, çimenlere süslü bir altın bıçak düştü. Lanet olsun. Onu bana fırlatmıştı. Ger-

çekten bana *bıçak* fırlatmıştı. Bu işleri hızla kızıştırdı. Vera her zaman dilimi tutamamanın aptalca sonuçlara neden olduğunu söylerdi. Ama birini beni öldürme noktasına kadar getirebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Hızımı yavaşlatacağını biliyordum ama buradan ikinci bir boktan hatırayla ayrılmak istemediğim için zikzaklar çizerek koşmaya devam ettim. Zach'in karamsar ve mutsuz kahkahası arkamda çınladı. *Bundan zevk alıyor. Sosyopat.*

Efsaneye göre Zach Sun asla gülmezdi. Hatta gülümsemezdi bile. Asık suratlı, çelik gibi sert, kalbi paslı bir adamdı. Maskesini düşüren şey *bu* muydu?

Bu dünyada yapacağım son şey bile olsa bu pislikten intikamımı alacaktım. Acele ederken ayakkabımın teki çamura saplanıp ayağımdan çıktı. Arkama bakacak vaktim yoktu. Duracak vaktim yoktu. Tek ayakkabıyla koşmaya devam ettim. Çıplak ayağım suyla ıslandı. Demir kapıya ulaştığımda beni köşeye sıkıştırdığını düşündüğünü biliyordum. Kapının parmaklıklarını aştığımda Zach'in beni bıçaklayacak kadar aptal olmadığını da biliyordum. Kurbanınızın sırtında bir bıçak yarası varsa dünyanın en zengin beşinci adamı da olsanız, herkes size penisiniz altın kaplamaymış gibi de davransa meşru müdafaayı kanıtlamak zordu.

İzle ve öğren, aptal.

Havalı bir hareketle ayağımı metal parmaklığa atıp üç metrelik muazzam kapıya tırmandım. Parmaklıklarda tutunacak bir yer yoktu ama ben üstlerinden atlayacak kadar çeviktim. Kapının öteki tarafına atladıktan sonra teatral bir edayla selam verdim ve hareketimi vurgulamak için elbisenin çamurlu kenarını tuttum. Görünmez şapkamı çıkarınca Zach'in çenesi gerildi. Bu küçücük tepkisi bana zafer gibi geldi. Ahtapot: 1. Istakoz: 0.

Bir sokak kedisi gibi sıırıslıklam olmuşum, saçlarım dar-madağınık ve kalbim paramparçaydı ama Zachary Sun'a mah-volduğumu görme zevkini asla yaşatamazdım.

“Hoşça kal, Istakoz. Balıklar için teşekkürler.”

KARANLIK TUTKUM

“İstakoz mu?”

“Ahtapotların en sevdiği atıştırma.”

Raylı ağır kapılar açılana kadar gecenin karanlığında gözden kayboldum. Adamları tazi gibi peşime takılmıştı, el fenerleri gecenin karanlığını delip geçiyor, golf arabalarının sesi kulaklarımda uğulduyordu. Ama ben malikâneyi çevreleyen bilmem kaç dönümlük koruya dalıp izimi kaybettirdim.

Size ahtapotlarla ilgili bir şey söyleyeyim mi? Çok iyi kamufle oluyorduk.

Eve döndüğümde kendimi yatağa zor attım. Baldırlarımda ve ayak bileklerimde kalın topaklar hâlinde kurumuş çamur vardı. Islak elbiseden dolayı yarın soğuk algınlığıyla uyanacaktım. Bu gece yapabileceğim tek şey yüzümü yastığıma gömüp sabaha kadar ağlamaktı. Geri alamadığım kolye için. Suyu düşen hayaller için. Babam için.

Bir dahaki sefere baba. Söz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zach Sun: Grand Regent. Doksan dakika.

Ollie vB: Pas. Dün gece berbat bir parti vardı, Sun. Ama ben hâlâ geçen haftanın seks maceralarının etkisindeyim.

Romeo Costa: Otelinizin düzenlediği bağış galasını mı kastediyorsun?

Ollie vB: Aynen.

Zach Sun: Hani şu katılımcıların %90'ının Sosyal Güvenlik kapsamında olduğu?

Ollie vB: Saksoyu dışsiz moruklar kadar iyi çeken yoktur.

Romeo Costa sohbetten ayrıldı.

Zach Sun sohbetten ayrıldı.

Ollie vB grubun adını Sosyal Güvenlik İdaresi olarak değiştirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Elimdeki kirli ayakkabıyı yana yatırıp inceledim. O kadar yıpranmıştı ki markasını okuyamadım. İnternette biraz araştırdıktan sonra seçeneklerimi Vans ve Converse'e kadar daralttım. Çıkarım yaparak –ve lanet olası mantığımı kullanarak– ikisi arasında hangisi ucuzsa o olduğunu tahmin ettim. Kızın nefes bile alacak parası yokmuş gibi görünüyordu.

“Sonra da kapıya tırmanıp öteki tarafa atladı ve selam verdi, öyle mi?” Romeo, kriyoterapi odasının panelindeki düğmelere bastı. “Bunu gerçekten yaşadığına emin misin?.. Rüya görmedin yani?”

Sabah antrenmanımızdan dolayı –ki dün gece Ahta'yla yaptığım mini koşu kadar yorucu değildi– tişörtüm terden sırlıslam olmuştu. Arka kısmından tutup tek hamlede başımın üzerinden çıkardım ve elimde top hâline getirip bir sepete fırlattım. “Go oynamayı bilen ve ortalıkta transparan iç çamaşırıyla dolaşan üçkâğıtçı bir kadını hayal etmediğimden eminim.”

Romeo buz odasının ışıklarını açtı. “Neden olmasın? Kulağa tam senlik bir fanteziymiş gibi geliyor.”

Benim fantezilerim yok, geri zekâlı. Hele kadınlarla ilgili hiç yoktu. İnsanlar beni tiksindiriyordu.

Romeo kollarını esnetti. “Alkoldendir belki? O Jamaika romu çok sertti.”

“Sarhoş değilim.”

“Ama ben sarhoştum.” Ollie çırılçıplak hâlde, aletini sallandıra sallandıra banyodan çıktı. Şeyi bir lemurun kuyruğundan

daha uzundu. *Umarım randevularında bacağına bantlıyordur,* diye düşündüm içimden. Sadece varlığı bile başlı başına cinsel taciz sayılırdı. “*Fitil* olmuşum.”

Panelin yanında durdu, Rom’a omuz atıp kenara itti ve ileri seviyeyi seçti. -165°’nin altını. Dört dakika. İçerideki ısı düşüşünün monitöre yansmasıyla birlikte benim de sabrım azalıyordu. Ollie, koca sabahı akşamdan kalmalığından şikâyet ederek geçirmişti.

Üçümüz aynı sokakta oturduğumuz için evine zorla girip onu kulağından çekerek ailesinin otelindeki üç katlı süitin terasına sürüklemek iki saniyemizi almıştı. Daha tek bir ağırlık bile kaldırmadan baş ağrısından yakınmaya başlamıştı.

“Oliver, kaldır şu şeyini ortalıktan.” Dudaklarım alaycı bir tavırla kıvrıldı. “Yerlerde sürükleniyor.”

“Bu arada Zachy, umarım ille de bâkire bir gelin istemiyorsundur çünkü dün gece bir paket kızın bekâretini bozdum.” Oliver beni duymazdan gelip kışının kenarını kaşdı. “Peki, tamam. Birkaç paket. Costco’da bulabileceğin şu endüstriyel olanlardan.”

Romeo bir kahkaha patlattı. “Costco’ya ne zaman adımını attın ki sen?”

“Hiçbir zaman ama namlarını duydum. Kimi seçtin ve neden Oliver Twist’in ayakkabısını elinde tutuyorsun?” Ollie kaşlarını çatarak kıvrıcık sarı kafasını salladı. “Lütfen bana bunun fetişle ilgisi olduğunu söyle. Şu anda bana pis ayak fetişinin olduğunu söylersen seninle ilgili her şey anlam kazanmaya başlar.”

“*Tanrım.*” Başımı iki yana sallayarak güldüm.

“Ne? Yargılamıyorum ki. Köpek tasmalarıyla olan ilişki hepimiz biliyorsunuz.”

“Kimse cansız nesnelere ilişki kuramaz.” Bunu, kafasına girmesini umarak yavaşça söyledim ama girmeyeceğini biliyordum.

Ollie parmağını Rom’a doğrulttu. “Sen bunu onun karısına ve karısının buzdolabına söyle.”

Genel inanişın aksine Ollie aptal değildi. Onun konumundaki bir adamın sürekli katlanmak zorunda olduğu tüm beklenti ve yükümlülüklerden kurtulmak için öyleymiş gibi davranıyordu. Aslında bu akıllıca bir plandı. Benim düşünemediğim bir plan. Üçümüz arasında direnebilen son bekâr o olacaktı çünkü öyle bir imaj yaratmıştı ki –serveti ve statüsü yerin dibine batsın– ölü ya da diri hiç kimse kızının onun gibi biriyle görüşmesini istemezdi. O kadar yozlaşmış, o kadar ahlaksızdı ki çoğu aile kızlarını Oliver von Bismarck’tansa bir balıkla evlendirmeyi tercih ederdi. Ayrıca onu tek bir beyin hücresi ve atılmış bir spermden ibaret saydıkları için hiç kimsenin hesabını sormadığı yatırımları sayesinde doğal zenginliğini de iki katına çıkarmıştı. Onu tanıdığım otuz yıl boyunca asla kalp kırmamıştı, bir ilişkiyi bitirmek için asla kem küm etmek zorunda kalmamıştı ve ne yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş, başarılarını tamamen şans eseri kazanmış gibi görünmeye özen göstererek en ufak bir iş hatası bile yapmamıştı.

Aptalı oynayarak hayatını kesintiye uğratmadan yoluna devam ediyordu. Ki bu bir insanın yapabileceği en dâhiyane şeydi.

Eşofmanımı indirip Ahta’nın ayakkabısını tahta bir bankın üzerine attım. “Bu, dün buraya izinsiz giren birine ait.”

Rom kıs kıs güldü. “İç çamaşırılarıyla gelen ve Zach’i kendi saçmalıklarıyla bir güzel besleyen ateşli bir budalaya. Yalnız bir sorun var... Zach adını bilmiyor.”

Aslında bu sorunlarımın en küçüğüydü. Gerçeği söylemek gerekirse, birini gerçek bir eş olarak düşünecek olsam bile küçük ahtapot kesinlikle ilk sırada yer almazdı. O bir yalancıydı, toplumsal konum açısından benden aşağıda olduğu belliydi ve üstelik sarışındı. Annem onu gelin olarak asla kabul etmezdi. O etse bile ben etmezdim. Listemdeki özelliklerin hiçbiri onda yoktu. Evet, bir listem vardı: Son derece zengin, klinik bir anlaşmaya açık ve her şeyden önce itaatkâr. Aşka tahammülüm yoktu. Romantizme katlanamıyordum. İnsan türünden bilfiil

nefret ediyordum. Üstelik o kız gerçekten tam bir insandı. Kanlı canlı bir pasaklıydı. Mizacı sıcak, bedeni daha da sıcaktı.

Kriyo ekranı üç kez bipleyerek hazır olduğunu bildirdi.

“Sorun ne?” Ollie dev ayaklarına terlikleri giydi ve kriyoterapi odasına girilen kapıyı hızla çekti. İçeriden büyük dalgalar hâlinde çıkan beyaz-mavi duman zemine yayıldı. “Konuk listeni gözden geçirmen yeterli.”

Dişlerimi sıkarak Ollie'nin arkasından yürüdüm. “Konuk listesinde olsaydı bu konuşmayı yapıyor olmazdık.

Keyfim pek yerinde değildi. Zekice alt edilmekten hoşlanmıyordum. Hayır, şöyle ifade edeyim; zekice alt edilmeye *alışkın* değildim. Şeytanın çırağı bir kasırga gibi hayatıma girmişti. Kaleme girip aklımı başımdan almış, neredeyse bana karşı bir Go oyunu bile kazanmıştı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi malikânenin devasa demir kapılarına kertenkele gibi tırmanıp çizgi film karakteri misali kaçıp gitmişti. Bu kız her kimse kafasında abartılı hayaller kuran ve *vintage* tarzı Birkin çantasında siyah American Express kartı olan zengin bir mirasçı değildi.

Odaya en son Rom girip kapıyı arkasından kapadı. “Bunu söylediğime inanamıyorum ama Ollie haklı.” Beyaz buz bulutlarının büyük bir kısmını bulanıklaştırdığı tepemizdeki dijital saat dört dakikadan geri saymaya başladı. İki de titriyordu. Bense her zamanki gibi hiçbir şey hissetmiyordum. Rom karın kaslarını esneterek boynunu evirip çevirdi. “Konuk listende olmasa da bir konukla birlikte gelmiştir. Onların arabasında. Başka türlü güvenliği aşmasına imkân yok. Ev çok sıkı korunuyor. Bir de elinde ayakkabısı var işte.”

“Bu sıradan bir ayakkabı,” diye homurdandım. “Ama ayakkabının numarası bir kadın için alışlagelmiş büyüklükte değildi. Kırk bir numara, dar kesim. Kız uzun boylu ama çevikti. Fiziken neredeyse hem erkek hem kadın gibi esnekti. Biçimsiz bir şeydi. Yüzünün güzel olup olmadığını bile anlayamadım. Her göz göze geldiğimizde sadece bakışlarımı kaçırmak istediğimi

hatırlıyorum çünkü bana yemek fişi gibi değil, çözmek istediği bir Rubik küpmüşüm gibi bakıyordu.

“Sen işini bilen bir adamsın.” Ollie omuzundaki buz parçasını eliyle uzaklaştırdı. “Hem Külkedisi’ndeki prens için ayakkabı işe yaramıştı.”

“O masaldı.” Beni dehşete düşüren masallar. Sonsuza dek mutlu olma fikrinden nefret ediyordum. Acı tecrübeler ve trajik sonlar daha benlikti. “Ayrıca, masalın Grimm Kardeşler versiyonunda Külkedisi’nin üvey kız kardeşleri ayakkabıya girsin diye ayaklarını kesiyorlardı.”

Romeo soğuğu az da olsa üzerinden atmak için olduğu yerde koşmaya başladı. Programlarımız izin verdiği müddetçe haftada altı kez birlikte egzersiz yapıp sonra buz odası, ultra kırmızı ışıklar, kuru sauna ve serum ritüelini yerine getiriyorduk. Genelde benim evde oluyorduk ama bazen annemin beni bulamayacağı bir yere ihtiyacım olduğunda The Grand Regent’a geliyorduk.

“Peri masalları gerçektir.” Romeo kendini işaret etti. “Bak bana.”

Üst dudağım alaycı bir tavırla kıvrıldı. “Senin karınla yaşadıkların peri masalı değildi.”

“Peri masalı değilse ne peki?”

“İnsanlık tarihinin en kötü finansal yatırımıydı.”

“Doğru diyor.” Oliver kahkaha attı. “Dal’ı severim bilirsin ama ondan daha az maliyetli özel jetlerle karşılaştım.”

Rom sıcak nefesini bir bulut gibi üfledi. “Kadere inanmıyor musun?” Sanki diğer yarısına –yoksa diğer çeyreğine mi demeliyim? Karısı ufak tefek bir şeydi ama çok dırdırcıydı– çılgınca takıntılı hâle gelmeden önce kendisi inanıyormuş gibi.

“Ben daha çok kaos teorileri seven bir adamım. Karım da anarşinin vücut bulmuş hâli gibi.”

Romeo, Dallas’ı evliliğe zorlamıştı, bu da inişli çıkışlı, üç tarihî Çin dramına yetecek kadar acıklı bir ilişkiyle sonuçlanmıştı. Bir yıl ve dört virgöl üç milyon dolar kayıptan sonra

karısıyla mutlu bir hayat sürmeye başlamıştı. Ama ben Lyme hastalığına yakalandığı hâlde mutlu olan insanlarla da karşılaşmıştım. İnsanların çoğunlukla standartları yoktu.

“Anarşi olsun ya da olmasın, seni tanıdığım otuz küsur yılda hiç kimse dikkatini onun kadar çekmedi.” Romeo kronometreye baktı. Muhtemelen Dallas’a kavuşmak için saniyeleri sayıyordu. İkisi midemi bulandırıyor. “Bunun bir anlamı olmalı.”

“Kafadan kontak olduğu anlamına geliyor,” dedim. “Dengesizin teki ve evime davetsiz girecek kadar aptal.”

“Evine girdi ve birkaç saat kaldı.” Ollie hayalarını soğuktan korumak için avuçlarının arasına aldı. “Bu da onun arkadaşlığından keyif aldığın anlamına geliyor.”

“Onu aramıyorum.” Tenimin hoş bir mavi tonuna dönüşmesini izledim, öncesinde ve sonrasında neden hâlâ aynı hissi verdiğini merak ettim. Saat iki dakikayı gösteriyordu. Ollie ve Rom’un çeneleri takırdamaya başlamıştı, titriyor, zıp zıp zıplıyorlardı. Çok hassastılar. Dipdiri ve aptal vücutlarıyla uyum içindeydiler. Kıskanıyor muydum yoksa kızıyor muydum karar veremedim.

Rom çıkışa doğru ilerledi. “Neden olmasın?”

“Çünkü ondan hoşlanmıyorum.”

“Go oyununu bitirmemişsiniz daha.” Ollie parmaklarını şıklattı. “Seni yenebilirdi, bunu bilerek yaşayamazsın sen.”

“Yenemezdi. Oyun süresi boyunca zar zor devam etti.” Bir süre sonra onu unutacağımdan emindim. Değersiz varlığı hayatımda gerçek anlamda bir iz bırakmamıştı.

“Onu arayacak.” Romeo elini siyah saçlarında gezdirirken tepemizdeki saate baktı. “Lanet olsun, perşembeden beri buradayım sanki. Donarak ölmek üzereyken zaman neden geçmiyor?”

“Onu aramayacağım,” diye karşılık verdim hiç kıpırdamadan. Buzlu buhar tenime biraz bile nüfuz etmiyordu. Hissizdim. Çok hissizdim. Hep hissizdim.

Ollie, Rom’u dirseğiyle dürtüp kulağına eğildi. “Çocuklarının adını ne koyarlar sence?”

KARANLIK TUTKUM

Rom onu iterek uzaklaştırdı. Bu hareketle Ollie'nin penisi sallandı. Sıfırın altındaki soğukta bile hiç küçülmemişti. Muhtemelen bir sağlık sorunuydu. Birçoğundan biri olabilirdi.

Dışlerimi sıkarak, “*Defol Git ve Aptal Yumurta*,” diye tısladım.

Ollie başını yana yatırdı. “Çince mi bu?”

Romeo titredi. “Zachçe.”

Yirmi saniye kalmıştı. Biraz ısınmaya çalışarak amaçsızca dolaşmaya başlamışlardı. Bense öylece duruyordum.

Oliver parmağını çenesine koydu. “Lafını ettiği ilk kadın o.”

“Birlikte olacağı son kişi de o olacak.” Romeo, ısınmak için kendine sokulmaya çalışan Ollie'yi dirsekleyerek uzaklaştırdı. “Kadın bir dolandırıcı. Unuttun mu?”

On saniye. Bu konuşmaya katılmak istemedim. Bu iki salağı konuyu daha fazla didiklememeleri için teşvik etmeye gerek yoktu.

“Zach'in hayatı son derece düzenli.” Oliver bu sabah çektiğimiz kulağını ovuşturur gibi yaparak kapıya doğru yürümeye başladı. “Biraz karışıklığa ihtiyacı var. O kız ona iyi gelir.”

Beş saniye.

Romeo saçındaki buz tutamlarını silkeleyerek Oliver'ın arkasından gitti. “Mahvoluşunu ön sıralardan izlemek için kesenin ağzını açardım.”

Başımızın üstündeki saatin zili çaldı. Tek sıra hâlinde dışarı çıktık. Ollie dijital termostatu alıp bacağının arkasına bastırdı. Sonra Romeo'nunkine. Sonra benimkine.

“Lanet olsun, Zach. Hâlâ on sekizsin.” Oliver kıkırdadı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? İnsan mısın sen?”

Aslında pek insan sayılmazdım ve bu durumu değiştirmeye de hiç niyetim yoktu. İnsanoğlu karmaşık, vasat ve hata yapmaya meyilliydi.

Kararımı vermiştim. O kız bulmayacaktım.

Varlığını unutmam daha iyi olurdu.

BESİNCİ BÖLÜM

Zach

Ofiste oturuyorduk. Annem karşıdan, “Zachary, dikkatini buraya ver. Şu nasıl?” diyerek uzun saçlı, kırmızı dudaklı bir güzelin polaroit fotoğrafını salladı. “Ailesine bayılıyorum. Annesi bizim şehir kulübünde. Kendisi vergi avukatı. Clarke & Young’da çalışıyor. Şimdiye kadar hiç erkek arkadaşı...” Dosyasına bakarken narin kaşları çatıldı. “Yok yok. Bu olmaz. Çok tembel. Üniversitedeyken sadece iki kez gönüllü çalışmalarda yer almış.”

Annem fotoğrafı halının üzerindeki çöp yığına fırlattı. Onlarca fotoğraf sehpanın üzerine dağılmış, tüm yüzeyi kaplamıştı. Hepsi de potansiyel gelin adaylarından oluşuyordu. Hepsi de uygundu. Hepsi de yeni boyanmış beyaz bir duvar kadar sıkıcıydı. Bunlar partiyi kaçırarlardı, benim gece yarısına kadar evleneceğim kızı seçme görevini yerine getiremediğim partiyi. Annem dün arkadaşının flört ajansına gidip bu dosyalara el koymuştu. Bu, X planının doğuşuna işaret ediyordu. Beni kilise koridorunda damat olarak yürütmek için ilahi bir müdahaleye ihtiyaç olduğu iyice anlaşıldığından beri son beş yıldır A’dan W’ya kadar bir sürü plan yapmıştı.

Ayaklarımı masaya koyup üst üste atarak esnedim ve elimdeki tenis topunu tavana fırlattım. At-tut. At-tut. “Erkek arkadaşı olmadıysa n’olmuş yani?”

“Kız yirmi beş yaşında. Şimdiye kadar kendi yuvasını kurmanın yolunu aramalıydı.” Annem bana dik dik baktı. “Bazen beni şaşırtıyorsun.”

Belki de sen değiştiğin içindir, anne.

Sun Yu Wen (Amerikan adı Constance) bana bir gelin bulmak konusunda kararlıydı. Onun vakti azalırken benim de seçeneklerim tükeniyordu. Özellikle de partiyi korkunç bir fiyasko olarak nitelendirdikten sonra. Annem o partiyi müstakbel karımı seçmem için düzenlemişti. Bense ofisimden bile çıkmamıştım.

Bu noktada en iyi seçeneğim postayla sipariş edilen bir gelindi. Postayla sipariş edilen bir gelin, onu misafirhaneye yerleştirdiğim zaman öfkelenmezdi. Ona dokunmamak için tüp bebek yaptırdığımda yüzünü buruşturmazdı. Kimseyi görmek istemediğim, kimseyle görüşmek istemediğim kasvetli ruh hâllerimden birine büründüğümde surat asmazdı. Ona sunabildiğim tek şeyin para ve birinci sınıf sperm olduğunu anladığında itiraz etmezdi.

Topu havaya attım. “Çok başarılı olmaması neden önemli?”

Annemin üstüne gittiğimin farkındaydım ama kaderimi ve istemediğim bir eşi kabul etmekte zorlanıyordum. Annem dolaylı olarak hayatını benim üzerimden yaşamak istiyordu. Bir daha asla evlenmeyeceğini biliyordu. Başka birine kendini asla açmayacağını. Bu yüzden de kendince bu boşluğu mükemmel bir gelin, çok sayıda torun ve bakabileceği daha fazla insanla doldurmam gerektiğine karar vermişti. Ama bu anlamsızdı. Babamın ölümünden sonra annem Zhao olan soyadını Sun olarak değiştirmişti ve bu büyük bir olaydı. Çünkü birincisi, Çinli kadınlar soyadlarını değiştirmezlerdi ve ikincisi, *Zhao Yu Wen çok çok daha iyi bir soyadıydı.* Onun sözleri, benim değil.

Annem Chanel tüvit ceketini düzeltirken dudakları seğirdi. “Otlakçının biriyle evlenmek istediğini mi söylüyorsun?”

“Bana büyükannemi hatırlattığını söylüyorum.”

Annemin babamla evlenmesini hiçbir zaman onaylamayan büyükannemi. Annemin sadece gerektiğinde bastığım bam telini.

Annem başını iki yana salladı. Fotoğrafı öyle bir sıkıyordu ki parmakları kızarmıştı. “Ben seni böyle yetiştirmedim.”

“Dadılarımdan biri yetiştirmiş olmalı.”

Dönüşümlü olarak çalışan üç dadımız vardı. Annem gücense de yeni yılda onlara kartpostallar, ay çörekleri ve meyve sepetleri göndermeye devam ediyordum. Annem onlara insan muamelesi yapmamı tasvip etmiyordu. Dadılar söz konusu olduğunda kıskançlığı çirkin yüzünü hemen gösteriyordu. Onlarla aslında bir ilişkim olmadığını hâlâ anlamamıştı. Annemle de bir ilişkim yoktu. Babam öldükten sonra annem, ergenlik yıllarımın geri kalanını acılar içinde kaybolarak geçirmişti. Ta ki teyzem onu tekrar eski hâline döndürene kadar.

İyi insan lafının üzerine gelirmiş. Zhao Yu Ting –Amerikan adı Celeste (ama benim için Celeste Ayi)– gösterişli Juicy Couture eşofmanı ve Gucci bel çantasıyla ofisime daldı. Bu hâliyle zengin bir turist karikatürüne benziyordu. “Ben geldim.” İki kolunda da özel tasarım çantalar vardı, manikürlü parmaklarının arasında *bubble tea* tutuyordu.

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım. “Seni davet eden olmadı.”

Teyzem yanıma koşup bir adım uzaktan iki yanağıma da öpücük yolladı. Bana dokunmaması gerektiğini biliyordu. “Küçük partini kaçırdığım için özür dilerim, Zachary. Biliyorsun, her ayın on beşinde yüz bakımım için Seul’e uçuyorum.”

“Sorun değil.”

Onu partiye davet etmemiştim zaten. İnsanlar şöyle dursun, Celeste Ayi’ye kredi kartı konusunda bile güvenilmezdi. Muhtemelen diplomatik bir krize neden olurdu.

“İşildamıyor muyum?” Kendi etrafında dönerken Birkin çantasını şakağıma çarptı. “Rejuran Healer, Chanel enjeksiyonlar, Mezoterapi ve Bebek Yüz Hücre Terapisi. Yirmi iki yaşındaki

KARANLIK TUTKUM

cildimi korumanın tek yolu bu.” Cildi yirmi iki yaşındaymış gibi görünmüyordu. Aslında artık neredeyse hiç cildi yoktu. Yüzde doksan dokuzu dolguydu.

Teyzem anneme sarılmak için koltuğa doğru koşarken çantasıyla bana yine çarpmasın diye kenara çekildim ve parti gecesinden beri kaçmayı başardığım Go tahtasıyla burun buruna geldim. Küçük ahtapotun işini bitirmek üzere mükemmel bir nakavt hazırlamıştım. Kaçınılmaz yenilgisinden kaçmakla ne büyük korkaklık etmişti ama. Celeste Ayi annemin başını göğsüne bastırarak onu yarı çömelmeye zorladı.

“Biz de seçeneklerimizi gözden geçiriyorduk.” Annem, flört ajansı kataloğuna dönüşen sehpa mı göstererek teyzemi uzaklaştırdı. Mandarince konuşuyorlardı. “Çünkü Zachary partide kendine bir eş seçemedi. Sen de fikrini söylemek ister misin?”

“Evet, elbette.” Teyzem alışveriş torbalarını yere atıp ablasının yanındaki koltuğa kuruldu. *Bubble teasini* sehpa ya bırakıp ellerini ovuşturdu. “Sonunda ikiniz de bana fikrimi soracak kadar akıllandınız.”

Teknik olarak ona fikrini soran annemdi. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Celeste Ayi tam bir kaçıkta, ki bunu benim gibi bir adamın söyleyebileceği en sempatik hâliyle söylüyordum. Babam vefat edince beni büyütmeye yardımcı olmak için çocukluğumun geçtiği malikânenin birkaç ev ötesine taşınmış ve ben üniversiteye gitmek üzere evden ayrıldıktan sonra bile o evden çıkmamıştı. On yedi yıl önce. Kız kardeşler hâlâ birlikte yaşıyorlardı ama birbirlerinden alabildiğine farklılardı.

Annem, hayatını beni toplumun benden beklentileri doğrultusunda yetiştirmeye adanmış, tutucu, doktora sahibi eski bir profesördü. Yetenekli. Birleştirici. İnsan içinde nasıl davranması gerektiğini bilen son derece başarılı biri.

Celeste ise üç kez boşanmış, çocuksuz bir şarkıcı ve söz yazarıydı. Sahneye çıkmak, para kazanmak ve ülkenin o dönemki gözde genç erkekleriyle takılmak için ara ara Çin’e gidiyordu.

Kitaplardakinden çok komplo teorisi üretiyor, alışveriş merkezlerini giysi dolabının bir uzantısı olarak görüyor ve başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü renk kombinasyonu kadar bile önemsemiyordu.

Teyzem bir fotoğrafı yırtıp parçalarını arkasına fırlattı. “Tao’nun metresine benziyor.”

Tao –sadece tek ismi vardı– ve Celeste, Çin’in seksi Sonny ve Cher’iydiler. Bir zamanlar gazeteler Celeste haberleriyle dolup taşıyordu. Teyzem ülkenin en kışkırtıcı, en tartışmalı kadın şarkıcısıydı. Gazete haberlerini sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi çerçeveletmişti. Bir gün Tao’yu üç kadınla birlikte jakuzide yakalayınca adam iki ay sonra ikinci koca olmaktan eski koca olmaya geçiş yapmıştı. Artık birbirlerine sadece arada bir konserlerde ya da fotoğraf çekimlerinde tahammül ediyorlardı.

Teyzem ojeli tırnağını bir fotoğrafın üzerine bastırdı. “Buna ne dersin?”

Annem şık döpiyesinin içinde ürperdi. “Kesinlikle olmaz. Babası vergi kaçakçılığından hapse girdi. Şimdi ailesi McLean’da, Zillow ilanlarında 1.3 milyon değeri olan küçük, yıkık dökük bir evde yaşıyor. Bu olayı kınamak için bütün mahalle belediyeye dilekçe verdi.”

Annemi rahatsız eden yoksulluk değildi. Yoksulluğun beraberinde getirdiği sorunlardan rahatsızlık duyuyordu.

Tahmin edileceği üzere annem fotoğrafı alıp çöp yığına attı. “Bunun burada ne işi var bilmiyorum. Unutma Zachary, bir kadınla evlenirken ailesinin sorunlarıyla da evlenmiş olursun, bu yüzden seçimini akıllıca yap.”

Ollie’nin grup sohbetine gönderdiği bir düzine mesaja aldırmadan esnedim. “Çözüm, evleneceğim insanın hiç ailesi olmaması gibi görünüyor.”

“Peki bu?” Teyzem gözlerini kısarak başka bir fotoğraf gösterdi. “Çok güzel kız. İri gözleri, süt gibi teni var.”

“Keçi mi tarif ediyorsun?” Tenis topunu elimden kaçırdım. Top masadan ahşap zemine, oradan sehpanın üzerine zıpladı. Sehpada yuvarlanıp bir fotoğrafın üstünde durdu. “Şimdi bir kez daha düşündüm de bir keçinin kadına göre daha az bakıma ihtiyacı olurdu. Devam edin.”

Beni duymazdan geldiler. Annem dudak büktü. “Evet, çok güzel kız ama *influencer*.” Kelimeyi tavşan kulakları yaparak söyledi. “Münasip bir iş değil.”

“İş bile değil ki,” diyerek araya girdim. “Algoritma değişene ve nüfuzunu kaybedene kadar para kazandığın bir hobi sadece.” Sosyal medyadan kesinlikle nefret ediyordum. Tek iyi yanı, bizi uygarlığın sonuna bir adım daha yaklaştırıyor gibi görünmesiydi.

“Aaa, bak bu harika bir seçenek.” Annem sehpadan başka bir fotoğraf alıp perdelerin arasından sızan ışığa doğru tuttu. “Doktormuş. Nörolog.”

“Yirmi iki yaşında mı?” Annemin elinde bir dosyayla bana doğru koşturmasını göz ucuyla izledim. “Beyin doktoru olmak için mükemmel bir yaş; henüz kendi beyni tam olgunlaşmamışken.”

“Seninle aynı yaşta.” Annem esprimi duymazdan gelip önüme bir geçmiş taraması bıraktı. “Dört çocuk istiyorsan ideal değil ki bu da minimum sayı.”

Burası çocuk yuvası değil. Batmamak için boy boy çocuğa ihtiyacım yok.

Ağzımı açtım, sonra bir şey söylemememin daha iyi olacağını düşünerek kapadım. Ölümle ilgili herhangi bir şey annemi tetikliyordu. Babam öldüğünde ben hissizleşirken o acı acı bağırıyordu. Her ikisi de başa çıkılması zor bir sorundu ama ikincisi baş ağrısına neden oluyordu.

Annem parmağını dudaklarının üzerine dokundurdu. “Hem iyi bir aileden geliyor hem de koca arıyor. Ben onaylıyorum.”

“Ben de onaylıyorum.” Celeste Ayi içki arabasına doğru ilerleyerek kendine buzlu bir duble viski aldı. “İyi bir plastik cerrah tanıyordur mutlaka. Bir süredir yüzümü gerdirmeyi planlıyordum. Herkes yaptırıyor.”

Acı bir kahkaha boğazımda kaldı. Hayat ne kadar acımasızdı! Babamın benim için en çok istediği şeyler –bir eş, çocuklar ve mutluluk– benim en istemediğim şeylerdi.

Yine de. *Yine de.* Annemi yüzüstü bırakamazdım. Babam beni kesin bir ölümden koruyarak can vermişti. Kendini bana siper etmeseydi hayatta olacaktı. Annemin değer verdiği kocası hayatta olacaktı. Celeste Ayi dördüncü bir koca bulmak için uğraşmayacaktı. Dünya tam olarak olması gerektiği gibi işleyecekti. Ama babam bizi bırakıp gitmişti. Dengesiz teyzemi saymazsak ben, Sun Yu Wen’in bu hayattaki tek akrabasıydım.

Hayatım boyunca yalnızca tek bir insani duygu hissetmiştim. *Vicdan azabı.* Babamın ölümüne neden olduğum için duyduğum vicdan azabı. Annemi mahvettiğim için duyduğum vicdan azabı. Ailemi yıktığım için duyduğum vicdan azabı. Vicdan azabı duymaktan vazgeçmek beni insan olmaktan çıkarırdı. Tam bir psikopat olmadığının kanıtı olarak buna sarıldım. Ağırılığı kemiklerimde hoş bir baskı yaratıyordu, boğucu acısı bana büsbütün hissizleşmediğimi hatırlatıyordu.

“İşte bak.” Annem fotoğrafı yüzüme tuttu. Ayaklarımı sehpadan indirmeden başımı fotoğrafa çevirdim. “Adı Eileen.”

Eileen gerçekten çekiciydi. Sıcak gülümsemesi, düzgün fiziği ve uygun referansları vardı. Buna rağmen... Daha tek kelime bile konuşmadığımız hâlde bana ölesiye sıkıcı gelmişti.

Başımı iki yana sallayarak fotoğrafı anneme geri uzattım. “Fazla haysiyetli.”

Telefonum Oliver’dan gelen yeni bir mesajla öttü. İçimi çektim ve olayı tırmandırmanın başka bir yolunu bulmadan önce cevap vermeye karar verdim. Tanrı korusun, o da buraya gelmeye falan kalkardı.

KARANLIK TUTKUM

Ollie vB: Emin misin? Senin küçük üçkâğıtçının izini hemen bulabilecek bir dedektif tanıyorum.

Zach Sun: En son senin tavsiyenle birini tuttuğumda bir yabancıнын seks oyuncağı havuzumu tıkamıştı. İstemez.

Zach Sun: Tavsiye ettiğın kişiye güveneceğime Frankie Townsend'e güvenirim.

Ollie vB: Oo. Asabiyiz. Belki de sevişme zamanın gelmiştir.

Romeo Costa: Kendi elinden başka biriyle.

Ollie vB: Aletine yazık. Muhtemelen yatağa, "Yardım edin! Sahibim beni her gece dövüyor," diye bağıarak gidiyordur.

Romeo Costa: Kusursuz dil bilgisi. A+.

Zach Sun bildirimleri sessize aldı.

Bu arada annem hâlâ söylenip duruyordu. Fotoğrafı orijinal Twombly çiziminin özel yapım çerçevesinin kenarına sıkıştırdı. "Haysiyetli olmak kötü mü?"

"IQ'su 200'lerde olan biri için haysiyetli biri sıkıcı olabilir."

"Aslında okçulukla ilgileniyor." Annem boğazını temizledi. "Ve yemek yapabiliyor."

"Cerrahların çalışma saatleri çok uzun. Bir anne olarak iyi bir seçim olamaz."

"Nörolog dedim, beyin cerrahı değil. Beyin cerrahı olsaydı önce düğün mekânını ayarlar sonra sana sorardım." Beklediği gülümsemeyi göremeyince içini çekti. "Ayrıca yarı zamanlı çalışmaya geçmeden önce ücretli izin planlıyor."

Ayağa kalkıp ofisimde volta atmaya başladım. Ahta buraya geldiğinden beri ofisim kendi krallığımmış gibi kokmuyordu. Havaya onun kokusu sinmişti; portakal, yapay meyve, ucuz sabun ve bir miktar temizlik ürünü.

“O olmaz,” diye homurdandım, bakışlarımı benimle adını bilmediğim o kadının gülümsemesinden daha çok alay eden, yarım kalan Go oyununa dikerek.

“Harika bir kız.” Teyzem kalan fotoğrafları istifleyip bardak altlığı olarak kullanırken annem peşimde dolanmaya başladı. “Babanla babası üniversitedeyken iyi arkadaşlardı. Baban yüksek lisans için Oxford’a gitmeden önce Tsinghua’da tanışmışlar. *Xue zhang* ve *xuèydiler.*” *Mezun ve çömez.* Yakın olmalıydılar. Olduğum yerde durdum.

Arkama dönünce annem de irkilip durdu. “Babam onu tanıyor muydu?” Annemin ince dudakları, gerçek amacını gizleyemeyen masum bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ailesi iş için Berlin’e taşınmadan önce onu pek çok kez görmüştü. Aslında baban onun vaftiz babasıydı. Eminim babanla ilgili anlatacak hikâyeleri vardır.”

Eileen’in fotoğrafını tekrar elime aldım. Onunla tanışma fikri bir an cazip gelir gibi oldu. Doktorlar analitik insanlardı, öyle değil mi? Belki durumumu anlatabilirdim. Şartlarımı ve koşullarımı. Tüm ince ayrıntıları. İkimiz de bu işe kazanacağımız bir şeyler olduğunu bilerek, karşılıklı çıkar sağlayacak şekilde girerdik. Ona zenginlik verebilir, statü ve ayrıcalık sağlayabilirdim. Sadece sevgi, bağlılık ve gerçek bir birlikteliğin gerektirdiği diğer şeyleri veremezdim. Çocukları da olurdu ve süper büyük aletimin içine girmesinden keyif alıyormuş gibi davranmasına da gerek kalmazdı. İyi bir anlaşma yapabilirdik. Bir tür iş anlaşması.

Ne var ki bir yanım, daha büyük bir yanım, aklı başında hiçbir kadının kendini böyle bir yaşama adamayacağını biliyordu. En azından özgür bir dünyada yapmazdı. Hepsi romantik akşam yemekleri, Instagram’da paylaşmaya yaraşır tatiller, gece boyunca yapılan sohbetler, mum ışığında seks istiyordu. *Temas. Temas. Temas.*

KARANLIK TUTKUM

Ben insanlara dokunamıyordum. Bu, benim en gizli sırrımdı. Tenimde yabancı, yapışkan, sıcak bir ten hissetmekten nefret ediyordum. İnsanlarla el sıkışmıyordum. İnsanların sırtına vurmuyor, yanaklarından öpmüyordum. Ne sarılıyordum ne kucaklaşıyordum ne de yakınlaşıyordum. Seks yapmak mı? Söz konusu bile olamazdı. Birinin üstümde yatması fikri bile fena hâlde midemi bulandırıyor. Ne zaman biriyle öpülecek kadar ileri gitsem babamın cansız bedeninin altında sıkışıp kaldığım günün anıları dikenli bir deri kemer gibi tenime batıyordu.

Babamın vaftiz kızını harcamamaya karar verdim.

“Hayır.” Kadının fotoğrafını yırtıp parçalarını konfeti gibi yere saçtım. “İlgilenmiyorum.”

“Düğünü için aldığım elbiseyi hiçbir zaman giyemeyeceğim.” Celeste Ayi başını iki yana sallayarak viskiyi bir dikişte bitirdi ve bardağı içki arabasına çarparcasına bıraktı. “Bir randevuda giyeyim bari.”

Annem sonraki hamlesini hesaplarcasına ceketini düzeltilti.

Dudaklarım gerildi. “Ne?”

Çenesini kaldırıp dimdik durdu, kıyafeti kusursuzdu, tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Ama içten içe dağıldığını biliyordum. Her gün kalbini kırdığımın, uyuyup uyanıp tekrar kırdığımın farkındaydım.

“Yoksa gey misin?” Sorusu damdan düşer gibi gelmişti. Yargılamadan ziyade çaresizlik dolu bir soruydu. Son on yıla açıklama getirmem için bir ricada bulunuyordu. Benim bir eş bulma konusundaki yetersizliğimi çözecek, az da olsa mantıklı herhangi bir açıklama. Yıllardır bu soruyu sormak istiyor olmalıydı.

“Hayır. *Öyle olsaydım yalnız olmazdım.*”

“Bana söyleyebileceğini biliyorsun...”

“Eşcinsel değilim. Bu, onunla alakalı bir konu değil.”

“Neyle alakalı öyleyse?”

Kullanamayacağım ya da sömüremeyeceğim kişilere duygusal yakınlık göstermek şöyle dursun, onlara tahammül bile edemiyorum.

“Standartlarım var.”

“Kimse standartlarını karşılayamıyor.”

“Eh, pek sosyal değiller. Tıpkı sahipleri gibi.”

“Kulağıma bir dedikodu çalındı.” Annem ellerini arkasında kenetleyip karşı duvara doğru yürüdü. İki yanında Damien Hirstlerim ve Warhollarım asılıydı. “Parti gecesi burada bir genç kadınla birlikteymişsin?”

Küçük kaçaktan bahsedilince çenem kasıldı. “Önemsiz biriydi.”

“Üç saatini birlikte geçirdiğin biri nasıl önemsiz olabilir?” Bana şöyle bir baktıktan sonra sehpa dönmüş teyzemin *bubble teasinin* altındaki fotoğrafları aldı. Buğuyu sildi. Annem ve ben, yaptığımız her şeyin kusursuz olması gerektiği konusunda birbirimize benziyorduk.

“Go oynadık.”

Annem durdu. Alaycı bir tavırla dudak büktü. “Bir şeyin şifresi mi bu?”

“Evet.” Davetsiz misafirim birkaç gece önce evime gerçekten de girdiğine dair bir kanıt arayarak amaçsızca dolaşmaya devam ettim. “Go oynamanın şifresi.”

Süs eşyalarına, evraklara ve mobilyalara dokundum. Her şeyin olması gerektiği yerde olduğundan emin oldum. Şimdilik küçük ahtapot kendine hatıralık bir şey almış gibi görünmüyordu. Her şey yerli yerinde duruyordu.

“Duydum ki kız...” Annemin omuzları hafif bir ürpertiyle sarsıldı. “Sarışınmış?”

İşin komik tarafı ben kızın saç rengini bile hatırlamıyordum. Açık tenli olduğunu hatırlıyordum. Bir de yüzüne bakılmayacak bir kız değildi. Rahatsız olacak kadar yakınlaştığımızda bile boğazıma safra yükselmediğini hatırlıyordum. Kokusu bedenimi istila ettiğinde hemen geri çekilmemiştım.

“Öyle miymiş?” Masamın paravanının arkasındaki rafların önünde durup onları inceledim. “Olabilir. Pek dikkat etmedim. İki beyin hücresi olmasına ve vasat bir oyuncunun onu usta bir oyuncu olarak görebileceğine daha çok takıldım.”

Arkamda annemin titrek nefesler aldığını duyuyordum. *Haberler umduğun gibi değil, değil mi?* Ona yıllardır beklediği haberi yine verememiştim.

“Zeki mi peki?” Biraz heyecanlı olmaya çalışarak burnunu çekti. “Ne iş yapıyor?”

“Bilmiyorum.”

“Peki ne mezunu?”

“Herhangi bir resmî yüksek öğrenim gördü mü bilmiyorum.” Rafımdaki oymalı ahşap Shou Xing heykelciğini düzelttim. Uzun Ömür Tanrısı. Sun hanesinde pek karşılaşmayacağınız bir tanrı. Bir sonraki rafa geçtim. “Daha doğrusu hiç sanmıyorum.” Ahta, dört yıllık yüksek öğrenime dayanamayacak kadar yabani görünüyordu. Tuhaf bir şey gözüme çarptı.

Annemin nefesi daraldı. “Onun hakkında neler biliyorsun?” Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek fönünü mahvetti. Celeste Ayi’ye parmaklarını şıklattı. “Onunla ortalıkta görülmeden önce kredi geçmişine, sabıka kaydına ve kapsamlı bir psikolojik profile ihtiyacımız var.”

Düşüncelerim annemin sesini bastırdı. Küçük *pislik*. Ahta, yeşim kolyelerimi çalmaya çalışmıştı. Erkek ve kadınıninkini. Babamın son kazanımını. Kilidin etrafında hilal şeklinde derin bir delik vardı. Kız yalan söylememişti. Buraya sanat için gelmişti. Ama sanat eseri çalmaya geldiğini söylemeyi atlamıştı.

İnsanlarla pek anlaşılamazdım.

Hele hırsızlarla hiç anlaşılamazdım.

“Zach? Zachary?” Arkamda annem, pek kilolu olmamasına rağmen bir gümbürtü kopararak yürümeye başladı. “Dinliyor musun? İnsanların elbisesi için pek uygunsuzdu demesine ne

diyorsun? Hiç değilse onu benim kişisel alışveriş uzmanıma göndermeyi düşünür müsün? Faturayı ben öderim.”

İyi de evde daha pahalı ve alıp götürmesi daha kolay yüzlerce eşya varken gizemli konuğum neden bu özel sanat eseriyle ilgilenmişti ki? Hemen yanındaki heykelciği de pek tabii seçebilirdi. Hem o kilitli bile değildi. Korunmuyordu. Orta yerde duruyordu. Üstelik iki katı ederdi.

Kolyelerin onun için bir anlamı olmalıydı.

Ya da en azından birinin.

“...Sarışın olmasına bir şey demem de eğitimsiz bir fahişenin gelinim olmasını kabul edemem.” Annem arka planda vızıldamaya devam ediyordu. “Aslında onu kabul edeceğime dair herhangi bir söz de vermiyorum. Of, bu çok kötü. Neden azıcık olsun zevk sahibi olamıyorsun?”

“Çünkü o zaman eğlenceli olurdu.” Üçüncü içkisini dolduran Celeste Ayi şişeyi içki arabasına bırakıp yeni kadehi su gibi içti. Göğsüne dayadığı kadehle gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı. “Şansıma yeğenlerin en sıkıcısı bana düştü. Bekârlığa veda partisi için Hawaii’ye gittiğimde bir falcı bana bunu söylemişti. Hangi parti olduğunu biliyorsun. Yeğenimin baş ağrısından başka bir şey olmayacağını söylemişti. Bir de ne var biliyor musun? Advil bağımlısı olmam da onun suçu.”

Annem de ben de onu duymazdan geldik. Bu yıl satın aldığım tüm sanat eserlerini gözümün önüne getirdim, ta ki kolyeye ulaşana kadar. Sotheby’den almıştım. Yeni dul kalmış bir kadından. Teklif savaşıyla oyalanmak istemediğim için daha açık artırma başlamadan satıcıyla özel olarak temasa geçip değerinden çok daha fazlasını teklif etmiştim. Babam kolyenin setini tamamlamak istese de başaramamıştı.

Satıcıyı hatırladım. Ellili yaşlarında, tıknaz, saçları boyalı. Yüzünde eski hâliinden bambaşka birine dönüştüğünü düşündürecek kadar çok estetik vardı. Durmadan konuşmuş ve beni kızlarıyla tanıştırmayı teklif etmişti. Kızlarından biri küçük

ahtapot olabilirdi. Genetik olarak akrabaya benzemiyorlardı ama belki de zekâsını kafasında beyin yerine pamuk şekeri olan annesinden değil babasından almıştı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

“Dinliyor musun? Zach? Zachary?” Annem parmaklarını yüzüme doğru şıklattı. “Kendine bir eş bulman için önümüzdeki ay seni Şanghay’a götüreceğim. Ben...” Düşüncelerimin çalkantılı okyanusunda sesi duyulmaz oldu.

Onu aramayacağıma dair kendime söz verdiğimi biliyordum ama bu benden bir şey çalmaya çalıştığını fark etmeden öncedydi. Bu tuhaf karşılaşmanın rengi tamamen değişmişti artık.

Küçük Ahta’ya bir ders vermek gerekiyordu.

Ve ben de mükemmel bir öğretmendim.

ALTINCI BÖLÜM

Ari: Eee? Kolyeyi aldın mı?

Farrow: Hayır.

Farrow: Beni yakaladı.

Ari: SENİ YAKALADI MI? ZACHARY SUN SENİ YAKALADI MI?

Ari: NASIL BU KADAR SAKİN OLABİLİYORSUN? Oraya gelip kefaleti ödemem gerekiyor mu?

Ari: Hep bunu yapmak istemiştim. Filmlerde çok havalı görünüyor.

Farrow: Gitmeme izin verdi.

Ari: Yani... İyilik mi etti?

Farrow: O adam var ya, kıtanın geleceği söz konusu olsa bile iyilik yapmaz. Beni hırsızlık yaparken değil, ofisinde gezinirken yakaladı. Tuhaftı. Nasıl olduysa Go oynamaya başladık.

Ari: Bu olaylar zinciri kafamı karıştırdı, biraz da meraklandım.

Ari: Kazandın mı bari?

Farrow: Oyunu bitiremedik ki.

Ari: Ona numaranı vermeden mi gittin?

KARANLIK TUTKUM

Farrow: Beni evinin ön bahçesine kadar kovalayıp bıçaklamaya çalıştı.

Ari: Anlıyorum. Öyleyse numaranı vermemen iyi olmuş.

Ari: Gerçekten seni bıçaklamaya mı çalıştı?

Farrow: Bana bıçak fırlattı. Üç gün geçtiği hâlde çeliğin kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Ari: Bir etki bıraktığın belli. Kim olduğunu biliyor mu sence?

Farrow: Kesinlikle hayır. Kendi ailem bile kim olduğumu bilmiyor, hem de onların çatısı altında yaşadığım hâlde.

Ari: Peki şimdi ne yapacaksın?

Farrow: O evde yokken oraya tekrar girmenin bir yolunu bulup kolyeyi alacağım. Biraz bacak çalışması gerektirecek ama yapabilirim.

Ari: Delisin sen.

Farrow: Deli fakat şanslı. Go'da kazanamamış olabilirim ama kovalamacada kazandım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Farrow

Tüm felâketler gibi benim felâketim de tam ben dibe batmışken geldi. Kapı zili çaldığında eşofmanımın içinde sıırılsıklam bir vaziyette dokusu beyne benzeyen lazanya artığını temizliyordum. Yüzümde savaş boyası gibi domates salçası vardı. Tabby, Maid in Maryland isimli temizlik şirketimizde çalışmanın ona göre olmadığına karar vermiş, kariyerini yemek blogu yazarı olarak sürdürmeye başlamıştı. Berbat bir aşçı olması da onu hiç caydırmamıştı.

İkinci kattaki Reggie'nin sesi bir Olivia Rodrigo şarkısını bastırdı. "Biri kapıya baksın." Bazen onun da benim gibi yirmi bir yaşında mı yoksa on iki yaşında mı olduğunu merak ediyordum.

"Çok meşgulüm." Yemek odasında bir şey düştü, düşme sesini Tabby'nin homurdanması izledi. "Of, aptal süper uzun *selfie* çubuğu."

"Farrow." Vera oturma odasındaki televizyonu açtı. *The Real Housewives of Potomac*. Bir defasında yapımcıyı bir barda köşeye sıkıştırıp konuk oyuncu olmak için yalvarmıştı. "Bir işe yara da şu kapıyı aç."

Bağırılmamak için kendimi zor tutarak dişlerimi sıktım. "Temizlik yapıyorum." *Yetişkin çocuğunun pisliğini temizliyorum.*

Tabby'nin Le Creuset yemeklerinden biri fırından mutfak adasına gelememişti. Yirmi dakikadır fayansların arasından spatulayla bolonez sosu kazıyıp kovaya doldurmaktan dizlerim

KARANLIK TUTKUM

kıpkırmızı olmuştu. Yanımdaki boş çamaşır suyu şişesi yüzünden ellerim ve kollarım karıncalanıyor, yanıyordu. Zihnim tüm gün soluduğum duman bulutunu aşip kayda değer tek bir mantıklı düşünce oluşturamıyordu. Vera, “fazlalıklardan kurtulmak” için çalışanlarımızın çoğunu işten çıkarmaya karar verdiğinden bin yüz on beş metre karelik iki malikâneyi tek başıma temizliyordum. Ne o ne de kızları insan gücü eksikliğini telafi etmeye yanaşıyorlardı. Bu aralar işime sabahın dördünde başlıyordum.

Kapı zili tekrar çaldı. Ballantine ailesi topluca kapıyı duymazdan gelme kararı almıştı. Sert, öfkeli bir vuruş kapıyı yerinden sarstı.

“Tanrım.” Reggie, müziği öfkesinin gücünü hissedebileceğimiz kadar kısip üst kattan sızlandı. “Amazon olamaz çünkü bizi rahatsız etmeye devam etmeyecek kadar nazikler.” Şarkıyı tekrar son ses açtı.

Vera izlediği programı kapadı. “Bu evde neden her şeyi ben yapmak zorundayım?” Mutfağın önünden geçip koridora çıkışını ağır, kaba gümbürtüler takip etti.

Bacaklarımdan yukarı yılan gibi yayılan uyuşukluk hissinden kurtulmak için bileğimin iç kısmını çimdikledim. Kapıyı çalan kişi ya bir an önce gidecekti ya da şarap getirdiyse iyi olurdu. Şu anda bir de misafir falan çekemezdim. Zaten evimize pek misafir gelmezdi. Üvey Ballantinelar yerel topluluğun temel direkleriymiş gibi davranmayı seviyorlardı. Aslında komşularımız onların adlarını bile bilmiyordu ve biz neredeyse yirmi üç yıldır burada yaşıyorduk.

Vera kapıyı açtığı anda nefesinin kesildiğini duydum. Sonra sessizlik oldu. Çok ama çok uzun bir sessizlik. Yapımcıyı taciz ettiği için bir güvenlik görevlisi tarafından itilip kakılmak bile onu susturamamıştı, o yüzden bu uzun suskunluğunu kıyamet alameti olarak algıladım. Aşağı indim. Biraz mola verebilirdim.

“Ba... Bay Sun.” Spatula bir tıngırtıyla elimden düştü. Bir an nefes almayı bıraktım. Vera beceriksizce konuşmaya devam etti. “Neden... Ben... Hiç beklemiyorduk.”

Lanet olsun. Nasıl anladı?

Reggie ve Tabby saklandıkları deliklerden dışarı fırlayıp hızla kapıya gittiler. Ben de kovayı en yakın dolaba tıkip lekenin üzerine bir bez attım ve kilere koştum. Mükemmel bir saklanma yeri değildi ama adanın yanından geçsem kesin görülürdüm.

Sokağın en eski evi bizimkiydi. Küçük, eskimiş ve harabeden hallice. Ama taşınmak ihtimaller dâhilinde değildi. Bu evin her çiziginde, her kırığında döküğünde babamla yaşadığım anılar vardı. Buradan asla vazgeçemezdim. Ayrıca konuştuğum her avukat beni taşınmamam, vasiyete itiraz etmem konusunda uyarılmıştı. Vasiyete itiraz etmeye kararlıyım. Vera'nın sunduğu vasiyetin sahte olduğuna bahse girerdim. Ne yazık ki onunla mücadele etmek için avukat tutacak param yoktu. O zamana kadar iyi kız rolünü oynayarak gardını indirmeyi planlıyordum.

“Bayan Ballantine.” Zach'in boğuk sesini tanıdım. Her yerinden otorite akıyordu. Size başınızı lavlara sokmanızı söylese düşünmeden yapacağınız türden biriydi. “Umarım rahatsız etmiyorumdur.”

“Rahatsız etmek mi?” Vera'nın bu lafı eliyle geçiştirdiğini hayal ettim. “Kesinlikle hayır. İçeri gelin lütfen. Kızım da akşam yemeğini hazırlıyordu. Lazanya sever misiniz?”

Konsept olarak yemeğe nasıl bakarsa baksın yerdeki artıkları yalamaktan pek hoşlanmayacağı kesindi. Tabitha, fırın kabının kulplarının sıcak olduğunu fark edince şok olmuş ve yere atmıştı.

Koridorda bir sürü ayak sesi duyuldu.

“Uzun kalmayacağım.” Zach'in kendinden emin, bıkkın ve tok sesi giderek yaklaşıyordu. “Aslında size alışılmadık bir şey soracağım.”

KARANLIK TUTKUM

Sanki bir işe yarayacakmış gibi gözlerimi yumdum. *Lütfen mutfakta durmayın. Lütfen mutfakta durmayın. Lütfen durmayın...*

Kilerin panjurlu kapısının arasından parlak beyaz ışık süzülüyordu. Nefesimi tutup sırtımı konservelerin olduğu raflara iyice dayadım. On metre kadar uzağımda sandalyeler fayansları gıcırdattı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Piç kurusu kahvesine şeker isterse bu kileri açarlardı ve ben biterdim. Elimdeki spatulayı onun güzel yüzüne saplama isteğiyle parmaklarım kaşınıyordu. Buraya neden gelmişti? Kolyeyi çalmayı başaramamıştım ki. Yani şimdilik.

Panjurların arasından Vera'nın Zach'e doğru eğildiğini gördüm. "Tabii, buyurun." Zach geriye doğru çekilince Vera ona daha da yaklaştı. "Bu arada, bunlar benim kızlarım. Partide onlarla doğru düzgün tanışma şansınız olduğunu sanmıyorum... Davetiniz için de çok teşekkür ederiz elbette." Cevap yok. "Bu Tabitha, bu da Regina. Tabitha beğenilen bir yemek vloggerı, Regina da temizlik şirketimizin pazarlama müdürü."

Bana çocuklarının işsiz olduğunu, işsizler demeden söyle.

Tabby ve Reggie, Zach'in yanındaki sandalyeye oturmak için mücadele etmeyi bıraktılar.

"Heeey," diye bağırdı Reggie yapmacık bir sesle. "*Aman Tanrım*, bizi partinize davet ettiğiniz için çok teşekkürler. Minnettarız demek az kalır."

Ne? Minnet, Reggie'yle karanlık bir sokakta karşılaşıp çılgınlık atarak kaçardı. Bırakın hissetmesini, kelimeyi doğru telaffuz ettiğinden bile emin değildim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Annenin kolye satışına madde olarak eklediği bir davetti sadece." Öf. Bugün tavırları daha bir soğuktu. Ayazını buradan bile hissetmiştim.

Tabby, bir kalça hareketiyle Reggie'yi kenara itti. "Sonunda bire bir tanışabildiğimiz için çok mutluyum." Elini uzattı. "Sizinle hep aynı çevrelerde takılıyoruz. Anlaşılan birbirimizi hep kıl payı kaçıırıyoruz."

Zach, Tabby'nin uzattığı eli görmezden geldi. "Ne kötü."

Panjurun küçük aralıklarından onu pek iyi göremiyordum. Kapıyı açıp gizlice onlara bakmak için can atıyordum ama şeytana uymayacak kadar akıllıydım.

Vera'nın birden soluğunun kesilmesine bakılırsa nihayet kızının yarattığı pisliğin yerdeki kalıntıları gözüne ilişmişti. "Bu... Kan mı?"

Tabby usulca Reggie'nin arkasına geçti. "Bolonez sosu."

Yanmış jumbo ekmek dilimlerinin arasındaki bir kilo kıymanın üzerine dökülen bir kutu San Marzano domates sosuna Bolonez denmezdi belki ama ben nereden bilirdim ki? Ben beğenilen bir yemek vloggerı değildim.

Vera tekrar Zach'e döndü. "Çok özür dilerim, Bay Sun. İnanın bana dehşet içindeyim. Ev genelde bu kadar dağınık değildir ama hizmetçimiz sıkı denetim altında tutmazsak hep aylaklık eder. Korkarım bugünlerde iyi bir yardımcı bulmak çok zor. Bilirsiniz işte." Hizmetçi derken beni kastetmişti. Eh, canın cehenneme derken ben de onu kastedebilirdim. Vera arkasındaki dağınıklığı işaret etti. "Ah, umarım bu hakkımdaki izleniminizi olumsuz yönde etkilemez."

Zach kollarını sıvamaya başladı. "Size soracağım şey..."

"Bir şey içmek ister misiniz?" Vera avucunu göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım, ne kötü bir ev sahibiyim. Görünen o ki görgü kurallarını unutmuşum. Uzun çalışma saatlerim yüzünden hep. Biliyorsunuz, kocamın işini devraldım."

Senin devraldığın şey oturma odasındaki kanepedir.

Temizlikçi, muhasebeci ve idari yönetici bendim. Onun tek yaptığı emirler yağdırmak ve işe yaramazın teki olduğumu söylemekti. Onu bile ayda yılda bir yapıyordu. Günlerini, babamın eşyalarını rehin bırakarak elde ettiği parayla alışveriş yaparak, gündüz kuşağı dizilerini izleyerek ve şirket kartıyla eve yemek siparişi vererek geçiriyordu.

KARANLIK TUTKUM

Öfke, Zach'in bedenini kesif bir duman gibi sardı. "Hiçbir şey istemiyorum." Kollarını sıvamayı bitirip tezgâha dayadı. "İzin verirsiniz sorumu sormak isterim."

"Ah, tabii, tabii." Vera ciddileşti.

Yanında getirdiği beyaz hediye torbasından bir şey çıkarıp ışığa tuttu. Yoksa bu?.. Mümkün değildi. Olamazdı.

Ama oydu.

"Bu ayakkabı ailenizden birine mi ait?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrow

Hasiktir.

Milyarder pislik benim peşimdeydi. Yememiş içmemiş benim patlak ayakkabımı koca Maryland'de geyik kafasıymış gibi sergilemeye çıkmıştı. Nüfuzlu erkekler böyle sadistti işte. Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Sırtımda bir ürperti hissettim. Çamaşır suyundan dolayı karıncalanan kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Zachary Sun'ın ilgi odağı olmak çok kötü bir şeydi. Onun basit bir telefon görüşmesiyle herkesi yok etme imkânı vardı. Kolyeyi almak için evine girerken aklım neredeydi acaba?

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Şüphesiz Vera, Reggie ve Tabby ayakkabının bana ait olduğunu biliyorlardı. Giydiklerimle dalga geçmedikleri tek bir gün bile yoktu. İnsan olarak değerimi kıyafetlerimin fiyatının belirlemesine izin vermememi kafaları almıyordu.

Alnımdan gözüme doğru tuzlu bir ter damlası süzüldü.

Nefes al. Sadece nefes al, Farrow.

Ama alamıyordum. Göğsüm sıkışıyordu. Nefeslerimin sesini bastırmasını umarak avucumla ağzımı kapadım. Sessizlik bir saniye daha uzarsa beni duyarlardı. Kesin.

Reggie'nin tiz sesi ilk kez beni kurtardı. "Ah, bu çok tuhaf. Aslında bu benim ayakkabım."

"Hayır hayır. Sanırım bu benim." Tabby ona bir dirsek atıp kenara itti. "Partilere giderken yanımda her zaman bir çift

KARANLIK TUTKUM

düz tabanlı ayakkabı götürürüm. Biliyor musunuz bilmem ama ben yetenekli bir dansçıyım...”

“Ama unuttun mu, Tabby...” Reggie, Tabby’nin omzunu sıktı, muhtemelen takma tırnaklarını etine batırıyordu. Ses tonunda ürkütücü bir tehdit vardı. “...o gece Bay Sun’ın bahçesinde yaralı bir tavşanı kurtarıırken benimkiler kaybolunca o... *ayakkabıları* senden ödünç almıştım ya hani?”

Kahkaha atmamak için yanağımın iç kısmını ısırđım. Ne kadar düşmüş olursam olayım asla bu kadar zavallı olmazdım. Bu Külkedisi saçmalığı tam onlara göre idi. Bahse girerim ki Zach kullanılmış bir regl kabıyla gelip onun üvey kardeşlerinden birine ait olup olmadığını sorsaydı hak sahibi olduklarını kanıtlamak için ona bir tanıtım yaparlardı.

Reggie, Tabby’nin omuzunda bir göçük oluşturmada n önce Vera tartışmaya son verdi. “Bu, Tabitha’nın ayakkabısı.” Tabby iki kızından en masraflı olanıydı, bu yüzden sanırım Vera onun bir an önce evlenip gitmesini istiyordu. Doğru kararı verdiğinden emin bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. “Kesinlikle onun.”

Yine sessizlik oldu. Sözde aile fertlerimin şansına Zach Sun onların saçmalıklarına inanmayacak kadar zekiydi. Onun için müjdeli, benim için yıkıcı bir haberd i.

Zach ayakkabıyı parmaklarının arasında sıktı. “Başka kızınız var mı, Bayan Ballantine?”

Omuzlarım gerildi.

“Ne? Hayır. Bu ikisi yetiyor da artıyor. Tüm vaktimi alıyorlar. İnanın bana.” Yumruklarını sıktı. “Ha-ha-ha.”

Yine sessizlik oldu. Zach, sessizliği boş laflarla bozma gereği duymadı. Galiba tek iyi özelliği buydu.

Sonunda çakma Vans ayakkabıyı tezgâha bıraktı. “Emin misiniz, Bayan Ballantine?”

“Yani evde fazladan bir kızım olsaydı bilirdim, öyle değil mi?”

Ah, alaycılık.

Reggie ve Tabby kıvranmaya başladılar. Buradan bile anlayabiliyordum. Tabby boğazını temizledi.

Tabitha Ballantine, hayatında ilk kez dürüst olmak için sakın bu ânı seçeyim deme.

“Güzel.” Zach ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü. “Bu durumda Ballantine kardeşlerin ikisi de bana karakola kadar eşlik edecek. Aslında savcı yakın arkadaşım. Doğruca onun evine gideceğiz. Tadilattan sonra evini görmek istiyordum zaten.”

Vera duruşunu dikleştirdi ve sonunda sevimli anne maskaralığından vazgeçti. “S-siz neden bahsediyorsunuz?” Bu oyunculukla bir videoda bile rol alamazdı.

Sık sık babamın onda ne bulduğunu merak ediyordum. Bir yanım cevabı biliyordu. Babam, onun olacak birini –*herhangi birini*– istiyordu. İskoçya’da yetim olarak büyümüştü. Hiçbir bağı olmadan buraya taşınmıştı. Arkadaşları yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. Peki ya Vera? Onun her şeyi vardı. Kız kardeşleri, teyzeleri, bir kızı ve bir kızı da karnındaydı. Babamın bir aile edinirken diğer ailesine ihanet etmiş olması çok kötüydü. *Bana.*

Zach ayakkabıyı tezgâhtan alıp havada sallandırdı. “Bu ayakkabının sahibi her kimse, parti gecesi kolyemi çalmaya çalıştığından bahsediyorum. Onu sizden satın aldığıma göre bu noktada riski göze alıp birinin kolyeye fazla bağlandığını ve onu çalıp paçayı kurtarabileceğini düşündüğünü tahmin ediyorum. Eh, hırsızlık elli eyaletin tamamında yasa dışıdır. Kızlarınıza bir ders vermek lazım.”

“Ah, bir yanlış anlaşılma olmuş. Kızlarım o işe yaramaz bok...” Vera son anda susup derin bir nefes aldı ve yapmacık bir kahkaha attı. “Sizi temin ederim ki kızlar kolyeyi zerre kadar umursamıyorlar, Bay Sun.”

“Yine de bu ayakkabı bana ikisinden birinin umurunda olduğunu kanıtlıyor,” diye ısrar etti Zachary. Sezdirmeden onu gerçeği itiraf etmeye zorluyordu.

Tabby dilini tutamadı. “Farrow’undur belki.”

Oysa ben, beni Vera ispiyonlar diye düşünmüştüm. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Kahrolası Tabby.

Zach ayakkabıyı indirdi. “Farrow mu?”

“Üvey kız kardeşimiz.” Tabby’nin yanakları kızarmıştı; şüphesiz Zach’i memnun etmek için eline geçen anlık fırsattan dolayı heyecanlanmıştı. “Evsiz gibi giyinir ve kolyenin sahibi de babamızdı, yani onun biyolojik babası. Kolyeyi satmadan önce onu odasında saklıyordu. Başı beladan kurtulmaz zaten.”

Eğer bir gün Tabitha’yla Mufasa-Scar durumu yaşasaydık onu kurtarırdım. Ama şu saatten sonra bunu yapmamayı aklımın bir köşesine not ettim. Kız ölümcül bir virüs kadar sevimliydi.

“Demek üçüncü bir kız kardeş var.” Zach sanki yeni yeni ayakta durmaya başlayan bir çocuktan nükleer şifreleri öğrenmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

“O... o aslında kız kardeşimiz değil.” Reggie, Oxford elbisesinin yakasıyla oynuyordu. “Gerçi onunla aynı metabolizmaya sahip olmaya hayır demezdim...”

“Üvey kızım bizden uzaklaştı.” Vera ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu. “Onun için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, denedim ama...”

Zach sözünü kesti. “Farrow nerede?”

“Evde bir yerlerde.” Hapis cezası riski ortadan kalkınca Tabby’nin omuzları gevşemişti. Mutfak zeminindeki bezleri gösterdi. “Burayı temizlemeyi bitirmesi gerekiyor.”

İğneli sözleri yanaklarımı yaktı. Göğüs kafesimden patlayan sıcaklık vücudumun her yerine yayıldı. Aile olduğumuz için her türlü davranışlarını hoş gördüğümünden haberleri yoktu. Belki de vardı ve en başından beri amaçları buydu.

Temizlikçi olarak çalışmaktan utanmıyordum. Mükemmel hizmetimle gurur duyuyordum. Ama ailemin değersiz hizmetçisi olarak gösterilmek? Hem şaşırmış hem de çok utanmıştım. Şaşırmıştım çünkü genelde insanların hakkımda ne düşün-

düğünü zerre kadar umursamazdım. Ama nedense Zachary Sun söz konusu olduğunda umursamıştım. Bir gece sadece üç saatliğine onun dikkatini çekmeyi başarmıştım. Başka hiçbir kadının yapamadığı bir şeydi bu. Evet, beni gizemli ve çekici biri olarak düşünmesi hoşuma gidiyordu. Üvey canavarların tuvaletini temizleyen biri olarak düşünmesi değil.

“Bulun onu bana.” Sanki sadık tebaasına ferman iletiyor-
muş gibi parmaklarını bir kere şıklattı. Pisliğin zorba bir kral
gibi arkasına yaslandığını neredeyse duyabiliyordum. “Yoksa
kendinizi çok kötü bir durumun içinde bulacaksınız.”

Ardından gelen kargaşa başımı döndürdü.

Vera kızlarına işaret etti. “Reggie, sen yukarıya bak. Tabby,
havuz evini ve bodrum katı kontrol et. Uzakta olamaz. Arabası
ön tarafa park edilmiş. Ben burayı kontrol edeceğim.”

Telaşlı ayak sesleri farklı yönlere hücum etti. Arka bahçe-
nin kapısı gıcırdayarak açıldı. Yukarıdaki ağır ayak sesleriyle
aydınlatma armatürleri zangırdadı. Dolap kapakları hızla art
arda gıcırdayarak açıldı.

Zach esnedi, muhtemelen... Yaşam koşullarım onu *eğlen-*
diriyordu. “Dolapta saklanamaz.”

Vera başka bir dolabın kapağını açtı. “Neden olmasın?”

“O kadar aptal değil de ondan.”

“İnanın bana öyle...”

“İnanmam.”

“N-Ne?”

“Size inanmıyorum. Aramaya devam edin.” Kolundaki sa-
ate baktı. “Kellesini bir tepside istiyorum, hem de şehrin öbür
ucundaki saat altı randevumdan önce.”

Bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordum. Savaş ilan
ediyordu. Elim kolum bağlı oturacağımı düşünüyorsa başına
gelecekleri bilmiyor demektir. Sırf servetimi korumak için evde
beni kullanmalarına ses etmiyorum diye beni en sevdiği yeni
oyunu hâline getiremezdi. Babam ölmeden önce tüm hayatımı

KARANLIK TUTKUM

üvey canavarlarıma cehennemi yaşatmakla geçirmiştım: Vera Seul'a taşınmam için neredeyse yalvarmış, Reggie bana bütün plastik cerrahların broşürlerini vermiş, Tabby de yemek meraklılarının tüm mekânlarını benim için bir haritada işaretlemişti. (Harita okuyabildiğini bile bilmiyordum.)

Ben savaşmayı bilirim, Zachary Sun. Mertçe. Acımasızca. Kanımın son damlasına kadar.

"Ondan her şeyi beklerim ben." Vera'nın sesinden zehir akıyordu. "Çok uğraştım, Bay Sun. Gerçekten çok denedim. Ancak Farrow'u düzeltmek mümkün değil. Annesinden aldığı genlerden herhâlde. O..." Derin bir nefes aldı ama cümlesini tamamlayamadı.

"O ne?"

"Hiç hanımefendi değildir."

"Nasıl yani."

"Asi, fevri, görgüsüz. Tam bir *bela*." Son kelimesini pek bir coşkulu söylemişti. Vera bir dolabı çarparak kapadı ve duraksayıp başını iki yana salladı. "Büyürken sürekli başını belaya sokup dururdu. On altı yaşında özel okuldan atıldığına inanabiliyor musunuz? İhtiyacı olan öğrencilere ertesi gün hapı dağıtıyordu. *Bedava*."

Yine olsa yine yapardım. Ataerkilliğe sokayım. Hazır ağzımı bozmuşken... Vera'ya da sokayım.

"Liseyi bitirmedi mi?"

Bu noktada bunun bir önemi var mıydı?

Şu işe bakın ki evine girmek için gereken araştırma becerileri diplomamı kullanmaya en çok yaklaştığım noktaydı.

"Zar zor bitirdi." Vera ellerini havaya kaldırdı. "Sonra babası onu Seul'deki bir eskrim akademisine göndermeyi akıl etti. Zaten onun da başından beri istediği buydu. Bana ve zavallı kızlarıma hep tepeden bakardı. Ne kıyafetlerini seçmeme ne tırnaklarını yaptırmama ne de o berbat saçını kestirmeme izin verirdi."

“Üniversite?”

Vera kıkırdayarak elini salladı. “Koleje bile gitmedi. Ama Tabitha’nın Columbia’dan lisans diploması var ve tatlı Reggie’m de prestijli bir üniversiteye...”

“Cümlelerinizi bitirmenize gerek yok. İnanın ki hiç ilgilenmiyorum.”

Tüm benliğiyle ilgilenseydi bile aslında Tabby’nin o Columbia’dan diploması yoktu. Ama Maryland’deki Columbia Koleji demek kulağa o kadar hoş gelmiyordu.

Vera buzdolabını açtı. Ne düşünüyordu? Kendimi probiyotik yoğurt kutularıyla XL soğan turşusu kavanozunun arasına sıkıştırdığımı mı? Biri Sherlock’u arayıp işini kaybetmek üzere olduğunu söyleyebilir mi?

Bay Sun, Vera’nın istediği kadar dehşete düşmemişti çünkü Vera gösterinin sahte ağlama kısmına geçmişti ancak tek bir gözyaşı bile akmadığı için sadece burnunu çekip duruyordu. Yanağını sildi. Şili Çölü kadar kuruydu. “O kolye yüzünden benimle kavga etti. Bana cehennemi yaşattı. Ama paraya ihtiyacımız vardı. Ölen babası çok düşük marjlarda çalışıyordu ve sigorta parası gelene kadar kızlarımın ihtiyaçlarının karşılanması gerekiyor.” Reggie ve Tabby’den sanki yirmili yaşlarının ortasında kendilerine bakabilen kadınlar değiller de çocuklarmış gibi bahsediyordu. “Farrow’un bu yaptığı beni çok utandırdı.”

Ben de utanıyordum. Bu korkunç kadınla akraba olmaktan. Neyse ki DNA yoluyla değildim.

Zach onun sızlanmalarını kesti. “Bayan Ballantine?”

“Efendim?”

“Kilere bakın da ikimizi de bu sefil sohbetten kurtarın.”

“Aa. Doğru ya. İyi fikir.”

Vera’nın ayak sesleri yaklaştı.

Dirseklerimi bacaklarıma bastırdım. Avucum terlediğinden az daha spatulayı düşürüyordum. Ensemdeki minik tüyler havaya

KARANLIK TUTKUM

dikildi. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıp derin bir nefes alarak kendimi en kötüsüne hazırladım.

Vera'nın parmakları kapıya uzandı. Panjurların arasından Zach'e son bir kez bakma şansım oldu ve buna pişman oldum. Sırtını tezgâha dayayıp bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı ve yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Tuhaf bir zamanlamayla gözleri, panjurların ardından gözlerimle buluştu.

Geri çekileyim derken kafamı bir konserve kutusuna çarptım.
Anlamıştı.

Biliyordu.

Piç kurusu biliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Farrow

Parlak avizeler bir an için gözlerimi kamaştırdı. Alışana kadar gözlerimi kırpıştırdım. Kendimi çıplak hissediyordum. Çıplak ve açıkta. Nasıl görüldüğümü biliyordum. Kıyafetlerim yırtıktı, saçlarım arkada toplanmıştı. Kollarımın her yerinde domates lekesi vardı. Avucumda da kahrolası bir spatula. Normalde umursamazdım. Ama Zach'in beni kendine denk görmesini istiyordum.

Vera bakışlarını misafirine çevirerek beni işaret etti. "İşte burada." Sesinden parmak uçlarına kadar her yeri titriyordu.

Zach ciddiyetsizliğin bir simgesi olarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Varlığı odayı sanki odanın içine mermerden oyulmuş bir heykel gibi dolduruyordu. Kusursuz kesimi o katran karası gür saçlarını öne çıkarıyordu; ahengi bozan tek bir saç teli bile yoktu. Şık gömleği ve açık gri pantolonunun üzerine giydiği lacivert kaşmir kazağıyla bir milyar küsur dolara açık artırmaya çıkarılabilir gibi görünüyordu.

Ağzının sağ tarafında hafif bir gülümseme belirdi. Neredeyse görülemeyecek kadar hafif. Bana sanki küçük dağları kendisi yaratmış gibi bir bakıyordu. "Bayan Ballantine?" Vera'yla konuşurken bile gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Sanki gözünü bir an ayırırsa kaçacakmışım gibi.

Durumun ciddiyetini fark ettiğimde sırtımı raflara dayadım. Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibiydim. Ne kadar aşağılandığımı anlatacak kelime yoktu. Ama bu ithamlarını kabul etmem

gerektiği anlamına gelmiyordu. Elimdeki spatulayı rastgele bir rafa koyup çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım.

Vera onun yanına koştu. “Efendim?”

“Yalnız konuşalım lütfen.”

“Farrow, sen çık...”

“Hayır, Vera.” Zach doğrulup tezgâhtan uzaklaştı. “Siz çıkıyorsunuz.”

“Ama...”

“Size fikrinizi sormadım. Nazikçe defolup gitmenizi istedim.”

Vay be. Gerçekten çok kızmıştı. *Eh, sen ona ait bir şeyi çalmaya çalıştın. Ama hayır, o ona ait değildi. Bana aitti. Bunu unutmamam gerekiyordu. İkisi çok farklı şeylerdi.*

“Seninle işimiz bitmedi.” Vera bana dönüp Fransız manikürlü parmağını yüzüme sallayarak, “Bu burada kalmayacak,” dedi.

“Merak etme, *anneciğim*.” Ona göz kırptım. “Sen istesen de istemesen de bir yere gitmeyeceğim.” Elbette onun kurallarına göre oynamam gerekiyordu ama bu şaka kaldırabilen biri olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Babamın ölümüyle ilgili hiçbir şey akla yatkın değildi. Bir restoranın önünde valenin arabasını getirmesini bekliyordu. Derken vale ona ışık hızıyla çarpmıştı. Testler temiz çıkmıştı. Alkolsüzdü. Uyuşturucu madde kullanmamıştı. Vale, ayağının gaz pedalına sıkıştığını iddia etmiş, beş yıl hapis cezası almıştı. Hâkim ona üzülmüş, hasta karısına, masum bebeklerine acımıştı. Ben de onun adına üzülmüştüm. Ama kendime daha çok üzülmüştüm. Aradan iki yıl geçmesine rağmen hâlâ iyileşmeyen yaralarımı sarmaya devam ediyordum.

Vera hoşnutsuz bir homurtuyla oturma odasına geçti. Tabii hâlâ kulak misafiri olabilecek kadar yakındı. Kişisel alanımdan çekildiği anda kilerden çıkma cesaretini gösterdim.

“Hayır.” Zach elini kaldırarak bana doğru geldi. “Olduğun yerde kal. Farelerin yeri karanlık deliklerdir.”

Yine de çıktım. “Karanlık delikler demişken, sana tam bir göt olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Sesli söyleyen olmadı ama birçok kişinin aynı fikirde olduğundan eminim.”

İçgüdüsel olarak çekmecelerden birine doğru ilerleyip bulabileceğim en keskin şeyle silahlanmak üzere çekmeceyi açtım. Biftek bıçağına uzanmama fırsat vermeden kalçasıyla çekmeceyi kapadı. *İçgüdüleri müthiş.*

Zach *cık cıkladı.* “Yerinde olsam saçma sapan bir şey yapmaya kalkışmazdım.” Dev gibi gövdesiyle buradan çıkabileceğim her yolu kapadı. Artık kim olduğumu bildiğine göre bunun hiçbir önemi yoktu zaten. Ondan kaçamayacaktım. “Seni sadece zekâmla değil, gücümle de alt edebilirim. Üstelik şu anda bunu yapmaya çok istekliyim, küçük hırsız.”

Saf bir enerji patlaması damarlarımı doldurdu. “Siktir git, para çuvalı. Senden ve aptal arkadaşlarından korkmuyorum.”

Son birkaç günde bu kadar paranoyaklaşmamın imkânı yoktu. Temizlik için yeni bir eve girip çıktığım her seferinde birinin beni takip ettiğini, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissetmiştim. Peşime takılmış bir özel dedektif olabilirdi çünkü bu zengin bebelerinin kendi işlerini görebileceklerinden şüpheliydim. Zach değilse havalı arkadaşlarından biri olmalıydı. Söylentileri duymuştum. Üçü çok samimilerdi ve istedikleri kişiyi ya da şeyi elde etmek için insanlara laflarını geçirmeye bayılıyorlardı. Ama bunlar bana sökmezdi.

Zach’in yanından geçip kapıya yöneldim. “Git de parkta başka bir çocuğa musallat ol.”

Dramatik bir edayla iç çekti. İşte o an hissettim. Metal bir şey sırtıma değişiyordu. Soğuk, keskin. Ne olduğu çok belliydi. *Bıçak.* Nasıl bir psikopat elinde kahrolası bir *bıçakla* dolaşırdı? Hem de güpegündüz? Sonra partide ondan kaçarken arkamdan süslü bir bıçak fırlattığını hatırladım. Zachary Sun bıçakları çok seviyordu. Yükselen genç girişimcileri konuşmak için Bloomberg

KARANLIK TUTKUM

programlarına çıkan o kusursuz ve zarif adamdan çok uzaktı. Özel dikim takım elbiselerin içinde bir vahşilik yatıyordu. Ve maalesef ki artık resmî olarak başımın belası olmuştu.

“Bu özel konuşmadan kaçmamamı şiddetle tavsiye ederim.”

Sırtıma dokunan bıçaktan çok sesindeki bariton ton yüzünden ürperdim. Beni bıçaklamayacaktı. Sadece ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum. Durdum ama dönüp ona bakmadım.

Zach bıçağın düz kenarını etime daha da bastırdı. “Yürüme kabiliyetini kaybetmek istemiyorsan tabii.”

Onu bir eskrim kılıcıyla hadım edebileceğimden korkmalıydı bence. Çünkü bunu yapmak resmen hayattaki yeni hedefim hâline gelmişti

Hızla atan nabzıma aldırmadan o göremese de gülümsedim. “Değersiz hayatımı uğrunda hapis yatmaya layık görmeniz beni gururlandırdı, Bay Sun.”

“Böyle bir sona mahkûm olacağımı düşünmenize şaşırdım, Bayan Ballantine. Ben sauna hariç, bu kadar küçük bir odada bir dakika bile kalamayacak kadar zengin, güçlü ve akıllıyım. Ayrıca arkanı dönersen bıçağымda çok ilginç bir şey fark edeceksin.”

Hiç acele etmeden ve beklenti oluşturarak arkama dönerken hissettiğim paniği zerre kadar bile belli etmedim. Zachary Sun benim tam teslimiyetimi istiyorsa onu kanlı ellerimden söküp alması gerekecekti.

Ona döndüğümde aramızdaki mesafeyi fark ettim. Aramızda en az iki büyük adım vardı. Gözlerim kalça kemiğime batan bıçağa kaydı. Kalın siyah kadife, bıçağın ağzı hariç her şeyi sarıyordu.

Nefesim boğazымda tıkanı. “Kadife parmak izi tutmaz.”

Elbette bunu biliyordu. Bu adamın bilmediği ne vardı?

Gözleri gözlerimle buluştu. “Silah yok, suç yok.”

“Bu yasal olamaz.”

“Doğru insanları tanıyorsan her şey yasaldır.” Gözleri karanlık bir ifadeyle parladı. “Kanunlar senin gibiler içindir. Avukatlar da benim gibiler için.”

“Sahtekârsın. Medyada yansıttıkları gibi değilsin. O adamla uzaktan yakından alakan yok.” Dişlerimi sıkı sıkı söyledim bunu. Çenemi azıcık serbest bırakırsam öfkeli, şiddetli titremelerden dolayı dişlerim takırdamaya başladılar. “Bir canavar olduğunu kaç kişi biliyor?”

“Çok fazla bilen yok. Sadece dış görünüşümün ötesine bakma zahmetine girenler. Ama bunu yapmak da öyle kolay değil. Pek çok insan için son derece faydalı biriyim.”

Bıçağının ucunu kalça kemiğimden göbek deliğimle kot pantolonumun beli arasındaki boşluğa doğru sürükledi. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu. *Ne oluyor sana, Fae?* Ama elimde değildi. Ondan sızan hâkimiyet beni ele geçiriyordu. Hayatım boyunca en zengin semtlerden birinde yaşamıştım ama Zachary Sun gibi birini tanımamıştım.

Bıçağı tam bacaklarımın arasında durdu. Zach farkında olmadan dudaklarını yaladı. “Sen de onlardan biri olabilirsin yani.”

Tüm bedenim fokur fokur kaynıyor, nabzım tenimin her noktasında atıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Ama şu da vardı ki, onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Mantığım onun gibi birinin yatakta berbat olacağını söylüyordu. Hünerli bir sevgilinin tüm kötü özelliklerini barındırıyordu. Fazla bencil. Fazla güzel. Fazla narsist. Ama yine de yapardım. Başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. Benimle göz teması kurmakta hiç zorlanmadı. Psikopat değildi. Hayır, tamamen başka bir şeydi. Türünün tek örneği bir canavardı.

“Şeytanla anlaşma mı yapayım yani?”

Küçümseyerek baktı bana, her yeri donmuş bir tundra gibiydi. “Böyle bir anlaşma yaptığında kaybedeceğin tek şey ruhundur, onun da pek değeri yok.”

KARANLIK TUTKUM

Boğazıma öyle bir yumru oturdu ki ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Tırnaklarımı avucuma bastırarak boğazımı temizledim. “Nereden biliyorsun?”

Omuz silkti, bıçağını hâlâ bacaklarımın arasına, sıcaklığın girdap gibi döndüğü boşluğa bastırıyordu. “Çoğu insan doğuştan ruhsuzdur.”

“Belki benim de ruhum yoktur.”

Şu anda gerçekten Zachary Sun’la ruhlar hakkında mı konuşuyorsun? Neyin var senin? Elbette bir sürü şeyim vardı. Ama konuşarak onu oyaladığım her dakika beni bıçaklamasını geciktiriyordu.

Evet. Kesin bu yüzdendir, Fae. Kendine bunu söylemeye devam et.

Bıçağının düz kenarıyla hafif daireler çizerken gövdemden ayak parmaklarıma kadar sanki içimde havai fişekler patladı. “Senin ruhun var.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kokusunu alıyorum.” Pürüzsüz, açık teninin altında çeneindeki damarlar kasıldı. “Ve ben bir ruh koleksiyoncusuyum.”

Sarhoş muydu? Öyle görünmüyordu ama öyleymiş gibi konuşuyordu.

Sormak istedim ama sadece, “Ruh mu topluyorsun?” diyebildim.

“Dünyada en az değer gören birim ruhtur. Herkes bir tane ister ama onlara ulaşmak zordur. Bu yüzden insanlar sanat satın alır. Sanat insana kendini canlı hissettirir.”

“Tabii yaşıyorsan.”

“Ölüme bir nefes uzakta olsan bile,” diye itiraz etti ve bedenimde ne olduğunu anlayamadığım bir desen çizdi. Tam hiçbir şeyden etkilenmediğini düşündüğüm sırada aşağı doğru şöyle bir baktı. Bıçak belimin hemen üstündeki açık tenimi sıyırdı. “Birin ruhunu ele geçirdiğimde o kişi benim piyonum olur.”

Michael Myers çakması bu adamın ruh hâlleri bir Teletabi'yi andırıyordu. Uhrevi görünümü ve kusursuz tavırlarıyla bunu ne kadar iyi gizleyebildiğine dair bir tez yazılabilirdi. Vera'yla kızlarının bizi gizlice dinleyip dinlemediklerini merak ettim. Bu açıdan bakınca açık kapı çerçevesinin ötesini göremiyorduk ama onlardan her şeyi beklerdim. Cezalandırıldığımı görmekten keyif aldıkları kadar sağlam dedikoduya da bayılırlardı.

Dudaklarıma dokundum. “Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Hayır. İki kuruşluk düşüncelerini kendine sakla. Zaten yeterince fakir görünüyorsun.”

Esprisine kulak asmadım. “Bir şeyler saklıyorsun. Yanında silah taşıyacak bir tipe benzemiyorsun.” Bunu söyledikten sonra gerçekten korkmadığımı fark ettim. Büyülenmiş, öfkeli ve savaşa hazır mıyım? Elbette. Ama korkuyor muydum? Her ne kadar kulağa çılgınca gelse bile bıçağı doğrudan bana doğrultmuşken bile kendimi tehlikede hissetmiyordum.

Zach başını iki yana salladı. “Nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir fikrin yok.”

Koyu renk ışıltılı gözleri beni süzdü. Bunu bıçağı elinden kapmak için fırsat bildim. Bıçağın kabzasına uzandım ama yanlışlıkla parmaklarım onunkilere değdi. Zach öfkeyle homurdandı ve sanki dokunarak onu dağlamışım gibi geri çekildi. İfadesi vahşileşti. Geriye doğru sendelerken gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Yalnızca onda değil. *Hiç kimsede* görmediğim bir ifade. Sırtı tok bir sesle lavaboya çarptı. Onun bu içgüdüsel tepkisine o kadar şaşırdım ki ben de ters yöne doğru geri çekildim.

“Bana *dokunma*.” Bu sözleri daha önce benimle konuşurken kullandığı tondan çok daha sert bir sesle söylemişti. Bu defa ne fısıldamış ne homurdanmış ne de boğuk bir ses çıkarmıştı. Bu basit cümleyi çok kontrolsüzce söylemişti.

Mantığa aykırı davranarak omuzlarımı geriye itip duruşumu dikleştirdim. Her nasılsa durumu tersine çevirmiş olmak beni

heyecanlandırmıştı. *Zayıf noktana her neyse onu bulacak, havanı alana kadar da damarına basacağım.*

Öfkemi bastırmak için var gücümle arkamdaki tezgâha tutundum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimi kırıp tenimi parçalamasından korktum. Tedavi masraflarını ödeyemezdim.

Zach titreyen parmaklarıyla bıçağı sımsıkı kavradı. Son birkaç saniyeyi tekrar gözümün önüne getirdim. Bıçağına değil, ona dokunmamamı emretmişti. Önemsiz bir şey olmayabilirdi ama içimden bir ses aksini söylüyordu.

Bir şey bulduğumdan emin olarak tüm özgüvenimi topladım. “Ne yani? Öldürecek misin beni?”

Karın kaslarım yanıyordu. Elektrik yüklü bir tel gibi öfke, sinir ve *yaşam* dolup taşıdığımı hissediyordum. Bu adamın üzerine atlayıp onu boğmak ya da o Go oyununu bitirerek ona neden yaratıldığımı göstermek istiyordum. Babamın ölümünden sonra en son ne zaman birinin bana bir şeyler hissettirdiğini hatırlayamıyordum bile. Arkadaşlar, oğlanlar, tanıdıklar; hepsi gelip geçmişti.

Zach çenesini tutarak ileri geri oynattı. Ne olur ne olmaz diye bıçağı hâlâ bana doğrultuyordu. Gözüme düşünceli göründü. Onu kendi düşüncelerinden uzaklaştırmam gerekiyordu.

“Bana bir anlaşma teklif edecektin,” diye hatırlattım. “Dinliyorum.”

İsteksizce.

Dudakları öfkeyle kıvrıldı. “Bir anlaşmayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?”

Hoş çocuk ama ruhu çirkin.

“Hâlâ burada olduğuna ve kim olduğumu araştırdığına göre bende aradığın şeyi bulduğun çok açık. Gururunun hedefinin önüne geçmesine izin verme. Dışarıda senin o şişkin egonu daha da şişirecek pek çok insan olduğuna eminim. Onlardan biri olmaya niyetim yok.” Yüzündeki ifadeden çok konuştuğumu,

çok direndiğimi ve koca bir baş belası olduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum.

Hiç taviz vermedi. “Ücretli çalışansın.”

Tüm varlığımı ne iş yaptığımla özetlemişti. Ne hoş.

“Ben bir hizmetçiyim,” diye düzelttim ve hiç utanmadan sırtımı dikleştirdim. “Şey, işin detayına inmek istersen Maid in Maryland’in sahibiyim, ail–” Ailemle birlikte diyecektim ama onlar bu ünvanı hak etmiyorlardı. Hem de hiç. “Üvey annemle birlikte.”

Zach aramızda geçen o tuhaf ânın ardından kendini toparlayarak yaklaştı. “Üvey annenden bir halt olmaz.”

Şimdi yine kokusunu alabiliyordum. Bana İskandinav ormanlarını ve çetin kışları hatırlatan eşsiz, ferah kokusunu. Ben zeki olabilirdim ama vücudumun aptal olduğu kesindi. Zach Sun şeytan olsa bile beni karanlığa sürüklemesine seve seve izin verirdim. Onu yeraltı dünyasına kadar izleyen bir Persephone’ydim.

“Bu doğru değil. Üvey annemin pek çok faydası var. Uykuya dalmakta zorluk çekiyorsan sana gardırobundaki sorunlardan bahsetmesini rica edebilirsin.”

“Anlamadığım şey...” Bıçağı daha sıkı kavrayıp küt ucunu köprücük kemiğimin üzerine yerleştirdi ve yavaşça boynumdan yukarı kaldırdı. Nefesim kesildi. “...bu ailede kafası gerçekten çalışan tek kişi senken neden herkesin kölesisin, *Ahta?*”

Ah. Yıllardır sorulan bir soruydu bu. Bir an ona yalan söylemeyi düşündüm. Gerçek şu ki, insanın kendi hakkında paylaşabileceği açık ara en hassas mevzuydu. Bu yüzden vazgeçtim. Zachary Sun, daha ben cümlemi bitirmeden saçmalamayı kesmemi söylerdi. *Kendisinin* sırlarla dolu olduğunu bilsem de ondan bir şeyler saklamanın hiçbir anlamı yoktu.

Kulak misafiri olabileceklerinin farkında olduğum için bıçağı çenemden uzaklaştırıp sesimi alçalttım. “Onlarla yollarımı ayırmadan önce çözmem gereken bazı sorunlar var. Yasal

meseleler.” Kaşlarımı çattım. “Neyse, sen buraya bana kolye için bağırmağa gelmedin mi?” Evet. Konuyu değiştirmek istiyordum ve bu noktada bana bağırmasına razıyđım.

“Bağırmağ kontrolsüz ve anlamsız bir harekettir. Sen eline vurulmasını değil, cezayı hak ediyorsun.” Zach bıçağının ucuyla çenemi kaldırarak onunla göz göze gelmemi sağladı. “Ki bu da beni tekrar anlaşmamıza getiriyor.”

Sinirlenmeğle meraklanmağ arasında kalarak zorlukla yutkundum. Gerçekten bu adamdan korkmam gerekiyordu. Kendimi bu duyguyu hissetmeye neden ikna edemediğimi bilmiyordum. Belki de birini düşünceşizce öldüremeyecek kadar kontrollü göründüğü içindi. Belki başka bir şey vardı. Bıçağın tutma şekli bana yaşlı komşumun bastonunu tutuşunu hatırlatıyordu. Ya da sokağın karşıındaki ufaklığın battaniyesini tutuşunu. Sanki sık sık kullanıyormuş gibi. O kadar rahattı. Bıçağı sanki ona günlük işlerinde yardımcı olan bir aksesuar gibi taşıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ayy, ne yapacaksın? O psikopat arkadaşın gibi beni evliliğe mi zorlayacaksın?”

Romeo Costa'nın, onunla evlenmek istemeyen Güneyli güzel karısını kiliseye zorla getirdiğini herkes biliyordu. Şimdi buraların en övülen ve hayranlık duyulan çifti olmalarının hiçbir önemi yoktu. Hikâyelerinin başlangıcı sonsuza dek beynime kazınmıştı. Kızı o altın kafesine kapatması. Kızın parmaklıkları kocasının kalbi şeklinde sarsarak bükmesi ve yonta yonta sonunda adamı geri dönölmez biçimde tamamen kendine tapar hâle getirmesi.

Karanlık bir Romeo'yla inatçı bir Juliet efsanesi. Dedikodu kazanı bu fısıltılarla kaynıyordu. *Herkesin mutlu sona ulaştığı, yeniden yazılmış bir klasik.*

Ama ben Dallas Costa değıldim. Çılgın bir felâket sonucu Zach Sun beni evliliğe zorlayacak olsaydı oyunu uzatmaz, onu uykusunda eskrim kılıcımla gebertirdim.

Zach başını geri çekip bana sanki halüsinasyon görüyormuş gibi baktı. “Darılma, Bayan Ballantine ama seninle evlenmek-

tense vahşi bir çakalla evlenmeyi tercih ederim. Hiç değilse çakalla vakit geçirmek çok daha keyifli olurdu. Üstelik onu beslersem evcilleştirme şansım olabilir.”

Köpek dişlerimin görünmesine dikkat ederek gülümsedim. “Dikkat et. Go oyununda sana dünyanın kaç bucak olduğunu da gösterebilir.”

“Sakin ol, Küçük Ahtapot. Hatırladığım kadarıyla hamlen kalmadığı için oyundan kaytarmıştın.”

O oyunu gayet güzel bitirebilirdim. Partiden beri her gece kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. İnsanın muazzam bir hafızası ve hastalıklı zafer takıntısı olmasının yan etkisiydi bu. Her taşın nerede durduğunu hatırlıyordum. Yapabileceği her hamleyi tahmin edebiliyordum. En önemlisi de bu hamleleri ona karşı nasıl kullanacağımı biliyordum. Gözlerimi kısarak arkasındaki duvar saatine baktım. “Ne istiyorsun öyleyse?”

Yapmam gereken bir sürü iş vardı. Yerdeki lazanya kendi kendine temizlenmeyecekti ve biraz daha geç kalırsam Ahmadi ailesinin ücretimden kesinti yapmaya hakkı olacaktı.

Zach cevap vermek için hiç acele etmeden o kibirli tavrı ve aşırı çekici hâliyle karşıma dikildi. Sert, soğuk ve acımasızdı. Verniklenmeden önce sergilenen kusursuz bir heykel gibiydi.

“*Seni.*”

ONUNCU BÖLÜM

Farrow

Sırtım duvara çarptı. Beni adım adım geriye götürdüğünü fark etmemiştim bile. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Bana dokunmadan alanımı işgal ediyordu. Olay buydu. Zach hiçbir zaman kişisel alanıma girmiyordu. En azından fiziksel olarak.

Bıçağının düz kenarını kullanarak başımı yana, oturma odasına doğru çevirdi. Üvey canavarlarımı net olarak görebiliyordum. Zachary Sun'ın operasyondaki hassasiyeti beni hayrete düşürdü. On dakika önce ben ruhlar hakkında gevezelik ederken o, amacının farkında olarak beni buraya yönlendirmeye başlamıştı.

Vera, Reggie ve Tabby küçük bir daire oluşturmuşlar, üç çılgın tavuk gibi birbirleriyle tartışıyorlardı. Yani konuşmamıza kulak misafiri olmamışlardı. Yaşananların suçunu birbirlerine atmakla meşgullerdi.

“Bana çıkma teklif edecekmiş gibi baktı.” Tabby ellerini havaya kaldırdı. Dior eteği yukarı kalkarak bacaklarının üst kısmını ortaya çıkardı. “Ne yapsaydım yani?”

“Ayakkabı benim dediğimde bana gülümsediğine yemin edebilirim.” Reggie burnuna götürdüğü mendile filleri andıran bir sesle sümküdü. “Ayrıca o benim eteğim mi? Sana onu giyebileceğini kim söyledi, Tabs?”

“Şunlara bak,” dedi Zach, her zerresi taş gibi soğuktu. “Bunlar seni rehin tutan hokkabazlar. Köpeğin insana tasma taktığı tersine bir dünyada yaşıyorsun.”

“Aklındaki ceza bana kendimi değersiz hissettirmek mi?”
Bıçağı yüzümden uzaklaştırdım. “Çünkü görevini başarıyla
gerçekleştirdin. Artık gidebilir misin?”

“Seni kendime yardımcı olarak tutmadan olmaz, *yardımcı*
diyorum bak.”

Bu şokun etkisi uzun sürmedi. Ardından onu çıplak ellerimle
boğma isteği geldi. Ama o benim öfkemi bile hak etmiyordu.
Bu yüzden ona meydan okuyarak başımı arkamdaki duvara
yaslayıp dudaklarıma anlamsız bir gülümseme yerleştirdim.
“Git. Seni öldürmeden önce git çabuk. Bunun için bir silaha
bile ihtiyacım olmaz. İnan bana.”

“Benim için, benim *emrimde*, benim isteğime göre çalış-
caksın,” diye devam etti, onu kovmamdan hiç etkilenmemiş
ve yılmamış bir edayla. “Bana hizmet edecek, itaat edecek ve
ihtiyaçlarımı göreceksin. Benden çalmaya çalışıp becerememenin
bedelini ödeyeceksin...”

“Bana bak, Bay Geri Zekâlı. Senden *kesinlikle* bir şey çal-
madım. Kanıt yok, suç yok. Beni suçlamak için gösterebileceğin
tek şey cam kasadaki küçük delik. Beni üvey kız kardeşlerimle
karıştıрма. Beni fahişen olmaya zorlayamazsın.”

“Cam kasadaki delikten hiç bahsetmedim.”

Hay ben ağzıma. Hiç böyle aptalca hatalar yapmazdım. Hiçbir
zaman mantığımı yitirecek kadar öfkelenmezdim. Zachary Sun,
yıllardır sarsılmayan otokontrolümü altüst etmeyi başarmıştı.
Birinci sınıf eskrimciden beklenen tecrübeli sakinliğimi. Şey,
birinci sınıf *eski* bir eskrimci diyelim.

Nabız gibi yükselen pişmanlığım boynumdan yukarı tır-
mandı. “Beş saniye önce bahsettin.” Kendi elimle kazdığım
çukura düşmemek için yalanımı katmerledim ve sert tepkisine
engel olmak üzere elimi kaldırdım. “Bir şey söylemeden önce
şunu unutma... Kanıt yoksa suç da yoktur. Ben sadece kütüp-
hanende kayboldum. Camdaki o delik vardı zaten.”

KARANLIK TUTKUM

“Güvenlik kameraları öyle demiyor ama.” Zach boştaki eliyle telefonunu havaya kaldırıp gözümün önünde salladı. Yüzüm gayet net görünüyordu.

Lanet olsun.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Tavanda kamera var mı diye kontrol etmişim ama gizli kameraları kontrol etmek aklıma gelmemişti. *Tamam.* Gelmişti. Ama gözüm o kadar dönmüştü ki umursamamıştım.

Kendime güveniyormuş gibi yaparak omuzlarımı geriye çektim. “Güvenlik kameralarının ağzı yok. Ama avukatımın ağzı var ve bahse girerim orada olanlarla ilgili çok yaratıcı bir savunma yapabilir. Kodaman bir adamın karşısında üzerinde geceliğiyle köşeye sıkıştırılmış bir kadın duruyor.” Başımı iki yana salladım. “Gerisini sen hesap et.”

Aslında avukatın hiçbir şey uydurmasına gerek kalmazdı. Zachary Sun, üstümde sadece geceliğimle beni ofisine kapatmış ve orada kalmaya zorlamıştı. Sinir bozucu küçük bir sahte hapishaneye. Otuz yıla kadar hapisle cezalandırılacak ağır bir suçtu bu. Sabah ilk iş buna bakmıştım.

Zach tek kaşını kaldırdı. “Ayağına uygun bir çift ayakkabı almaya paran yetmezken beni avukat tutmakla mı korkutmaya çalışıyorsun? Son baktığımda Google insanları mahkemede temsil edemiyordu.” Gözlerimi yüzüme dikti. “Söyle hadi, kim gururun gözünü karartmasına izin verir, Küçük Ahta?”

Yine de geri adım atmak istemedim. Saldırıya geçercesine ukala bir cevap vermek üzere ağzımı açtım. Bıçağı ağzıma dayayarak beni susturdu. Dudaklarımı aralamaya yetecek kadar bastırdı. Her ne gördüyse göz bebekleri büyümüştü. Hemen sonra gözleri eski hâline döndü.

Her ne halt düşünüyorsa aklından atmak için başını iki yana salladı. “Anlaşma bir teklif değil, hayatta kalmak için tek şansın.”

“Sana benden daha iyi olduğunu hatırlatması için raflarının tozunu almamı ve ayak parmaklarını emmemi mi istiyorsun? Sırnaşıklık yapmamı? Senin o sapık zihnindeki iğrenç fantezilerin hiçbirini yapmayacağım.”

“İnan bana, bana dokunman hayalini kurduğum en son şey bile değil.”

“Tamam.” Bıçağın önünden çekildim ve birdenbire basan sıcak yüzünden kollarımı sıvadım. “İtiraf edeceğim.”

“Dürüstlük, aklına mihlasalar bile karakterine işleyeceğini sanmadığım bir şey.”

Attığı taş omuzumdan sekti.

“Diyelim ki senden bir şey çalmak istedim. Ne olmuş yani?” Omuz silktim. “Başardığım söylenemez. Yeterli kanıt da yok. Oda olduğu gibi duruyor. En kötü ihtimalle evine izinsiz, davetsiz girdiğim için suçlanır, denetimli serbestlik ve kamu hizmeti cezası alırım. Elinden geleni ardına koyma.”

Bunu söyledikten sonra kaçmak için hızla döndüm ama Zach bileğimi kavradı.

Bana dokunmanın hayalini kurmadığın çok belli, budala. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Bunu ona da göstermek için sabırsızlanıyordum. Ne var ki döndüğümde, Zach çoktan elimi bırakmış, geriye doğru çekilmişti. Kusursuz yüzünde tiksintiyle harmanlanmış büyük bir şaşkınlık vardı. Bana dokunan eline, sonra yüzüme, sonra tekrar açık avucuna baktı. Elinin alev alıp almayacağını görmek için bekliyor gibiydi.

Ah. Ben ona ne yapmıştım ki bu hâle gelmişti? Başka bir yabancı duygu gizlice içime sızdı. *İncinmişlik.*

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kısa tırnaklarımı dirseklerime batırabildiğim kadar batırdım. “Beni o kadar iğrenç buluyorsan bir daha dokunma.”

Zach sırtını dikleştirdi, çene kasları gevşedi ve yüzü o korkutucu ifadesizliğe geri büründü. “Benim için çalışacaksın.” Kendini toplarken sözcükler ağzından yavaş yavaş çıkmıştı.

KARANLIK TUTKUM

“Çalışmayacağım.” Etrafımıza bakarak başımı hayır anlamında salladım. “Bunu neden istiyorsun ki zaten? Hırsızlık yaptığımı düşünüyorsun. Aynı şeyi tekrar yapmamı mı istiyorsun?”

“Yerini bilmen gerekiyor.”

“Benim yerim senin yanın değil.”

“Ücretini ödeyebilecek kişilere hizmet edeceğin her yer senin yerin. Benim bütçem buna müsait.”

“Ben satın alabileceğin bir nesne değilim.”

“Sen satın *alacağım* birisin,” diye itiraz etti, ölü gözlerle. “Ta ki ben senden bıkana kadar. Merak etme, fazla uzun sürmez. Sana son derece kısa ve ekonomik bir anlaşma teklif ediyorum. Bundan faydalanmamak aptallık olur.”

Sonunda –*nihayet*– kafamda bir saat önce çalması gereken binlerce alarm çalmaya başladı. O kadar insan varken neden *beni* işe almak istiyordu? Tamam, Go’da ona meydan okumuştum. Ama bunu profesyonel Go şampiyonası 9. Seviye bir dâhi de yapabiliirdi. Neden ben?

Ne önemi var? Sen babana kolyesini geri alacağına söz verdin. Herkese yalan söyleyebilirsin ama ona asla.

“Tamam.” Üzerimdeki bir domates kabuğunu sıyırıp ayak-kabısını hedef aldım. Gayet adildi. “Kolyeyi bana geri verirsen seninle üç aylık sözleşme imzalarım.”

“Anlaşmamızda kolye yok. Onu asla geri alamayacaksın.” Başını iki yana sallarken saatine baktı. “Altı aylık sözleşme ve tek müşterin ben olacağım. Çalışma saatleri sekiz buçuk-altı buçuk arası olacak. Haftanın beş günü. Hafta sonu üç katı ücret.”

Hizmetçi mi istiyordu yoksa ev arkadaşı mı? Bu ölçüsüz çalışma saatlerini ne diye kabul edecektim ki?

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. “Yönetmem gereken bir şirketim var. Günde üç dört eve gidiyorum.”

“Tek eve gideceksin ve o da benim evim olacak.”

“Müşteri kaybederiz. Olmaz, teşekkür ederim.”

“Neden müşteri kaybedesiniz ki? Şirketin tek temizlikçisi sen değilsin.”

Boş bakışlarım her şeyi anlatıyordu.

Yüzündeki sıkıntılı ifade tiksintiye dönüştü. “Tek çalışan sensin ve kârı üvey annenle mi paylaşıyorsun? Yaya geçidi misin sen? Hayattaki tek amacın üstüne basılması mı?”

Aslında kazancımızın yüzde altmışını üvey annem alıyordu. Ama bunu Zach’e söylemeye çok utandım.

Çenemi kaldırdım. “Söyleyene bakın hele.”

“Ben sana makul bir anlaşma teklif ediyorum. Üvey annense seni zorla çalıştırmayı teklif ediyor.”

“Gerçek şu ki yalnız senin için çalışmam.”

“Yapabilirsin ve yapacaksın da. Üvey annenle konuşacağım, şirketine daha çok hizmetçi alacak.”

Bunu neden yapıyor? Bana neden yardım ediyor?

Belli ki gizli bir amacı vardı ama ben, ona başka hiç kim-
senin veremeyeceği ne verebileceğimi bilmiyordum. Go dışında
başka ortak noktamız yoktu.

“Bunu iyilik olsun diye yapmıyorum.” Zach aklımdan geçeni
okudu, cebinden telefonunu çıkardı ve e-postalarını kontrol etti.

“Peki neden yapıyorsun?”

“Çünkü iyi bir dersi hak ediyorsun.”

“Sadece bu mu?” diye sordum ama sorar sormaz da pişman
oldum.

“Bu dünyada efendiler ve hizmetçiler vardır. Ben efendiyim.
Sen hizmetçisin. Ona göre davran, ben de seni bırakayım.”

Sözlerine kanmadım. Hiç kimse umursamadığı birine bir
şeyi kanıtlamak için bunca zahmete girmezdi. Ama beni elde
etmeye çalıştığını düşünecek kadar da aptal değildim. Zachary
Sun asexual olduğuna dair güçlü bir enerji yayıyordu. Onu
birçok kez görmüş, hareketlerini hem yakından hem uzaktan
izlemiştim. Hiçbir zaman başka bir insana şehvetle bakmamıştı.
Gözleri hiçbir zaman allıklı yanaklara ya da cömertçe sergilenen
memelere takılmamıştı. Erkekler de ilgisini çekmiyordu. İnsan-
lara Go oyunundaki taşlar gibi davranıyordu. *Go demişken...*

“Oyunu tamamlamak istiyorsun.” Ufacık bir gülümseme asık suratımı yumuşattı. “İşte bu yüzden yakınında olmamı istiyorsun.”

“Yakalandım.” Dilinden alaycılık akıyordu. “Zekân sınır tanımıyor.”

Yanından geçip tezgâha gittim ve üstteki dolabı açtım. “Kazanacağına sanıyorsun.”

Bir bardak alıp ağzına kadar musluk suyuyla doldurduktan sonra hepsini kafaya dikmemi izledi. “Sanırım *teşekkür ederim* demek istiyorsun.”

“Anlaşmaya henüz evet demedim.”

Gür kaşı kalktı. “Bana su vermeyecek misin?”

Beğendiğim yerlerini incelemekten çekinmeden onu yavaşça süzdüm. “Elin ayağın tutuyor, kendin alabilirsin bence.”

“Ben suyum...” Söyleyeceği şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. “*Asla* kendim doldurmam.”

Bardağı lavaboya koydum, elimin tersiyle ağzımı silip dilimi şaklattım. “Güzel, işe yaramaz eller kadar ziyan edilen başka bir şey yoktur.”

Çenesini sıktı. Sözlerimin sinirine dokunacağını biliyordum. Bu sık sık yaşanan bir şey olmadığı için kâr saydım.

“Ee?” Bunu söylerken muhtemelen beni boğmak isteyerek boştaki eli seğirdi. *Önümüzdeki altı ay senin cehennemine olacak.* “Anlaştık mı?”

Zaman kazanmak için bardağı duruladım. Ahmadi ailesine temizliğe gidilmesi gerekiyordu ama nedense Zach’in sözünü tutup gereksiz sorumluluklarımı ortadan kaldıracağına güveniyordum. İş görmekten derisi kızarmış ellerim akan suyun altından bana göz kırpyordu. Parasını ödeyemediğim suyun altından. Ödenmesi gereken elektrik faturası da cabasıydı. Sadece altı ay dişimi sıkmalıydım. Altı ay sonra sıkıntılarımın kurtulabilirdim. Yapabilir miydim? Ruhumu Armani giymiş bir canavarın ellerine bırakabilir miydim?

Az ötemdeki Zach'in kusursuz elleri benimle alay ediyor gibiydi. Pürüzsüz, uzun parmaklar. Sağ orta parmağının altındaki hariç hiç nasır yoktu. *O da Go oyunundadır*, diye düşündüm. Biz onunla aysız geceler ve günberi günleri gibiydik. Antarktika soğuğuyla ekvator sıcakıydık. Varlık ve yokluk gibiydik.

Kâğıt havlu tutucudan tek bir havlu kâğıdın dörtte birini kopardım, küçücük parçayla ellerimi kurulayabildiğim kadar kuruladım ve ikiye katlayıp kuruması için musluğun üstüne koydum. Yıkanabilir havlu rulosuna geçmememizin tek sebebi şu anda oturma odasında, karşımdaki şeytana kimin daha uygun bir gelin olabileceğini tartışıyordu. Tabby yüzünden bir lavabonun daha tıkanmasını kaldıramazdık.

Zach'e şöyle bir bakınca onun hiçbir zaman kâğıt havluları yeniden kullanacak kadar fakirlik çekmediğini anladım.

Eh, beni hayatında istiyorsan pintiliğe alışsan iyi olur.

Her adımda kararlılığımı güçlendirerek ona doğru yürüdüm. Ama aramızda iki kalınca hemen yolumdan çekildi. Bu bana *içgüdüsel* bir hareketmiş gibi geldi. Sanki pisliğimin mükemmelliğine bulaşması düşüncesi bile onda kusma isteği uyandırıyor. Birbirimize temas etmemizden gerçekten hoşlanmıyordu. Alınmaya başlıyordum.

"Ciddi bir mesai ve alışılmadık ayrıcalıklar istiyorsun." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Şartları yeniden belirlersek anlaşabiliriz."

"Pazarlık yapacak durumda değilsin."

İç çekerek başımı salladım. "Fazla mantıklı düşünüyorsun. Hesaba katmadığın bir şey var."

"Neymiş o?"

"*Duygular*. Benim duygularım var. Hatta şu anda senden nefret ediyorum. Yani benimle uzlaşman gerekecek."

Zach telefonunu cebine koyup bıçağını gizli kınına yerleştirdi. "İstedığın nedir?"

KARANLIK TUTKUM

İnşa etmek için çok uğraştığı sahte havasının gözümün önünde sönmeye başladığının farkında mıydı acaba? Elbette Zachary Sun çok yönlü bir adamdı ve ben bunların %99'unu bilmiyordum. Ama önemli bir şeyin farkına vardım. Kuzey Yarımküre'nin en gözde bekârının sakladığı karanlık bir şey vardı. Kimsenin bilmesini istemediği korkunç bir şey.

“Boktan geleneksel ücret tarifeni kendine sakla. Bunun bir parçası olmak istemiyorum.” Sırf sınırlarını zorlamak için ona biraz daha yaklaştım ve yaklaşmamla birlikte çenesinin gerilmesinden keyif aldım. “Avukat ücretimi ödeyeceksin. Altı rakamlı avansı ve saatlik ücreti karşılayacaksın, bana da kâğıt üzerinde asgari ücret, anlaşma dışında da saat başına elli dolar vereceksin.” İstediğim son şey kendi ceplerimi doldururken Vera'nın ceplerini de doldurmaktı.

Zach istediğim rakam karşısında gözünü bile kırpmadı. “Paranın üvey annene gitmesini istemiyorsun.”

“Aynen öyle. Hem para senin için sorun değil.”

“Senin için daha iyisini yapacağım. Sana eyaletin en iyi avukatlarını tutacağım.”

Duygulandığımı belli etmemeye çalışarak yutkundum. Duyduklarımın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bildiğim hâlde kendimi umutlanmaktan alıkoyamadım. Umutlanmak, en acımasız ceza şekliydi. Normalde umudun bünyeme sızmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Ama yorgundum, aptaldım ve hayatımda ilk kez kendime biraz acıdım.

Gözlerine baktım. “O avukata ne kadar para ödersen öde karşılığını sana geri ödeyemem, anlıyorsun değil mi?”

“Sana bütün kıtayı satın almaya gücüm yeter, Farrow.” *Senin için* satın alırım değil de *sana* satın alırım. Romantiklikten bir gıdım nasibini almamıştı. “Hem de öyle dişli temsilcilerin olacak ki sen daha talebini bildirmeden Bayan Ballantine uzlaşma masasına koşacak.”

Başımı iki yana sallayarak üvey anneme baktım. Ne kadar yakınında olduğumuzu unuttuğum için kendime sövdüm. “Avukata başvurduğumu bilmiyor.”

Zach kaşlarını çattı. “Neden?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp boynuna baktım. Uzun, zarif, sütun gibi boynuna. Erkeksi ve kaslı boynuna. Az sonra söyleyeceklerimi daha önce kimseye söylememiştim ama söylemem gerekiyordu. Bu konuda tek şansım oydu. Kaderin cilvesi işte. Kurtuluşum şeytandan gelmişti.

“Anlaşmamızın ikinci maddesi de var.” Kulağa çılgınca gelmesinden korktuğum kelimeleri söylemeden önce dudakımı ısırarak oyalandım. “Vasiyetnameyi incelemesi için özel bir dedektif tutmanı istiyorum. Babam beni vasiyetinin dışında bırakmış olamaz. Bunu yapmış olamaz.”

“Oldu bil.”

Ücretsiz danışmanlık yapan avukatlar gibi neden bir temizlik şirketi için mücadele ettiğimi sorgulamadı. Babamın mirasından vazgeçmemi tavsiye etmedi. Kaybettiğim geleceğimin yasını tuttuğum için beni yargılamadı. Eskrimden Olimpiyat madalyasıyla ayrıldığım ve Maid in Maryland’i babamla birlikte işlettiğimiz geleceğimin. Sadece ikimizin birlikte kurduğu gelecek.

Hatta yüzü bile boş bir tuval gibi kalmaya devam etti. Ne bir yargılama ne şüphe ne de küçümseme vardı. Sadece can sıkıntısı ve ikide bir saatine bakmasına neden olan ne buluşmasıysa onun sabırsızlığı. Yalın bencilliğini takdir ettim. Zachary Sun sadece kendini önemsiyordu. Kendi dışındaki hiçbir şey onun ilgisini hak etmiyordu.

Zach uyarı niteliğinde bir bakış attı. “Başka istek yok.” Telefonunu çıkardı, birkaç kez kaydırıp bana uzattı. “Kötü davranışların için ödüllendirilmemelisin.”

Ekranı bakınca yeni satın aldığı bir yapay zekâ uygulamasının adını gördüm. Uygulama, konuşmaları yazıya döküyor ve aradaki gereksiz şeyleri kaldırıp aynı anda sözleşmeye dö-

KARANLIK TUTKUM

nüştürüyordu. Onunla aynı seviyede değildik. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsem önümüzdeki altı ay o kadar rahat geçerdi.

Ekrana uyduruk imzamı çiziktirdim ve az önce olanlardan dolayı yarı heyecan, yarı şaşkınlık içinde dudaklarımı yaladım. Beni kucağına yatırıp bir güzel pataklamak niyetinde olduğunu düşünmüştüm. Oysaki mevcut işimden çok daha rahat yeni bir iş ve sonunda kötü talihimden kurtulma fırsatı sunmuştu.

Fiziksel temasta bulunmamaya dikkat ederek telefonunu geri aldı.

Gözlerimi kısıtım. “Bunu bana küçük bir ceza vermek ya da Go’da beni yenmek için yapıyor olamazsın.” Ama o kadar da emin değildim. Zenginler türlü çılgınlıklara para harcıyordu. Zaten bu yüzden geri kalanımız onların kökünü kurutmak istiyordu ya. “Bundan başka ne çıkarın olacak?”

“Sürprizi bozmak istemem.” Buz gibi soğuk sesi beni telefonunu çöp öğütücüye atıp fırsatım varken kaçmam konusunda uyarıyordu. “Şimdi izin verirsen *annene* söyleyecek bir çift lafım var...”

Bana hiç bakmadan mutfaktan çıkıp oturma odasının yolunu tuttu.

“Hey, Zach?”

Durdu ama arkasına dönmedi. “Efendim, Küçük Ahtapot?”

Bu aptal lakap gerçekten de hoşuma gitmeye mi başlamıştı? Hiç seksi değildi ama anlamı güzeldi.

Sırıttım. “Buldum ben.”

“Neyi buldun?”

“Oyunda girdiğim çıkmazdan nasıl kurtulacağımı.”

Sözlerimin karşılığı sessizlik oldu. Geniş omuzlarının... hafifçe sarsıldığını gördüm. Sanırım *gülümsemeyle* diyebilirdim.

“Pazartesi. Sekiz buçuk.” Kapının çerçevesini tıklattı. “Geç kalma.”

“Tabii ki. Bu sefer kaybedince kimseyi bıçaklamaya kalkma.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zach Sun: @OllievB, köpeğini küçük davetsiz misafirimden uzak tut.

Ollie vB: Özel dedektifimi mi?

Ollie vB: Nasıl öğrendin? Öğrendiği şeyler, müstakbel gelin adayları listendekilerle oynaştığım için sana özür hediyem olacaktı.

Ollie vB: [One Eternity Later Süngerbob GIF]

Ollie vB: Bu kadar mı? Ayrıntı yok mu?

Ollie vB: Belki biz konuşurken düzüşüyorlardır.

Romeo Costa: ...

Ollie vB: Doğru ya. Zach bu. Bitlere alerjisi var onun.

Ollie vB: Gerçi hiç belli olmaz... Onu iyileştirecek kişi bu kız olabilir.

Ollie vB: Birbirlerinin alın yazısı olabilirler. Tıpkı ben ve Frankie gibi.

Romeo Costa: Milyonuncu kez söylüyorum, baldızım daha çocuk sayılır. Kanun gereği ona beş metreden fazla yaklaşamazsın.

Zach Sun: Tanrı adına da on metre uzağında dur.

Ollie vB: Neyse ki penisim uzuyor.

Romeo Costa sohbetten ayrıldı.

Ollie vB: Benim yüzümden mi gitti bu?

Ollie vB: Bir dakika... @ZachSun, döndün mü?

Ollie vB: Alo?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Farrow

“**D**ikkat, Fae. Doğru temas duru bir zihin ve arındırılmış bir ruh gerektirir.” Andras’ın yüzünde eskrim maskesi vardı. “Sen kendi kafanın içindesin ve orası şu an için iyi bir yer değil. Odaklan. Mèrd fel a távolságot.”

Mesafeni ayarla. Macarca anlama kabiliyetim pek yoktu ama Andras aynı komutları o kadar sık tekrarlamıştı ki hepsini ezberlemiştim.

Kılıcıyla baldırıma dokundu. “Çok uzakta duruyorsun. Bana zayıflığını gösteriyorsun. Ta buradan anlayabiliyorum.” Resmî konuşmasından dolayı her uyarı daha sert geliyordu.

Andras’ın balastrayı tamamlarkenki hızlı bacak hareketini tam takip edemedim çünkü o anda Zach’le dünkü hesaplaşmamızı zihnimde yeniden canlandırıyordum. Alaycı sözleri kafamda yankılanıyordu.

Sürprizi bozmak istemem.

Bende bu şans varken sürprizi, zar zor kurtulduğum cezadan daha kötü bir şey olabilirdi.

Andras bana doğru atılınca ondan uzaklaşırken neredeyse takılıp düşecektim.

“Geri çekil.” Kılıcını maskeli yüzüme doğrulttu. “Bu kadar basit bir antrenmanda bile odaklanamazken seni Olimpiyatlara hazırlamamı nasıl bekliyorsun?”

Beni Olimpiyatlara götürmesini beklemiyordum. Zaten bir kere deneyip en güzel şekilde elime yüzüme bulaştırdıktan sonra böyle bir beklentim kalmamıştı. Bir eskrimci olarak

eksikliklerim nedeniyle kadroda yer almamış olsaydım bu kadar üzülmeydim. Hayır. Pes etmek benim suçumdu. Bir yanım, büyük bir yanım, yaptıklarımın sonra ikinci bir şansı hak etmediğimi biliyordu.

Kılıcımı geri çekip dikkatimi elli dört yaşındaki koçuma verdim. “Lanet olsun, benim hatam.”

“Nyasgem.” Küfrünü tiksinti dolu bir homurtuyla tamamladı. “Bir daha gözlerini kılıcımdan ayırırsan onu sana saplarım.”

Odaklan, Farrow. Seni eleğe dönüştürmeden toparlan. Bugün değiştirdiğimiz *sabre* kılıçlarını bacak hızımı artırmak için kullanıyorduk. Haftada altmış saatlik yeni çalışma programım yüzünden uzun süredir hiç antrenman yapmamıştım. Ama parlak zırlı şeytanım sayesinde bu durum yakında değişecekti. Zach için çalışırken eskime daha fazla zaman ayırabilecektim.

Maskemin arkasından gülümsedim. “Gözünü kırpma.”

Aramızdaki boy farkından yararlanıp acımadan ilerledim. Sıra bendeydi. Andras’ın kafasını hedef alırken birden hamlemi savuşturup omzumu hedef aldı. Ama ben kurşundan hızlıydım. Yer değiştirip kılıcımın ucuyla maskeli yüzüne dokundum. Odanın içinde çınlayan zil sesiyle puan tablosunda benim tarafıma ekleme yapıldı. Puan kazandığımı anlamak için elektrik kablolarına ihtiyacım yoktu. Kılıcın arkasındayken zaten *bilirdiniz*.

Andras maskesini çıkarıp ayaklarının dibine attı ve eldivenli yumruğunu bana doğru salladı. “Maç boyunca neredeydin? Bitirmemize yirmi saniye kala kendine geldin.”

Maskemi çıkarıp omuz silktim. “Kazanmak için ihtiyacım olan tek şey yirmi saniyeydi.” Malum Olay’dan sonra kibirlenme hakkımı kaybetmişim ama Andras’a kibirlenebiliyordum. O, teknik ve çaba dışında hiçbir şeyi yargılamıyordu. *O malum hatayı yaptım* diye bana kendimi eksik bir insanmışım gibi hissettirmemişti. Dırdırını dinlerken maskemi pist dışında bir banka koydum. Bana yapılan her hakareti hak ediyordum. Neyse ki çoğu Macarcaydı da anlamıyordum. Andras bir güzellik

yapmış ve programını benimkine uyacak şekilde düzenlemeyi kabul etmişti. Beni haftada üç gün sabah saat altıda çalıştırıyordu. Bu yüzden de yüzde yüz odaklı olmamı hak ediyordu.

Ben turuncu soğutucuya doğru giderken Andras arkamdan geldi. “*Komik Tuzak* filmi izleyip eskriime başlamaya karar vermiş bir acemi gibisin. Utanç verici hamleler yaptın.”

Dudaklarımı musluğa yaklaştırıp buz gibi suyu yudum yudum içtim. “Bir daha olmaz.”

Soyunma odasına doğru giderken de peşimden geldi. “Tabii ki olmayacak. Perşembe günü de bu hâlde gelersen eğitmenin olarak sana uzaklaştırma veririm.”

Bunu duyunca olduğum yerde durdum ve koridorun ortasında hızla döndüm. İki amatör eskrimci bana çarptı ve benim hatam olmasına rağmen hemen özür dilediler. “Bunu yapamazsın.”

Andras ellerini beline koydu. Açık mavi, neredeyse yarı saydam gözlerini gözlerime dikmesi eskiden beni korkuturdu, şimdiyse onlarda teselli buluyordum. Babam gittiğinden beri hiç kimse beni böyle bakacak kadar umursamamıştı.

Andras’ın geniş alnında Jenga blokları gibi kırışıklar vardı. Kısa boylu, geniş omuzluydu ki bunlar bir eskrimci için mükemmel istatistikler değildi. Buna rağmen dünya onu bu spora değer veren en iyi eğitmen olarak görüyordu. *Dördüncü Silahşor*. Yaşayan efsane.

İnsanlar eğitmenleriyle olan derslerine yetişmek için yanımızdan koşarak geçiyorlardı. Potomac Hills Country Club, Olimpiyat düzeyindeki profesyonel eskrim tesisleriyle bilinirdi. Maddi durumunuz varsa tabii. Ya da koçunuz Andras Horvath’sa.

Karşı duvarda asılı devasa dijital saat bana öğrencimin birazdan geleceğini hatırlattı. Hazırlanmam gerekiyordu. Gecikmeden hiç hoşlanmazdı.

Kulübe göz gezdirirken sesimi alçalttım. “Paraya ihtiyacım var.”

Tam olarak öyle değil. Müşteriye ihtiyacım vardı. Ama Tanrı korusun, pisliğin biri konuşmamıza kulak misafiri olup Vera'ya yetiştirebilirdi. Tembel ve matematiğe alerjisi olan üvey annem, mali durumumu kesinlikle büyük bir titizlikle takip ediyordu.

“Benim akademim, benim kurallarım.” Andras neredeyse burunlarımız tokuşacak kadar dibime girdi. İçim korkuyla doldu. “Ben buraya senin hobilerine yardımcı olmak için gelmiyorum. Altın madalya için buradayım ve sen benim en büyük şansısın. Bu çatının altındaki en yetenekli öğrenci sensin. Aynı hedefi, aynı disiplini paylaşmıyorsak kapının yolunu biliyorsun.”

Ah, Fae. Adamın bariz Kubrick Bakışı'na şefkatli demekle çok aldandın.

İnsani duygular gibi saçma şeylerin Andras'ın sabit fikirli zihninin kalın katmanlarına nüfuz etmesi mümkün değildi. Adam eskrimle yatıp eskrimle kalkıyordu. Onun için Olimpiyat madalyasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dilimin ucuna kadar gelen acı cevabı yuttum. Söylemek istediğim çok şey vardı. Vaktim olmadığını, bazen onunla düello yaparken kendisini çift gördüğümü, uykusuzluğun aklıma oyunlar oynadığını, temizlik yapmaktan oluşan nasırların eskrim nasırlarını geçtiğini, artık kılıcın elime tuhaf geldiğini, en önemlisi de rekorumla ve hâlâ ödemekte olduğum cezamla Olimpiyatlara katılmaya hak kazanabileceğimden bile emin olmadığımı.

Sonunda tek söylediğim şu oldu: “Kelimesi kelimesine anlaşıldı. Şimdi... Öğrencim gelmeden üstümü değiştirebilir miyim lütfen?”

Tek kelime etmeden dönüp hızla resepsiyon alanına doğru yürüdü. Andras hep böyle yürürdü. 1940'lı yıllardaki bir Mihver Devletleri generali gibi.

Yanağımın iç kısmını çiğneye çiğneye soyunma odasına ulaştım. Eskrim takımımı çıkarıp parmaklarımı kolumun üst kısmında gezdirdim. Andras, tam da dediği gibi orada hafif bir kesik bırakmıştı. Bugüne kadar eskrim yelegimi ve süngerli

KARANLIK TUTKUM

göğüs koruyucumu delmeyi başaran tek kişi oydu. Daha önce yırtılmış olmalıydılar ve o da bunu biliyordu. Bu büyük bir spor etiği ihlaliydi ve tam olarak Andras'ın yapacağı bir şeydi.

Pislik. Kolumdan incecik bir şerit hâlinde süzülen kan dirseğime doğru inmişti. Musluğu açıp kolumu ılık suyla duruladım. Sonra dolabımdan ilk yardım çantasını çıkarıp yaramı sardım. Terden dağılmış beyaza çalan sarı saç tutamları gözümün önüne düştü. Saç kesimi paralı insanlar içindi. Çok geçmeden saçım belime gelecekti ve Andras pintiliğim yüzünden bana sövüp sonra da paslanmış bir mutfak makasıyla saçımı kesecekti. Her zaman olduğu gibi.

Telefonumdan saate baktım. Derse sekiz dakika vardı. Andras bana el altından ödeme yapıyordu (istihdam vergilerinden yırtmak için) ama benim eğitmenliği seçme nedenim bu değildi. Yalnızca bir öğrencim vardı ve onu eğitmeyi kabul etmiştim çünkü bilgiye ihtiyacım vardı. Hatta aynı öğrenci bir keresinde bir röportajda bu devirde altının yerini verilerin aldığını söylemişti. Ben de aynı fikirdeydim.

Yedi dakika kalmıştı. Seul'deki eskrim akademisinden en iyi arkadaşımın bana yazdığı bir dizi mesaja cevap vermek için yeterli bir süreydi.

Ari: İnanamıyorum ya, ben burada DÜĞÜN planı yapıyorum ama sen yanımda yoksun.

Ari: Bu ihanet beni öyle derinden yaralıyor ki.

Ari: [Kanlar içindeki Christian Bale sigara yakıyor GIF]

Ari: Amerikan Sapiğı'yla tekrar çalışmaya ne zaman başlıyorsun?

Ari: (Bence o filmi başrolde sadece Sunları oynatarak tekrar çekmeliler.)

Sırıttım, ona cevap verirken başparmaklarım ekranın üzerinde uçuyor gibiydi.

Farrow: Pazartesiye kadar başlamayacağım. Neden?

Ari: Onunla şöyle ateşli, öfkeli seks yapmanı istiyorum.

Farrow: Bana öyle bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum.

Ari: O hâlde sana cezayı ödemen ve üvey annenle mücadele etmek için ihtiyacın olan parayı borç vermemi kabul etseydin keşke. Ciddi diyorum, bana borcunu yavaş yavaş ödeyebilirsin. Ailemin bunu karşılayabileceğini biliyorsun.

Farrow: Biliyorum. Ama bu benim yolculuğum. Teklifin için gerçekten minnettarım. Ama kabul edersem kendime olan saygımı kaybederdim.

Ari: Of. Senden nefret ediyorum.

Farrow: Seni seviyorum.

Ari: Tamam. Ben de seni seviyorum.

Farrow: Hae-in'e benden selam söyle.

Eski mavi fayanslarda asılı duran saate baktım.

07.02. Lanet olsun. Öfkeyle saçlarımı atkuyruğu şeklinde sıkıca toplayıp eskrim maskemin içine tıktım. Aradan çıkanlar var mı diye aynada iki kez kontrol ettim, çıkanları iyice sıkıştırdım ve eldivenlerimi takıp yerden eşyalarımı topladım.

Son on dakika içinde koridor boşalmıştı. Kalp atışlarımı yavaşlatmak için adımlarımı sakın atmaya çalıştım. Üniformalı bir genç bana kapıyı açtı. Eldivenlerimin içinde parmaklarımı esneterek manzaranın tadını çıkardım. Tam donanımlı bir düzine eskrimci, devasa salonun dört bir tarafına döşenmiş pistlerde mücadele ediyordu. Kılıçlar, tüylerimi diken diken eden eşsiz bir senfoniyle tıngırdıyordu.

Son dersimizin üzerinden bir hafta geçmişti. Partinin üzerinden altı gün. Kral'ın ininde resmen çalışmaya başlayacağım tarihten önceki son cuma günündeydik.

KARANLIK TUTKUM

Öğrencim pistte tek başına duruyordu ve hâlâ bekleyen tek eskrimci oydu. Sırtı bana dönüktü. Ellerini arkasında kenetlemişti. Etrafındaki sıradan öğrenciler ilgisini hak etmiyormuş gibi sessizce pencereden dışarı bakıyordu. Epe –seçtiği eskrim ve kılıç türü– ona tam uyuyordu. Bu, eskrimdeki en yavaş ve en kasıtlı dövüş tarzıydı çünkü vücudun tamamı hedef alınabiliyordu. Daha da önemlisi, bu eskrim stilinde *öncelik hakkı* kuralı geçerli değildi. Bu yüzden üç dal arasında en acımasız olanı buydu. Tam da bu nedenle Zachary Sun’a çok yakışıyordu.

Adam parlak zırhlı bir şövalye ya da günü kurtarmak için burada bulunan bir kahraman falan değildi. O gösterişli bir yırtıcıydı. Onu hedefine yaklaştırdığı sürece istediğine istediği gibi saldıran bir canavardı.

Nasıl olduysa bu acımasız yırtıcı, geçen gün bizim evden ayrılmadan önce Vera’yı şirketimiz için üç temizlikçi tutmaya ikna etmişti. Vera beni ve üvey kız kardeşlerimi karşısına oturtup haberi verdiğinde kulaklarıma inanmamıştım. Zach’i yağlayıp ballamıştı. İşle ilgili planını ve vakti geldiğinde bu planı geliştirmesi için ona daha fazla fikir sunacak olmasına bayıldığını anlatıp durmuştu. *“Yeni bir dönem başlıyor, kızlar. En büyük iş fırsatınının kapısını araladım. Anneniz, babanızın asla başaramadığı bir şeyi başardı.”*

“Jane Doe.” Pencereden dışarı bakmaya devam eden Zach beni âna geri döndürdü. “Geç kaldın.”

Haftalardır antrenman yaparken onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. Onda o zekâ varken sesimden hemen tanırdı beni. Bunu göze alamazdım. Ancak partisiyle ilgili toplanacak çok fazla bilgi yokken artık kimliğimi saklamama gerek kalmamıştı.

Piste doğru yürüyüp onun önünde pozisyon aldım. “Kılıç. Maske. Duruş.”

Zach arkasına dönüp aramızdaki mesafeyi daralttı ve maskeyle tanrısal yüzünü örttükten sonra epesini eline aldı.

Çenemi indirdim. “Gardını al.”

Sanki eskrim sanatının içine doğmuş gibi kolayca pozisyon alması az kalsın çığlık atmama neden olacaktı. Sağ ayağını öne çıkarmış, bana doğru uzatmıştı. Sırtı dümdüzdü. Her zamanki gibi. Kolları düzgün ve serbestti. Eleştirilecek hiçbir şey yoktu.

Metal maskemin içine derin derin soluyarak ona doğru ilerledim. “Bugün acımasız olacağım,” diye uyardım.

“Elinden geleni ardına koyma.”

Eskrim aparatının kronometresi geri sayıma başladı. Hemen hamle yaptım. Zach, bir epe eskrimci olarak agresif oyunu tercih ediyordu. Yoklamaları atlayıp ilk üç dakika boyunca sadece birkaç saniye ilerledi. Kıvrak vücudu havaya atıldı ve kılıcının ucu doğrudan kalbimi hedef aldı. Kaçtım, geri çekildim, sonra öne çıktım. Hareketimi bir tehdit olarak görmemişti. *Kibirli piç.*

Onu buna pişman ettim, ileri fırlayıp yere dalışa geçerek dizlerine doğru hamle yaptım. Bu temas karşısında homurdansa da dilini tutmayı başardı. Cihaz bip sesiyle onu geri çekilmesi için uyardı. *1-0.*

Pozisyon çizgisine yerleşti. “Tekrar.”

“İçgüdülerin...” Parmaklarımı şıklatıp ondan uzaklaştım ve başlangıç pozisyonuna döndüm. “...sandığın kadar iyi değil.”

“Sana konuşman için para ödemiyorum, Jane.” Yeniden doğru duruşa geçti. “Sana eskrim yap diye para ödüyorum.”

Böyle devam et, seni lime lime edeceğim.

Bir sonraki maçta, kılıcımı sürekli savurarak o hamlelerini sıklaştırıp gardını yükseltene dek üzerine gittim. Bu iyiliğe, sürekli geri çekilmeme neden olan uzun, etkileyici vuruşlarla karşılık verdi. Hiç beklemediğim bir anda kişisel alanıma dalarak üzerime öyle bir düşmanlıkla atıldı ki evinin kütüphanesindeki Terracotta heykelinin kafasını uçurduğumu sanırdınız. Gücün, hızın ve savaş zevkinin ölümcül bir kombinasyonunu kullanıyordu. Savaş sanatının gerçek bir hayranıydı.

Kılıcının ucu omuzuma dokundu. Sanki temas acı veriyormuş gibi sızlandım ve bağırarak geri çekildim. “Ah.” *1-1.*

Zach geri çekildi ve kılıcına hayranlıkla bakarak uzaklaştı. “Yenilgide nazik ol.” *Meşhur son sözler.*

Pozisyon çizgilerimize geri döndük ve yeniden başladık. 2-1. 3-1. 3-2. Maç ilerledikçe Zach’in Olimpiyat takımında bir yer edinebileceğini kabul etmek zorunda kaldım. İmrenilen tüm özellikler onda vardı. Hız, çeviklik, insan ötesi önsezi ve üstün gözlem becerileri. Zarafeti ve benzersiz disiplini sayesinde bir dansçı gibi hareket ediyordu.

İkinci periyodun ortasında skoru takip etmeyi bırakmıştım. Tek bildiğim onu yeneceğimdi. Hiç kaybetmemiştim.

Kılıcımı ona doğru savurdum. “Neden eskrim?”

Ustalıkla kaçtı. Sorum onu şaşırttıysa da hiç belli etmedi. Dört aydır birlikte çalışıyorduk ve ben ilk kez bu kadar çok konuşuyordum. Gizleyecek bir sırrım olmadığı için merakımı gideriyordum. Düzeltme: Kimliğimi bilerek açığa çıkarmaya niyetliydim. Ona kılıç kullanmayı öğretenin ben olduğumu bilmesini istiyordum. Birinin kalbine kılıç saplamayı biliyordum ve onun kalbi de farklı değildi.

Mükemmel bir geri pas yaptı. “Bir kılıcın dokunuşunu bir insanın dokunuşuna tercih ederim.”

“İnsanların nesi varmış?”

“Nesi yok ki!” Omzuma vurmaya çalıştı ama ben eğilip olduğum yerde döndüm. “Mesela sen çok fazla konuşuyorsun.”

“Başka bir eğitmen bul.”

Buz gibi kahkahası havayı serinletti. “İkimiz de yerin dolmayacak kadar yetenekli olduğumu biliyoruz ki bu çalışanların çoğu için söylenebilecek bir şey değil.”

“Andras benden daha iyi bir eğitmen.”

“Andras işi bitmiş bir ihtiyar. Dünyaya küsmüş ve öfkeli. Bir kurbandan galip olmaz. Dahası ben kaybedenlerle çalışmam.”

Kılıçlarımız çınlayarak buluştu ve geri çekilerek birbirlerinden uzaklaştılar. “Kendini çok matah bir şey sanıyorsun,” diye homurdandım.

“Çünkü çoğu insanın seviyesi çok düşük. Sence de öyle değil mi, Jane Doe?”

Öyle hızlı bir hamleyle atıldım ki arkamda şiddetli bir rüzgâr bıraktım. Teknik becerisinden ziyade çevikliği sayesinde iki hamlemi savuşturdu, denedi ama kalbime nişan almayı başaramadı. Beni bertaraf etme çabaları arasında hiç ara vermeden ona daha hızlı ve acımasızca saldırdım. Tökezledi, yere düştü, sırtı piste yapıştı.

Alış bu pozisyona. Sonuçta istakozlar bu şekilde pişirilip servis edilir.

Zach kendini toparlamaya, ayağa kalkmaya çalıştı. Refleksleri ne kadar mükemmel olursa olsun benim deneyimimle boy ölçüşemezdi. Boynunu yerden kaldırdığı anda maskesi kılıcımın ucuyla buluştu ve kılıcım, bana iki kez bıçak doğrultmasının öcünü aldı.

Skor tabelasından bip sesi geldi. 9-7. Ayağımı dizine bastırıp ayağa kalkmasına engel olduğumda midemdeki düğüm çözüldü. Kılıcımın bir hareketiyle elindeki epeyi kenara fırlattım.

Zach pistte kaldı, maskesinin altında sakın ve kendine hâkimdi, nefes alıp verirken göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu. “Bu kırmızı kartlık hareketti, Jane Doe.”

“Kırmızı benim en sevdiğim renktir.” Epemin ucunu kullanarak maskesini boynundan alnına kadar sıyırırken kılıcımın keskin tarafını güzel yüzüne değdirmemeye dikkat ettim. Her ne kadar itiraf etmek istemesem de böyle bir sanatı mahvetmek yazık olurdu.

Zach, bir tiyatro perdesinin ağır ağır açılması gibi yavaşça göründü; metanetli yüzü sarsılmaz ve son derece nefes kesiciydi. Nasıl olduysa gözleri maskemin arasından gözlerimle buluştu. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Birbirimize değmiyorduk. Gerçek bir temas sayılmazdı. Ayağımla dizinin arasında kalın kumaş katmanları ve pedler vardı. Ama ben kılıcımı kolumun bir uzantısı olarak görüyordum ve ucu alnını okşuyordu. Tam

da yana taradığı simsiyah saçlarının sağ gözünün üzerine düştüğü yeri.

Epemle saçını kenara iterken Zach hiç kıınıldamadı. “İlginç.”

“İlginç olan nedir?”

“Sen bir ahtapotsun, boğa değil.”

Kalbim göğüs kafesimde atmayı bıraktı. Yapmıştım. Ona kendimi ifşa etmişim. Aptalca sözlerim ve ukala tavrımla. *Bunu sen istedin*, diye hatırlattım kendime. Nedense bir amaçtan çok bir kaza gibiydi. Hiçbir şey söylemedim, neyse ki nefes almayı hatırlayacak kadar şanslıydım.

“Biliyor musun...” Boğuk sesi, üniformamın tüm koruyucu katmanlarını delip siyah kadife gibi tenime süzüldü. “... Aristoteles ahtapotların aptal olduğunu düşünüyormuş. Bunu kişisel bir hakaret olarak algılar mıydın?”

Sessizlik. Olduğum yerde donup kalmıştım. Son iki periyodu gözümde canlandırıyor ve beni neyin ele vermiş olabileceğini bulmaya çalışıyordum. Zachary Sun, Zachary Sun olduğundan bu gizemin tadını uzun süre çıkarmama izin vermemişti.

“İfadesiz suratın maskenin ardındayken bile Go becerilerin kadar vasat.” Bakışları gözlerimle o kadar kolay buluştu ki hâlâ maskeli olduğumu unuttum. “İğnelerden yapılmış bir halının üstünde oturuyormuş gibi görünüyordun. Keyifsiz ve huzursuz. Her zamanki öğretmenimden çok farklı.”

Maskemi çıkarıp ona alaycı bir tavırla baktım. Dağılan asi sarı buklelerim beni iki yandan sararak belime kadar döküldü. Terden tenim parlıyordu. Gözlerimiz kilitlendi. Bedenim bir heavy metal şarkısının öfkeli ritmini mırıldanmadan bu adama bakamıyordum. Onunla sürekli yakınlık içinde olmak sorun olurdu. Bu adamın yanındayken beni ateş basıyordu.

“Demek partiyi böyle öğrendin.” Başını geriye doğru eğerek kılıcımın alnından burnunun kıvrımına doğru kaymasına izin verdi. Adrenalin damarlarıma hücum etti. Ateşle oynuyordu. “Derslerimizden birinde sana bundan bahsetmişim.”

Cevap vermedim. Her zamanki gibi her şeyi çözmüştü zaten. Beni eleştirel gözlerle süzdü. “Gerçekten onlardan biri değilsin, değil mi?”

“Kimlerden biri?”

“*Onlardan*. İnsanlardan. Vasat. Sıradan. Sersem.” Hiçbir şey söylemedim. “Vay vay. Seninle çok eğleneceğim.” Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Çok hafifti. Mutlu olmakta pek cimriydi doğrusu. “Artık benim yeni oyuncağımsın. Seninle eğlenecek, kötüye kullanacak, kırıp bozacağım.”

Yaptığım hatanın ciddiyeti altında ezildim. Yanlış hesaplamıştım. Bir yerde yanlış yapmıştım. Sırf onun yanında olmak için onunla çalışmayı kabul etmemeliydim. Bir zamanlar onu yapmakla suçladığım şeyi yapıp korkuyla oyunu bıraktım. Yaralarımı sarmak ve toparlanmak için soyunma odasına döndüm. Zaferinin tadını çıkarmak üzere onu pistte bırakıp koridorun gölgelerine doğru gözden kaybolurken karanlık kahkahası da peşimden geldi.

Zachary Sun ayağa kalkma zahmetine bile girmemişti. Zaten zirvede olduğunu biliyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ollie vB: Bugün brunchtan sonra Zach'in ebeveynlerini gelin alışverişinde gördüm.

Zach Sun: Son kez söylüyorum, teyzem benim ebeveynim değil.

Ollie vB: Seni o büyüttü, ondan çok utanıyorsun ve o da seninle ilgili utanç verici şeyler anlatıyor. Neresinden bakarsan bak, bu kadın senin ebeveynin.

Romeo Costa: Bunu söylediğime inanamıyorum ama ben de Oliver gibi düşünüyorum.

Romeo Costa: İnsanı bu kadar rezil eden kişi olsa olsa bir ebeveynidir.

Romeo Costa: Şimdi anlat bakalım, neymiş bu gelin alışverişi.

Ollie vB: Sormana sevindim. Masum kadınlara yaklaşım doğum tarihlerini ve kalıtsal hastalıklarını soruyorlardı. Hatta teyzen bir tanesini parmakla gösterip yüksek sesle: "Bu çok çelimsiz, Sun bebelerini taşıyamaz," dedi.

Zach Sun: [Homer Simpson geri geri giderek çalılıklara gömülür GIF]

Romeo Costa: SOKAKTA MI?

Ollie vB: Hayır, kültürsüz domuz seni. Hermès'te.

Romeo Costa: Bir de aşkın bedeli yoktur derler.

Ollie vB: Bedeli ne olursa olsun Zach çok fazla olduğunu söyler ve ödemeyi reddeder.

Zach Sun: Bu çok utanç verici.

Romeo Costa: Eski sevgilinle başkan yardımcısı arasındaki amansız velayet davasında mahkemede penisinin fotoğrafının büyütülmesi kadar utanç verici değil.

Ollie vB: Bunun utanç verici olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemem. Küçük bir rahatsızlık belki?

Romeo Costa: Tanrım, Ollie. İnsanlar tişörtlerine BENİM OYUM ONA sloganıyla birlikte senin aletinin fotoğrafını bastılar.

Ollie vB: Gurur duydum. Ayrıca şunu bilmeni isterim ki son on yılda politikadaki onca nahoşluk arasında benim penisimin fotoğrafı hiçbir şeydi.

Ollie vB: Tek kötü yanı, artık meşhur olduğu için insanlar onunla fotoğraf çektirmek istiyor.

Romeo Costa: Bunun nesi kötü? Kendi Pornhub'ını açmaya yetecek kadar seks kaseti hazırladın.

Ollie vB: Fotoğraf isteyenler tek gecelik kadınlar değil, sokakta karşılaştığım hiç tanımadığım insanlar. Hem görünüşe bakılırsa onlara nazik davranmak "uygunsuz teşhir" olarak değerlendiriliyor.

Zach Sun: İşte şimdi anladım.

Ollie vB: Neyi anladın?

Zach Sun: "Dişsiz moruklar kadar iyi sakso çeken yok" lafını.

Ollie vB: Ah. Moruklar. Son harika kuşak. Azgın, deneyimli ve iPhone kamerasını kullanmaktan aciz.

KARANLIK TUTKUM

Ollie vB: Neyse, Zach'in derdine dönelim.

Ollie vB: O kürklü tasmanın boynunu sıkıldığını hissediyor musun, evlat?

Romeo Costa: Evlilik ceza değildir.

Ollie vB: Ben evlenmek yerine elektrikli sandalyeyi seçerdim.

Romeo Costa: [Göz devirme emoji]

Ollie vB: Çok ciddiğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Farrow'un işe başladığı ilk gün ofisimden dışarı çıkmamaya özen gösterdim.

Birinci ve en önemli sebebi yapmam gereken işlerin olmasıydı. Çalışmak huzur ve mutluluk veriyordu. Hisse senetleri ticareti yapmak, şirketleri satışa zorlayarak onları kendi şirketime katmak. Beni bir insan olarak ulaşılmaz ve tuhaf kılan tüm bu özellikler –düşüncesizlik, rahatlık ve empati yoksunluğum– iş dünyasının artılarıydı. Zaten böylesine bir servet biriktirmiş olmamın önemi yoktu. Para kazanmak benim için bir dövüş sporuydu. Borsalar arenamdı. Nabzı atan her varlık benim rakibimdi. Karanlık Prens Yolu'ndaki yaldızlı tahtımda yenilmez bir şampiyon gibi oturuyordum.

İkinci ve daha az önemli sebebiyse (ama yine de dikkate değerdi), Farrow'un malikâneye alışması, evim dediğim mülkü tanıması, arazide dolaşması, her köşeyi keşfetmesi ve kendini rahat hissetmesi için zamana ihtiyacı vardı. Onu açık bir kitap gibi okuyarak ona uyum sağlamaya karar verdim. Buraya alışıp alışmamasını önemseyemediğimden değil; kadın yürüyen, konuşan ve tedavisi olmayan bir baş ağrısı olduğu için.

Ancak o sakinleştikten sonra planımı rahat rahat uygulayabilirdim. Küçük ahtapot, şansın beni terk etmediğinin canlı bir kanıtıydı. Önce ona sataşmak, hatta belki de cezasını vermek için kendisini küçük mutfağında ziyaret etmiştim. Sonra bir şey oldu. Hem çok güzel hem de korkunç bir şey.

KARANLIK TUTKUM

Ona dokunduğumda korkudan yere çökmedim. Ürpermedim. Kusmadım.

Yirmi yıldır bana parmağını değdirip de beni fiziksel olarak hasta etmeyen tek bir insan bile olmamıştı. Ne bir doktor. Ne bir kadın. Hatta annem dokunduğunda bile kötü oluyordum. Sorunumun bir çaresi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Farrow Ballantine'in bir Disney prensesini intihara sürükleyebilecek olması ancak evrenin denge anlayışı olarak düşünülebilirdi. Bir söz duymuştum. *Tanrı her hediyeyi bir dertle paketler.*

Dokunuşundan tiksinimediğim bu sert, asi hizmetçide farklı ne olduğunu bilmiyordum. Kesinlikle yanlış moda seçimleri değildi. Her sözüyle yılan gibi sokması da değildi. Dalgalı sarı saçlarıyla da bir ilgisi yoktu. Daha düzgün kesilmiş süpermarket *sashimleri* görmüştüm.

Tek bildiğim, hiçbir fırsatı kaçırmadığımdı. Küçük Ahtapotum beni iyileştirecekti. Bunu *nasıl* yapacağını bir önemi yoktu. *Yeter ki başka bir kadının dokunuşuna katlanabileyim ve beni ölmekten kurtaran babama verdiğim sözü tutabileyim.* O yüzden de bugün, bölünen ekranlara yayılmış rakamlara ve ticaret piyasalarına gömülmüştüm. Nasıl olsa kimse beni özlemeyecekti.

Düzenleme

Ny.Ozlem

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zach

“**E**lit” eskrim eğitmenimin ücret almadan çalışan bir hizmetçi olduğunu öğrenmemin ardından ilk normallik hissi aralıksız altı saat çalıştıktan sonra geldi. Bilgisayar ekranlarından başımı kaldırdığımda saatim yarımı gösteriyordu. Tam zamanında. İç saatim yeniden düzgün çalışmaya başlamıştı.

Natalie kapıyı aralayıp başını içeri uzattı. “*Heyyo. Bölebilir miyim?*”

Bölüyorsun zaten.

Kalın siyah çerçeveli okuma gözlüğümü çıkarıp kabına koydum ve deri koltuğuma yaslandım. “Evet?”

“Yemeğiniz hazır, Bay Sun.”

On yedi yaşımdan beri her gün aynı yemeği yiyordum. Sekiz dilim *sashimi*, bir *toro inari*, soğuk *sishito* biberleri ve salatalık. Çeşitlilik beni ilgilendirmiyordu. Yemekten hiç zevk almıyordum. Tip 2 diyabet ihtimali 9. Madde iflasından daha az cazip geliyordu.

“Getir.”

Natalie çift kanatlı kapıdan içeri bir yemek arabasını iterek çalışma odamı işgal etti. Yemek masasına kadar beni takip etti, porselen bir kâseye su koydu ve ben ellerimi yıkadıktan sonra temiz havlu uzattı. Asistan olarak katlanılabiliirdi. Johns Hopkins’te okurken şeref listesine girmişti. Midemi bulandıran kokulu güzellik ürünleri kullanmıyordu. Ortalamamanın üzerinde iş yürütme becerisi vardı ve emir almaya yatkındı. Biraz fazla.

KARANLIK TUTKUM

konusuyordu ama sanırım sorularını, cevaplarını ve tepkilerini benim tercih ettiğim iki hece sınırında tutabilen biriyle henüz karşılaşmamıştım.

Yemek masaya sehpa bırakıp, ardından iPad'ini alıp göğsüne bastırdı. Vücudunu streç film gibi saran pudra mavisi bluzu bu hareketiyle daha da gerildi. Bluzunu gri kalem etek ve bir çift Loubotin ayakkabıyla tamamlamıştı. Ayakkabısı o kadar yüksek topukluydu ki muhtemelen Washington Anıtı'nı kuş bakışı görüyordu.

İçeride kalabileceği fikrine nereden kapıldığını merak ederek kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

Dışarıdan duyulabilen bir sesle yutkundü. "Bay Sun..." Tabletini parmak boğumlarını bembeyaz edecek kadar sıkarken absürt ayakkabısının ucuyla yerde daire çizdi.

Yüzüne baktım. Sessizliği benim bozmamı beklememesi gerektiğini biliyordu.

Natalie ona dikkatle baktığımı görünce huzursuzca kıpırdandı. "Başka bir şey daha var."

Onu tam on saniye boyunca süzdükten sonra aklındakini söylemeye niyeti olmadığını anladım. "Sen böyle yapınca ben çok geriliyorum, Natalie. Hazır olduğunda gel. Mümkünse bu yüzyıl içinde olsun."

Yine yutkundü. Titrek bir nefes aldı. Tercih ettiğim gibi sekiz derece sıcak servis edildiğini umduğum öğle yemeğimi şimdiye kadar bitirmiş olmalıydım.

Go tahtası Natalie'nin dikkatini çekti. Avucunu göğsüne bastırdı. "Aa. Uzun zamandır dama oyununa dokunmuyordunuz."

"Go oyunu o." *Gitsen mi artık?* "Ne diyordun?"

"Tamam." Boğazını temizledi. "Haddimi aştığım için beni bağışlayın ama geçen gün öğle yemeğine geldiklerinde istemeden annenizin Celeste'yle yaptığı konuşmaya kulak misafiri oldum." Benimle göz temasını sürdürmek için kendini zorluyordu. Kolay değildi tabii. Genelde tehditkâr bir ifade takınırdım.

Natalie boşta kalan eliyle eteğini düzeltti. “Potansiyel... şey, bilirsiniz işte, hayat arkadaşı aradığınızı biliyorum.”

Zavallı Natalie. Şansı olduğunu düşünmüyordu, değil mi? Asistanımla bir sorunum yoktu. Aynı şekilde Crocs giyen insanlarla da bir derdim yoktu. Onları genel anlamda tatsız bulmam, nefes almayı hak etmedikleri anlamına gelmiyordu.

Ya da toplum böyle düşünmem için ısrar ediyordu.

Natalie dayanılmaz derecede sıradandı. Hoştu ama güzel değildi. Çalışkandı ama dâhi değildi. Yüksek lisans eğitimi için bir Sarmaşık Ligi üniversitesine gitmişti ama bu okullar kurulduğu günden bu yana topluma aptal insanlar kazandırmıştı. Natalie'nin gerçek bir kişiliği ya da yeteneği yoktu. Onu asistan olarak seçmemin asıl nedeni uzun çalışma saatlerinden ve temel matematikten nefret etmemesiydi.

“Düşünüyordum da...” Dudaklarını yaladı, bakışlarını yüzünden yere indirdi ve mat kahverengi saçlarını geriye doğru attı. “Beni kesinlikle dikkate almanız gerektiğini düşünüyorum. Çok çalışkanım, sessiz sakinim.” *Şu anda değilsin.* “Yol yordam biliyorum. Görevime bağlıyım ve bir iyi bir takım oyuncusuyum.” *Takım oyuncusu mu?* Yatağıma kaç kişiyi davet etmeyi planladığımı düşünüyordu acaba? “Size sorun çıkarmam. Ben... ben...” Yanakları kıpkırmızı oldu. Saçma sapan konuşmaya devam etmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne isterseniz yaparım... Yatakta istediğiniz gibi olurum. Ayrıcalık falan da istemem. Zor durumları göğüsleyip atlatabilen biriyimdir. İyi bir hayat istiyorum. Sizin de bir cengâver olduğunuzu hissediyorum, Bay Sun. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama bunu sizde görebiliyorum.”

Ona ne gördüğünü sormadım. Umurumda değildi. Ancak Natalie kendini fena kaptırılmış, isteksiz seyircisinin onun sönük performansından etkilenmediğini fark edemeyecek kadar ileri gitmişti.

KARANLIK TUTKUM

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Her an mücadeleye hazırmışsınız gibi bir havanız var. Bu bakışı biliyorum. Ben de bazen aynı şekilde bakıyorum.”

“Girişken insanları takdir ederim, Natalie ama ben çok daha spesifik bir şeyin peşindeyim.”

Gözlerime baktı. “Nedir o?”

“Contance Sun’dan onay alan birinin.”

Tuhaf, yapmacık bir kahkaha attı. “Constance tarikat lideriniz mi?”

“Bir bakıma öyle sayılır. O benim *annem*.”

“Neden evleneceğiniz kişiye onun karar vermesine izin veriyorsunuz?” Vereceğim cevaptan korunmak istercesine iPad’ini kalkan gibi göğsüne doğru kaldırdı.

Çünkü kocası beni korurken öldü ve onun yerine ölmeyi dilemediğim tek bir gün bile yok.

“Eşini elinden aldım. En azından benimkini seçmesine izin verebilirim.”

Natalie’nin omuzları tüm benliğiyle beraber çöktü. Duruşu kötü olan insanlardan hoşlanmazdım. Daha ağzını bile açmadan elenmişti.

“Ama bu adil değil...”

Elimi kaldırdım. “Hayat da öyle. Üç yaşından büyüksün, çoktan anlamışsındır sanıyordum.” Peçeteyi kucağıma serdim ve çelik yemek çubuklarını aldım. “Öğle yemeğimi yemeden önce konuşmak istediğin başka bir şey var mı? Yemeğimi sessizce yemek istiyorum da.”

Natalie bir balık gibi ağzını açtı, sonra kapadı. “Hiç değilse arzunuza kavuşmak üzeresiniz.” Sesi titreyerek iPad’ini koltuğunun altına sıkıştırdı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Devlet vergileri mi kaldırıyor?”

Elbette o kadar şanslı değildim. Dördüncü ayın dördünde doğmuştum. Çin kültüründe en uğursuz rakamdı. Mandarin dilinde dört ile *ölüm* kelimelerinin yazılışı aynıydı. İnsanlardan

fiziksel olarak tikslenme hastalığımdan dermanının âdeta kucağıma düşmesi bile olağanüstü bir talih gibiydi.

“Şey, o arzunuzu kastetmedim.” Natalie iPad’ini yemek arabasına koyup porselen su kabını aldı ve en üste yerleştirmeye çalıştı. “Anneniz arayıp kasanızda sakladığınız yeşim ve altından yapılmış özel Astteria kolyesini bir kıza ödünç vereceğini söyledi.”

Modern çağda flörtleşmek tüm zamanların en düşük seviyesine ulaşmış olmalıydı çünkü Natalie burnunu çekti. Yine de asi bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Bir kadını yatağa bile atmadan gözyaşlarına katlanmak zorunda kalmam, günahlarım için çok korkunç bir cezaydı.

Natalie yemek arabasının yük kaldırma kapasitesine meydan okuyarak tutamaklarını sımsıkı kavradı. “Constance, kızın bugün uğrayacağını söyledi ve *ona etrafı gezdirmenizi* istedi.” Son kısmı söylerken havada tırnak işareti yapıp yüzünü ekşitti.

Yine aynı şey. Annem N Planı’ndan sonra görücü usulünün işe yaramadığını anlamamış mıydı?

Derin bir iç çekip parmaklarımı göz kapaklarıma bastırarak o bölgeye masaj yaptım. “Kadının adı neymiş?”

Natalie burnunu kırıştırdı. “Elektra mıydı? Exotica olabilir mi?”

“Eileen.”

Annem beni Exotica adında bir kadınla evlendirmeye çalışmadan önce iyice bir araştırdı.

“Evet. Onun gibi bir şey. Bana sorarsanız çok yavan bir isim.”
İyi ki sormadım.

“Ne zaman gelecekmiş?”

“Saat üçte.”

Annemi memnun etmek için Eileen’le ilgilensem iyi olurdu. Her ne kadar bunu yapmak yerine ölmeyi tercih etsem bile.

“İyi. Geldiğinde içeri alırsın. Gerisini ben hallederim.”

“Gerçekten mi? Habersiz gelen kimseyi asla kabul etmezsiniz.”
Natalie’ye cevap vermedim.

Oflayarak başını iki yana salladı. “Çevrenizdeki kadınlar ilginizi çekmek için ölüp biterken sizin gözünüz annenizden başkasını görmüyor. Ne kötü.”

“İşinizden olmak istemiyorsanız ağzınızdan çıkana dikkat edin, Bayan Mikaylov.”

Natalie, yakın bir akrabanız hediye ettiği için atamadığınız gereksiz bir eşya gibi odanın ortasında dikiliyordu. Söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu ama parayı kuru temizlemeye ya da Oliver’in Cane Corso cinsi köpeğinin anal salgı bezlerinin tedavisi gibi daha yararlı bir şeye harcamak yerine, beni kendisiyle evlenmeye ikna etmeye çalışan birine saat başı ücret ödediğimi düşününce tepem attı.

Sashimi tabağından yarı saydam bir *budo ebi* dilimi alıp ağzıma götürdüm. *Çok sıcak.* “Başka bir şey var mı, Bayan Mikaylov?”

Nedense bana Farrow’un evi ateşe vermeye ve tüm sanat koleksiyonumu açık artırmaya çıkarmaya çalıştığını ya da mülkümde iğrenç bir suç işlediğini söyleyecekmiş gibi aptalca bir umuda kapıldım. Bana Bayan Ballantine’i çağırıp onu azarlamak için bahane sunacak bir şey.

Ama Natalie başını öne eğip yine oflamakla yetindi. “Hayır efendim, başka bir şey yok.” Beni istemediğim sürpriz bir randevu ve hackleyebileceğim düşük güvenlikli bir çöpçatan ajansı sunucusuyla baş başa bırakıp yemek arabasını da alarak odadan çıktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ollie vB: Bu akşam yemek yiyelim mi?

Zach Sun: İşim var. Beni es geç.

Zach Sun: Özellikle de geçen sefer giydiğin şeyi giymeyi düşünüyorsan...

Ollie vB: Ne? Hanımköylümler³ salınırken yanımda yürümeye utanıyor musun?

Romeo Costa: Hanımköylü mü?

Ollie vB: Atlet işte ama daha iyi bir pazarlama adıyla.

Zach Sun: Yak onu. Jersey Shore'un bu yakasında hiçbir erkek spor salonu dışında atlet giymez.

3 Karakter İngilizcede *wife beater* (hanım döver) olarak geçen atlet sözcüğüyle kelime oyunu yaparak *wife pleaser* (hanımı memnun eder) kelimesi kullanıyor.
-f.n.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zach

Sürpriz tanışma randevusu haberi programımın temposunu bozdu. Normal bir günde, saldırgan bir devralma işi için eleme sürecinin ortasında olurdum. Eileen Yang, benim moralimin içine etmiş ama bir şirketi kurtarmıştı.

Kapı zili saat tam üçte çaldı. En azından zamanında gelmişti. Dakikliğe önem verirdim. Bu, insanın karakterini gösterirdi. En azından asgari düzeyde bir insanın. Yemediğim öğle yemeğimin yanından geçip pencereye doğru yürüdüm. Fıskiyenin yanına park edilmiş beyaz bir Bentley, yeni yıkanmış olmanın verdiği ışıltıyla parlıyordu. İyi bir seçimdi. Çok iddialı veya şatafatlı değildi. Pespembe bir Range Rover ya da fosforlu yeşil Lamborghini kullanmıyordu.

Ellerimi ön ceplerime sokup ofisten çıktım ve misafirimi karşılamak üzere merdivene doğru yürüdüm. Dürüst olmak gerekirse bu pek de *ilk tanışma* sayılmazdı. Çöpçatan ajansından Eileen'in dosyasına ulaşmak zayıf bir güvenlik bariyerini aşmama bakmıştı.

Eileen Yang, 33 yaşındaydı. Aslında Manhattan'da yaşayan bir nörologdu. İki Sarmaşık Ligi üniversitesinden üç diploması vardı. Sınır Tanımayan Doktorlar'da çeşitli görevler yapmıştı. Popüler bir A.P. Bio çalışma kılavuzunun yazarıydı. Geçen yıl, telif haklarından kazandığı paranın tamamını Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir apartman dairesinin on milyon dolarlık kredisini ödemek için kullanmıştı. Görünen o ki annem kendi için

mükemmel bir gelin adayı bulmuştu. Elbette bu, benim için mükemmel bir eş adayı bulduğu anlamına geliyordu.

Şimdi tek yapmam gereken bu işi berbat etmemektir. Gerçi söylemesi kolaydı. İnsanlar söz konusu olduğunda, başarılı olmaktan çok batırma konusunda uzmandım. Özellikle kadınlar beni büsbütün önemsenmeye değmez biri olarak görürlerdi. Onlara hiçbir zaman gerçek anlamda ilgi göstermezdim. İlgi gösterdiğimdeyse genelde acımasızca dürüst olarak onlara sohbetlerinin zihnimi uyuşturduğunu söylerdim.

Atomu parçalamayı bile biliyorsun, Zach. Bu kız kendinden nefret ettirmemeyi de başarabilirsin.

Koridorda sallana sallana yürüyüp merdivenden aşağı inerken evin bugün tertemiz görüldüğü dikkatimden kaçmadı. Farrow'un henüz şüpheli bir girişimde bulunmamış olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Eve gelir gelmez mücadeleye başlarız sanmıştım. Belki benimle ilgili daha sonrası için planları vardı. Amacından vazgeçip durumu kabulleneceğine asla inanmıyordum. Beni patronu kabul edip uslu durmayacaktı.

Kapıyı açınca karşımda annemin ideal kadınına gördüm. Uzun boylu ve zayıftı, omuz hizasında parlak siyah saçları vardı ve adaçayı yeşili Burberry bir takım giymişti. Ortadan ayırıp kulaklarının arkasına sıkıştırdığı saçları cetvel tutulup kesilmiş kadar düzgündü. Yüzünde boş bir ifade vardı, duruşu dik ve mağrurdu.

"İyi günler." Sesi neredeyse robot gibi geliyordu. İnsan türüne hayran olmayan biri için çok da kötü bir şey değildi. "Zachary?"

Ne yazık ki benim. Başımı hafifçe eğerek kenara çekildim ve içeri girmesini işaret ettim. "Eileen."

Bana sarılmaya ya da beni öpmeye çalışacağı düşüncesiyle vücudum içten içe büzüştü. Neyse ki bana bakmaya tenezzül etmeden rahat bir tavırla içeri geçip siyah Ferragamo çantasını büfenin üzerine koydu. Topuklu Malone Souliers ayakkabı-

larını çıkarıp kapının yanına düzgünce yerleştirdi. Boynuna, hassas cildini güneşten korumak için tasarlanmış bir Hermès şal dolamıştı. İpeğin düğümünü çözdü ve şık bir görünümle bileğine doladı.

Yüzümü buruşturduğum anlaşılmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanki bu kızı bizzat annem büyütmüştü.

“Fazla zamanını almayacağım.” Kelimeler ağzından sanki düzinelerce kez söylenmiş gibi rahat bir tavırla çıkıyordu. Eileen bu robot seviyesine ulaşmak için kaç görücü usulü tanışmaya katlanmıştı acaba? “Bana kolyeyi ödünç verersen yoluma gideirim. Annelerimize konuştuğumuzu ve gelecek planlarımızın uyuşmadığına karar verdiğimizizi söylerim. Ama kolye için minnettar olurum. Bu akşam St. Jude’da bir yardım etkinliği var ve kolyeyi takmazsam annen beni sorguya çeker.”

Onu o kolyeyle birlikte hayatımdan çıkarıp göndermekten başka bir şey istemiyordum. Ama anneme seçtiği gelinle evleneceğime dair bir söz vermiştim ve Eileen bu konuda kusursuz bir aday gibi görünüyordu. Asalet ve üstünlük timsaliydi.

“Önce evi gezmek ister misin?” diye sordum dişlerimi sıkarak. “Sonuçta buraya kadar gelmişsin.”

Birbirimizden yaklaşık iki metre uzakta duruyorduk, ikimiz de mesafeyi kapamaya istekli değildik.

“Ah, gerçekten zahmet vermek istemem.”

Tercümesi: Lütfen bana bir saniye daha bu işkenceyi yaşatma.

“Zahmet olmaz.” Konuşurken dudaklarım neredeyse hiç hareket etmiyordu. “Borsa elli dakika içinde kapanacak, zaten bugün saatlerce çalıştım.”

Sanki rahatlamak için her akşam kedi idrarıyla yıkandığımı söylemişim gibi baktı. “Mesaini dörtte mi bitiriyorsun?”

“Günün her saati çalışıyorum,” diye açıkladım. “*Geceleri de.*” *Eğer karım olarak benden biraz zaman istemeyi planlıyorsan söyleyeyim.*

“Hep böyle esnek mi çalışırsın?” Kaşlarını çattı, sonra ifadesini düzeltti. Yüzünü kırıştırmamasına değmezdim.

“Sadece bugünlük.” Sesim aksi çıkırsa da kendimi gülümsemeye zorladım. “Ee? Bana katılmak ister misin?”

Eileen biraz gerildi, belli etmeden ofladı. Belli ki teklif etmeyeceğimi ummuştu. “O zaman evini gezmek isterim, teşekkürler.” Ben nasıl ki onu burada istemiyorsam o da burada olmak istemiyordu. Onu başımdan savmak zorunda kalmamak garip biçimde rahatlatıcıydı.

Hızlıca onaylayıp başımı doğu kanadına doğru çevirdim. Ben girdiğimiz her oda ve odaları süsleyen sanat eserleri hakkında sıkıcı anekdotlar aktarıırken birbirimizden olabildiğince uzak yürüyorduk. Eileen umursuyormuş gibi davranarak doğru anlarda başını sallıyordu ama onu sık sık ince deri kordonlu Cartier saatini kontrol ederken yakalıyordum. Benimle aynı odada olmak dahi istemeyen biriyle evlenmekten daha kötü şeyler de yapabilirdim. Hatta o kötü şeyleri yapmayı tercih ederdim. İlgi isteyen eşi baştan savmaya çalışmak ateş çemberinden atlamaktan farksızdı.

Yemek odasına geçerken Farrow’u gördüm. İlk gününden işe koyulmuştu. Koridorda diz çökmüş, fayanslardaki inatçı çamur lekelerini temizliyordu. Onu bu hâlde görmeye alışmıştım; terli, saçları dağılmış, kıyafetleri çamaşır suyu lekeleriyle dolu.

Acınası görünüyordu. Yoksulluğun ve tükenmişliğin bir ürünüydü âdeta. Benim ve kibar konuğumun tam tersi yani. Ve ilk kez fark ettim ki keskin yüz hatları, altın sarısı saçları ve ışıltılı mavi gözleriyle nefesimi kesecek kadar güzeldi. Bir de o hafif dalgalı ve dağınık kâkülleri... Bu hâliyle *Vogue*’un çift sayfa ayırdığı, *grunge* tarzını yansıtan havalı bir reklam kızına benziyordu.

Bu düşünceler beni şaşırttı. Hiçbir zaman insanlardan etkilenmemiştim. Güzellik gibi geçici bir şey yüzünden hele kesinlikle hayranlık beslememişim.

KARANLIK TUTKUM

Bu iyi bir şey. Sorun değil. Onun üç boyutlu gerçek bir insan değil de amaca yönelik bir araç olduğunu unutmadığın sürece güzelliğine hayran olabilirsiniz.

Düşüncemi kanıtlamak istercesine koridorda Eileen'e yol gösterirken Farrow'un yanından sanki o bir kusmuk birikintisiymiş gibi geçtim ve ona küçümseyerek baktım. "Şurada bir leke kalmış."

Farrow bana dik dik baktı, içten içe beni bıçakladığını hayal ettiğine hiç şüphe yoktu. "Özür dilerim, patron ama sizin gibi lekeleri çıkarmak zordur."

İşte gerçek Farrow. Hizmetçimin küstahlığı karşısında Eileen'in soluğu kesilir gibi oldu ve dönüp bize baktı.

Yemek odasının misafir kanadına bağlandığı noktada durdum, gözlerim hâlâ yeni hizmetçimin üzerindeydi. "Bay Sun diyeceksin."

Farrow duvara yaslanıp bir tutam saçını gözünün önünden çekerek Eileen'le ikimizi süzdü. Bu hâlde, ayağımızın altında, evimin zeminini parlatırken görülmekten utanmış ya da üzülmüş gibi görünmüyordu. Çenesini hafifçe kaldırıp Eileen'e bakarak sırıttı. "Size Go oyununda berbat olduğunu anlattı mı?" Bu sözleri onun ağzından duyunca kulağa tam da annemin şüphelendiği gibi geldiğini fark ettim. Sanki *Go* başka bir şeyin şifresiydi de beni yatakta kötü olmakla suçluyordu.

Eileen'in kaşları havaya kalktı, ince parmakları köprücük kemiğine dokundu. "Seninle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Umarım vermez." Farrow bezini alıp temizliğe kaldığı yerden devam etti. "En büyük fantezim kendimi işten kovdurmak."

Şaşırtıcı bir şekilde kendimi, Farrow'un en büyük fantezilerinin bir parçası olmayı isterken buldum. Aslına bakılırsa bacaklarını iki yana açmış, çıtırçıplak vaziyette bana en büyük fantezilerini göstermesinden başka bir şey düşünmekte zorlanıyordum. Başka bir şey düşünme yeteneğimi kaybetmiştim

resmen. Bu yabancı düşünceler ve kontrolsüz arzularla karanlık, meçhul suların derinliklerine yelken açtım. Zemini bastıra bastıra silerken bezden bir damla kirli su çıplak ayak parmağıma sıçradı. Gözüm seğirdi.

Kirpiklerini kırıştıran Farrow bize melek gibi bir gülümsemeye karşılık verdi. “Kovmak değil ama kovalama işinde başarılıdır. Çünkü bir keresinde beni kovalamıştı. Ayrıca size bıçak fırlatmayı sevdiğini de söyledi mi?”

Onu öldürecektim.

Ama önce onu becerecektim.

Çünkü –ki bu önemliydi– her nedense, yaklaşmayı düşünebildiğim tek kadın o gibi görünüyordu. Hatta sürekli onun yüzünü düşündüğümü fark ettim. Vücudunu. Alaycı gülümsemesini. Eskrim kılıcıyla hareket edişini. Suikastçı bir Tinker Bell gibi. Öldürücü ama aynı zamanda da nazik.

Eileen bir adım geri giderek başını bana çevirdi. “Fırlatma bıçağın mı var senin?”

“Birkaç antika çakı.” Farrow’a öldürücü bir bakış attım. “Sanat koleksiyonumun bir parçası.”

“Tankı da var.” Farrow sırttı, eğlendiği çok belliydi. “Başka bir şeye binmiyor zaten. Kendini asker sanıyor.”

“Tank değil o. Conquest Knight XV.”

“Alüminyumdan yapılmış.” Farrow tişörtüne bir leke daha bulaştırmayı umursamadan karnını tutarak güldü. “Bu arada ben binip bir tur attım. Anahtarlarını herkesin görebileceği bir yere bırakmamalıydı.”

Bunu yaptığından emindim. Nedense yaramazlık yaptığını bilmek moralimi yükseltti.

“Her neyse, ikinizin konuşacak çok şeyi olduğunu görüyorum.” Farrow iki parmağını alnına koyarak bizi selamladı. “İyi eğlenceler, çocuklar. Ben sizi tutmayayım.”

Eileen avucunu ensesine bastırıp kaşlarını çattı, evdeki yardımcıyla girdiğim bu sözlü savaştan etkilenmediği açıktı.

KARANLIK TUTKUM

“Sen onun kusuruna bakma.” Üst kata çıkmak için merdiveni işaret ettim. “Beş yıl önce iki yürüyüşçü onu ormanda bulmuşlar. Vahşi çakallar tarafından büyütülmüş ve kendini çakal sanıyormuş. Düşük IQ’lu bireylerin topluma kazandırılması programına destek olmak amacıyla onu işe almayı kabul ettim.”

“İlginç. Sadece beş yıl önce bulunmuş.” Eileen takım elbiselerini sanki vahşi ahtapotumla karşılaşmasını üzerinden atabilmiş gibi silerek beni takip etti. “Ama İngilizcesi kusursuz.”

Farrow’un çan sesini andıran kıkırdamaları eşliğinde döner merdiveni tırmandık. Kahkahaları malikânenin büyüklüğüyle daha da güçlenerek mağaramsı fuayede yankılanıyordu. Şimdiye dek evimin bu kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim.

“İngilizcesi iyidir.” Misafirimi ofisimin karşısındaki koridora yönlendirdim. “Ama konuştuklarını tasvip etmiyorum.”

“Kimyanız uyuşuyor gibi.”

“Pek değil.”

Aramızdaki tek kimya radyoaktifti. Farrow ve ben patlamaya mahkûm iki korozif elementtik ama ben bilimi oldum olası severdim.

Eileen yatak odamdaki dolaba kadar arkamdan geldi ve kasanın hemen önünde durdu. Yetiştirilme tarzına sadık kalarak ben yirmi iki haneli şifreyi girip annemin ona ödünç verdiği imparatorluk yeşim kolyesini çıkarırken mahremiyetime saygı gösterip sırtını döndü. Farrow olsa sadece şifreyi girmemi izlemekle kalmayıp daha sonra kullanmak üzere ezberlerdi diye düşünmeden edemedim. İki kadın birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Acayip, akılalmaz bir nedenden dolayı gidip açlıktan ölmek üzere olan bir ayı gibi davranan kadını tercih ediyordum.

Oymalı kutuyu aramızdaki şifonyerin üzerine bıraktım. Spot ışıklar Eileen’in üzerine soğuk, mavi gölgeler düşürüyordu. Işıkların altında ona baktığımda, tek bir tel saç bile dağılmamış, derli toplu, tarz sahibi ve ölçülü bu kıza –Farrow’un yardımı

olsun ya da olmasın– asla dokunamayacağımı anladım. Asla mümkün değildi.

Babama verdiğim sözü bir kez daha tutamayacağım için kendimden nefret ederek derin bir nefes aldım. Tam onu göndereceğim sırada Eileen, “Ay çöreği getirmişt看,” diyerek beni şaşırttı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ne?” Hiç sırası olmadığı gibi takvime göre ay çöreği mevsimi de değildi.

Eileen’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Evime girdiğinden beri yaptığı ilk insani şey buydu. *Bunu benden duymanın kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum.*

Elini şifonyerin üzerine koyup sanki benimle aynı odadayken yakalanma fikri onun için de nahoşmuş gibi dolabı inceledi. “Ay çörekleri. Çin mahallesinden. Harikadır. Geçtiğimiz Ay Festivali’nde hepsi tükendi diye üzüldüğümünden yaşlı bir kadın benim için özel hazırlamış. Hem de üç yumurta sarısıyla.”

Damar tıkanıklığına giden yol.

Birden resmî konuşmasını bir kenara bıraktığını fark ettim ama nedenini anlayamadım.

“Büyükannem beni onları almam için gecenin bir yarısı kadının oturduğu üçüncü kattaki daireye gönderdi.” Şifonyerin cam yüzeyinin üzerinde parmak izi bıraktığını fark edince bileğine doladığı Hermès fularıyla camı sildi. “Ay çörekleriyle senin gönlüne girebileceğimi söyledi. Ben... Ben bunu istediğimden bile emin değilim.” Yüzünü buruşturmamak için kendini sıkıyormuş gibi alt dudağı seğirdi. “Gönlüne girmeyi demek istiyorum. Seninle ilgili bir durum değil. Tahmin ettiğim gibi çok vasıflısın. Ama şeyden hoşlanmıyorum...” Duraksadı.

“Neden hoşlanmıyorsun?”

Kaynaşmaktan mı? Ailenin sana baskı yapmasından mı? İnsanların baskısından mı?

“Erkeklerden,” deyip bakışlarını yere indirdi.

KARANLIK TUTKUM

Bu, hâlâ bekâr olmasını açıklıyordu. Dürüst olmak gerekirse penisimle hiç ilgilenmemesini de. Kaslarım gevşemeye başladı. “Eşcinsel misin?” Bunu kullanabilirdim. Kâğıt üzerinde bir evlilik yapardık. Duygu, etkileşim, *seks* beklentisi olmayan bir evlilik.

“Hayır.” Dudağını ısırıp bir süre nasıl devam edeceğini düşündü. “Kadınlardan da hoşlanmıyorum. Kimseye karşı arzu hissetmiyorum.”

Ah. Annem tam da benim dişi versiyonumu bulmuştu. Ben de kimseye karşı arzu hissetmiyordum, ta ki Farrow Ballantine hayatıma girene kadar. Artık birine dokunmayı yüzde yüz istiyordum. Hatta çok daha fazlasını yapmak istiyordum.

Eileen bakışlarını tavana çevirdi. Gözleri dolmuştu. Çok derin bir iç çekti.

Gözlerimi kırıştırdım. “Benimle yatmak istemiyor musun?”

“Evlenseydik sana sarılmak bile istemezdim. Ki evlenmeyi düşünmedim değil. Çünkü gerçekten yalnız ölmek istemiyorum. Çocuk istiyorum. Bir aile istiyorum. Başkalarının keyif aldığı şeyleri deneyimlemek istiyorum.”

Çenemi ovuşturdum. Bu işe yarayabilirdi. Eileen Yang sevimli değildi ama çok kötü de değildi. Yeterince sessiz biriydi. Yeterince bağımsız. Ve görünüşe bakılırsa ikimiz de aynı sordandan mustariptik.

“Berbat bir şey bu.” Başını iki yana salladı. “Buraya geldiğim için çok üzgünüm. Kolyenin sadece bir bahane olduğunu biliyordum. İkimizin de vaktini boşa...”

“Bayan Yang?”

“Evet, Bay Sun?”

“Hadi şu ay çöreklerini yiyelim. Konuşacak çok şeyimiz var.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zach

“Ee, hangisiydi?” Eileen kış bahçesindeki masada karşımdaki sandalyede oturmuş, çaylarımızı tazeliyordu. Ay çörekleri aramızda duruyordu, ikimiz de dokunmamıştık. Eileen çaydanlığı, sapı fincanlarımızın arasında simetrik duracak şekilde ayarlayarak altın tepsiye geri koydu. “Küçükken yaramazlık yaptığımızda mucizevi biçimde peyda olan eşyalardan bahsediyorum. Terlik miydi?”

Arkama yaslanıp sallama çayımı yudumlarken fincanımın üzerinden onu inceledim. “İster inan ister inanma ama ailem beni hiçbir zaman şiddet gösterileriyle korkutmadı.” Belki de bu ilişkiyi –tabii buna ilişki denebilirse– yürütebilirdik. Eileen’in beni hiç heyecanlandırmaması bir hata değil, bir özellikti. İçimi asla göremez, beni hiçbir şekilde etkileyemezdi.

“Ah.” Kendi kendine konuşur gibi başıyla onayladı. “Duvar önünde tek ayak üstünde durma cezası o zaman.”

Fincanımı tabağına koyup kenarından süzülen damlayı başparmağımla sildim. “Konuşmaya başladığım günden beri bacak kaslarım epey bir sertleşti.”

Elini ağzına kapayıp kıkır kıkır güldü. Yıllardır ilk defa kendimi rahat hissediyordum. Babama verdiğim sözü yerine getireceğime inanıyordum. Ona sataşmadığım sürece Eileen’in hayatımı zorlaştırmayacağından emindim. Tehlikesizdi. Akıllı ve mantıklı bir seçim olurdu. Öldürücü darbeyse bana kişiliği ve deneyimi açısından annemi hatırlatmasıydı; bu da onunla

ne kadar zaman geçirirsem geçireyim uzun vadede ona karşı asla bir şeyler hissedemeyeceğim anlamına geliyordu.

“Her zaman Bay Sun’ın ürkütücü biri olduğunu düşünmüştüm.” Eileen başını eğdi, gözleri buğulandı. “Ben çocukken çok sert bir adamdı.”

“Çok katıydı,” diye onayladım. “Ama yumuşak bir tarafı da vardı. Bunu sadece bana ve anneme gösterirdi. Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun?”

“Seni çok sevdiğini hatırlıyorum. Babama hep senden bahsederdi.” Eileen ciddileşerek gözlerimin içine baktı. Bakımlı tırnaklarını oturduğu koltuğun kırmızı kadifesine batırdı. İkimiz de hassas bir ânı paylaşmaya çalışıyorduk. Hiç de beceremiyorduk. “Ben de hep dinlerdim çünkü ikisinin de bir gün birbirimizle evlenmemizi istediğini biliyordum.”

Araya sessizlik girdi. Gergin bir sessizlik. Eileen Yang’la tanışmak kaderime yazılmıştı. Madem öyle, artık bir karar vermemiz gerekiyordu. Bizim çevremizde insanlar uzun flört etmeye pek sıcak bakmazdı. Sadakat, bağlılık ve soyların korunması en önemli şeydi.

“Seni asla sevmeyeceğim.” Ayağımı bacağımın üzerine atıp koltuğuma yaslandım. “Sana hiçbir zaman dokunmayacağım. Mihrapta bile öpmeyeceğim. Ve seni kesinlikle hamile bırakmayacağım. Aslında kendi evladıma sarılabilecek kadar rahat hissetmem bile pek mümkün görünmüyor.”

Doğru değil, diye hatırlattım kendime. *Farrow seni iyileştirirse dokunabilirsin.*

Belki bir gün –çok, çok, çok sonra– caddede karşıdan karşıya geçerken gelecekteki çocuğumun elini tutacak kadar rahat hissedebilirdim.

“Sevgi...” Boğazımı temizledim. “...Ben öyle içimden gelerek sevemem.”

Bu sözleri söylerken kötü anıların acı veren görüntüleri üzerime hücum etti.

Yanık et. Her yer kan. Çığlıklar. Burnumun direğini sızlatan yanmış deri kokusu. Baba, baba, baba.

İşte bu yüzden Ahta'ya katlanmak zorundaydım. Babamın geride bıraktığı hasarı onarmak için.

Eileen ellerine bakarak başıyla onayladı. Parmaklarını bir-birine geçirdi. Tüm kemikleri gibi parmak kemikleri de uzun ve inceydi. Şüphesiz güzel çocuklar yapardık. Aptal da olmazlardı. Bu güzel bir avantaj olurdu.

“Seks yapmayı denemek istiyorum.” Sanki biri kişisel balonunu delmeden sesini duyabilirmiş gibi etrafına bakındı. “Zamanla seks yapmayı sevebilecek miyim görmek istiyorum.”

“Başkalarıyla deneyebilirsin.” Çay tabağımı ittim. “Dikkatli davrandığın sürece kendine *takılabileceğin* birini bulmanda sakınca görmüyorum. Gerekli tüm evrakı imzalamaya razı olması şartıyla.” Alay konusu olmak istemiyordum ama müstakbel eşimin sırf benim fobilerimi yatıştırmak için eli kolu bağlı oturmasını da beklemiyordum.

Eileen dizine hafifçe vurdu. Bu küçük tuhaflığı sinir bozucu buldum. Farrow'un da tuhaflıkları olup olmadığını merak ettim. Varsa ne gibi tuhaflıkları vardı? Hiçbir şey beni şaşırtmazdı. Buna yavru köpekleri öldürmek de dâhil.

“Benim için sıkıntı yok. Bu şey anlamına mı geliyor?..”

Başımınla onayladım. “Yapay dölleme. Bu anlaşmayı imzalamaya karar vermemiz *kaydıyla*.”

Eileen içini çekerek kendi kendine başını salladı. “Aslını istersen çok rahatladım. Bunca zamandır aile kurmama engel olan tek şey seksti. Ne zaman biriyle flört etmeye çalışsam kendimizi yatakta buluyor ama tam o işi yapacakken vazgeçiyordum. Birlikte olduğum erkeklere entelektüel açıdan ne kadar ilgi duysam da asla kız kardeşimin tarif ettiği gibi hissedemiyordum. Neredeyse rıza dışı gibi geliyordu.”

“Tamam, bizim böyle bir sorunumuz olmayacak çünkü ben senin bedenini istemiyorum.”

Eileen ay çöreğini çatalının ucuyla dört eşit parçaya böldü.

“Peki ne istiyorsun?”

“İş birliğini. Çocuklarıma ortak ebeveynlik yapman için yüzüğümü takmanı, sosyal etkinliklerde yanımda olmanı istiyorum. Samimi olabiliriz. Hatta dost bile olabiliriz. Sonuçta paylaşacak çok şeyimiz olacak: çocuklar, hedefler, zenginlik, güç.”

Eileen elbisesini düzeltti. “Bir tek aşk olmayacak.”

Evet anlamında başımı salladım.

Derin bir nefes aldı. Bu kadar sesli nefes almak zorunda mıydı? Yaptığı her şey sinirimi bozarken onun varlığına nasıl tahammül etmemi bekliyordu?

“Bunu gerçekten düşünecek miyiz?” diye sordu Eileen saçını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. “Yani... Açık sözlülüğümü mazur gör ama yine de bu kadar bombok olmuş iki insan üremeli mi? Kâğıt üzerinde iyi görüneceğimize eminim de...”

“Ama kâğıt kâğıttır,” diye tamamladım onun yerine. “Kolayca yok edilir.” Bunu daha önce de düşünmüştüm ve her seferinde aynı sonuca varmıştım. “Benim çocuklarım mutsuz olmayacak. Ben böyleyim çünkü şartlar beni bu hâle getirdi. O şartlar olmasaydı ben de bu ülkedeki diğer adi herifler kadar azgın olabilirdim.”

Eileen bu kaba sözler karşısında irkildi. “Peki bu sır bizimle mezara mı gidecek?”

“Bir önemi var mı? Zengin evliliklerin çoğu, bir zamanlar birbirini becermekten hoşlanan iki tanıdık arasında yapılan bir sözleşmeden ibarettir. Doğrusunu istersen bizim tek vücut sıvısı değiş tokuşumuz tıbbi ortamda gerçekleşeceğinden bu ülkenin en masum çifti olacağız.”

Eileen omuzlarını dikleştirip başıyla onayladı. “Çalışmaya devam etmek istiyorum.”

Şartlarını ve koşullarını belirtmek için henüz çok erkendi. Aynı zamanda istediğim şey tam da buydu. Evliliği bir iş fırsatı olarak gören biri. Eileen tabağını itip sadede geldi. “İşimi

seviyorum. Annemin senin annene ücretli izin istediğimi söylediğini biliyorum...”

“İstedığın kadar çalış.” Tek elimi kaldırarak başka bir şey söylemesine engel oldum. “Gebeliklerinin son üç ayı hariç. Vârislerimle ilgilenilmeli ve kusursuz biçimde büyütülmeliler.”

Üremeye ilgili bana mantıklı gelen tek taraf buydu. Ben öldükten sonra işimi devam ettirecek genetik olarak üstün bir iş gücünü sıfırdan yaratmak. Ne de olsa paraları Louis Vuitton bavula koyup cehenneme sürükleyemezdim.

Sonradan aklıma gelen bir fikirle şunu ekledim: “Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi olur. Alınmaca darılmaca yok.”

“Yok.” Beni şöyle bir süzdü. “Benim param var zaten ama...” Sözünü tamamlamadı.

“Ama benim param kadar değil. Geçmiş araştırması sırasında mali durumuna da baktım.” Telefonumu çıkarıp sözleşme uygulamamı açtım ve cihazı masanın üzerine koydum. “Altı çocuklu bir ailenin çocuğusun ve mirasın çoğu erkek kardeşlerine kalacak. Sana yirmi milyona yakın bir servet vereceğim ama sen de katı bir evlilik sözleşmesi imzalayacaksın.”

“Elbette. Ayrıca yaşam tarzı bütçem ve tercih ettiğim hayır kurumlarıyla ilgili bazı koşullarımı da içerecek.”

“Prensipte anlaşmaya varıldı, değişikliklere ve ayrıntılı baskıya açıktır. Eşimin, sahibi olduğum bazı şirketlerin yönetim kurullarına atanması gerekiyor.”

“Zaman taahhüdü var mı?”

“Haftada üç saat.”

“Vaktimin karşılığını, Şanghay’da seçeceğim bir daire şeklinde istiyorum.”

“Oldu bil.”

Yine sessizlik oldu. Babamın benim için istediği tek şey buysa neden baştan sona yanlışı geliyordu?

“İkiden fazla çocuk istemiyorum. Üç fazla olur ve kariyerimi etkileyebilir.” Eileen başını yukarı çevirip zihninden geçen tüm

KARANLIK TUTKUM

düşünceleri savuşturmak ister gibi tavanı inceledi. “Her çocuk için de bir sütanne isterim. Yirmi dört ay boyunca. IQ’su eksik aptallar yetiştirmeye niyetim yok.”

“New York’ta çalışmaya devam etmeyi planlıyorsan velayeti paylaştığımız sürece benim için sorun yok.”

Annem torunlarını düzenli olarak görmek isterdi. *Bu* da dikkatini benden uzaklaştırırdı. Bir taşla iki kuş. Üstelik babamın bir yuva kurmamı istemesinin, beni gereksiz faturalarla, baş ağrılarıyla ve uykusuzlukla boğmak dışında başka bir nedeni olduğuna dair hâlâ umudum vardı.

“Gayet makul görünüyor.” Eileen yüzümü inceledi, muhtemelen kapıdan kaçacağıma dair işaretler arıyordu. Kapıdan çıkmasını istediğim tek kişi oydu. “Peki... Bu düzenin senin için sorun olmayacağından emin misin?” Tekrar dizine vurdu. *Pat, pat, pat.* “Birdenbire aşk meşk gibi şeyler istediğine karar vermeyeceğine. Kız kardeşim, her erkeğin sonunda yalnızca tek bir şeyi istediğini söylüyor. Se—”

“Para,” diye tamamladım. “Hayatın geri kalan kötü alışkanlıkları beni sıkıyor. Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Sözlerinden anladığım kadarıyla... ayrı yataklarda yatacağız?”

“Ayrı odalarda.”

“Beni o kadar mı itici buluyorsun gerçekten?”

“Sorun sen değilsin, Eileen. Benim.”

Aslında sen de sorunsun. Benim zihinsel kopyam olduğun için. Ben kendimle seks yapıyorum zaten. Adına mastürbasyon deniyor.

İkimiz de sessizleştik. Konuşacak başka bir şey kalmayınca ayağa kalkıp pantolonumdaki kırıklıkları düzelttim. Eileen de kalktı. Günün birinde dudaklarını büzme şekline –kış deliği gibi büzüyordu– kızacağımı hayal ettim çünkü böyle yapınca çok suratsız oluyordu.

Sözleşme taslağını uygulamama kaydettim, ona kapıya kadar eşlik etmek için sabırsızlanıyordum. “Anlaşmanın detayları ve

açıklamalar için adamlarımın seninkilerle temasa geçmesini sağlayacağım.”

“Benim *adamlarım* yok.” Sözlerindeki vurguyu el hareketiyle de pekiştirdi. “Ama senin adamların bana cep telefonumdan ulaşabilir. El sıkışalım mı?” Ardından, dokunuşunun ne kadar mide bulandırıcı olduğunu hiç düşünmeden, avucunu avucuma geçirip terli ve *sıcak* eliyle sertçe sıktı.

Birden midemde asit çalkalandı. Sersemlemiş ve dehşete kapılmış hâlde bir an donup kaldım. Tenlerimizin birleştiği noktadan gözümü ayıramıyordum. Kolum omzumdan çıkmış gibi salınmıştı, avucundaki elimden kan çekilmişti sanki. Bu kadar zavallı görünmekten nefret ediyordum. Bu kadar acınası *hissetmekten*. Ağzım çığlık atacakmışım gibi açılrsa da sesim çıkmadı.

Bırak beni.

Dokunma bana.

Defol git.

Safra boğazıma kadar yükseldi. Yutkundum, tuttuğu kolum dışında her şey kaskatıydı. Sözleşme. Evlilik. Söz. Hepsini unutmak istedim. Bu düşüncesiz embesille tüm karşılaşmamı büsbütün silmek istedim. Ama işin ucunda babam vardı. *Babam, babam, babam.*

Elimi çekmek yerine önce Eileen’in elini çekmesini beklemeye odaklandım. Sonunda elini çektiğinde mide bulantısından neredeyse bayılacaktım. Her şey iki saniyeden kısa sürmüştü ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

Eileen başparmağını elbisesine döktüğü ay çöreği kırıntılarının üzerine bastırdı ve hiç umursamadan, çayını bitirmediği fincanın içine serpti. Sonra cüzdanına uzanıp derinliklerinden bir kartvizit çıkardı ve tekrar avucuma bastırdı.

Yine temas. Harika.

“Ara beni.”

“Ağğh.” Bir çığlıkla boğazım düğümlendi. Gerçek kelimeler üretemedim. “Git.” Pek kibar bir veda sayılmazdı ama ancak bu kadarını söyleyebildim.

“Tamam. Yolu kendim bulurum.” Prostat muayenesi oluyormuş gibi rahatsız hissettiğimi fark etmiş olacak ki gözleri benimle kış bahçesinin kapısı arasında gidip geldi.

“Şanghay’da satışta olan birkaç dairenin bilgilerini sana e-postayla gönderirim. Lütfen beni birincil iletişim kişisi olarak işaretle.”

Parmaklarımı yumruk yaptım, dokunduğu yerdeki bariz yanma hissi gitgide yayılıyordu. Sanki lekelenmişim gibi hissediyordum. İşaretlenmiş, lekelenmiş ve kirlenmiş. Alerjik reaksiyon gibi bir şeydi ama daha önce hiç alerjik reaksiyon göstermediğim için kesin emin olamıyordum. Boğazım tıkanmış gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum. Hâlâ bana dokunuyormuş gibi geliyordu. Ondan kurtulmam gerekiyordu, kurtulmalıydım, *kurtulmalıydım*.

Sonunda –çok şükür *sonunda*– Eileen açık kanatlı kapıya yöneldi ve zamanlaması o kadar mükemmeldi ki müstakbel kocasının parkenin üzerine yığıldığını görmedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Zach

*G*üçsüz, işe yaramaz ve zavallı.

İçi boş bir kovuğa dönen bedenimin modern topluma uyumsuzluğunu düşünecek vaktim yoktu. Eileen gözden kaybolur kaybolmaz hemen çaydanlığı kapıp elimi sıcak suyuyla yıkadım. Çaydanlığın içindeki su bitince en yakın banyoya koştum.

Yarı yolda Natalie, elinde bir yığın evrakla bana yetişti. “Ah, merhaba. Bay Costa ve Bay von Bismarck dediler ki, acaba siz...”

Ondan uzaklaşarak, “Cevabım hayır,” diye bağırdım. Aceleyle açtığım banyo kapısı duvara çarptı ve kolu fayansları paramparça etti. Kapıya bir tekme atıp kapatarak çıplak ayaklarımla keskin cam kırıklarına basıp lavaboya doğru koştum. Topuklarımdan kan sızdı. Acısını hissetmiyordum bile. Tek istediğim Eileen’in üzerimdeki izlerini silmekti.

Suyu en sığağa getirip elimi altına soktum ve inleyerek başımı geriye attım. Su alev gibi akıyordu; tenimi kırbaçlıyor, elektrik kabloları gibi her santimimi yakıyordu. Gözlerimi kapayarak derin nefes alma egzersizleri yaptım. “İyi” başparmağım –Eileen’in dokunuşuyla kirlenmemiş olan– enfekte tenimde rahatlatıcı daireler çiziyordu. Zihnime üzerime yapışan ölü, çürümüş et görüntüleri dolmuştu.

Kan. Kas tabakasına kadar yanmış deri.

“Bekle Zachary, seni almaya geliyoruz.”

KARANLIK TUTKUM

“Lanet olsun, Stan, bu çocuk kafayı yer. Normale dönmesinin imkânı yok.”

“Yerinde olsaydım ben de ölmek isterdim.”

Boştaki titreyen elimle musluğun sapına vurarak suyu daha da sığağa getirmeye çalıştım ama ısı zaten maksimuma ulaşmıştı. Su derimi kemiğe kadar haşlıyordu. Elimi çekmedim. Çekemezdim. Elieen’in dokunuşundan kurtulmam gerekirken yapamazdım. Bedeli ne olursa olsun.

Arkamdaki kapı menteşelerinden çıkacak gibi sarsıldı.

“Bay Tankşoförü, iyi misin? Seni koşarken gördüm.”

Elbette oydu. İki dakika yalnız kalamadım.

İkinci bir sarsıntı. “Hey, sıkışmış mı bu?”

“Git buradan,” diye homurdandım.

Ama gitmedi. Gitmeyecekti. Söylenenleri asla yapmıyordu.

“Tanrı aşkına, ne oluy—” Sesi arkamdan geliyordu ama ben, kapının kolu kırıldığı hâlde içeriye nasıl girdiğini düşünemeyecek kadar kendimden geçmiştim. “Tanrım. *Zach.*”

Su kesildi. Gözlerim hâlâ kapalıydı, çenem titriyordu; boğazımda biriken safrayı mermerin her yerine püskürtmemek için kendimi zor tutuyordum. Ekşiliği boğazımı yakıyordu.

“Bu hâlin ne? Cildin pespembe olmuş.”

Farrow. Buradaydı. İçeride. Dibimde.

Gözlerim hızla açıldı. Farrow, restore edilmiş, tanıdık ama yine de yeni bir tablo gibi odağıma girdi. Mavi gözleri çakmak çakmaktı. Ağzı bir karış açıktı. Lekeli hizmetçi üniforması neden bir Burberry elbiseden daha hoş görünüyordu ki? Cidden. Farrow Ballantine ne zaman bana bu kadar nefes kesici görünmeye başlamıştı? Hatta şimdi, saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmış ve dalgalı kâkülleri terden alnına yapışmış hâldeyken bile.

Bu faydasız düşünceleri kafamdan atarak, “Buraya nasıl girdin?” diye hırladım. “Kapı kolu kırıktı.”

“Dıştaki kilit hâla sağlam.” Elindeki tel tokayı gösterdikten sonra lavaboya attı. şu anda yaşadığım durumu fark edince bir elini ağzına kapadı, göz bebekleri yuvalarından fırlayacak gibi bakıyordu. “Ne oluyor, Zach? şu hâline bak.”

Farrow etrafa bakındı, dekoratif bir vazı buldu ve onunla beni bir oban gibi itekleyerek lavabonun yanından uzaklaştırdı.

Benim kimseye dokunamadığımı biliyor. Anladı.

En karanlık, en kötü sırrımı bilmesi ve buna *saygı duyması* fikri iimin burkulmasına neden oldu. Hayatın sırf bana daha acımasızca bir ders vermek için beni böylesine zor bir duruma sokması kaderin cilvesiydi. Kurtuluş en beklenmedik yerlerden geliyordu. Bazen dinden geliyordu. Bazen bağışlamadan geliyordu. Bazen de aslında nefret etmediğinizi nihayet anladığınızı kızıdan geliyordu.

Farrow beni banyonun karşı duvarına kadar götürdü. “Derin soyulmuş. nc derece yanıkların var. Tedavi etmezsek daha kötü olur.”

Farrow musluğa geri döndü ve şöyle bir dokunup su sıcaklığını soğuğa değil de ılık ayara getirdi. Isının değişmesini beklerken dolapları açıp bir şeyler aramaya başladı.

“Solundaki st dolap.” Sırtımı duvardan aşağı kaydırıp yere oturarak bileğimi tuttum. “Hangi salak ilk yardım çantasını alt dolaba koyar ki?”

“Belki de ona dokunulmasından hoşlanmayan ama bunu kabullenecek kadar cesur olmadığı için kendini üçüncü derece yakmaya razı olan salaktır,” dedikten sonra kırmızı-beyaz bir kutu çıkarıp kutunun iini karıştırdı.

Yutkunmaya çalıştım ama olmadı. Farrow’un sezgileri çocukluk arkadaşlarıminkinden daha kuvvetliydi. Onların sırrımı keşfetmesi çok daha uzun zaman almıştı. Farrow Ballantine tarafından ilk kez şaşırtılmıyordum ve bu beni endişelendiriyordu. Bu dünyada zeki bir kadından daha tehlikeli bir şey yoktu.

“Parafin yağı.” Bir kutu vazelin çıkardı. “Bingo. Hey, çoğu nereye gitmiş bunun?”

Koduğumun Ollie’si.

Cesaretimi toplayıp elimin yavaş yavaş eriyen derisini inceledim. Kıpırmızı olmuş, kenarlarda morumsu tonlar oluşmuştu. Parmaklarım şişmiş ve su toplamıştı. Ben daha kötülerini de görmüştüm ama muhtemelen o görmemişti. Farrow vazelinini tezgâhın üzerine bıraktı ve söve söve ilk yardım kutusunun içeri karıştırmaya devam etti. İçindekileri mermerin üzerine döküp parmaklarını şıklattı. “Ayağa kalk.”

Sorgulamadan doğruldum. Ne zaman hizmetçimden emir almaya başladığımı bilmiyordum ama durumumuz buydu işte.

Farrow, parmağını musluğun altına uzatıp çekerek suyun sıcaklığını iki kez kontrol etti. “Elini akan suyun altına tut. Ben hemen döneceğim. Bir yere gitme.” Parmağını yüzüme doğru salladı. “Yemin ederim, Zach, buradan bir santim bile uzaklaşırsan seni bulur, kucaklayarak boğarım.”

Sonra gitti. Çoğu zaman hiçbir şey hissetmediğim için soğuk suyun tenime iyi gelmesine şaşırdım. Farrow’un yan taraftaki mutfakta dolaştığını duyuyordum; çekmeceleri çarparken küfrediyordu... Macarca mı konuşuyordu o? Sırrımı bilmesinden o kadar da rahatsız değildim. Belki *ben* de *onun* bütün sırlarını bildiğim ve zaaflarını yüzüne vurabileceğim içindi.

Hayır. Aslında gerçek şuydu ki bu küçük pisliğe güveniyordum.

Farrow banyonun kapısını çarparak açtı; bir elinde bir rulo streç film, diğerindeyse büyük bir şişe Advil vardı. Ağrı kesiciyi tezgâha bırakıp musluğu kapadı. Sonra bir pamuklu çubuk çıkardı, üzerine vazelin sürdü ve yanık bölgeye uzun, hafif darbelerle ince bir tabaka hâlinde yaydı. Streç film rulosundan bir şerit çekip dişleriyle kopardı. “Senin için yaptıklarımın sonra ikramiye vermeyi düşünsen iyi olur.”

Onu duymazdan geldim. Farrow bir parça gazlı bez açtı ve benimle fiziksel temas kurmamaya dikkat ederek elime bastırdı. Yanık şiddetlendi, tenimi alev gibi yaladı. Acı dolu bir ses çıkardım.

“Kıpırdama,” dedi Farrow. “Merak etme. Sana dokunmadan saracağım elini.”

Onun gibi bir kadının beni endişelendirmesinin mümkün olmadığını söyleyecek oldum ama şu an kibirlenmek için doğru zaman değildi. Dilimi tutup kolumu ona doğru uzattım. Streç film rulosunu bir cerrah hassasiyetle hareket ettirerek yaralı bölgeyi ve gazlı bezi tenime dokunmadan sarmayı başardı. Elimden patlak veren yabancı bir his, içimi parçalıyordu. *Acı mıydı bu?* O kadar uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi ki neredeyse tanıyamadım. Farrow yanımdayken acı hissetmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum.

Maharetli parmakları cildimin üzerine bir kat streç film daha sardı. “Ateşli bir randevu muydu?”

Kaşlarımı çatarak lavaboya yaslandım. “Kelime oyunu yapmaya mı çalışıyorsun?”

“Yapmaya çalışmıyorum, *yapıyorum*,” diye düzeltilti. “Ateşli randevu. Anladın mı? Çünkü kendini *yaktın*.”

“Şakacı insanların esprilerini açıklamasına gerek yoktur ve bu bir randevu değildi.”

“Tanrı’ya şükür. Gerçekten bir robot gibi soğuktun. Ben olsam arkama bakmadan kaçırdım. Hele ev gezdirmen yok muydu? Dostum, sen başkan değilsin. Yatak odandaki, okyanustan toplanan süslü dal parçaları kimsenin umurunda değil.”

Ona tehditkâr bir bakış attım.

Beni görmezden geldi. “Randevu değilse neydi peki?”

“Olası bir iş anlaşması.”

Hiçbir mantıklı nedeni olmasa da onunla Eileen hakkında konuşmak bana son derece yanlış geliyordu.

“Natalie biliyor mu?” Farrow’un dudaklarında küstahça bir gülümseme belirdi. “Sana karşı hisleri var.”

“Benim de ona karşı hislerim var.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Mesela bıkkınlık.”

“Zavallı Natalie.” Başını iki yana sallayarak üçüncü kat streç filmi de yaramın üstüne sardı. Sonra oldu bu der gibi başıyla onayladı. “Parmağımla sabitleyebilir miyim? Sana dokunmam gerekecek.”

Bana üç kat naylonun üzerinden dokunması gerekecekti. Dayanabilirdim.

Karşı koymak için gösterdiğim onca çabaya rağmen yanaklarıma bir miktar sıcaklık yayıldı. “Sorun değil.”

Başparmağını sargının üzerinden nabzıma bastırdı. Çevik parmaklarının temiz tabakada çalışmasını hayranlıkla izledim. Dokunulmak hâlâ rahatsız ediciydi ama bunu bir bariyerin ardından yaptığı için pek umursamadım.

Farrow tezgâhtan Advil şişesini alıp içinden iki hap çıkardı ve sağlam elime tutuşturdu. “Ben streç filmi sabitlerken sen de şunları yut.”

Hapları ağızıma attım ve ona bakarak kuru kuru yuttum. Farrow’un yanık yaralarımla ilgilenmesi neden beni, kusursuz müstakbel gelinimle üç yumurta sarısıyla yapılmış ay çöreği yemekten daha fazla heyecanlandırıyordu? Çok mantıksızdı. Oysa benim her zaman güvenebileceğim tek şey mantıktı.

Başımı eğdim ve Farrow’un nefes alıp verirken streç filmi dalgalandırmasını izledim. “Anlamadığım bir şey var. Kiran yok, ev masrafın yok, nispeten başarılı küçük bir işletmenin ortağısın ve ek iş olarak eskrim antrenörlüğü yaptığın hâlde nasıl bu kadar fakir olabiliyorsun?” Aslında hayatına bodoslama daldığım sırada bu sorunun cevabı kucağıma düşmüştü ama yine de onu yatağa atma konusunu açmadan önce aramızda bir tür sohbet ortamı oluşturmam gerektiğini düşündüm.

Farrow yutkundu, işini yaparken gözlerini yaralı elimden ayırmıyordu. “Evin parası ödendi, tapusu da üvey annemle ikimizin üstüne ama emlak vergileri ve ev masraflarının yarısı şeklinde kira ödüyorum. Sonuçlarını düşünmeden kendimi... bir *belaya* soktum işte. Ödemek zorunda olduğum çok büyük bir para var. Hâlâ onun için çalışıyorum.”

“Ne yaptın ki?”

Oysa cevabı zaten biliyordum. Asıl sormak istediğim... *Bunu neden yaptın?* Öyle birine hiç benzemiyordu.

“Seni ilgilendirmez.”

“Benim evimdesin. Karakterin beni ilgilendirir.”

“Bunu evinde hırsızlık yapmaya çalışan birini, hani öyle olduğumu iddia ediyorsun ya, işe almadan önce düşünmen gerekmez miydi?”

Streç filmin üzerinden bana dokunmaya devam etmesine rağmen sırtımdaki kaslar gevşemeye başladı. “Erkek arkadaşın var mı?” Aslında umurumda değildi. Başka bir erkeğin kadını kullanmak baş ağrısı yaratabilirdi ama kararımı etkileyecek bir faktör değildi.

Gözlerini kısarak baktı. “Tekrar ediyorum, bu seni ilgilendirmez.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturabilir miyiz?” Kalçamı tezgâha dayadım. “Yaptığın her şey, iletişim kurduğun herkes ve aldığın her nefes beni ilgilendirir. Seni işe aldığım gün seni işim hâline getirdim ve ben çok iyi bir iş adamıyım. Artık bu sorun ortadan kalktığına göre ya istediğim bilgiyi kendi rızanla verirsin ya da ben başka yollarla öğrenirim. Tercih senin.”

“Ne tercihi? Bana tercih hakkı bırakmıyorsun ki.” Farrow geri çekildi ve banyoya daldığında yere düşürdüğü telefonunu alıp cebine attı. “Her iki şekilde de bilgi ediniyorsun.”

Omuz silktim. “Kendin söylesen daha iyi olur.”

“Erkek arkadaşım yok.” Burun delikleri genişledi. “İlgilendiğim biri de yok.”

KARANLIK TUTKUM

“Dünyada erkek kalmadı herhâlde,” dedim kelimeleri uzata uzata. Ama Farrow esprimden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Hatta belki rahatlamış bile olabilirdi.

“Maalesef.” Sırıttı. “Ne derler bilirsin... *en kötü hâlimle baş edemiyorsan o zaman sana bir haberim var; kişiliğim bundan sonra ancak daha da kötüleşir.*”

“O söz öyle değildi.”

“Benim kişiliğim için öyle.” Ellerini önlüğüne sildi. “Her neyse, ondan hoşlanıyor musun?”

Neden? Umurunda mı?

Aptalı oynadım. “Kimden?”

“Audrey Huffborn’den.”

“Hepburn,” diye düzelttim.

“Seninki değil ama. Eli yüzü düzgün, çok da zarif bir kız fakat mutsuz olduğu belli.” Farrow başını yana eğdi. “Ee? Ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet,” diye yalan söyledim. Söylemek zorundaydım. Var olmadığını düşündüğüm ruhumun derinliklerine bakmaya devam ederek yüzümde asla bulamayacağı bir şeyi arıyordu. *Duygular.*

“Çok güzel bir kadın.” Farrow’un çatık kaşları düzeldi. “Parlak saçlar, kırmızı dudaklar, badem gözler...”

“Sen böyle biri değilsin,” diyerek sözünü böldüm. İçten içe de gerçekten de böyle olup olmadığını merak ediyordum.

“Nasıl biri değilim?”

“Azınlıkları yiyeceklerle tanımlayacak biri değilsin.”

Şaşırılmış görünüyordu ama savunmaya geçmedi. “Hiç öyle düşünmemiştim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sana pankek gözlü desem ne hissederdin?”

Homurdanarak başını geriye attı. “Yazdım bunu, gerçi...”

“Evet?”

“Bilmiyorsundur diye söylüyorum, ben badem severim. Pankek de.” Ah diye bir ses çıkardı. “Tanrım, pankeklere bayılırım. Hımm, üstü bol bademli, çikolata parçacıklı pankekler.”

Kaçığın tekiydi. Hatta düpedüz deliydi. Gülümsememek için kendimi tutmaktan dudaklarım seğirdi.

“Artık gidebilirsin.”

Farrow bana gözlerini kısarak baktı.

“Teşekkür etmeyecek misin?”

“Ne için?”

“Elin için!”

“Elim için teşekkür etmek mi?” Anlamamış gibi yaparak bön bön yüzüne baktım. “Elimi yerine dikmedin ya, Ahta. Streçledin sadece.”

“Vay be, ne adi adamsın.”

Hızla dönüp banyodan çıktı.

Ve sen de benimsin. Öyle olması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Arkasından, “Kış bahçesindeki masayı temizlemeyi unutma,” diye seslendim. “Randevum biraz çörek kırıntısı döktü de.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Farrow

İşim bittiğinde Sun Malikânesi ıslıl ıslıl parlıyordu. Tamam, keyifli bir yolculuk için Zach'in çirkin tankına el koymuş ve bahçe labirentindeki Roma heykelinin penisini ters çevirmiştim. (Onu kıran ben değilmişim gibi.) Yine de evi bulduğumdan daha iyi durumda bırakmıştım. Her şey yerli yerindeydi. Tek bir toz tanesi bile kalmamıştı.

Çift kanatlı kapıyı çekip eski Prius'uma doğru yürürken telefonumun ekranı saat yedi buçuğu gösteriyordu. Potomac dışında bir semtte zifiri karanlıkta yarım kilometre yürümek için çok geçti. Karanlık Prens Yolu üzerindeki diğer bütün evlerin ışıkları yanıyordu. Zach'in evinde ışık yoktu. Hiçbiri yanmıyordu. Nasıl bir cehennemde yaşadığını komşularına göstermeyi tercih ediyordu.

Yeni patronuma küfrederek garaj yolundan aşağı yürüdüm.

Bu sabah demir kapının önüne geldiğimde bir güvenlik görevlisi mülkün dışına park etmemi söylemiş, omuz silkip, "Patronun emri demişti," demişti.

Bundan hiç şüphem yoktu. Sırf eğlence olsun diye bana işkence etmek tam da o şeytana göreydi. Yağmurda malikânesine kadar koştuğumu görmek ucuz bir eğlenceydi. Göt herif. Yine de görünen yüzünün ardında açıklayamadığım hassas bir yanı vardı. Birine temas ettiğinde neredeyse kendi içine büzülmesi kalbime dokunmuştu.

Ondan nefret etmem gerektiğini bilsem de edemezdim herhâlde.

Botlarımın altında sonbahar yaprakları çıtırdıyordu. Yanından geçtiğim fiskiyenin çağıltısı kulaklarımı doldurdu. Güvenlik kapısına ulaştım, bu sefer üstünden atlamak yerine kapıdan yürüyerek geçtim. Karşımda yükselen Costa malikânesinin yumuşak ışıkları bu mesafeden bile parlıyordu. Durup uzaktan malikâneye baktım, ne kadar zavallı görüldüğüyle ilgilenemeyecek kadar bitkindim.

Bir yiyecek kamyonu özel kapılarından gürleyerek geçip arkasında zencefil, limon otu ve tarçın kokusu bırakarak uzun garaj yolundan yukarıya ilerledi. Yemek servisi gelmişti. Normal bir hafta içi yemeği idi. Salyamın akmasına engel olamadım. Bütün gün yemek yememiştim.

Derken karnı burnunda bir kadın silüeti gördüm. Dallas Costa olabilir miydi? Kapıdan fırlayıp omuzları açık, kanarya sarısı göz alıcı elbisesiyle kamyonu doğru koştu. Arkasından yetişen kocası onu kucakladı, böylece yürümesine gerek kalmadı. Bir ordu servis elemanı tepsileri bagajdan çıkarıp eve taşıırken karı koca birbirlerinin kulağına cıvıldadılar.

Kıskançlıktan içim ezildi. Milyonuncu kez, farklı insanların aynı gökyüzü altında nasıl bu kadar farklı hayatlar yaşayabildiğini merak ettim.

Solumda, ardı arkası kesilmeyen lüks araçlar yüzünden Oliver von Bismarck'ın kapıları kapanmak bilmiyordu. Müzik sokağa taşıyordu. Yine şehvet dolu bir parti veriyordu herhâlde. Parti derken, seks partisi yani. Bu şehirde söylentiler hızlı yayılıyordu.

Reggie bir defasında Tabby'ye, "*Oliver kendini vajına oburu ilan ediyor,*" demişti. "*Bir sonraki yemeği olacak kadar güzel olduğunu düşündüğü herkesin tadına bakıyor.*"

Dünyanın umurunda olmadığından emindim. Borç ödemek ya da babasının mirasını korumak gibi bir derdi olmadığına

bahse girerdim. *Kendine acımayı bırak, Fae. Zorluklar kötü değildir. Zorlukları aştığında manzaranın tadını daha çok çıkarırsın.*

Bir korna sesi dikkatimi malikânedenden uzaklaştırdı. Bir Maybach yanımda dururken spor ayakkabılarıma çamur sıçradı. Arabanın arka camının açılmasıyla yaşını tahmin etmekte zorlandığım bir kadın göründü. Pilates harikası fiziğini gösteren Ernest Leoty tulumunun üzerine Lululemon ceket giymişti. Ekoseli Burberry spor çantası deri koltuğun kalanını kaplıyordu. Bu göz kamaştırıcı kadının, vahşi gülümsemesiyle sağlık krizine yol açacak bir erkek çocuk doğurmuş olması beni şok etti.

“Farrow.” AirPodlarını çıkardı. “Bir dakikan var mı?”

Zach’in annesi adımı biliyor muydu? Sun ailesi dersini kesinlikle iyi çalışıyordu. Ama ben kendi araştırmalarımından bu kadını tanıyordum zaten.

Başımla onayladım ancak bunun bir önemi yoktu. Şoförü çoktan direksiyonu otoparka kırmıştı. Adam arabadan indi, Bayan Sun’ın kapısını açıp elini uzattı. Kadın şoförünün elini tutup tüm zarafetiyle dışarı çıktı. Dudaklarını sımsıkı sıkmasına bakılırsa doğurduğu çocukla sohbet etmekten ne kadar keyif aldıysam onunla konuşmaktan da o kadar keyif alacaktım. Yine de yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirdim.

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Sen Zachary’nin yeni hizmetçisisin, değil mi?” Omuz silktim ama cevap vermedim. “Ben Constance. Zachary’nin annesiyim.”

“Biliyorum.”

Elini uzatmadı ama bunun fobiyle hiçbir ilgisi olmadığını farkındaydım. Önemi yoktu. Babam her zaman şöyle derdi: *Senin rızan olmadan kimse senin değerini düşüremez.* Eh, rızam yoktu.

Constance mükemmel atkuyruğunu sıktı. “Zach’in parti-sinde vardın, değil mi?”

Yine başımla onaylayarak karşılık verdim. Ve bir... *havlama* sesi miydi o? Üç tüy yumağı Corgi, başlarını açık pencereden

dışarı uzattı. Birbiriyle uyumlu kıyafetleri vardı, benim hiçbir zaman giyinemeyeceğim kadar güzel giyinmişlerdi.

Constance gözünü benden hiç ayırmadan köpeklerden birinin başını okşadı. “Zach senden hoşlanmışa benziyor.” Aslında tiksinti dolu ses tonuna gerek yoktu. Sözleri her yıl yapılan hindi kesmeyi reddetme kadar anlamlıydı.

Maybach, Prius’unun önünü kapatıyordu. Ama ben yine de sırt çantamdan anahtarımı çıkarıp kilit açma düğmesine bastım. Araba iki kez biyledi. Bunu cevap olarak almasını istedim.

“Görüyorum ki pek konuşkan biri değilsin. İyi ki de öylesin.” Ellerindeki tüyleri silkeleyerek başını salladı. “Lafı gevelemeye gerek yok. Oğlum kusursuz bir yırtıcıdır. Bu nedenle avını eve getirmeye karar verdi. Ama sen onun için yanlış kişisin.”

“Öyle miyim?” Boynuma ucuz bir atkı bağladım. Arabadaki ısıtıcı, karşılayamadığım birçok lüksten biriydi.

“Alınma.”

“Hiç de alınmadım. Bu bir iltifat. Oğlunuz çok... özel.”

Bu iğneleyici laf, muhtemelen içindeki gerçekler tarafından yumuşatıldığından ters bir tepkiye neden olmadı. “Seninle bir sorunum yok.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sadece... Zach önemli bir dönüm noktasında. Onun kararlarını etkilemenden korkuyorum. Kafası karışmış ve gözü kör olmuş. Senin... Senin...” Kadın beni dalgalı saçlarımdan çamurlu ayakkabılarıma kadar süzerek hakkımda söyleyebileceği olumlu bir şey aradı. “...Kurnazlığın yüzünden olabilir.” Bu konuşmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Akşam yemeğinden önce esneme hareketleri yapmam ve birkaç kilometre koşmam gerekiyordu. Constance, boynundaki sade Chanel kolyesiyle oynuyordu. “Bak, çok tatlı kızsın, birilerini çok mutlu edebileceğinden eminim. Ama o kişi benim oğlum değil.”

Soğuk hava, yırtıcı bir hayvan gibi tenimi ısırды. Donmadan önce bu işi bitirmeyi umarak kaşlarımı kaldırdım. “Bütün günü onun tuvaletini temizleyerek geçirdiğimi biliyorsunuz, değil mi? Yunan sütunlarında direk dansı yaparak değil.”

“Fransız sütunları onlar, Yunan değil. Ama yine de işten ayrılmalısın.”

“Belki.” Maybach’ın etrafından dolanıp Prius’uma doğru yürüdüm. Sırt çantamı yolcu koltuğuna attım ve sürücü tarafının kapısını açtım. “Ama paraya daha çok ihtiyacım var.”

Ayrıca Zach’in söz verdiği yardıma da.

“Sana çek yazarım.”

Arabama binmeme fırsat vermeden kapısını hızla çarpıp kapadı ve paslı metale yaslandı. Fit vücudu kapının ancak bir kısmını kaplıyordu. Aklıma komik bir şey geldi; böyle ufak tefek biri nasıl o kadar büyük birini doğurabilmişti?

Constance kollarını iki yana açarak beni engelledi. “Ederini söyle.”

“Şey... olay da bu zaten.” Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Dürüstlüğümün bir fiyatı yok.” Eskrim müsabakalarından atılmak için yaptıklarımı göz önüne alırsak bu dediğim çok saçmaydı ama onun bilmesine gerek yoktu.

“Oğlumun mutluluğunu garantileyecekse dürüstlüğünün bir bedeli *olacaktır.*” Yerinden kımıldamadan çenesini kaldırdı. “Benim için onun mutluluğundan daha önemli bir şey yok.”

Vay canına. Tamam. Kibar olmaya çalışmıştım ama sabrımı tüketmişti. Sırtımdaki kaslar gerildi. Oğlunun *ya da* onun talepleriyle uğraşmak zorunda değildim. Bir kereliğine eskrimci değil, kılıç olmak istedim.

“Ah, bundan pek emin değilim.” Elimi göğsüme götürdüm, kaşlarım yapmacık bir üzüntüyle çatıldı. “Bugünkü randevusundan sonra oğlunuzu odasında bir şişe şampanya eşliğinde ağlarken gördüm. Zavallı adam. Gerçekten kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yepyeni Armani takım elbisesine kusmuştu.”

Kadının yüzündeki şaşkınlıktan neredeyse çenesi ayrılacaktı. Etrafıma bakındım ve eğer annesi kalp krizinden şuracıkta ölürse Zach'in hayatımı mahvetmek için nasıl bir plan yapacağını düşündüm.

Kadın açık kalan ağzını kapadı. "Oğlumun evinden çıkıp gitmeni istiyorum. Aptallık etme. Parayı al ve git." Bunun üzerine şoförü bizim taraftaki pencereyi indirdi ve ona bir çek defteri uzattı.

Köpeklerini sevmek için Maybach'e uzandım. Bir tanesi patilerini elime koyup bileğimi yaladı. "İki milyon dolar." Bu rakam ağzımdan nasıl çıktı hiç bilmiyordum. Korkunç bir rakamdı. Ama kadının o kadar parası yok muydu sanki? Eminim kahrolası spor ayakkabıları daha pahalıydı.

"Ciddi olamazsın." Yavru köpeği benden uzaklaştırdı. Anlaşılan beni bir tek Zach'e değil, köpeğine de layık görmüyordu.

"Yalnızca nakit ve kripto para kabul ediyorum. Yüzde kırkını devlet vergi olarak alsın istemem." Prius'umu işaret ederek sırtımı dikleştirdim. "Şimdi izninizle."

Constance Sun akıllı saatine baktı, başını salladı ve sonra yüzünü zaten berbat olan bu karşılaşmanın üzerine yağmur serpiştirmeye karar veren gökyüzüne çevirdi.

"Bir buçuk." *Aman Tanrım*. Ciddiydi.

"İki milyon, yoksa her Şükran Günü'nde benimle aynı sofraya oturmak zorunda kalırsınız." Sırıttım. "Noel'de de size çirkin kazaklar alırım."

"Biz ateistiz."

"Ben değilim. Zach dinime saygı duyacaktır." Başımı iki yana salladım. "S beden mi giyiyorsunuz yoksa XS mi? Pizza mı yoksa Noel ışıkları mı tercih edersiniz?"

Yüzüne panik yayıldı. Beni gerçekten ciddiye almıştı. "Tamam. Tamam. Kripto para verebilirim."

Bir an dilim tutuldu. İşi bırakmam için bana iki milyon dolar mı vermek istiyordu? Bir yanım, hem de baskın bir ya-

nım parayı almak istiyordu. Ama diğer yanım Zach'in bana nakitten çok daha değerli bir şey teklif ettiğini söylüyordu. Babamın başına gelenlerin derinine inmek için en yetenekli, ilgili avukatlar, özel dedektifler ve sınırsız kaynak.

“Aslında,” dedim burnumu kırıştırarak. “Yine de burada kalmayı düşünüyorum. Dedikodu açlığını doyuran bir iş gibisi yoktur.”

Kadın elini göğsüne götürdü. Gülmemek gerçekten çok zordu. Zenginler reddedilmeye alışkın değillerdi, özellikle de paralarıyla gösteriş yaptıktan sonra. Eğer bana kibarca, beni küçümsemeden ve acımasızca varsayımlarda bulunmadan yaklaşsaydı ona evet diyebilirdim. Ama bunu artık hiçbir zaman bilemeyecektik.

“Bu iş burada bitmedi.”

“Sizden korkmuyorum, Bayan Sun.” Konuşurken onunla göz temasımı korudum. “Beni zorla razı edemeyeceksiniz.”

Bayan Sun bana ters bir bakış attıktan sonra geldiği gibi hızla gözden kayboldu. Bir şeyin –birinin– varlığını sezerek başımı çevirdim ve Zach'in malikânesinin büyük cumbalı pencerelerine baktım. Orada durmuş, camdan dışarı bakıyordu. Bana bakıyordu. Göz göze geldik. Gözlerini kaçırmadı.

Boyun eğmeyeceğim, dedi gözlerim.

Zach gülümsedi, dudaklarındaki kelimeyi neredeyse duydum: *Güzel.*

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ari: İlk günün nasıl geçti?

Farrow: Keyifli. On saat boyunca kıcımlı yırtarak çalıştım.

Ari: Hiç değilse kığın güzel, bardağa dolu tarafından bak.

Farrow: Sonra sevgilisiyle birlikte fayansları temizlememi izlediler, ki o da çok keyifliydi.

Ari: Fayansları temizlemek mi? Bu bir şeyin şifresi falan mı?

Ari: Yemin ederim, en büyük saçmalıklar Amerika'dan çıkıyor.

Ari: Bir dakika. Eve kız mı getirdi? Zamparaya bak.

Farrow: Potomac Nehri'ne bakan kış bahçesinde ay çöreği yiyip çay içtiler.

Ari: Tamam. Sözümü geri alıyorum. Bu kulağa çok hoş geliyor.

Farrow: Sonra annesi beni takip edip oğlu için çalışmayayım diye bana para teklif etti.

Farrow: İKİ MİLYON DOLARI teptim. Bana aptal olduğumu söylemenin şimdi tam zamanı.

Ari: Aptal değilsin. Ahlaklısın. Ama NEDEN?

Farrow: Oğlunun benden hoşlandığını düşünüyor. Odasını toplarken spermlerini çalarım diye korkmuyorsa ne olayım!

KARANLIK TUTKUM

Ari: Yani... Düşünülebilir aslında? Seksi adam şimdi.
Ha ha ha.

Farrow: Kızım, ondan çocuk yapsam küçük bir ölüm meleği falan doğururdum herhâlde. Adam Azrail gibi.

Farrow: Benim görkemli hayatımı konuştuğumuz yeter.
Sen neler yapıyorsun?

Ari: Önümüzdeki yaz yapılacak düğünüm için menü seçiyorum.

Farrow: Keşke orada olabilseydim. Seul'ü özlüyorum.

Ari: Seul da seni özlüyor.

Farrow: Yakında beni görmeye gel.

Ari: Söz.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Farrow

Sakağıma fırlatılan yumurtayı, Tanrı'dan ruhumu Zachary Sun'a teslim etmekle doğru karar verdiğime dair bir işaret olarak kabul ettim. Üvey canavarlarımı babamın evinden defetmekle hiçbir şey elde edemesem bile çok ihtiyacım olan huzura ve sessizliğe kavuşacaktım.

Reggie'nin feryatları mutfaktan antreye kadar geliyordu. "Sanırım panik atak geçiriyorum." Beyzbolda aradığımı bulamamış olsaydım ben de geçirirdim. O kolla yeni Spencer Strider olabilirdi.

Her yerime sıçrayan yumurta sarısına aldırmadan kapıyı arkamdan kapadım. Sanki bir kamyon defalarca üstümden geçmiş de biri beni yoldan kazıyıp çöp konteynirinde yanan atışe atmış, sonra da üstüme kurşun yağdırmış gibi hissediyordum. Her yerim ağrıyordu, açtım ve kolumu kaldıracak hâlîm yoktu.

Kendimi mutfağa attığımda beni dondurucunun içindekiler karşıladı. Dondurulmuş sebzeler, tavuk parçaları ve kim bilir ne zamandan kalma yarım kiloluk dondurma zemine dağılmıştı.

"Makaronlarımı bulamıyorum." Reggie makyajlı yüzü ve üstünde *Stepford Kadınları*'ndan fırlamış gibi duran bir elbiseyle kilerden çıktı. "Lütfen bana onları yemediğini söyle, Tab. Vlogumu nasıl tamamlayacağım?"

"O saçmalık günde en fazla üç yüz kez izleniyor." Tezgâh taburesinde oturmakta olan Tabby, elindeki küçük aynaya bakarak dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Çirkin bir meyve

KARANLIK TUTKUM

kâsesinden arabanın anahtarlarını aldı. “Kabul et, Reggie, bu bir meslek değil. Para tuzağı. Anna değil, Elsa ol.”

“Elsa mı?”

“*Bırak artık.*”

İç geçirerek buzdolabını açıp bir yoğurt aldım ve birinin yarısı yenmiş ahududu tabağına el koydum. Buzdolabının kapağını kalçamla kapayıp odama doğru yürümeye başladığımda bile ne Şey 1 ne de Şey 2 varlığını fark etti. Her yeri yarın temizleyecektim. Şu an berbat hâldeydim.

Reggie arkamdan ayağını yere vurdu. “Gerçekten bir kariyerim olmasını kıskanıyorsun.”

Ağızma birkaç ahududu atarken Zach’in aşçısının ona bu akşam hangi leziz yemeğini hazırladığını merak ettim. Tırabzanı kavrayıp başımı sallayarak basamakları ikişer ikişer çıktım. Uzun, dar koridorda ilerledikçe sıcaklık daha çok hissediliyordu. Benimki koridorun en sonundaki odaydı ve açık ara en küçüğüydü. Tam bana göreydi. Kışın ısınması daha kolaydı.

Hâlihazırda aralık olmasından hiç işkillenmeden kapıyı tekmeleyerek açtığımda yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş, etrafa yaydığı belgelerin ortasında oturan Vera’yı gördüm.

Akşam yemeğimi çalışma masamın üzerine koydum ve yatağa koşup tüm evrakları topladım. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Doğum belgem. Altı ay önce avansını ödeyemediğim için beni bırakan bir avukatın taahhüt mektubu. Eskrim federasyonunun verdiği cezayla ilgili bazı yasal belgeler. Hepsi oradaydı. *Kontrol et, kontrol et, kontrol et.*

Vera ayağa kalkıp belindeki Gucci kemeri düzeltti. İkinci el eşya satan bir mağazadan kaptığı kullanılmış bir hazineydi. “Bu kadar şaşıracak ne var, çocuk? Bir işler çevirdiğini anladım, etrafı bir kolaçan edeyim dedim.”

“Eşyalarımı mı karıştırdın?” diye bağırdım. Her şeyi kucaklayıp belgelerimi tuttuğum mavi klasörü açtım. “Sana bu hakkı kim verdi?”

Vera açık renk saçlarını bir omzunun üzerinden attı. “Sen de biliyorsun ki burası benim evim.”

“Bizim,” diye düzelttim ve belgeleri içine tıkıp klasörü göğsüme bastırdım. “Burası benim de evim.”

Vera hoşnutsuz bir ifadeyle etrafına bakındı, şimdiden bu odaya ne yapabileceğini hesaplıyordu. “Eninde sonunda senden satın alacağım.”

“Hangi parayla? Burada *çalışan* tek kişi benim.”

Gidip giysi dolabımı açtı. Dolabın menteşeleri gıcırdadı. “Bana böyle tavır yapma. Sen başına gelen her şeyi hak ediyorsun.”

Kıyafetlerimi incelemeye başlamasıyla vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Bir şeyler arıyordu... Ne? Sırlar mı? Daha fazla belge mi? Neyin peşinde olduğumu anlamasına yardımcı olacak bir şeyler mi? İlk fırsatta vasiyete itiraz etmeyi planladığımı zaten biliyordu. Beyni olan herkes bunu tahmin edebilirdi.

“Neden?” Peşinden gittim; attığı, çektiği ve çekiştirdiği her şeyi yeniden düzeltiyordum. “Neden benden bu kadar nefret ediyorsun ki?” Bu samimi bir soruydu. Esaslı kötü adamların ve melek gibi kahramanların olduğu masallara inanmıyordum. Kötü ile iyi arasındaki griliğe inanıyordum. İyi insanların kötü seçimler yapıp ertesi gün daha iyi olmaya çabalamasına.

Vera gömleklerimden birini kırıştırıp yere fırlattı ve bana döndü. “Gerçekten bilmek istiyor musun? Cevap bu kadar açık olduğu hâlde mi?” Hızlı hızlı solumaktan omuzları sarsılıyordu. “Sen onun biyolojik kızıydın, Farrow. Tıpa tıp ona benziyordun. DNA avantajın vardı. O da seni takıntı hâline getirmişti. Seni hak ettiğinden çok daha fazla seviyordu. Ama Reggie’ye ve Tabby’ye sadece rol yapıyordu.” Elini göğsüne götürdü, babamın ona verdiği küre büyüklüğündeki nişan yüzüğü ışığın altında parlıyordu. Gözleri doldu. “Ah, benim tatlı kızlarım. Onu memnun etmek için çok çabaladılar.”

Çenem kasıldı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Onu çok özliyordum, sadece çok iyi bir baba olduğu için değil,

benden yana olan tek kişi olduğu için de. Berbat bir şeydi bu. O öldüğünden beri hissettiğim yalnızlık tutkallı bir elbise gibi üzerime yapışmıştı. Bazen gözlerimi yumup babamla ilgili en eski anılarımı düşünerek bitmek bilmeyen bu yalnızlık hissiyle mücadele ederdim. Son zamanlarda daha da zor gelmeye başlamıştı. Anılar belalı bir eski sevgili gibiydi. Gitmelerini istediğinizde gitmez, kalmalarını istediğinizde de arkalarına bile bakmadan giderlerdi.

Vera elbise askısından uzaklaşıp kendine sarıldı. “Tüm kaynaklarını, tüm zamanını senin eskrimine harcadı. Biz senin yanında hep ikinci plandaydık. Katıldığın her yarışmada sana tezahürat yaptı ama Tabby’nin bale resitallerine ya da Reggie’nin pickleball maçlarına hiç gelmedi.”

İki kızının da yaptıkları şeylerde çok kötü olduğunu ve sadece sıfır nokta üç saniye dayandıklarını söylemenin hiç sırası olmadığını farkındaydım. Tabby’nin tüm bale kariyeri, *Fındıkkıran*’da bir ağaç rolünde oynadığı üç dakikalık bir videoyla özetlenebilirdi. Bu rol onun hareket etmesini gerektirmiyordu. Hatta hareketsiz kalması *bekleniyordu*.

“Annem tarafından babamın kapısına bırakıldığımda beni geri vermesini istemişsin.” Fırlatıp attığı kazaklardan biri babamındı, hemen yerden alıp göğsüme bastırdım. “Zalimliğinin affedilebilir yanı yok.”

“Evet, istedim.” Vera’yla göz göze geldik. Dimdik duruyordu, gururlu ve mahcubiyetten uzaktı. “Sağlıklı bir bebektin. Daha bir aylık bile yoktun. Dikkat çekmek için rekabet etmek zorunda kalmayacağın bir ev, seni evlat edinecek harika bir aile bulurdun. Ben sana iyilik etmeye çalıştım. Sen koruyucu ailelerle uğraşmadan hemen evlat edinilirdin.”

“Vay be.” Başımı iki yana sallarken acı acı güldüm. “Bunu söylemiş *olamazsın*.”

Ama elbette söylemişti. Vera Ballantine’in sınırları yoktu. Kapıyı açıp aradaki boşluğa doğru elimi salladım. “Çık odamdan.”

Vera yanıma gelip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Vasiyete itiraz etme, Farrow.”

“Gerçek vasiyet bu değil.”

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki kan çanağına dönmüş gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyordum. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü babam iş yerini bana bırakırdı.”

Kolyeyi de. Zach’ten ne pahasına olursa olsun geri alacağım kolyeyi. Babam değer verdiği her şeyin benim olmasını istiyordu çünkü onların değerini bileceğimin ve onlara sahip çıkacağımın farkındaydı. Anısını diri tutacağımın.

“Seni küçük aptal.” Vera elini kaldırdı. Vuracağını sanıp yana çekildim. Tahmin ettiğim gibi olmadı, sırtıtarak omzumdan bir şey silkeliyormuş gibi yaptı. “Beni ve kızlarımı alt edemeyeceksin.”

Sonra odamdan çıkıp gitti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Brett Conner karşılaştığım en sevimsiz insanlardan biriydi. Sevimsiz kelimesi onun karakterini özetliyordu. Gerçi bana göre akranlarımdan büyük çoğunluğu oksijen israfıydı ama ne yazık ki satın almayı planladığım şirket Dot Cum'ın yöneticisi Genç Brett'ti. %4900'ün üzerinde arama artışı olan ve ayda on sekiz milyon aktif kullanıcıya hizmet veren, her geçen dakika büyüyen ve gelecek vadeden müstehcen içerikli bir sosyal medya platformuydu bu. İhtiyar Brett'in kadın düşkünlüğünün hem nimeti hem de laneti olduğu söylenebilirdi. Bu tutumu ona değeri üç milyar doların üzerinde bir şirket ve bir de topluma tek katkısı niş tasarım butikleri kalkındırmak olan bir oğul kazandırmıştı.

“Selam.” Genç Brett, neon Prada güneş gözlüğü ve altın rengi Gucci eşofmanı ile evime daldı. “N'aber P. T., adamım.” Portakallı Tavuk'un⁴ kısaltması. Yüzüne bir et bıçağı saplanmadan yirmili yaşlarına kadar gelebilmiş olması mucize sayılırdı. Tokuşturalım diye yumruğunu kaldırdı; bilişsel işlevin tek göstergesi kendine özgü aptalca sırıtışıydı. “İtalyan yapımı şampanya getirdim. Enfes.”

Ona yanıldığını söylemeye yüreğim el vermedi. Gerçi benim bir yüreğim de yoktu zaten. Öyle bir organım olsaydı kalbimin tek bir atışını dahi bu adamla konuşarak ziyan etmezdim. Ne

4 Karakterin Asyalı olmasına atıfta bulunarak sarımsı teniyle dalga geçiyor.
-y.h.n.

acıdır ki son birkaç randevuyu bana Şanghai'daki emlakçı linklerini göndererek geçiren Bayan Eileen Yang'ın da kalp atışlarımı etkilemeyeceği belliydi. Kadın tam bir baş belası olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

İhtiyar Brett döl israfının arkasından odaya girdi, onun arkasından da Dot Cum'ın muhasebe müdürü Jasper takım elbisesiyle salınarak geldi. Yumruk tokuşturma isteğini görmezden geldiğim Genç Brett, fuayemdeki Guan Yu heykelinin yanından geçerken beni kucaklamak için kollarını açtı. Bana doğru hamle yaptığı anda yana kaydım. Bu, onun yere düşmesine neden oldu.

“Ah.” Testislerini avuçladı, hâlâ yüzüstü yatıyordu. “Bunu neden yaptın?”

“Sarılmaktan hoşlanmıyorum.” Ayakkabımın burnuyla onu ters çevirip sırtüstü konuma getirdim. “Salyalarını yere akıtma. Temizlikçimin fazladan işe ihtiyacı yok. Ayrıca ileride referans olması açısından sana Çok Amaçsız Un dememi istemediğin sürece bana Portakallı Tavuk deme.”

Genç Brett kaşlarını çatarak dizini ovuşturdu. “Un mu? Ama ben tuz bile değilim ki.”

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. İhtiyar Brett yüzünü buruşturdu, başını öne eğdi ve tokalaşmak için elini uzattı. Ama benim tokalaşmadığımı hatırlayınca elini tekrar cebine soktu. “Kusura bakmayın, Bay Sun. Oğlum, şey... kurumsal rolünü unuttu.” Şapkasını çıkarıp ağarmış saçını düzelitti. “Bu anlaşma gerçekleşirse yönetimde birkaç değişiklik yaparsınız herhâlde?”

Üçüne de sırtımı dönüp yemek salonuna doğru ilerledim. “Kendi ekibimi kuracağım.”

Resmî bir toplantı yerine sakin bir akşam yemeğini tercih etmiştim. İhtiyacım olan veriler zaten kafamın içindeki bir kasada duruyordu. Sabah şirket için ödemeye hazır olduğum bedeli belirlemiştim. *Forbes*'un tahmin ettiği değer yarısının

KARANLIK TUTKUM

altında seyrediyordu. Brettleri istediğim kıvama getirip becermem artık an meselesiydi. Birini en fazla bu şekilde becerebiliyordum.

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Bay Sun.” Jasper, İhtiyar Brett’i ardında bırakarak bana yetişti. “Detayları bir ofiste de konuşabilirdik, bu yüzden duyarlılığınızı...”

“Dilini kıcımdan çek lütfen. Sapıklığın böylesi benlik değil.” Ayaklarım beni pirinç ve fildişi kaplı büyük galeriye taşıdı. “Ah, ayrıca seni sormaya çekindiğin sorudan da kurtarayım; kadroda senin ismin olmayacak.”

Adam çenesini kapadı.

Genç Bratt sert zeminden kalkıp koşarak bize yetişti.

“Hırslı olmanı anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, dostum. Ama bizi öğle yemeğiyle falan kandırmana izin vermeyeceğim. Altıma rahat bir minder ser, ben de benimle bir anlaşma yapmana izin vereyim.” Parmağıyla kafasını işaret ederek, “Yanılığa düşme, tamam mı?” dedi.

Hiçbir şey bu adamdan daha fazla nefret etmemi sağlayamazdı. Bundan çok emindim. Aynı dili konuşmamıza rağmen birbirimizin ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlayamamız ortak dilimizin ne kadar farklı olduğunun kanıtıydı.

“Dot Cum’ı satın almak istemen her şeyi açıklıyor.” Genç Brett göğsünü yumrukladı. “İyi bir iş çıkardık. Kalmayı hak ediyoruz.”

“Şansı yetenekle karıştırma. Piyasada tökezledin, hiç boşuna inkâr etme. Peşinden koşan üç saygın geliştiricin ve bu maratonunu yöneten bir dizi beceriksiz personelin var. Hasımların sana yetişecek ve yetiştiklerinde babanın siyah kredi kartına veda edeceksin.”

Alnını kaşdı. “Hasımlarım mı?”

“Rakipler. Aleyhtarlar. Düşmanlar. Senden çok daha akıllı insanlar. Kendi markandan nasıl para kazanacağına dair hiçbir fikrin yok. Ben İsa’yşam sen Lazarus’sun, çocuk.” Kanatlı kapının kanatlarını tutan iki uşağın yanından geçip yerden tavana

Fransız pencereleri olan sütunlu yemek salonuna girdim. “Buraya pazarlık yapmaya gelmedin. Bir köşede dekor gibi durup yetişkinlerin konuşmalarını dinlemek için buradasın.”

“İtici bir herif olduğunu söylemişlerdi de abarttıklarını düşünmüştüm.”

“Abartmamışlar.” Uzun oval masanın başındaki sandalyenin yanında durdum. “Hatta az bile söylemişler.” İnsanlar benim acımasız tavrımı hoş görüyordu çünkü bana öfkelenemeyecekleri kadar zengin ve güçlüydüm. Ayrıca otuz üç yıl boyunca uzun bir iyilik listesi oluşturduğumdan iyiliklerim karşılığında ruhlarını isteme ihtimalim onlara uykuda bile huzur vermiyordu.

Dört hizmetçi sandalyelerimizi çekmek için koştı. Yemek servisi personeli masanın etrafında dolaşarak kadehlerimize şarap doldurdu. Genç Brett garson kıza kadehi doldurmaya devam etmesini işaret etti. Benim ikinci bir penise ne kadar ihtiyacım varsa bu salağın da kanında daha fazla alkol olmasına o kadar ihtiyacı vardı.

Jasper ve İhtiyar Brett peçeteleriyle oynuyor, ne yapacaklarını bilemez hâlde bana bakıyorlardı. “Oturun,” dedim. Oturdular.

Başımı iki yana sallayarak iç cebimden telefonumu çıkardım.

Zach Sun: SOS.

Ollie vB: OH BE, SONUNDA. O ağır pilates derslerinin meyvesini vereceğini söylemiştim. Hem de morukların canı sıkılan genç karılarının bacak arası yüzünden değil.

Romeo Costa: SOS’un açılımı ne sence Ollie?

Ollie vB: Sök Onun Sosisini. Başka ne olacaktı ki?

Zach Sun: Rom.

Ollie vB: Ne? Onun isminde S harfi bile yok.

Romeo Costa: @ZachSun, efendim?

Zach Sun: İş yemeğimi bozmanı istiyorum.

KARANLIK TUTKUM

Romeo Costa: Sebebini öğrenmek istesem?

Zach Sun: Misafirler elimde kalabilirler diye korkuyorum.

Romeo Costa: Asterlar mı?

Zach Sun: Daha kötüsü. Connerlar. Oğlan baş belası.

Ollie vB: Bir keresinde onunla beşli yapmıştık. Aşırı tepki gösterebiliyor.

Romeo Costa: Anlaşıldı. Kurabiye'yi getiriyorum.

Zach Sun: Gerekirse getir.

Ollie vB: Oo, durum gerçekten vahim. Ben de bir kadın getiriyorum.

Zuch Sun: Sen kimseyi getirmiyorsun.

Ollie vB: Neden?

Zuch Sun: Çünkü sen davetli değilsin.

Ollie vB: O niyeymiş?

Romeo Costa: Çünkü o zaman Zach'i iki kişiyi öldürmekten korumam gerekir.

Ollie vB: [Ağlayan Kim Kardashian GIF]

Ollie vB: Peki ben Hanımköylümü giyme fırsatını başka nerede bulacağım?

Zuch Sun: @RomeoCosta, buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?

Romeo Costa: Yola çıktım bile.

Zach Sun: @OllievB, gelebilirsin ama Hanımköylünü ve kadını arabada bırak.

Ollie vB: Ama babacığım, neden?

Zach Sun: Çünkü muhtemelen kaçaklardır.

Ollie vB: Her şeyden önce güvenoyu için teşekkür ederim.

Ollie vB: İkincisi, avukatları teslim olması için onu ikna etmeye çalışıyor, kabahati de sadece alkollü araç kullanmaktı.

Zach Sun: Oliver, bak çok ciddiylim, defol.

Ollie vB: İyi. Pembe kokain getireceğim.

Zach Sun: Bak sakın diyorum.

Ollie vB: Yemeğe eli boş gelmek kabalıktır.

Zach Sun: Hiç gelme o zaman.

Ollie vB: Kendini ağırdan satmana bayılıyorum. Deliği olan ulaşılmaz insanlara karşı zaafım olduğunu biliyorsun.

Zach Sun: Çeneni kapamazsan bıçağım sayesinde iki kaşının ortasında yeni bir deliğin olacak.

Romeo Costa: On dakika içinde oradayız, Zach.

Ollie vB: Ben de pembe kokain getireceğim. <3

Biz mesajlaşırken çalışanlar masayı başka yemeklerle donattılar. Peri peri soslu tavuk. Jollof pilavı ve egusi çorbası. Kampachi crudo ve miso carbonara.

“Bir sürü yemek. Aman Tanrım.” İhtiyar Brett koca göbeğini sıvazlayarak dikkatimi tekrar kendine çekti. “Bizi gerçekten şımartıyorsunuz, Bay Sun.”

Adamın bakışlarını takip ederek gözlerimi girişe çevirdim. Farrow, beyaz bebe yakalı, dar siyah hizmetçi üniformasıyla çift kanatlı kapıdan içeri girdi. Gümüş bir tepsi taşıyordu ve yanımdan geçerken bana gözünün ucuyla bile bakmadı. Yine de yüzündeki o ciddi ifadeyi tek bir kelimeyle silebileceğimi biliyordum. Şakağındaki ter, Fransız örgüsü saçlarını mahvediyordu.

Farrow evimde çalışmaya başladıktan sonra birkaç gün içinde tüm çalışanlarımla arkadaş olmuştu. Aşçı, bahçıvanlar,

evin kâhyası. Bu cansız malikâneye yeni bir soluk getirmişti. Sorun şu ki ben nefes almayı sevmiyordum. Boğulmak bana daha çok yakışıyordu.

Telefonumu tekrar cebime koydum, parmaklarım kucağında seğiriyordu. Farrow hareket ettikçe klima onun kokusunu üzerime savuruyordu. Bünyeme işlemesin diye nefesimi tuttum. Hiçbir şey söylemeden havyar kaplarını bıraktı; kıvrak, atletik vücuduyla tabağıma doğru eğildi. Sürekli daha çok yaklaşarak sınırlarımı test ediyordu. İki tarafım da boştu. Farrow birini işgal edebilirdi ama bunu yapmamaya karar vermişti. Yaptığı şey, ayak parmaklarını suya sokup sıcaklığını test etmek gibiydi. Burada olma amacını çözmüş müydü? Parçaları birleştirmesi gayet mümkündü.

Kendimi ona dokunurken hayal edebiliyor olmam içimi rahatlatmıyordu. Aksine. Tenimin altında kavurucu bir cehennem ateşi varmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Genç Brett kısık sesle ıslık çalıp ellerini ovuşturdu, gözleri Farrow'un vücudunda geziniyordu. "Güzel çalışan bulmuşsun, dostum."

Normalde damarlarımda hiçbir işlevi olmadan donmuş hâlde duran kanım saniyeler içinde cızırdayarak lava dönüştü.

"Ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum." Genç Brett dudaklarını yalayarak göz kırptı. "Çok zekisin. Yuva kurup tek pilice bağlanmana gerek yok. Dönüşümlü personel en iyisi. Ee, nereden geldi? Norveç'ten mi? Hollanda'dan mı?"

Farrow kısık sesle, "En kötü kâbuslarından," diye mırıldandı.

"Aa, konuşuyor da." Genç Brett kıs kıs gülerek bacağına vurdu. "Bebeğim, sen kâbus değilsin. Erotik bir rüya olabilirsin belki."

"Teorinizi keskin bir şeyle test etmeye ne dersiniz?" Farrow, son havyar kabını da bırakırken kirpiklerini kırpıştırarak gülümsedi. "Keskin şeylerle baş etmekte oldukça iyiyimdir." Az bile söylemişti.

Kendini koruyabileceğini biliyordum. Yine de Farrow adına o çocuğu öldürmek istiyordum.

Boş tepsiyi kolunun altına sıkıştırıp gitmek üzere döndüğü sırada tereyağı bıçağımın ucuyla onu durdurdu. Nefes aldıkça bıçak dirseğine temas ediyordu. Kimse duymasın diye eğilip, “Yemek servisi yapmamalısın,” diye söylendim.

Parmaklarım, beynimden bağımsız hareket edip Farrow’u bileğinden kavrayarak herkesin önünde buradan dışarı sürükleme isteğiyle seğirdi. Bu aralar kendimi tanıyamıyordum. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Mastürbasyon yapma aralığını 48 saatten 24 saate düşürmek işe yaramadığına göre belki de lobotomi yaptırmalıyım. Normalde sadece sağlıklı sperm dolaşımı amacıyla mastürbasyon yapıyordum. Farrow’un dudaklarının üzerimde gezindiğini hayal etmek için değil.

Küçük ahtapot bıçağı elimden aldı. “Personel sıkıntısı var.” Dirseğini neredeyse göğsüme değdirerek kaşık, çatal ve bıçağımı yanlış tarafa dizdi. Nefesim kesilir gibi oldu. “Yemek şirketinin müdürü, birini korkutup kaçırdığını söyledi. Bahçede mola verdiğini görüp insanları mı kovuyorsun?”

“Sigara tütürüyordu.”

“Bu pilicin de tütürüyor, dostum.” Genç Brett, başparmağıyla Farrow’u işaret etti. “Kadın *yanıyor*.”

Farrow gülümseyerek karşılık verdi. “Cehennemde yanmak sana çok yakışacak.” Adamın bu sona ne kadar yaklaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bu teklifi kabul edebilirim.” Genç Brett ellerini ovuşturdu. “Sen de benimle gelecek misin?”

Et bıçağını kavrayarak öne doğru eğilip Brett’in gözlerinin içine baka baka bıçağı serçe parmağından birkaç santim uzağa vurdu. Nefesi kesilirken oturduğu yerde geri sıçradı.

“Bunu bir kez, tane tane söyleyeceğim: Bu kadına bir daha hiçbir koşulda bakmayacak, dokunmayacak, onunla konuşmayacak ve yanında nefes dahi almayacaksın. Anlaşıldı mı?”

KARANLIK TUTKUM

Ama belli ki anlaşılmamıştı. Çünkü Beyinsiz Brett boş kafasını geriye atıp katıla katıla gülererek karşılık verdi. “Oo, sakın ol, kanka. Altı üstü hizmetçi. Biraz değişiklik istersen evimde onun gibi bir düzinesi bana hizmet ediyor.”

Solumdan İhtiyar Brett, “*Oğlum!*” diye bağırdı.

Sandalyemi zemine sürterek geriye doğru savurdum. Bıçağımı genç adamın iki kaşının ortasına saplamaya hazır hâlde ayağa kalkıyordum ki aynı anda iki şey oldu.

Birincisi, fuayeden Dallas Costa'nın sinir bozucu, tiz sesi yankılandı. “Ah, *Zachciğim.*”

İkincisi, Farrow Ballantine'in parmak uçları bileğime temas etti.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Dallas'ı –mümkünse başka bir kıtada– bir kenara bırakıp Farrow'un dokunuşuna odaklandım. Dokunuşu tenime ve iliklerime işledi. Sinirimden haykırmamak için kendimi tutarak elimi geri çektim ve ona dik dik baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Bilmem.” Gülümsemekle gülümsememek arasında gidip geliyordu. “Belki de seni konfor alanının dışına itiyordumdur?”

“İtme. Orayı çok seviyorum.”

Ama bunu söylerken sesimde öfke yoktu. Banyoya koşup enfeksiyonlu tabakayı soyana kadar derimi temizlemek isteğinden nefesim kesilmiyordu. Üzerimde kaskatı duran ölü babamın görüntüsü yine gözümün önüne geldi ancak kaybolması o kadar da uzun sürmedi. Ve normalde bana dokunan insanlara verdiğim korkunç tepkiyi vermedim. Tek hissettiğim... Baş dönmesiydi. Biraz da bulantı. Farrow geri çekildi ve gözünün önüne gelen bir tutam saçını geri atarak yemek salonundan çıktı.

Dallas uzanıp bana öpücük attı. “Şu yiyeceklere bak.” Hamile göbeği kişisel alanımı işgal ediyordu. Annemin benden beklediği şeyin korkunç bir hatırlatıcısıydı bu. Bir vâris. Sun soyunu devam ettirecek biri.

Romeo, Genç Brett'in kanka kucaklaşmasına dayandıktan sonra parmağını alnına bastırarak onu uzaklaştırdı. “Cüzdanının hâlâ arka cebinde olup olmadığını kontrol et,” diye söylendim. Rom'a, Genç Brett'in tabağının önüne saplanan bıçağı almaya

çalışan garsonu kovarken. Bıçak, kısa olmasını umduğum gecenin geri kalanı için bir uyarı olarak kalmalıydı.

“Her şey çok güzel görünüyor.” Dallas, karnında büyüyen o şeye rağmen becerebildiği kadarıyla zıplayarak el çırdı. “Duydum ki konuklar pek öyle değilmiş.”

Dallas Costa çok hoş kızdı. Kestane rengi gür bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu. Zümrüt yeşili gözleri, içten bir gülümsemesi ve pek çok erkeğin uğruna Üçüncü Dünya Savaşı'na gideceği bir fiziği vardı. Ama yine de beni hiç heyecanlandırmıyordu. Bana göre fazla gürültücü, neşeli ve basitti.

“Beyaz türüf mantarı.” Ortadaki tabaktan eliyle burğu makarnalardan bir tane alıp dudaklarının arasından ağzına attı. “Bunu benim için istedin, değil mi?”

“Artık hepsi senin.” İştahım çoktan kaçmış olmasına rağmen garsona bana yeni bir et bıçağı getirmesini işaret ettim.

Dallas, Birkin çantasını Romeo'nun göğsüne çarpıp derhâl masadaki dikdörtgen tabağı kendi önüne çekti. Bu kargaşanın içinde İhtiyar Brett ve Jasper sessiz kaldılar. Karşılarındaki adam onları öylesine şaşırtmıştı ki toplantımızın bölünmesini dert edecek durumda değillerdi. Sanırım konuklarıma bir açıklama yapmam gerekiyordu.

Farrow'un gidişiyle rahatlayarak peçetemi kucağıma serdim. “Rom ve Oliver gayriresmî danışmanlarım.”

Yalandı tabii ki. Bırakın iş toplantısını, davranışları hakkında endişe etmeden Oliver'ı geneleve bile götürmezdim. Ama Ollie ve Rom beni kontrol altında tutuyorlardı. Genelde.

“Oliver von Bismarck'tan bahsediyorsunuz sanırım?” Paralı bir aileden gelmediği için zengin doğan herkesten büyülenen İhtiyar Brett, dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilip bana baktı. “Dük olan?”

“Prusya soylusu.” Açık gri renk üç parçalı takım elbise giyen Oliver, elini altın sarısı buklelerinin arasından geçirerek odaya girdi. Bir işi olmadığını düşününce nasıl böyle giyine-

bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Dürüst olmam gerekirse dünyadaki en istekli kadınları elden geçirdikten sonra pek de işe yaramayan bir ünvan.” Yerine geçerken Jasper’ın hiç dokunmadığı şarap kadehini aldı ve Dallas’ın başına bir öpücük kondurdu. “Muhteşem görünüyorsunuz, Bayan Costa. Vaftiz kızımın durumu nasıl?”

Dallas, Boudin Blanc sosisini çiğnerken, “Gayet iyi,” diye yanıtladı. Kızın sperm lekesi kadar bile klası yoktu.

“Bırak öz kızımı, herhangi bir kadın konusunda sana güveneceğimi sanıyorsan kafan iyi demektir.” Romeo karısının yanındaki sandalyeye otururken Oliver da masanın diğer ucundaki Genç Brett’in yanına oturdu. “Vaftiz babası Zach olacak.”

“Kötü düşünceleri aklından çıkar.” Oliver, Rom’a ters ters bakarak tiksiniş numarası yaptı. “En yakın arkadaşımın kızıyla asla bir şey denemem.”

Romeo tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Baldızını baştan çıkarmayı kafama koyduğumu düşünürsek bu çok kötü olur.” Ollie kadehini bir dikişte bitirip garsona parmaklarını şıklattı. “Grey Goose martini. Üç zeytin. Hatta iki kadeh getir sen. Daytona Beach’in yerine de içeceğim.”

“Benim adım Dallas.” Dallas masanın ortasındaki kâsedan bir üzüm alıp süs olduğunu anlamadan ağzına attı. “Ayrıca lütfen beni daha fazla içmek için bahane olarak kullanma.”

Sohbeti bildik bir alana yönlendirdim. Seks ve onunla birlikte gelen diğer şeyler benim uzmanlık alanım değildi. Dikkatimi misafirlerim arasında en az sinirlenen İhtiyar Bertt’e verdim. “Resmî teklifimi aldığınızı düşünüyorum.”

“Aldık.” Tereyağlı *wagyuyu* dilimledi ve biraz patates püresi ve *chimichurri* sosu aldı. “Teklifinizi ilginç bulduk, gururumuz okşandı ama yine de şirketimizin gerçek ederini bir milyar dolar kadar düşürdüğünüzü görüyoruz.” Aslında değerini *iki* milyar düşürmüştüm ama adam benimle orta yol bulmak istiyordu.

“Ben öyle bir şey yapmadım, Bay Conner.” Yemeğime aldırış etmeden sandalyeme yaslandım. Yemekle pek aram yoktu. Hayatta kalmak için besleniyordum. “Aslında ben sadece mali sorumluluk ücretini düştüm, ki böyle bir borç mutlaka çıkacaktır.”

Genç Brett kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. “Mali sorumluluk ücreti mi?” Güneş gözlüğü burnunun üstünde duruyordu. *Evin içinde bile.* Oliver üstüne yapışan *hanımköylüsünü* giymiş olsaydı bile bu masadaki en kötü giyinen kişi olmazdı.

“Evet, mali sorumluluk. Varlığınızın bunu özetlediğini düşünürsek bu kelimeye aşina olduğuna eminim.” İsteksizce dönüp Genç Brett’e baktım. “Şirketiniz, ayak parmaklarını emen ve halka açık metroda koltuklara boşalan insanların kendilerini başkalarına izletmesine hizmet ediyor. Tüm bu faaliyetler nedeniyle davalık olmanız an meselesi. Bu nedenle, işler karıştığında yasal masraflar yüzünden Dot Cum’dan kaybedeceğimi hesapladığım parayı ayırdım.”

Jasper başını öne eğip şarabına uzandı ama sonra kadehini Ollie’nin aldığı fark etti. “Hayali bir dava için bir milyar dolar mı kestiniz?”

“Hayali değil.” Oliver bifteğini kesti. “İnsanlar her gün şirketlere dava açıyor. Bir bebek bezi firmasını bile dava edecek neden bulabiliyorlarsa herkesin on sekiz yaşını doldurduğunu iddia edebileceği, pornografik içerik üreten bir siteyi alaşağı etmek için iyi bir neden bulamayacakları düşüncesine nereden kapıldınız?”

“Sosyal medya şirketlerinin reklam gelirlerinin yüzde doksanın üzerinde olduğunu söylememe gerek yok.” Farrow’un yerleştirdiği çatal kaşıklarını birbirlerine paralel hizalanacak şekilde dizdim. “Ama aile dostu şirketlerin yaklaşık yüzde sekseni sizin platformunuzda reklam yayımlamayı asla düşünmez.”

“Milleti şer yuvanıza çekmek çok zor olacak.” Yaklaşık iki yıl önce aklını kaybeden Romeo, karısının bifteğinin ta-

mamını kesmeyi bitirdi. “Tahmini piyasa değerinizi gerçek ve test edilmiş bir rakam olarak ele alamazsınız.”

“Kesinlikle.” Ollie parmaklarını şıklattı, martinisini aldı ve sanki restorandaymış gibi uşağıma yüz dolar bahşiş verdi. Adamın gerçek dünyayla bağlantısı bir uzay kovboyununki kadardı. “Kimse penis fotoğrafının yanında ürününün reklâmını yapmak istemez.”

Dallas, Ollie’ye bakıp sırtıttı. “Sahi, seninkinin fotoğrafı *New Yorker*’ın kapağında yer almamış mıydı?” Küçük trol.

“Evet ama benimki fotojenik bir penis.” Ollie ağzına bir kaplan karidesi attı. “Aslında kovboy kıyafetleri giyerek bir atın üzerine abanmış hâlim *Esquire* kapağını hak ediyor.”

“Bakıyorum da bunu epey düşünmüşsün.”

Oliver başıyla onayladı. “Güzel penisimin bir fotoğraf çekimine davet edilmesi durumunda bana yol göstermesi için bir sanat yönetmeni bile tuttum.”

Dallas omzunu kaldırdı. “Daha iyilerini gördüğüme eminim.”

“Önyargılısın.” Ollie esnedi ve bira içer gibi martinisinden kocaman bir yudum aldı. “Başka birinin penisi seni hamile bıraktı. Yani çorbada senin de tuzun var.”

Dallas elini kocasının kucağına götürdü. “Ama en güzeli Rom’unki.”

Bu insanlar neden benim arkadaşlarımdı? Neden Alplerde bir mağarada yaşamayı seçmemiştim? Başkalarının cinsel organlarını tartışmak gibi bir arzum yoktu.

“*Baba.*” Genç Brett en sonunda güneş gözlüğünü çıkarıp altın rengi Versace spor ayakkabılarını yere vurdu. “Piyasa değerinin altında bir fiyata satamazsın. Delilik bu.”

İhtiyar Brett, Jasper’a baktı. Jasper, dilini dişlerinin üzerinde gezdirip tek kelime etmeden yeni kadehini tabağının yanına yerleştirdi. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. “En iyi ve son teklifiniz bir milyar mı?”

“Hâlâ ilgim varken.” Parmaklarımı birbirine kenetledim. “Yeni şirketler satın almaya gelince dikkatim çok dağılıyor. Sektör sürekli değişiyor. Benim fikrim de aynı şekilde.”

“Baba, *hayır*.” Genç Brett gözlerini babasının yüzüne dikti. “Seni soymak için baskı yapıyorlar. Satmayalım. Birkaç saat fazladan çalışmaya katlanırım. Bu sefer her gün ofise bile gelirim. Yemin ederim...”

“Sus da bir düşüneyim.” diye bağırdı İhtiyar Brett masaya vurarak. Çatallar, bıçaklar ve tabaklar şangırdadı. Bazı yiyecekler masadan yuvarlandı.

Dallas inledi. “Kiraz dolması gitmesin.” Personel içeri koşturdu, ara sıcaklarımızın tabaklarını toplayıp ana yemek servisi için yenileriyle değiştirdi. Bir el hiç dokunmadığım yemeğimi aldı. Yanımdakinin Farrow olduğunu bilerek sandalyemde biraz gevşedim. Dirseklerimiz birbirine değse bile bayılmayacağımı biliyordum.

Farrow sağ kolumun yanında masanın üzerine eğilip garnitüre uzanmaya çalıştı. Kısa elbisesi kalçasına kadar sıyrılarak yuvarlak poposunun kıvrımlarını ortaya çıkardı. Şaşırtıcıydı ama parmaklarım bacaklarına dokunmak için kaşınıyordu. Uyluğundan yukarıya süzülme için. Arkadan elimi kaydırıp iç çamaşırının üzerinden kadınlığını avuçlamak ve serçe parmağımı külotunun içine daldırarak dar, küçük vajinasını okşamak için. Boğazımı yakan şehvet yoğun bir biçimde tüm bedenimi sardı; göğsümden kasıklarına inerek aletime ulaştı.

Sertleştim. Hayatımda ilk defa bir kadına duyduğum arzuyla sertleşiyordum. Kanlı canlı bir kadına. Teorik olarak kadınları cinsel açıdan her zaman beğenmiştim ama hiçbir zaman bu kadar yakından değil. Farrow Ballantine’a gerçekten dokunmak istediğimi fark etmek beni şaşkına çevirdi.

İğrenmemeyi geçtim, ona gerçek anlamda arzu duyuyordum.

“Affedersiniz, Bayan Costa, beyler.” İhtiyar Brett ayağa kalktı. “Jasper’la bir dakika görüşmem gerekiyor.” Genç Brett

ani bir hareketle ayağa kalktı. Babası başını iki yana salladı. “Yalnız.”

Oğlu duyduklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Elimle kapıyı işaret ettim, sesimde henüz dinmemiş bir arzunun sancısı vardı. “Solunuzda bir misafir odası var.”

Jasper ve İhtiyar Brett dışarı çıktıktan sonra Genç Brett parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Saçlarını sertçe çekiştirirken bakışları etrafı taradı. Derken Oliver’a dikkatle baktı. “Hey, bir ara seninle üçlü seks yapmamış mıydık?”

“Beşliydi.” Oliver başını iki yana salladı ve kaşlarını çatarak telefonunu kontrol etti. “Gerçi iki tanesi senin kılıcı görünce vazgeçmişti. Yoksa çakı mı demeliydim?”

Dallas güldü. Romeo içini çekti.

“Aa, çok şaşırtıcı.” Farrow’un nefesi kulağımı gıdıkladı. Masadan birkaç kirli tabak daha topladı. “Hiç tahmin etmezdim.”

Neden bilmiyordum ama bize hizmet etmesinde ters bir şeyler vardı. Özellikle de Dallas’a. Farrow, o Güneyli güzelle omuz omuza oturmayı hak ediyordu. Dedikodu yapmayı ve tasarım bir elbiseyle hava atmayı. Herkesin ilgisini ve hayranlığını hak ediyordu. Dünyaları hak ediyordu. Bir gün birinin ona bunları vermesini umuyordum. O kişinin ben olmayacağımı düşünmek bile nefes almamı zorlaştırıyordu.

Dallas başıyla onayladı. “Haklısın, kardeşim.”

Genç Brett, Farrow’a küçümseyerek baktı. “Sana fikrini soran olmadı, Külkedisi.”

“Onunla konuşurken ağzından çıkana dikkat et.” Masaya bir kez daha bıçak saplamamla herkes neye uğradığını şaşırdı. “Yoksa dişlerin döküleceğinden bundan sonra peltek peltek konuşursun.”

“Ah.” Oliver elini alnına götürdü, sonra başını sallayarak elini indirdi. “Hizmetçi olmaz, Zachary. Kim derdi ki sen de Chris gibi olacaksın?”

KARANLIK TUTKUM

Bifteğini kesen Rom aniden durdu. “Chris mi?”

“Christopher Marshall.”

“Adını hiç duymadım. Hayatını mahvettiğimiz biri mi?”

“Senatör adayı,” diye cevap verdi Farrow, tüm bunlardan hiç etkilenmemiş gibi. “Şu Jennifer Lopez filmindeki.”

“Sonunda.” Oliver ayağa kalkıp onu alkış yağmuruna tuttu. “Bilgili ve kültürlü bir kadın. *Maid in Manhattan* filmi. Her izlediğimde ağlarım.” Parmağının tersiyle görünmez bir göz-yaşını sildi. “Gerçi eminim Zachary, *Maid in Maryland*’deki kızın hayatıyla daha çok ilgileniyordur.”

Ollie’nin Farrow ve temizlik şirketi hakkında her şeyi biliyor olması beni şaşırtmadı. Muhtemelen annem Romeo’ya dert yanmadan önce bademli kurabiyeler ve taze *da hong pao* çayı eşliğinde ona içini dökmüştü.

“Kapa çeneni.” Çatalımı en iyi arkadaşlarıma –ıslah olmuş bir psikopata ve ikinci el arabadan daha fazla kilometre yapmış bir zamparaya– doğrulttum. “İkiniz de.”

Farrow beni duymazdan gelerek Dallas’a döndü. “Hey, birazdan getireceğimiz kemik iliği dolmasını mutlaka denemelisin. Lezzetine bayılırsın.” Parmağıyla beni gösterdi. “Bu oyunbozanın tabağının tamamını iki saniyede mideme indirdim.”

Dallas elini göğsüne bastırdı. “Az önce birbirimizin en iyi arkadaşı mı olduk?”

“Sanırım öyle.”

Dal telefonunu çıkardı. “Bize iki Taylor Swift bileti alacağım.”

Farrow kaşlarını oynattı. “Dostluk bilekliği yapacağım. En sevdiğin renkler neler?”

“Mor ve yeşil.”

Genç Brett gözlerini kocaman açarak Fae’ye baktı, yine laf sokacaktı. “Dolma falan demişken...” Burnunu çeke çeke bir hâl oldu. Aldığı kokain yüzünden burnu Siracusa Noeli’nden daha fazla kar yağdırıyordu. Ama Farrow ona aldırış etmedi. Yedi kirli tabağı tek elinde dengeleyerek odadan çıktı. Genç

Brett burnunu sildi ve ayağa kalkıp Farrow'un peşine takıldı. "Ben bir tuvalete gidip geleyim."

Oliver içini çekerek sandalyesini itip yerinden kalktı. "Bir taşkınlık yapmasına engel olacağım."

"Hayır." Oturmasını işaret ederek ayağa kalktım. "Çizmeyi aştı artık. Sen burada kal." Duraksadım. "Hatta avukatımı arayabilirsin."

Genç Brett anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak eşofmanını düzeltti. "Bu kıza bir ders vermeliyim..."

Çenem kilitlendi. "*Kesinlikle* avukatımı ara."

Boynunu ve parmaklarını kütleterek Fae'nin arkasından giden Brett'in peşine takıldım. Farrow, kendisini takip eden adamlardan habersiz mutfığa girdi. Brett ve ben içeri dalıp Fae'nin tabakları zaten dolu olan lavaboya boşaltmasını izledik.

"*Off.*" Farrow Bir elini tezgâhın üzerine koydu ve alnını sildi. "Ne iş ama."

"Ne *göt* ama." Genç Brett ilerleyip Farrow'dan sadece birkaç santim ötede durdu.

Bulaşıklardan başını kaldırmayan Farrow tabakları durulamak için musluğu açtı. "Yerinde olsam aptalca bir şey yapmaya kalkmazdım."

"Öyle mi?" Brett ona daha da yaklaşarak damarlarımdaki kanın fokur fokur kaynamasına neden oldu. Burnunu çekmekten neredeyse ölecekti. "Nedenmiş o?"

"Çünkü daha sert vurabilirim."

"Demek sert seviyorsun, öyle mi?"

Brett'in ellerini kaldırmasını, o yapış yapış parmaklarını oynatmasını ve Farrow'un poposuna doğru uzatmasını dikkatle izledim. Hedefine yaklaştı, kalçası ile pistte zarif bir beceriyle hareket eden o dümdüz bacakları arasındaki kıvrımı avuçlamak üzereydi.

"*Farrow.*"

Sesimdeki sertlik beni bile şaşırttı.

KARANLIK TUTKUM

Brett'in eli havada dondu.

Ahta başını çevirip bana baktı, şaşırmişti. "Efendim?"

"Miden kolayca bulanır mı?"

"Hayır."

"İyi."

Bıçağımı çıkardım ve Genç Brett'in uzattığı eline doğru fırlattım.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Zach

“Ne oluyor be?” Brett kayıp parmak ucuna ayal ayal baktı.
“Lanet olsun, bu ne, bu ne, ne lan bu?”

Güzel soru. Gerçekten de neydi bu?

Endişelenmeyin. Burada görülecek bir şey yok. Sadece panzehrimi koruyordum. Özel mülkiyetin korunması yasaları mahkemede geçerli olur herbâlde.

“Hayıııııı.” Brett yaralı elini ışığa tutarak hüngür hüngür ağladı. “Palmela Handerson olmaz.”

Ne yazık ki nişancılığım hiç şaşmıyordu. Hedefi tutturup orta parmağıyla işaret parmağının ucunu uçurmuşum. Ama birkaç doku ve sinir kaybı dışında gerçek bir hasara yol açacak kadar değildi. *Vah vah!* Biraz sağa dönseydi çığlıklarını duymak zorunda kalmazdım.

“Senin derdin ne?” Bratt bileğini kavrayarak yere yığıldı ve acı dolu bir çığlık attı. “Doğradın beni, dostum. Doğradın!”

Doğradım. Keşke tekrar yapabilseydim.

Genç Brett yeri yokluyor, kopan parmak uçlarını bulmaya çalışıyordu. Konfeti gibi fayansların üzerine sıçramışlardı. Geride kalan çentikli oyuktan kan fışkırıyordu.

Atış poligonu dışında ilk kez bir hedefe bıçak fırlatmışım. Bu bıçakla –babam hediye etmişti– *ilk kez* bir şeyi vurmuşum. Evrak işlerini zora sokacağını bilsem de pişman değildim.

KARANLIK TUTKUM

“Lanet olsun.” Genç Brett çığlık atarak olduğu yerde tepinmeye ve parmaklarından fıskıran oluk oluk kana bakmaya başladı. Sanırım kayıp organlarını aramaktan vazgeçmişti.

“Olan şu ki... Yanlış kişiye bulaştın. Sana onun yanına yaklaşmamanı söylemiştim. O benim.”

“Sadece dostça bir sıkıştırmaydı.”

“Ne tesadüf.” Ona doğru ilerleyip bıçağı yerden aldım ve sapından tutarak gözünün önünde salladım. “Sadece dostça bir sıkıştırmaydı. Artık sağ elin onu düşünerek mastürbasyon yapmak için bile pek işe yaramayacak.”

“Polisi arayacağım.”

“Peki onlara ne söyleyeceksin?” Bıçağı onun gömleğinin kenarına silip kınına yerleştirdim. “Evime misafir geldiğini ve çalışanıma cinsel tacizde bulunduğunu mu?”

“Kan kaybediyorum,” diye inledi Genç Brett. Bileğini göğsündeki Gucci amblemine bastırarak mutfaktan olabildiğince gürültü kopararak çıktı. “Baba! Babacığım!”

Sonunda Farrow’a bakabildim. Tüm bu süre boyunca sessizliğini korumuştı. Şu an bana öyle bir bakıyordu ki tüm sırlarımı dış görünüşümden çözebileceğinden endişelenmeme neden oluyordu.

Esnedim. “Ne oldu?”

“Kontrolünü kaybettin.”

“Kontrol tamamen bende,” diye itiraz ettim. “Ellerinin kontrolünü kaybeden Genç Brett’ti.”

“Ben senin değilim.” Bebek mavisini gözleri öfkeyle parlıyordu. “Brett’e neden öyle dedin?”

“Olacaksın.” Ben daha düşünmeden gerçek ağzımdan öylece çıkıverdi.

“Olmayacağım.”

“Olacaksın.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ben istediğimi her zaman elde ederim.” Dilimi çıkarıp alt dudağımın üzerinde gezdirdim. “Ayrıca seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.”

Sıra dışı itirafımla onu tavlayacağımı düşündüysem de öyle olmadı. Erkek delisi kızlardan değildi. Hatta cevabım onu daha da sinirlendirmişe benziyordu.

Farrow, musluğun üzerinde asılı duran bezi alıp Brett’in yerdeki kanını temizledi. “Buna değdi mi gerçekten?”

Brett’ten çıkan hiçbir şeye dokunmasını istemiyordum ama yine de elindeki bezi çekip almadım. Kontrolden çıkmadan önce bu saplantıyı dizginlemem gerekiyordu.

“Şimdi başın belaya girecek, hem de ne için?” Fayansın üzerine organik bir temizlik solüsyonu püskürttü. “Popom daha önce de çimdiklendi. Sonu hep aynı oldu. Adam ortamdan mosmor bir gözle ayrıldı, bense şişmiş bir yumrukla.”

Erkeklerin bu kadına rızası olmadan dokunabileceklerini düşünmeleri bile bende çok pis şeyler yapma isteği uyandırıyor. İsimlere, adreslere ve planlara ihtiyacım vardı. Bir de bıçaklara. Bir sürü bıçağa.

“Başım belaya girmez.”

Misafir odasından İhtiyar Brett’in haykırıları duyuldu. “Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?”

Jasper ve babası Genç Brett’i azarlarken parmağımla onları işaret ederek düşüncelerimi açıkça belirttim. “Şirketi satın aldığımda anlaşmayı tatlandırmak için birkaç milyon daha ekleyeceğim.” Yüzüme acımasız, orantısız bir gülümseme yayıldı. “Planımız hep buydu. Onlara çok düşük fiyat verdim.”

“Bana eşya muamelesi yaptın. Senin malınmışım gibi davrandın.” Farrow duraksayıp bana ters bir bakış attı. “Çalışanın olabilirim ama hepsi o kadar.”

“Tam tersi. Bu sadece bir başlangıç. Senin için daha çok planım var.”

Ters ters baktı. “Zachary.”

“Farrow.”

Ağır, ıslak bezi lavaboya fırlattı. Tabakların ve fincanların üzerine kan sıçradı. “Bana söyleyecek bir şeyin mi var?”

“Elbette.” Ona doğru yürüdüm ve sadece bir adım kala durdum. *Gelişme*. Ona yakınlığımdan dolayı yutkundum. Yutkunduğunu görebiliyordum.

Bıçağımı avucumun içine alıp keskin ucunu hizmetçi üniformasının kan lekesi olmuş yakasında gezdirdim. “Kırmızı sana çok yakışıyor,” dedim sırtarak.

Sonra yanından ayrılıp yatak odasına doğru ilerledim. Eskimiş Chuck Taylor ayakkabıları mermer zeminde gıcırdadı. Arkamdan basamakları gürültülü ve küstah bir tavırla çıktı. Partiler ve resmî yemekler dışında malikâneye ayakkabıyla girilmesine bile izin vermezdim. Farrow daha ilk günden bu kuralı çiğnemişti.

Genç Brett’in yanından tek kelime etmeden geçtik. İlk basamaktaki sütuna yaslanmıştı, Ollie’nin aile doktoru parmaklarına dikiş atarken babası ve Jasper da başında duruyorlardı. Koridorun karşısında Ollie, Rom ve Delhi gülüşüyor, bardaklar şıngırdıyor, çatal bıçaklar porselen tabaklara çarpıyordu.

Yatak odamın altın kaplama kapı tokmağını tutup kapıyı hızla açtım ve içeri girdim. Kapı Fae’nin arkasından tık diye kapandıktan sonra Fae kapıyı kilitledi. Arkamdan banyoya kadar geldi. Banyoda musluğu en soğuk ayara getirip ellerimi suyun altına tuttum. Kanlı ellerimden pembe su akıyordu. Aynada göz göze geldik.

Popusunu avuçlamak üzere olan bir herifi doğramamdan korktuysa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu.

Temizlenmeyi bitirdikten sonra giyinme odama girdim ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Farrow kalçasını kapının çerçevesine dayamıştı, üniforması ve çıplak bacakları hâlâ kan içindeydi. Yavaşça omuzlarımı indirdim, gözlerini gömleğe diktiğinin farkındaydım. Gömlek ses çıkarmadan ha-

lının üzerine düştü. Üstümde gömleğim olmadan karşısında özel sergideki bir heykel gibi durup karın kaslarımı, biçimli kollarımın hatlarını ve pantolonumun içine doğru uzanan derin V hattını birkaç dakika daha seyretmesine izin verdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Göbeğimin altında bir sıcaklık hissettim, tüm kanım aletime hücum etti. Bu bakışı biliyordum. Ne zaman bir anlaşma peşine düşsem gözlerimde bu bakış belirirdi. Farrow açtı. *Bana* açtı.

Tahmin bile edemezdin, Küçük Ahtapot. Sana ara sıcak da vereceğim ana yemek de. Arada tatlılar ve atıştırmalıklar da olacak. Bana o kadar doycaksın ki kadınlığın aletimin şeklini alacak.

Bu düşünce en az fikrin kendisi kadar ürkütücüydü. Şu anda kendimi ona dokunmaya bile ikna edemiyordum.

Parmaklarımı yüzüne doğru şıklatarak havayı dağıttım. “Gözlerim bu tarafta.”

Birbirimizden yaklaşık üç metre uzak duruyorduk. Ama diğer zamanlarda başka biriyle yaşadıklarımın aksine her metre koca bir kıtaymış gibi geliyordu.

“Gözlerinde görülecek hiçbir şey yok.” Kollarını kavuşturdu. “Vücudunun manzarası çok daha güzel.”

Beyaz bir gömlek seçtim, boş kadife askıyı geri koydum ve gömleği giymeden ona doğru yürüdüm. “Kimsenin seninle Brett’in konuştuğu gibi konuşmasına izin vermemelisin. Ya da Oliver’ın.”

Gülümsemesi kayboldu. “Bu işten sıyrılacaklarını bildikleri için yanlarına kâr kalıyor. Ben Dallas Townsend değilim. Beni koruyacak kimsem yok.”

Gömleğimi üzerime geçirerek ona doğru bir adım daha attım. “Hayır, var.”

Düğmelerimi iliklerken bir adım daha yaklaştım.

“Kimmiş o?”

“*Ben.*” Sessizlik oldu. Sonra onu duydum. Rüzgârın taşıdığı düğün çanları gibi çınlayan bir kahkaha attı. Kahkahası içime

işleyerek dört bir yanıma yayıldı. Ama midemde kelekler uçuşuyormuş gibi hissetmedim. Daha çok cehennemden gelen yarasalar gibiydi.

“O neydi öyle?” diye sordum.

Gülümsemesi kaybolunca o sesi çıkardığında göğsümün içinde peyda olan garip mırıltı da kayboldu. Nahoş bir durum değildi. Kalp krizi geçirecekmişim gibi de hissetmiyordum. Hatta öyle bir şeydi ki tekrar hissetmek bile isteyebilirdim.

Farrow gözlerini kırptırdı. “Ne neydi?”

“O ses.”

Kaşları alnına doğru kalktı. “Ben... Kahkaham mı?”

Kaşlarının beyaza çalan sarı saçlarından bir ton daha koyu olduğunu fark ettim. Güzelliğini daha da vahşileştiriyorlardı. Daha bir çarpıcı görünüyordu. Gözleri de alışılmış bir mavi değildi. Pastel renkteydi –paletteki en soluk ton– ve lacivert bir halkayla çevrelenmişti.

Yüzüne hiç sıkılmadan saatlerce bakabileceğimi düşündüm. Bu gerçekten çok saçmaydı. Kadınlar genelde beni sıkardı. Yüzleri, tıpkı vücutları gibi, birbirinin aynı gelirdi ve beni hiç heyecanlandırmazdı.

“Bir daha gül,” diye emrettim.

İnce kaşları çatıldı. “Güldür o zaman.”

“İmkânsız. Ben espri yapmayı bilmem.”

“O zaman öğren.”

“Bu marketten alınan bir şey değil, Farrow. Birkaç saatten fazla sürer.”

“Bir daha gülmemi neden istiyorsun ki?”

Çünkü kalbimde bir şey hissettim ve onu tekrar hissetmek için ölüyorum.

Bu, babamın ölümünden sonra ilk kez oluyordu. Hatta belki de son kez. Ama denemek istedim.

“Gül işte.”

“Numaradan gülemem.” Omuz silkip arkasına yaslandı. “Gerçi eminim sen kadınların senin için numaradan bir şeyler yapmasına alışkınsındır.”

Hayır, değilim. Hiçbir zaman bana o kadar yaklaşımlarına müsaade etmedim.

“Ben komik biri değilim. Son şakana bakılırsa sen de de-
ğilsin.”

“Çaba göster.” Farrow, göz temasını koruyarak çenesini yukarı kaldırdı. “Beni koruyacağına yemin ettin. Senin olduğumu söyledin. Eh, bir kadının kalbine giden yol ağızından geçer. Beni güldürmek zorundasın.”

Peşinde olduğum şey kalbin değil, diye hatırlatmak istedim ona.

Bir Dallas Costa olmaması çok kötüydü. O ağzın kahkahaya ihtiyacı yoktu. Börek çörek yeterliydi.

Artık göğüs göğüse duruyorduk. Temas etmiyorduk ama istese birbirimize dokunabilecek kadar yakındık. Bunu yapmasını istiyordum. Hem de çok istiyordum.

Kalbim atardamarlarımdan kopup göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. *Güm güm güm.* Eğlenceli bir şeyler bulma çabasıyla zihnimi yokladım. Çok fazla gülmezdim. Daha doğrusu hiç gülmezdim. Beni çok az şey memnun ederdi. Gerçekten düşündüğümde, kısa listenin en başında Farrow vardı. Yine de onunla dalga geçmemin *onu* güldüreceğini sanmıyordum.

“Bu çok saçma.” Farrow tek omzunu kaldırdı. “Hayatında hiçbir kıızı etkilemek zorunda kalmamış olman benim suçum değil. Otuz üç, başlamak için iyi bir yaş.”

Beni Google’da aratmıştı. Ona yaşımı hiç söylememiştim. Bunu bilmek içimi ısıttı.

“Ollie Oxford’a gittiğinde toplu mastürbasyon yoluyla Pierse Gav’e kabul edilmiş. Herkes bir bardağın içine mastürbasyon yapıyormuş ve yeni katılanlar da içmek zorundaymış. Ollie ikinci bardağı istemiş.”

Farrow ögürdü. “Bu hiç komik değil. İğrenç.”

“İki açıdan *komik*. Birincisi, Ollie'nin bu kadar gösterişli biçimde itibarsız olması. Ve ikincisi, aslında iki diploması olması.”

Ollie, Avrupa'daki sapkınlıklar üzerine iki yıl boyunca yan araştırma yapmak istediğinden yüksek lisans için İngiltere'ye gitmişti. Başka bir deyişle, bir işe tutunmaya çalışıyormuş gibi yapmanın zahmetine katlanmadan etrafta dolaşmak için daha fazla hareket alanı istiyordu. Acıma duygumu Oliver von Bismarck'ın gelecekteki çocuklarına saklıyordum. Hayatının misyonu dünyayı yeniden doldurmaktı. Bir gün çocukları ve torunları uyanıp soyağaçlarının bir çelenk olduğunu fark edeceklerdi.

“Esprini açıklamak zorunda kaldığında hiç de komik olmuyor.” Lafımı bana satarken sert bir bakış attı. “*Başka.*”

Hırıltılı bir nefes verdim. Komedyenlerin hep depresyonda olmasına şaşmamalıydı. Mizah beni yoruyordu.

“Bir keresinde bir torba portakal yedim ve sonucu berbat oldu.”

“Bu da iğrenç. *Komik değil.*”

Ümidim tükenirken bu beni hem çileden çıkarıyor hem de heyecanlandırıyordu. Hayatımda hiçbir konuda ümitsizlik yaşamamıştım.

“Teyzem kocasından kalan tüm Birkinlerini G-Wagonunun bagajında saklardı. Sonra bir gün anahtarı kontakta unuttu ve biri arabayı çaldı. Ama değeri bir milyondan fazla olan tasarım çantalardan oluşan bir madene düştüklerini bilmedikleri için çantaları yol kenarına attılar. Polisler çantaları bulup teyzeme geri verdi.”

Farrow'un dudakları seğirdi ama gülmedi.

“Hadi ama,” diye çıkıştım. “Neredeyse gülüyordun.”

“On yedi yaşımdayken Park Woo Bin'le babasının gökdeleminin çatı katında seks yaptığımda da neredeyse boşalıyordum ama boşalmadım. *Neredeyse* burada dikkat edilmesi gereken kelimedir, Zach.”

Park Woo Bin'in kim olduğunu bilmiyordum.

Sadece artık yürüyen bir ölü olduğunu biliyordum.

“Gülsene.” Emir ağzımdan boğuk bir fısıltı gibi çıktı.

“*Güldürsene,*” diye tersledi Farrow, göğsünü kısmen açıkta kalan gövdemle temas edecek kadar ileri iterek.

Başka çarem yoktu. Ağır topları çıkarmam gerekiyordu. İçimi çekerek bir çekmeceye yöneldim, çekmeceyi açtım ve birkaç fotoğraf albümünü karıştırarak ihtiyacım olanı çıkardım. Yuvasından bir fotoğraf çekip Farrow'a döndüm. Fotoğrafı, sanki beni tiksindiriyormuş gibi (ki tiksindiriyordu) ucundan tutarak ona uzattım. Farrow bana dokunmamaya dikkat ederek fotoğrafı kenarından tuttu.

“Sadece bir kez iddia kaybettim.” Boğazımı temizleyerek gömleğimin son düğmesini ilikledim. “Oliver ve Romeo bana tepeden tırnağa deri giydirdiler.” *Pembe* deri.

Gözlerimi Farrow'un yüzüne diktim.

“Tanrım, Zach.” Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. “Pantolonun arka tarafı açık.”

“Ollie'nin yüksek lisans eğitiminden bir hatıra. Avrupa'dan pantolonların göt deliklerine karşı bir komplo olarak icat edildiğine ikna olmuş hâlde döndü.”

Farrow'un ağzından dökülen kahkahalar beni tam göğsümden vurdu. Bir kez daha. Doğrudan kalbime indirilen bir darbe gibiydi. Kalbimin *attığını* hissettim. Atıyordu. Kan pompalıyordu. Göğüs kafesimde çarpıyordu.

Lanet olsun, bu bağımlılık yapıyordu.

Farrow bağımlılık yapıyordu.

Kahkahası dindi ve uzun kirpiklerinin ardından bana baktı. “Mutlu musun?”

“Olabildiğim kadar,” diye itiraf ettim. “Mesele şu ki...” Elimi kaldırdım ve parmağımla gözünün önündeki bir tutam saç kenara çektim. Saç ölü hücreydi. Ten değildi. Benim için daha kolaydı. Ama ikimiz de nefes almayı bıraktık. Göz göze

geldik. Amansız bir transa girdik. “Artık benimsin, Farrow. Seni ben koruyacağım, ben baştan çıkaracağım, ben mahvedeceğim. Kimsenin sana kötü davranmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de Brett’in.”

Farrow güçlükle yutkundu. “Karşılığında ne istiyorsun?”

Her şeyi, diye düşündüm. Verebileceğin her şeyi ve daha fazlasını istiyorum. Her zerreni. Tüm gülüşlerini. Tüm kahkahalarını. Her nefesini. Her dokunuşunu.

Hayatımda ilk kez var olmaktan daha fazlasını arzuluyordum. Kendimi gerçekten *hissetmek* istiyordum.

Sorusunu duymazdan geldim. “Buraya taşınmalısın. Tapuyu korumak için evinde kalmak istediğini biliyorum ama unut bunu. Benim korumam altında her şeyin olacak. Ev. Arkadaşlık. Yadigârlar... Kolye hariç. İstersen Vera ve üvey kız kardeşlerinin derisinden sana güzel bir palto yaparım.”

Göğsü inip kalkıyor, memeleri dolgun ve hassas görünüyor, dokunulmak için yalvarıyorlardı. Meme uçları üniformasının ucuz kumaşını delip geçecek gibi duruyordu. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Gerekirse evi ondan satın alırım,” diye açıklık getirdim.

“Anlıyorum, Zach. Paranla bütün sorunları çözebiliyorsun. Ama ben o sorunlardan biri değilim. Sevgimi satın almak işe yaramaz. Onu kazanmak zorundasın.”

Gülmek istedim. Hayatım boyunca çok kısa sürede çok fazla şey kazanmıştım. Tüm zorluklar arasında, üstesinden gelmede donanımlı olduğum tek konu kesinlikle buydu.

“Özür dilerim.” Parmağımı yanağında gezdirerek Brett’in bir damla kanını sildim. Tenimiz birbirine değince Farrow’un gözleri parladı. Sırtımda bir ürperti dolaştı, istemsiz bir tepkiydi, tabağa sürtünen çatalın sesiyle içimin gıcıklanması gibi bir şeydi. “Gerçekten özür dilerim.”

“Ne için?” Farrow güçlükle nefes alıyordu.

“Seni kendi cehennemime sürüklediğim için.” Parmağımı yanağından çekmedim. “Sen beni iyileştireceksin, Farrow... Böylece ben de başkasının olabileceğim.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Farrow

Zach'in dokunuşundan kurtulup kıcımlı tutuşmuş gibi koşturarak giyinme odasından çıktım. Her zaman cesur biri olmuştum ama Hades'ten daha seksi patronumun gizemli travmanın üstesinden gelebilmek ve başka biriyle birlikte olabilmek adına beni yatağa atmayı planladığını duymak beni bile aşıyordu.

Neydi bu şimdi? Yani cidden, *bu neyin nesiydi?* En kötüsü de bacaklarımın üst kısmı yapış yapış olmuştu ve ona duyduğum arzudan sıırılsıklamdı. Yüzüm kızarmıştı, şehvetten yanıyordum. Bedenim gerilmişti, karıncalanıyor ve dokunulmak için yalvarıyordu. *Boş.* Kendimi bomboş hissediyordum.

Bir elimle koridorun duvarından destek alarak düz yürümeye çalıştım. Zach'in parmağının ucu yanağımla buluştuğunda içim hop etmişti ve içimde yuvalanan o boş, sıcak his çözülmek için yalvarıyordu.

Gevşemeye ihtiyacım vardı. *Hemen.*

Sersemlemiş hâlde en yakın kapıya uzandım, itip açtım ve tökezleyerek içeri girdim. Kapıyı kapayıp sırtımı serin ahşaba dayadım ve gözlerimi yumdum. Nefesimi düzenlemeye çalıştım. Christian Dior mumlarının ve genel temizliğin hoş kokusu burnumu sızlattı.

Odaklan, Fae. Göz kapaklarım titreşerek açıldı. Etrafımı inceledim ve Zach'in sanat kütüphanesine girdiğimi fark ettim. Ofisindekilerin aksine, duvardan duvara, yerden tavana

uzanan akçaağaç rafların her zerresini sanat eserleri süslüyordu. Heykeller, tablolar, antika mücevherler ve ilk baskı kitaplar.

Ne yazık ki hain bedenimin isyanını ne Brancusi heykeli ne de *Alice Harikalar Diyarında*'nın ciltli ilk baskısı dindirebildi.

Hain klitorisim zonkluyordu; dokunulmak ve okşanmak istiyordu. Artık canıma tak etmişti.

İşe dönmeden önce bunu halletmen gerekiyor.

Kapıyı kilitledim, kolu üç kez çevirerek kontrol ettim ve bacaklarımın arasındaki kayganlık külotumu ıslatırken telaşla kütüphanenin uzak köşesine yürüdüm. Belki de Zach'in antika kütüphanesine saygısızlık ettiğim için kendimi kötü hissetmeliydim ama *o da* travmasının ilacı olduğumu ima etmeseydi.

Sırtımı dayadığımda arkamdaki raflar sarsıldı ve Rönesans'tan kalma, sınırlı sayıda basılmış el yazması bir ders kitabı devrildi.

Haliya doğru kaydım, nabzım kulaklarımda *çınılıyordu*.
"Bu çılgınlığa dur demek için son şansın, Fae."

Artık çok geç.

Dizlerim kendiliğinden açıldı. Ufacık kan damlaları bacaklarımda çil gibi görünüyordu. Brettlerle aramda geçen karışadan dolayı daha fazla endişelenmeliydim belki de. Aşağıda polisler bile olabilirdi.

Ama endişeli değildim.

Bacaklarımda arasına uzanıp pamuklu külotumu kenara iterek parmaklarımı içime soktuğumda nabzım orada atıyordu. Normalde doğrudan klitorise giderdim ama hayatım boyunca hiç bu kadar boş hissetmemiştim. İçeri soktuğum iki parmağım da sıvılaşma vajinama girerken hiçbir dirençle karşılaşmadı.

Tanrım, parmaklarım tek başına işe yaramayacaktı. Başımı iki yana salladım. Çaresizlikten gözlerim yaşlarla doldu. Etrafa göz gezdirirken borumsu bir puro kabı gözüme ilişti. Masaya kadar gidip onu aldım, sürünerek yerime geri döndüm ve klitorisimi okşamaya başlarken onu içime soktum.

KARANLIK TUTKUM

Benliğimi bir ürperti sardı. Dolu dolu hissediyordum, patlamaya can atıyordum. Bu çok saçmaydı. Puro kabı metaldi. Teması donuktu. Ve hareketsizdi. *Kıpırdamıyordu.* Belki de *Zach*'in puro kabı olduğu içindi. *Zach*'in kütüphanesinde olduğum için. *Zach*'in malikânesinde. Ama onu her yanımda hissedebiliyordum; üzerimde geziniyor, kulağıma müstehcen şeyler fısıldıyordu.

Bacaklarımın arasındaki ağrı şiddetlendi. Burada ne olursa olsun, gerçekten istediğim şeyle boy ölçüşemeyeceğini biliyordum.

Zach. Beni Go tahtasına doğru itiyor. Tahtanın üzerine uzanıyorum, taşlar sırtıma batıyor. Zach kafasını bacaklarımın arasına sokup dudaklarını vücudumda gezdirirken taşlar hassas tenimde küçük çukurlar oluşturuyor.

Klitorisimdeki parmaklarımın hareketi hızlandı. Puro kabını G noktama kadar sokmak için popomu yukarı kaldırdım.

“Ah, Tanrım.” Sırtım gökkuşadı gibi kavis yaptı. “*Evet.*”

Puro kabını hızla içime sokup çıkardım, bacaklarım geriliyor, yanıyor, daha fazla sürtünme için kıvranıyordum. Kapıdan kütüphaneye sesler geliyordu. Oliver gülüyordu. Dallas bağıra bağıra bir şeyler söylüyordu. Romeo onu yatıştırıyordu. Ama ben kendi kafamın içinde kaybolmuştum. Başka âlemdeydim.

Zach beni yalaya yalaya ağzına boşaltıyor. Ardından beni yüzüstü çevirip arkamdan içime girmeden önce aletini popomun yarığına sürtüyor.

Nefesim kesildi, bacaklarımın arasındaki basınç arttı. İnleye inleye klitorisimin etrafında daireler çiziyordum. Çimdikliyor, hafifçe vuruyordum. Adı dudaklarımdan bir ilahi gibi dökülüyordu. “Zach, Zach, Zach.”

Bu yeterli olmadı. Bacaklarımı iyice açtım, bir elimle klitorisimle oynarken puro kabını içime sokup çıkarmaya devam ettim.

Pencereden içeriye süzölen gece esintisi meme uçlarımı okşadı. Çakıl taşları gibi sertleşmişlerdi. Esintiyi Zach'in nefesi

yerine koydum, canımı yaktığını, ona teslim olmamı istediğini düşündüm.

“Bitir işimi.” Kalın puro kabını saran vajinamın dudakları rahatlayıp gevşemek için yalvarıyordu. “Lütfen, Zach.”

N'olur, n'olur, n'olur.

Dışarıdaki sesler giderek yükseliyordu. Daha neşeli bir hâl almışlardı. Önemli değildi. Kaslarım gerildi, içimdeki senfoninin ritmiyle titreşti. Oliver şimdi kapının önünde durmuş, resmen böğürüyordu. Dallas'ın kahkahaları içeride yankılanıyordu. Tam da kendimi boşaltmanın iyi bir fikir olacağını düşündüğüm anda evi gezmeye mi karar vermişlerdi? Şansıma tüküreyim.

Yine de durmadım. Her zamanki inatçılığım ile iki büklüm eğildim, puro kabı görevine devam ederken çılgılığımı bastırmak için tüm yumruğumu ağzımın içine sokmaya çalıştım. Dişlerimi parmak eklemlerime geçirdim, kalçam ileri geri sallanıyordu. Zevk vücudumun her hücresini kontrol edilemeyen bir yangın gibi sardı, tüm hücrelerim alev alev yanıyordu. Yumruğumun içine Zach'in adını haykırırken sesim hırıltılı ve boğuk çıktı.

Boşaldıktan sonra, nefes nefese, bitkin bir hâlde raflara doğru yığıldım. Koridordan gelen sesler arttıkça nefesimi toparlamaya çalıştım.

“Nereye kayboldu bunlar?” Dallas dilini şaklattı. “O piçi kesmesini anlayabiliyorum. Ama avukatının sorularına cevap vermesi gerekiyor.” Ayak sesleri koridorda yankılandı.

“Brettler ve Jasper şimdi gittiler.” Konuşan Romeo'ydü, sesi tatsızdı. Neredeyse bıkkındı. “Zach'in avukatının dayattığı tüm feragatnameleri ve gizlilik sözleşmelerini imzaladılar. Zach temize çıktı.” Kısa bir sessizlik. “Gizlilik sözleşmelerinden bahsetmişken...”

“Biliyorum, biliyorum.” Oliver iç çekti. “Dövüş Kulübü'nün ilk kuralı. En iyi arkadaşının seksi karısına göz dikme.”

“Oliver.”

“Hainlik edeceğimi düşünmene darıldım.”

“Ben de senin bir şişe Clase Azul devirdikten sonra sana güvenecek kadar aptal olduğumu düşünmene darıldım.”

“Ben de senin böyle darılmana darıldım...”

Ayak sesleri kütüphaneden uzaklaşmaya başladı. Bu sırada ben öylece duruyordum, bacaklarım hâlâ açıktı, nefesimi salmaya cesaret edemiyordum. Soğuk bir rüzgâr bacaklarımın arasını yaladı. Sessizlik bir dakika boyunca devam edince nihayet nefesimi bıraktım.

Kalk ayağa, seni pervasız aptal. Temizlen. Şu puro kabını da camdan at. Aklını başına topla, Farrow Ballantine.

“Farrow.”

Adımı kendi kafamın içinden duymadığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Zach’in duvarlarda yankılanan boğuk sesi bu sefer kulağa daha robotik gelmişti. Gözlerim şak diye açıldı. Hemen başımı kaldırıp tavanın köşelerine baktım. Tahmin ettiğim gibi köşelerden birinde bir kamera asılıydı. Doğrudan beni görüyordu.

Aman Tanrım.

Beni evinde mastürbasyon yaparken gördü.

İyice açtığım bacaklarımın arasındakini gördü.

Vajinamla oynayan parmaklarımı.

Puro kabını.

Puro kabını, puro kabını, puro kabını.

O an oracıkta yanıp kül olmak istedim.

Ama aşağılanmış görünecek de değildim. Boğazımı temizledim ve kameraya gülümsedim. “Efendim?”

“Kütüphanemi kirletmeyi bitirdin mi?” Gayet sakin sormuştu bunu. Sesinde ne telaş vardı ne de şaşkınlık. Birdenbire, bacaklarımı iki yana açtığımı görür görmez odaya dalmamış olması beni delirtti. Beni pencereye yaslayıp üstüme abanmamıştı.

Bacaklarımı açıp dolu raflara yaslandım. “Bitti sayılır.”

Hâlâ her şeyi görebildiğinden emindim. Şişmiş klitorisimi. Pembe kıvrımlarımı. Bacaklarımdan aşağı, halısına doğru akan

sıvıyı. Brett'in parmağının bacaklarımda rastgele bıraktığı kan lekelerini. Ama ona zayıflık göstermek istemiyordum.

“Odada seni tam olarak ne tahrik etti? Dostoyevski ve Murakami'nin ciltli kitapları mı yoksa Degas tabloları mı?”

Alnıma düşen bir tutam saçı uzaklaştırdım. “Daha çok senin yokluğundu.”

Zach diyafonun öteki ucunda kıs kıs güldü. Parazitli bir ses olmasına rağmen içime işledi.

Ellerimi silkeledim. “Sohbetimiz bitti mi?” Ayağa kalkıp temizlenmek istiyordum. Sonra da gizlice bir kayanın altına girip hayatımın geri kalanını olanlardan utanarak geçirmek niyetindeydim.

“Neredeyse.” Sessizlik. Sonra tekrar konuştu. “Parmaklarını em.”

Ona karşı gelmek istedim. Onu yok saymak. Ne var ki... Bunu kendim için de yapmak istiyordum. Meme uçlarım çoktan dikleşmişti, bedenim onun sert emrine yanıt veriyordu.

Başımı çevirip kameraya sııttım. “Nazikçe rica et.”

Duraksadı, biraz düşündü. “Lütfen parmaklarını ağızına sok ve sırf varlığımın sana ne hissettirdiğinin tadına bak.”

“Kendine biraz fazla güvenmiyor musun?”

“Hem de çok. Merak etme, çok yakında önünü, arkanı ve ağızını dolduracağım. Tepeden tırnağa.”

İçim heyecan ve sevinçle doldu. Bunu istiyordum. Şu anda bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

Islak parmağımı meme ucumda gezdirdim. “Bana dokunabileceğini düşünüyor musun?”

Yine sessizlik. Kesin bir tavırla, “Dokunabileceğimden *eminim*,” diye cevap verdi.

Kameraya bakmaya devam ederek yavaşça parmaklarımı ağızıma götürüp emdim.

“Güzel mi?” Sesi kısıktı. Gergindi. Neredeyse sesini kontrol edemiyor gibiydi.

“Tahmin bile edemezsin.”

Gülümsedim, dizlerimi kırdım ve berbat olmuş külotumu çıkardım. Ayağa kalkınca elbisem bacaklarımdan aşağı kaydı. Çömelip külotu ve puro kabını yerden aldım. İkisini de üniformamın cebine tıkmak üzereydim.

“*Cık cık.*” Hoparlörden gülmeye benzer tuhaf bir ses geldi. “Çalmak yok, Küçük Ahtapot. Bu ikinci denemen. Sana kuralları hatırlatmak için her odaya tabela mı astırmam gerekiyor?”

Kameraya kaşlarımı çattım. “Altı üstü ucuz bir puro kabı.”

Boş bir odada durup ağaca tırmanır gibi tırmanmak istediğim patronumla konuşarak yeni bir şahsiyetsizlik seviyesine ulaşmıştım. Ama nedense bu bana çok heyecan verici geliyordu.

“Olsun, benim sonuçta.”

“Sana yenisini alırım.”

“Maalesef onun gibisini bulamazsın.”

“Şu an benimle kafa buluyorsun.”

“Tatlım, izin verirsen çok daha *fazlasını* yapmak isterim.”

Duraksadı. Kulağıma kıkırdamaya benzer boğuk bir ses geldi.

Kollarımı kavuşturdum. “Yine ne oldu?”

“O *ucuz* bir puro kutusu değil.”

“Ne kadar pahalı olabilir ki?”

“Parasından değil. Tarihinden ötürü.”

Yerin dibine girme isteğime direnirken bu odadaki tüm antikaları düşündüm. “Ne?” Saçımı tek omzumun üzerine attım. “Winston Churchill’in miymiş?”

“Yaklaştın. Thomas Jefferson’ın. *Bağımsızlık Bildirgesi*’ni imzalarken öteki elinde bu varmış.”

Tamam, işte şimdi boku yemiştim. Bu kadar büyük bir sorunu asla düzeltemezdim. Denemenin bir anlamı yoktu. Beklediğimden daha büyük bir özgüvenle boş bir vitrinin yanına gidip kapağını açtım ve puro kabını külotumla birlikte içine koydum.

Kameraya dönüp tek kaşımı kaldırdım. “Mutlu musun?”

“Go tahtamın üstüne uzanıp aletime boşalırsan olurum. Açık davet.”

“Sertleştin mi?” diye sordum ciyaklamaya benzer sesimle.

“Hayır,” diye cevap verdi hemen.

“Sen bir yalancısın.”

Gerçekten yalan söyleyip söylemediğini merak ederek kapıya yürüdüm. Belki de tipi değildim. Belki de beni mastürbasyon yaparken görünce boşalmıştı ama bana dokunmak istemiyordu. Belki de bunu hep yapıyordu. Kızları hizmetçi olarak işe alıp onlarla oynuyordu. Bu adam hakkında ne biliyordum ki? Wikipedia'nın bana sunduğu yavan bilgilerden başka hiçbir şey. Odadan çıkarken sesi kulaklarımda yankılandı.

“Belki. Ama doğrularımı da sen kaldıramazsın.”

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Zach

Milleti evden kovma zahmetine bile girmedim. Bu, kendimi toparladığım anlamına gelirdi ki kesinlikle toparlamamıştım. Kendimi yatak odasına kilitleyip duşa girdim ve suyu en soğuk ayara getirdim.

İşe yaramadı.

Bir elimi fayansa dayayıp diğeriyle kalkmış aletimi avuçladım. Zonkluyordu, ucundan uyarılma sıvısı sızıyordu. *Pıt, pıt, pıt.* İyice kabarmış aletim o kadar sıcak ve şişmişti ki rengi mora dönmüştü.

Sakin mastürbasyon yapma. Biraz hâkim ol kendine. Tüm kurallarını çiğniyorsun.

Ama o görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Onun o gül pembesi, ıslak ve beni içine almayı bekleyen dar, güzel amı. İçine kaymamı bekliyordu.

Siktir.

Aletimi kökünden kavrayıp sertçe sıktım ve elimi ileri geri hareket ettirmeye başladım. Hayalarımındaki basınç arttıkça hızlanıyordum.

Beni düşünerek ıslanması.

Sırtının gerilişi.

Benim puro kabımı içine sokuşu.

Kasıklarımı ateş bastı ve saniyeler içinde boşaldım. Şimdiye kadarki en hızlı boşalmamdı. Meniyi sandığımdan çok daha uzağa fıskırttım. Yoğun, sıcak sıvı fayanslarıma bulaştı. Bunu

onun bacaklarının arasında hayal ettim, parmağımı içine soktuğumu ve her yerine buladığımı. İnci beyazı sıvımla pürüzsüz tenine adımı yazdığımı.

Suyu kapayıp geriye doğru çekildim ve başımı fayanslara yaslayıp gözlerimi kapadım.

Her şey değişıyordu.

Ben de öyle.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ollie vB: Bana mı öyle geliyor yoksa Zachary, Brett'in parmaklarını kestikten sonra kayıplara mı karıştı?

Romeo Costa: Sana öyle gelmiyor.

Ollie vB: @ZachSun, tavsiye ister misin?

Zach Sun: FBI'dan çok DNA örneği toplayan bir adamdan tavsiye almaya hevesli değilim.

Ollie vB: DEA⁵ verisi bile topluyorum. Neden buradaki herkes benim başarılarımı küçümsüyor?

Romeo Costa: Ne diyordun?

Ollie vB: Doğru. Tavsiye diyordum.

Ollie vB: <https://www.dicksdicksdicks.com/Condoms/Durex-Extended-Pleasure/Family-Pack>

Ollie vB: Lidocaine prezervatifleri. Böylece 0.2 saniyede boşalmazsın. Seni bile kolluyorum, görüyor musun?

5 DEA: Drug Enforcement Administration (Amerika Birleşik Devletleri Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi). -y.h.n.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Farrow

“Mutlu görünüyorsun.”

Andras’la pistte kılıçlarla dans ederken dudaklarından bu suçlama döküldü. Öfkeli bakışlarının altındaki imayı neredeyse *duyabiliyordum*. Eklemleri botun altında ezilen dallar gibi çatırdıyordu. Sürekli kılıcıma vurup beni sinirlendirerek savunma moduna sokmaya çalışıyordu. Ama sinmeyi reddettim.

Maskemin ardından ona ters ters baktım. “Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.” İleri atılıp omzunu yakaladım.

“Çok iyi, Fae. Söyle bakalım, neden mutlusun?”

Belki de artık o lanet olası evde neredeyse hiç vakit geçirmediğimdendi. İçindeki insanlar gibi onun da çürüyüp yıkılmasını düşünmek artık beni rahatsız etmiyordu. Babam, son demlerini yaşayan bir evi korumak için acı çekmemi istemezdi.

Ya da belki de Zach onun alanına izinsiz girmeme artık ses çıkarmadığı içindi. Canım ne zaman isterse misafir odalarından birinde şekerleme yapmak hoşuma gidiyordu. Ona ait bir yerde bulunmak –kendisi orada olmasa bile– güvende hissetmemi sağlıyordu. İlk defa insanların neden yuva kurduğunu anlıyordum. Başka insanlara güveniyor ve sıkı sıkıya bağlanıyorlardı. Bu güven duygusu benliğimde harikalar yaratmıştı. Pistte hareket ederken bile daha hafif hissediyordum.

Belki de ikinci haftam dolmak üzere olduğu içindi. Bu, ilk maaşımı alacağım anlamına geliyordu. Paramı Zach’ten adını alacağım iyi bir avukata harcamayı planlıyordum.

Güzel haberi kendime saklamanın bir anlamı yoktu.

Andras'ın hücumundan korunmak için olduğum yerde nefes nefese eğildim. “Nihayet Vera'yla mücadele etmek için bir avukat tutabileceğim.”

“Pozisyon. Geniş aç.” Koluma kılıcıyla vurarak beni düzeltti. Ben duruşumu ayarlarken maçın ortasında olmamıza rağmen maskesini yukarı sıyırdı. Yüzü ortaya çıktığında ifadesi şaşkıındı. “Parayı nereden buldun?”

Hamlemden vazgeçerek doğruldum. “Yeni patronumla... bir anlaşma yaptık.”

“*Remek*. Yeni bir işin var.” Maskesini tamamen çıkardı. “Şanslı patron kim?” Ne gülümsedi ne de beni tebrik etti.

İçime bir korku düştü. Ama ilgisizliğinin beni etkilemesine izin vermedim. Vasiyete itiraz etmek istediğimi biliyordu. Bu adam beni önemsiyordu. Hayallerimi gerçekleştirmemi istiyordu. Artık ona para ödeyemesem de hayallerime ulaşmama yardım ediyordu.

“Zachary Sun.”

Andras kısık sesle ıslık çaldı ve bana sırtını dönüp pistten çıkmaya yeltendi. “Şu görücü usulü eş arayan milyarder mi?”

Kaşlarımı çattım. “Onu tanımlayacak başka özellikleri de var.”

“Planını finanse etmek istemesinin nedenini merak ettim.”

Yani bugünlük antrenmanımız bitmiş miydi?

Maskemi kenara bırakıp eskrim kıyafetimi bağlı olduğum telden gereğinden fazla güç kullanarak çözdüm. Tekrar geri çekilerek yerine oturdu.

Kılıcımın kınını omzuma asarak Andras'ın arkasından koştum. “Hey, sen neyi ima ediyorsun? Ben onun sadece hizmetçisiyim.”

Gerçi artık Zach'in beni neden işe aldığını biliyordum. Kendi söylemişti. Benden onu insanlardan tiksinden kurtarmamı istiyordu. Onunla yatacak olursak bu tamamen rızaya

dayalı olacak, onun cüzdaniyla hiçbir ilgisi olmayacaktı. Bu hiç de gücüme gitmiyordu, son zamanlarda onun yanındayken fark edildiğimi hissediyordum. Israrlı bakışları altında beğenildiğimi ve korunduğumu hissediyordum. Bu ilginin süreceğini düşünüyör müydüm? Kesinlikle hayır. Adam tüm yetişkinlik hayatını düşmanca devralmalara odaklanarak, bir şirketten diğere atlayarak geçirmişti. Göz açıp kapayınca kadar çark edebilirdi. Ne olmuş yani?

Neden yakışıklı bir adamla ateşli bir seks deneyimi yaşamayacaktım ki? Hayatım antrenman yapmaktan ve çalışmaktan ibaret olmak zorunda değildi. Erkek arkadaşım yoktu. Zach'in annesi posterini Mississippi'nin doğusundaki tüm elit randevu ajanslarının duvarlarına yapıştırmaya devam ediyordu. Arada bir rahatlamak ve gerçekten ihtiyacı olan birine yardımcı olmakla ekstra performans puanı kazanmak dışında benim için hiçbir şey değişmeyecekti.

Andras gümüş düğmeye basarak kapıları açtı. Kulübün geniş koridorunda ilerlerken tenis ve basketbol kıyafetleri giymiş üyelerin yanından geçtik. Yapay tepecikli, bayraklarla süslü golf sahası pencerelerin ötesinde yeşil bir çarşaf gibi uzanıyordu.

“Hiçbir şey ima etmiyorum.” Sesini yumuşattı. “Sadece aklının doğru yerde olmadığından endişeleniyorum.”

Omuzlarım düştü. İnsanlar hakkında en kötüsünü düşünmeyi bırakmalıydım. Zihninin tek yönlü çalıştığını unutmuşum. Andras yeteneğime odaklanmamı istiyordu. Konuştuğumuz tek şey buydu.

Erkek soyunma odasının önünde durup yüzünü bana döndü. “Vasiyete itiraz edersen tüm zamanını, çabanı ve paranı buna harcayacaksın ama zaten kırk tarakta bezin var. Odaklanman gerekiyor.” Kaşlarını çatarken yanaklarındaki kırışıklıklar da derinleşti. “Hayatına devam etmenin nesi bu kadar zor?”

Parmaklarımı birbirine kenetleyip ağırlığımı bir ayağımdan diğere verdim. “Şirketin yarısının onun olması hiç adil değil.”

KARANLIK TUTKUM

Andras gözlerini devirdi. “Alt tarafı bir temizlik şirketi. Başka bir şirket aç.”

“*Alt tarafı* bir temizlik şirketi değil. Babamın mirası. Adını birlikte koyduk. Logoyu, ürünleri, hizmetleri birlikte seçtik. Planlarımız vardı ama artık yok.” Ellerimi havaya savurdum, sinirlendikçe boynuma doğru bir sıcaklık yayılıyordu. “Dahası hatıralar. Vera hepsini sattı. Onları geri istiyorum.”

Babam hep şöyle derdi: *Hatıralar yüreğin parçasıdır. Kişi öldüğünde, sevdiklerinin kalbinde atmaya devam ederler.*

O kadın babamın yüreğinin parçasını satmıştı. Onu geri istiyordum.

“Onlar gitti.” Andras başını iki yana salladı. “Mücevherler. Sanat eserleri. Kim bilir, hepsi Sibiry’a da bile olabilir. İzlerini bulsan dahi onları geri almaya paran yetmez.”

Haklıydı. Yine de bu işin peşini bırakamazdım. Fazla gücüm yoktu ama olan gücümle Vera’yla mücadele etmek istiyordum. İnadına. Adalet için. İntikam için. *Acımı hafifletmek için.* Yeni doğmuş bir bebekken kapılarına bırakıldığım andan itibaren yirmi iki yıl boyunca gördüğüm kötü muamelenin acısını çıkarmak için. Yirmi iki yıl boyunca beni evden atma planlarını savuşturdum. O yirmi iki yılın hesabını sormazsam insan mı olurum kapı paspası mı?

İşte benim kızım. Babamın sesi ani bir fırtına gibi geldi. Sesini duyunca ağlamak istedim. *Kendini savun. Sevdiklerine karşı bile olsa savun. İşin sonunda yalnız kalırsan seni hiçbir zaman gerçekten sevmemişler demektir.*

“O, babamın gerçek vasiyeti değil,” dedim dişlerimi sıkarak. “İtiraz etmek istememin asıl nedeni de bu. Vera, babamın mirasını lekeledi ve son arzusunu elinden aldı.”

Andras, sanki patlayacakmış gibi başını sıkıca kavradı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Vasiyetin taslağını kendisi hazırladı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babamı tanıyorum çünkü. Bu onun vasiyeti değil. Kalbimin derinliklerinde biliyorum. *İliklerime* kadar hissediyorum.”

Vasiyeti üzerine okunan vasiyetnamede, sanat koleksiyonundan *muhtelif eşyalar* olarak bahsediliyordu. Açık artırmada satılacak ve tüm geliri Vera Ballantine’a verilecek eşyalar. Babamın, bizzat Amerikan başkanı diz çöküp yalvarsa bile asla satmayacağına yemin ettiği tablo. Ona, kendi burnunu hatırlattığı için uğruna Üçüncü Dünya Savaşı’nı başlatırım dediği tuhaf burun heykeli. Düğünümde benimle mihraba yürüdükten sonra bana takacağına söz verdiği kolye.

Ölümünden sonra okunan o vasiyete inanmıyordum. İnanmak *istemiyordum* çünkü eğer inanırsam bu, babamın bana verdiği bütün sözlerin yalan olduğu anlamına gelirdi. Ama babam *yalancı* değildi.

“Ne fark eder ki?” Andras kollarını havaya savurdu. “Bitti artık. Neredeyse iki yıl oldu. Değiştirebileceğin şeylere odaklan.”

“Bunu *değiştirebilirim*.” Yumruklarımı sıktım. “Hiçbir şey yapmadan öylece kabullenmek zorunda değilim.”

“Şu Bay Sun’la yatıp kalkacaksın bacaklarını açıp ses çıkarmadan sana yapacaklarını kabulleneceksin demektir, *te bolond*,” diye söylendi, eskrim kıyafetinin fermuarını açarak.

Yuh! Durdurun şunu. Geri sarın. Televizyonu duraklatın. Andras bana resmen sürtük demişti. Birincisi sürtük demek, bir erkeğin yaptığı her şeyi kendisinin de yapabileceğini bilen kadın demekti. İkincisi de... bunu kabullenmek zorunda değildim.

Sırtımı dikleştirdim ve sözlerim iyice anlaşılсын diye tane tane konuştum. “Az önce söylediğin şey hiç hoş değildi. Hem de hiç.”

“Ama doğruydu.”

Andras’ı daha önce hiç bu kadar hararetli görmemiştim. Kıskançlık değildi bu. Andras eskrim dışında hiçbir şeyi umursamazdı. Hatta o zaman bile bana öncelik verirdi. Seul’den perişan ve rezil bir hâlde döndükten sonra beni o toparlamıştı.

Perde arkasında o kadar çok şey yapmıştı ki çabalarını tam anlamıyla asla öğrenemeyeceğimi biliyordum.

Ama nerede ne konuşacağını bilmiyordu ve bazı sözleri kabul edilemezdi.

Kollarımı kavuşturdum. “Özür bekliyorum.”

Andras’ı ikinci babam olarak görmemin bir önemi yoktu. Ya da endişelendiği için böyle şeyler söylemiş olabileceğinin.

“Söylentileri duymadın mı?” diye üsteledi, eliyle duvarın diğer tarafındaki zenginler kalabalığını işaret ederek. “Zachary Sun ve arkadaşları sadece almayı, kullanmayı ve istismar etmeyi bilir. O bir playboy. Seni asla ciddiye almaz. Sana şimdi yardım eder, sonra senden bıkınca bırakır.”

Haklıydı.

Zach bunu kendisi söylemişti. Ben bir yara bandıydım. Bir çare. Bir panzehir. Fazlası değil. Onu amacına götüren bir araçtım.

Çenemi kaldırdım. “Ben yetişkin bir kıyım.”

“Ah, ama hâlâ bir *kızısın*.” Andras burnuma dokunarak bana baktı. “Kendine bir iyilik yap ve hayatında bir kez olsun bir yetişkini dinle. Üvey annenle aranda geçenler babanla birlikte gömülmeli. Baban onunla iyi geçinmeni isterdi, Fae. Yeni bir başlangıç yapmanı isterdi. Savaşı değil, barışı seç.”

Savaşı seçen ben değildim. Bağıra çağıra karşı çıktığım hâlde zorla savaşa sürüklenmişim.

Başımı iki yana salladım. Zach’le bir sonraki dersim on dakika içinde başlayacaktı. Olanları düşününce gelip gelmeyeceğinden bile emin değildim.

“Gitmem gerek.” Omzumdaki çantanın askısını sıktım. “Tavsiyen için teşekkürler ama ben kendi bildiğimi okuyacağım.”

Arkama dönüp kadınlar soyunma odasına doğru yürüdüm. Kapıyı dirsekleyerek açtım ve içeri girer girmez boş bir banka çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Sorun yok. İyisin. Zach Sun senin kurtuluş biletin ve sen tek gecelik ilişkilerden hiç çekinmedin. Bu ayıp değil. Yanlış değil. Ve bu, kalbinin bir kılıç darbesiyle paramparça edilmesiyle son bulmayacak.

İnsan sevgiden yoksun bir ortamda büyüyünce böyle oluyordu. Sevgiyi bulabildiği her yerde, özellikle de tek gecelik ilişkilerde arıyordu.

Büyürken babam, diğer üç Ballantine kadınının gözüne batmasın diye bana sevgisini azaltılmış dozlarda verirdi. Üç kızını da uyum içinde yetiştirmeyi umarak huzuru korumak adına elinden geleni yamıştı. Kendi canından kanından olmadıkları hâlde Tabby ve Reggie'yi benden ayrı tutmamıştı. Ama onlar bunu görmek istememişlerdi.

Peki ya ben? Kalbimi kardiyo ve bir erkeğin misk kokulu çarşaflarıyla ısıtmayı dert etmiyordum. Hatta uzun zamandır Zach'in tam tersi bir sorunum olduğundan şüpheleniyordum. Başka birinin tenini tenimde hissetmeye can atıyordum. Arkama bakmadan geçici birlikteliklerin keyfini çıkarırdım. İlişkiler yüksek bahisliydi. Riskliydi. Seks basitti. Ânında tatmin yaşırdınız. Zach de erkekler arasında bir tanrıydı. Fildişi bir kulenin tepesinde oturan karamsar, kendini beğenmiş bir milyardere âşık olma riskim yoktu.

Spor çantamdan telefonumu çıkarıp en yakın arkadaşımın mesajlarına göz attım.

Ari: Doğum gününü birlikte kutlamayacağımıza inanamıyorum.

Farrow: Ben de. Şu anda tüm dünyada en sevdiğim kişi sensin.

Farrow: (Kene gibi yapışkan görünmek istemem)

Ari: Keanu Reeves'ten daha mı fazla?

Farrow: Evet.

Ari: Taylor Swift'ten de mi çok?

Farrow: Evet.

Ari: Peki Madonna'dan?

Farrow: Hey, zorlama. O popun kraliçesi.

Ari: Hımm.

Farrow: Şey, şimdi gidip mastürbasyon yaparken hayal ettiğim adamla kılıç dövüşü yapmam gerek. Sonra konuşuruz.

Ari: Bana kendimi ezik gibi hissettirmenin bir yolu da bu olsa gerek. Günümün en önemli olayı tırnaklarımı yaptırmaktı.

Ari: Not: En son ne zaman biriyle seviştin? Belki kılıcını onun *kılıcıyla* takas edebilirsin.

OTUZUNCU BÖLÜM

Farrow

Beni ekmişti.

Hayal kırıklığı paçalarımın akıyordu. Bu çok saçmaydı. Üzölmek için bir nedenim yoktu. Ne de olsa bu eğitim seansı için ücretimi her hâlükârda alacaktım. Şimdi istediğim gibi kullanabileceğim doksan dakikalık boş vaktim vardı. Dersin başlama saati geçeli on dakika olmuştu ama ben hâlâ eskrim kıyafetlerimin içinde, elimde kaskım, pistin kenarında durmuş spor salonunu inceliyordum.

Beklemeye devam etmeli miydim?

Salaksan edersin.

Hımm... Bugünlerde bu tartışmalı bir konuydu. Oflayarak piste çöküp dirseklerimi dizlerime dayadım. Bir on dakika daha geçti. Sonra on beş. Yirmi dakika sonra pes ettim. Gelmeyecekti.

Umurumda değil.

Ayağa kalkıp kınımı omzuma attım ve spor salondan çıktım. Etrafımdaki eskrimciler var güçleriyle dövüşüyorlardı. Klimaların uğultusu ve kılıç şangırtıları kulaklarımı tırmalıyordu. Kıskançlık göğsümü yakarken içimde karanlık bir his peyda oldu. *Öfke*. Bana mesaj atabilirdi. Bana mesaj *atmalıydı*. Evde olabilirdim. Yatakta. İki yıldır ilk kez tam dört saat uyurdum belki. Düşündükçe daha çok sinirlendim. Bu ne cüret? En son anne karnındayken deliksiz uyumuştum.

Ayaklarımı fayanslara vura vura soyunma odasına girdim. Eskrim kıyafetimi çıkarıp düz bir tişörtle kot pantolon giydik-

ten sonra çıkışa yöneldim. Kapalı basketbol sahalarının, pilates stüdyolarının, pickleball alanlarının ve golf simülatörlerinin yanından geçtim. Bana Zach'i hatırlatan zengin piçleri arkamda bırakırken içimdeki öfke daha da arttı. Kanım öfkeden fokurduyordu, damarlarımın içine bir yumurta kırsam pişmesi iki saniye sürmezdi.

Kulübün spa bölümüne yaklaştığımda, Zachary Sun'ın kara listeme girme nedenlerine açıklığı da eklemiştin.

Halüsinasyon görmeye başlamış olabilirdim çünkü Andras'ı içeri girerken gördüğüme yemin edebilirdim. *Tuhaf.* Adam gözüne botoks iğnesi batsa onun ne olduğunu ayırt edemezdi. Kaşlarımı çatarak peşine düştüm, kapı kapanmadan içeri dalıp elimi omzuna koydum. "Hey, konuşmamız hakkında..." Adam döndü. Andras olmadığını işte o anda anladım. "Özür dilerim." Elim geri çektim. "Birine benzettim de."

"Hey, Fae." Resepsiyon görevlisi Stacey masasının arkasından bana sırtıttı. "Nasılsın?"

"Harikayım." Ben de gülümsedim. Bugünlerde yalanların tadı hiçbir şeyde yoktu. "Sen?"

Neredeyse hiç tanımadığım biriyle sohbet edemeyecek kadar yorgun olduğum için dönmeden kapıya doğru süzıldüm. İkimiz de kulüpte çalışıyorduk ama lafladığımız zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Fena değil. Erkek arkadaşım beni gelecek ay İspanya'ya götürecektir. Sanırım evlenme teklifi etmeye hazırlanıyor." Bir tutam saçını parmağına doladı ve alçıpanın üstünde Pinterest düğün panosu varmış gibi gözlerini tavanda gezdirdi. "Ah, sormayı unuttum... Hasta falan mısınız? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Pislik patronum hakkındaki düşüncelerimden dolayı sağduyuya ihtiyacım olabilir.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, neden sordun?"

“Sebebi yok.” Stacey kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Az önce öğrencini saunaya girerken gördüm de dersini iptal ettin sandım.”

“Öğrencini gördüm derken?” Şakağımı kaşıdım. “Burada mıydı?”

“Hâlâ burada.” Stacey başıyla spanın arka tarafını işaret etti. “Saunada. Şimdiye kadar buharlaşmadıysa tabii.” Kıkırdadı. “Kırk dakikadır orada.”

Göt herif.

Mekâna kadar gelmiş ama içeri girmemiş miydi? Neden? Aptallığıma lanet ederek yanağımın içini ısırdım. Hayattaki bir numaralı kuralı unutmuştum: Kimseden bir şey bekleme. Bu sadece hayal kırıklığına yol açar.

“Affedersin.” Sahte gülümsememi takınıp saunaya yöneldim. “Sanırım içeride bir şey unuttum.”

Stacey şaşkın şaşkın baktı. “İyi de sen içeriye hiç girmedin ki...”

Yanından hızla geçerken sesi de uzaklaştı. Öfkeden damarlarım zonkluyordu. Öfkeme karışan başka bir şey daha vardı. Heyecan... Onu sadece havluyla görme ihtimalinin verdiği heyecan.

Düzelteyorum, onu sadece havluyla *sakatlama* ihtimalinin.

Zach bomboş saunada başını gölgeli duvara dayamış, tek başına oturuyordu. Karşısındaki röntgenciden habersizdi. Parmak uçlarımda yükselip küçük kare pencereden içeri baktım. Kaygısız ifadesini görünce nabzım hızlandı.

Üzerinde beyaz havludan başka bir şey yoktu; boynunu sağa sola çevirerek kaslarını gevşetiyordu. Kömür karası saç-

KARANLIK TUTKUM

larından yüzüne ter damlıyordu. Pazuları, şişmiş ve parlayan karın kaslarıyla bronz bir tanrıya benziyordu. Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi, aslında hep orada olduğunu ancak o zaman fark ettim. Kütüphanesinde kendimi tatmin ettiğimden beri hiç geçmemişti.

Sırt çantam yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Kapıyı iterek açtım ve üstümde kıyafetlerle içeri girdim.

Zach'in gözleri sımsıkı kapalıydı ama yine de gelenin ben olduğumu anlayarak, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Zenginliğin kokusunu takip ettim."

"Alınmam gereken kısım bu mu?"

"Beni neden ektiğini anlatacağın kısım bu."

Buhar yavaşça içime sızarak damarlarımda kaynayan öfkeye karıştı. Nemden saçlarım enseme, kıyafetlerim de vücuduma yapıştı. Gözlerini açsa ilk önce beyaz kumaşın arasından onu selamlayan meme uçlarımı görecekti.

Açmadı.

Zach ensesindeki rulo havluyu düzeltti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yüzünü görmek istemedim."

"Ciddi misin sen?"

"Şakacı biri olmadığım konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

Başımı iki yana sallayarak bir adım öne çıktım. "Beni böyle ekemezsin."

"Ekebilirim." Birden gözlerini açtı ve o kayıtsız ifadesi iki saniye içinde ciddileşti. "Ki ektim de."

"Haber verseydin uyurdum."

"Yine uyuyamazdın. Andras'la antrenmanın vardı."

"Programımı ona göre ayarlardım."

"Yine olmazdı. Yapacak işlerin var, Külkedisi."

"Ama ben..."

Sözümü kesti. "Dişi ahtapotun doğum yaptıktan sonra yemek yemediğini ve kendini temizlemediğini biliyor muydun?"

Yumurtalarıyla ilgilendikten kısa bir süre sonra ölür. Erkekler de çiftleşmeden birkaç hafta sonra yaşlanır ve ölür.”

Ne? “Bu çok üzücü.” *Ve tuhaf.* “Çok da eğlenceli olmayan bu bilgi için teşekkürler. Neyse, konumuza dönelim...”

“Dişi ahtapot dört yüz bin kadar yumurta bırakabilir. Ve hayatını gece gündüz onları koruyarak geçirir, yumurtadan çıktıklarında da ölene kadar yumurtalarını vücuduyla korur.”

“National Geographic’te kariyer yapmaya mı çalışıyorsun?” Ağzıma tuzlu ter aktı. Nemli hava tüm vücudumu baştan aşağı ter içinde bırakmıştı. Bu artık bana o beklediğim göz alıcı karşılaşma gibi gelmiyordu. “Tüm bunların konumuzla ne ilgisi var?”

“Son derece sadık görünüyorsun.” Zach bir omzunu yukarı kaldırdı. “Bir zamanlar böyle bir adam tanımıştım.”

Bana yağ çekmesini istemiyordum. Özellikle de beni mastürbasyon yaparken gördükten sonraki ilk konuşmamızda.

Başımı iki yana salladım. “Sana çok kızgınım.”

“Kızma.”

“Neden?”

Burun delikleri genişledi. “Kızma işte.”

“Bu bir cevap değil, Zach.”

“Çünkü...” Bankın kenarına vurdu, ateş püskürüyordu. “Gelmemenin tek nedeni beni baştan çıkarıyor olman.” Aldığı derin nefesle göğüs kasları titredi. Müthiş yakışıklıydı. Tepeden tırnağa yalanıp yutulmak için yaratılmıştı. Üstelik de yalnızdık. İtirafı hoşuma gitmişti.

Kıyafetlerimin içinde sucuk gibi terlerken kendimi olsa olsa kirli bir peçete kadar arzulanır hissetsem de, “Beni çekici mi buluyorsun?” diye sordum.

Zach beline sardığı havlunun ipliklerini çekiştirdi. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Bunu gösterme yöntemin çok tuhaf.”

Dudakları büzüldü. “Ben biraz... sertim.”

KARANLIK TUTKUM

“Hımm.” Parmağımla hafifçe alt dudağıma vurdum. “Normalde öyle olması gerekiyor zaten, tatlım. Viagra’ya ihtiyacın olmadığı sürece.”

“*Ondan* bahsetmiyorum.” Gözleri havluya kaydı. O havlunun altında büyüyen kalın, uzun aletin ucu bembeyaz kumaşa baskı yapıyordu. “Her şeyin zor olmasından bahsediyorum. Dokunmaktan. Kendimi bırakmaktan. Değişmekten. Denemek ve başarmak birbirinden farklı kavramlar. Ya başaramazsam...” Çenesini ovuşturarak küfretti. “Başaramazsam bu son darbe olur. İnsanca zevkleri asla deneyimleyeceğimi büsbütün kabul etmek zorunda kalırım.”

“Zach...” Sesim çatallaştı.

“Bir ölümsüzün hayatını yaşıyorum. Benim için hiçbir şeyin anlamı yok, Farrow. Yaşamak anlamsız. Ölmek anlamsız. Yemek anlamsız. İçmek anlamsız. Gülmek anlamsız. Böyle bir şeyi daha önce deneyimlemediğim için farklı duygular da hissedemiyorum. Gördüğüm insanlar arasında dokunmak istediğim tek kişi sensin. Yani eğer bu işe yaramazsa...”

“İşe *yarayacak*,” diyerek sözünü kestim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an yerinden fırlayabilirdi. Ona yardım etmek istiyordum. Aynı odada bulunduğumuz her an bacaklarımın arasındaki karıncalanma dayanılmaz hâle geldiği için değildi, beni koruyan adamın *yaşamasını* istediğim içindi. Normalliği tecrübe etmesini istediğim için. Zevki. *Orgazmı*. Omuzlarımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. “İşe yaraması için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Zach dudaklarını ıslattı, göz bebeklerinde bariz bir mahcubiyet vardı. Ama aynı zamanda başka bir şeyle de doluydu. *Merak mı?* Birden küçük, kavurucu odanın duvarları sanki üstümüze üstümüze geliyormuş gibi hissettim Harekete geçmeye karar verdim. Yumuşak bir hareketle tişörtümü tutup çıkardım ve ahşap zemine attım.

Zach tepki vermedi ama boğazından çıkan ses dikkat kesildiğini gösteriyordu. Kalbim göğüs kafesimde hızla çarpıyordu. Bir damla ter memelerimin arasından sütyenimin altına aktı, göbek deliğime doğru ilerleyerek içinde kayboldu. Zach inişini aç gözlerle izledi. Ona doğru bir adım attım ve tokamı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım.

Zach başını kaldırıp hayranlıkla beni izledi.

“Bana kendinle ilgili bir şey söyle.” Onun için soyunmaya başlayarak kotumun ilk düğmesini açtım. “Dikkatini dağıt, bırak bedenini buna tepki versin.”

“Ben...” diye başladı, sonra sustu.

Kotumun bir düğmesini daha açtım. Sonra bir tane daha. “Sen ne?”

Bu boğuk ses bana mı aitti? Sesimi tanıyamadım. Kotumu indirip yan tarafa doğru tekmeledim. Tişörtümün yanını boyladı. Islaklığından dolayı beyaz pamuklu külotumun şeffaf görüldüğünden emindim. Zach’ın savunmasızlığı nedense çıkık elmacık kemikleri ve keskin çenesiyle bütünlük sağlayan özel dikim bir takım elbise gibi duruyordu. “Ben bakirim,” diye itiraf etti. Gözlerini gözlerime dikerek bakışlarımda alay aradı. Şaşkınlık ya da acıma aradı.

Ama hiçbirini göremedi. Çünkü aslında... Onun için hissettiğim tek şey acıydı. Acı ve beni sarsan bir sahiplenme duygusu. Bunu hissetmeye hakkım yoktu. Kendime ona bağlanmayacağıma söz vermiştim. Ama elimde değildi. Şu anda Zach bir oğlan çocuğuna benziyordu; gezegenin en zengin, en çekici adamlardan biri değildi.

Bekâretini bozacağım.

Hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahip olacağım: Zachary Sun’a.

Bir elimle sütyenimin kopçasını açarak ona doğru ilerledim. “Bu utanılacak bir şey değil.”

Acı acı güldü. “Otuz üç yaşında bir bakirim ben.”

“Dokunmayı ve hissetmeyi zorlaştıran travmatik bir geçmiş olan birisin,” diye itiraz ettim. Tahminde bulunuyordum ama aynı zamanda da emindim. Röportajlarında bundan hiç bahsetmemişti ama babasının korkunç ölümünü ve itfaiyecilerin Zach’i ne hâlde bulduklarını anlatan makalelere rastlamıştım. Onun yerinde ben olsaydım kendime gelemezdim. Sonsuza kadar değişmiş olurdum. Sonsuza dek mahvolmuş olurdum.

Sütyenim kollarımdan kaydı. Memelerim şiş, dolgun ve dokunulmaya hazırdı. Gözleri, iki elmas gibi dikilmiş meme uçlarıma odaklandı. Ona yaklaşmamı afallamış bir hâlde izliyordu.

“Eileen’le olan şey...” Boğazını temizledi. “Gerçek değil. Bir anlaşma.”

“Biliyorum.”

Ayrıca hiç hakkım olmamasına rağmen bundan nefret ediyorum.

Yanına gittim ve üstümde sadece külotumla, bacaklarımı ayırıp ata biner gibi önünde durdum. Dizlerimi iki yandan banka dayadım ve ona dokunmadan kucağında oturuyormuşum gibi kaldım. Dengemi korumak için bir elimi duvara dayadım.

Zach başını yukarı kaldırmış, şehvet dolu gözlerle beni süzüyordu. “Nereden biliyorsun?”

“Ona nasıl baktığını gördüm çünkü.”

“Peki ona nasıl bakıyordum?”

“İmzalaman gereken altı yüz sayfalık bir şirket birleşmesi yönetmeliği gibi.”

Kıs kıs güldü. Boynunu ve göğsünü bana bir santim daha yaklaştırdı. Tepki olarak ıslandım. Kendimi yoksunluk çeken bir keş gibi hissediyordum.

“Yönetmelikler genelde imzalanmaz.”

Gözlerimi devirdim. “Ne demek istediğimi anladın.”

“Anladım. Esprilerini seviyorum. Bir mizah anlayışım olsaydı seninkine benzerdi.”

Bu şimdiye kadar aldığım en tuhaf, en iç açıcı iltifattı.

“Her neyse...” Kaşlarımı çattım. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. “Ondan hoşlanmıyorsan onunla evlenmemelisin.”

“Birinden hoşlanmanın o kişiyle evlenmekle hiçbir ilgisi yok,” diye itiraz ederken gözleri memelerime kaydı. Yanlarında tuttuğu elleri titriyordu. Memelerime dokunmak istediğini biliyordum. Ama dokunmayacağını da biliyordum. Hazır değildi. En azından henüz. Dudaklarını yaladı. “Aslında ondan ne kadar az hoşlanırsam evliliğimiz de bir o kadar iyi olur. Duygulara kapılmak korkunç bir zayıflıktır. Romeo’ya olanlara bak.”

Başımı iki yana salladım. “Ah, Zach.”

“Ne?”

“Duygularına kapılmak Romeo’ya harika bir şey yaptı... Onu mutlu etti.”

Yüzüne, saçlarına, kaslı kollarına dokunmak istiyordum ama kendimi tuttum. Aynı sıcak ve nemli havayı soluyarak birbirimize baktık. Yakınlığa alışmaya çalışıyorduk. Saunaya her an birinin girebileceğini biliyordum. Bu kulüpten ve eskrim takımından tamamen kovulabilirdim. Ama yine de umurumda değildi.

“Farrow,” dedi hırıltılı bir sesle. Gözleri bacaklarımın arasındaki üçgene kaydı. Islak külotuma.

“Efendim?”

“Yine benim için ıslandığını görmek istiyorum.”

“O zaman külotumu çıkar.”

Burun delikleri genişledi, külotuma sanki ona hakaret etmiş gibi kaşlarını çatarak baktı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Bunu yaparsam sana dokunabilirim,” dedi biraz sonra.

“Çok isterim, Zach.”

Çamaşırtıma uzandığında bunun benim için bir fırsat olduğunu anladım. Sırtımı geriye yatırıp ondan biraz uzaklaştım. “Tek bir şartla.”

Başını kaldırdı, tetikteydi, saçlarından sular damlıyordu ve yüzü mükemmeldi. “Evet?”

“Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceksin. Bana bir özel dedektif ve bir avukat ordusu tutacaksın.”

“Tamamdır.”

Bunu hatırlatmanın zamanlamasından pişmanlık duysam da anlaştık anlamında başımı salladım. Sanki alışveriş yapmışız gibi olmuştu ama öyle değildi. Avukatlar olsa da olmasa da onu istiyordum. Bir de kendime çirkin gerçeği hatırlatmak için aramıza bir engel koymak istiyordum. *Zachary Sun asla benim olmayacaktı.* Hangisinin daha trajik olduğunu bilmiyordum. Onu istemem mi? Yoksa bunun asla olmayacağını biliyor olmam mı?

Zach dudaklarını yaladı ve sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi eklemelerini çıtlattı. Onu doyasıya öpmek isteğiyle –yararlarından, korkularından, çekingenliğinden– bu işi bu kadar ciddiye almasına gülme isteği arasında gidip geliyordum.

Zach parmak uçlarını külotumun lastiğinde gezdirdi, tenime dokunmamaya çok dikkat ediyordu. “Dün seni kendi kendine dokunurken görünce neredeyse ofiste boşalacaktım.”

“Niye boşalmadın peki?” Parmaklarını külotumda hissetmenin hazzıyla belimi hafifçe oynattım. Yasak ve gizli bir şey yapıyor gibiydik. Sadece ikimizin arasında edepsiz bir sır.

Çenesi gerildi, titreyen eli külotumdan aşağı kaydı. “Senden etkilendiğimi itiraf etmek istemedim.” Acemi birine göre ön sevişme sanatında ustalaşmıştı, avucunu iç çamaşırımın üzerinden bacaklarımın arasında doğru bastırdı. Yine de parmak uçları tenime değmiyordu. “Of, sıırılsıklam olmuşsun.” Başını geriye atıp ıslık çalar gibi bir ses çıkardı. “Seni yere yatırıp tahtaya çivilemek istiyorum.”

Oha! Pekâlâ. Birinin ön sevişme konuşmalarını yavaşça ve dikkatlice yere bırakması gerekiyordu. Ama şimdi onun cesaretini kırmanın sırası değildi. Büyük ilerleme kaydetmişti. Daha önce bir kadın elini sıktı diye kendi elini *yakan* adamdı bu.

“Beni becermene öyle çok ihtiyacım var ki.” İtiraf ağzımdan kaçırıldı. Ciddi olduğumu fark ettim. Zachary Sun’ın

içimi doldurmasından daha çok istediğim bir şey yoktu. Beni külotumun üstünden okşamasiyla bile neredeyse boşalacaktım. Baskı, yok sayılamayacak kadar güzel ve yoğundu.

Zach hırıltılı bir nefesle parmaklarını büktü ve biraz da acıtarak çamaşırımın üstünden kıcıma doğru bastırdı. Diğer başparmağıyla da klitorisime bastırıyordu. Bir zevk dalgası dizlerimi titreterek vücudumu sarstı. Tenine temas etmemek için kendimi çok zor tuttuğumdan bacak kaslarım yanıyordu.

“Böyle iyi mi?” Nefes nefeseydi.

Eline baktım ve aramızda kaya gibi sert bir şey olduğunu fark ettim. Dimdik kalkmış iri aletin başı havlunun aralığından görünüyordu. Ucu uyarılma sıvısıyla parlıyordu. Eğilip onu ağızma almak istedim.

“Harika.” Meme uçlarım o kadar hassastı ki kendime engel olamayıp memelerimden birine yapıştım ve hassas ucunu çekiştirerek masaj yapmaya başladım. “Devam et.”

Zach başparmağını klitorisime daha sert bastırduğunda neredeyse oracıkta tutuşacaktım. Göbeğimden kasıklarına doğru sıcaklık akıyordu.

Çığlık attım. “Okşa lütfen. Ama nazikçe... Daireler çizerek.”

Geçen gün tatmin olmak için kendi kendime yaptığımın aynısını onun bana yapmasını istiyordum.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek kendinden emin hareketlerle klitorisime masaj yapmaya başladı. Tüylerim diken diken oldu, inanılmaz zevk alıyordum. Parmağını içime almaya başladım, gözlerimi kapayıp mememi tokatlarken içime aldığım şeyin parmak değil penisinin ucu olduğunu hayal ettim. Kendimi kaybederek resmen kontrolden çıktım.

“Tenine dokunmak istiyorum.” Tutkudan sesi boğuk çıkıyordu.

Bacaklarının arasına bakmak için gözlerimi açtım. Aleti o kadar şişmişti ki morarmış gibi görünüyordu. Acı veriyor olmalıydı.

“Dokun.”

“Ben... Ben yapamam.” Sesi yalvarır gibiydi.

“Dikkatini dağıt. Başka bir şey söyle bana.”

Eileen’le ilgili olmamasını tercih ederim.

Sadece göstermelik olduklarını biliyordum. Onlarıntaki mantık evliliği olacaktı. Ama yine de onu başka bir kadınla düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Bacaklarımın arasındaki baskı yoğunlaştı. Başım dönüyor, düşüncelerim bir kasırğa gibi tek bir yöne doğru savruluyordu. Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmın eşiğindeydim ve o henüz tenime dokunmamıştı bile.

“Başıma gelen o olaydan beri... Normal bir sivil araca hiç binmedim.” Yutkunurken boğazı düğümlendi, parmak uçları bacaklarımın birleştiği yere, çıplak tenime doğru kayıyordu. “Sadece ordu sınıfı, askeri korumalı araçlar kullanıyorum.”

Ne oldu sana böyle? Bunu sana kim yaptı? Çıglık atmak istiyordum ama konuşmayı sürdürmem gerektiğini biliyordum. Dikkatini dağıtmak için.

“Bunu değiştirmek ister misin?”

Tek bir parmak ucu tenime dokundu. O noktada bir ateş yandı ve tüm vücudum uğuldayarak titremeye başladı. Diğer elini hâlâ külotumun üstünden bacaklarımın arasına bastırıyor, başparmağı klitorisimi okşuyordu.

“Bilmiyorum. Evet. Hayır. Belki.” Serçe parmağı artık tamamen tenimdeydi. “Normal olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyorum. Ben...” Duraksadı, gözlerinde büyük bir tutkuyla bana baktı. “İnsan olmak istiyorum.”

İnsansın.

Ona hepimiz gibi etten kemikten olduğunu hatırlatması için bunu göğsüne, tam kalbinin üzerine dövme yaptırmak istedim.

Aferin sana, Fae. Duygusal mesafeyi korumak isteyene bak.

Zachary Sun'ın o karanlık, ruhsuz kalbinde insan gibi hissetmesi umurumda mıydı? Tehlikeli sulara yüzüyor, üzerime doğru gelen tsunamiyi görmezden geliyordum.

Serseri düşünceleri bir kenara bırakıp sertçe bastırıldığı parmağına odaklandım. "Nasıl bir his?"

Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Tenimi kastediyordum.

"Nasıl desem... Kötü değil. Yabancı. Yeni bir kumaşa ilk kez dokunmak gibi."

"Ön sevişme konuşman bayağı sağlam."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Dudakları çok güzeldi. Elle çizilmiş gibi biçimli ve pespembeydi. Bir gün onları öpebilecek miydim? Dudaklarına yapışmak nasıl bir his olurdu? Bunu istiyordum ama öpüşmeyi asla kabul etmemiştik. Sadece seks yapacaktık.

Zach ikimizin arasına, parmağının bana dokunduğu yere bakıyordu. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"Kendimi... Boş hissediyorum," diye itiraf ettim.

Klitorisimin üzerindeki başparmağı hareketsiz kaldığında yere düşüp alev alacağımı sandım. Bacaklarımın arasındaki zonklamaya karşı koymaya çalışarak duvarları tırmaladım. Terimiz birbirimizin üzerine damlıyor, öpüşüyormuşuz gibi nefes alıyorduk.

Sonra Zach yapabileceği en muhteşem, en seksi, en çıldırtıcı şeyi yaptı.

Aletini havludan kurtararak dibinden tuttu ve kaldırıp külotumun üstünden bana bastırdı. Gözleri hazla kapandı. Benimkiler de kapandı, aletin sadece ucuyla uyguladığı baskı tüm bedenimi kasıyordu. Kendimi öylece bıraktım, boşalmanın eşiğindeydim, doldurulmaya ihtiyacım vardı.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin." Kelimeleri ağzımdan güçlkle çıkarabildim.

"Farrow," diye tıslarken başını duvara yaslayarak çenesini yukarı kaldırdı. Eli yavaş ve ölçülü hareketlerle aletin ucunu

bacaklarımın arasında bir aşağı bir yukarı oynatıyordu. “Dünyanın sonu gelse bile seni boşaltmadan bırakmam.”

Sözleri beni mahvetti. Azgın bir inlemeyle, vücudumu hızlı soluklarımızın ritmine göre hareket ettirerek çamaşırımın üstünden aletin başını içime almaya başladım. Sert ayak sesleri ve kahkahalar saunaya doğru geliyordu ama umursamayacak kadar kendimizden geçmiştik.

Zach’in eli şimdi popomu kavramıştı, yarısı tenimi avuçluyordu. Serçe parmağını külotumun içine sokup daracık deliğimi okşadı. Başını duvara yaslayıp sağa sola çevirdi, gözleri kapalıydı. “Boşalacağım.”

Daha fazlasını istiyordum ama bunu kaldıramayacağını biliyordum. Kapasitesinin sınırına ulaşmıştık. Arkamdaki kapı hızla açıldı. Biri buharın arasından geçerek saunaya girdi. Kalbim sıkıştı. Bir misafirimiz vardı. *Çalıştığım yerde*. Gelenin kim olduğunu görmek için başımı çevirip baktım.

Zach çenemi tutup yüzümü kendine döndürdü. “Gözlerini benden ayırma, Küçük Ahtapot. O adam önemli değil.”

Adam. Orada bir adam vardı. *Tanrım*.

Buna rağmen hiçbir şey bozulmadı, orgazm çok yakındı. İkimiz de sıırılsıklamdık, azgın ve iştahlı, külotumun üstünden yavaşça düzüşüyorduk. Zach aletin ucuyla kıcıımı, vajinamın dudaklarını, klitorisimi, *her yerimi* okşuyordu.

Gözlerimi Zach’e diktim. “Gitti mi?”

Zach başını iki yana salladı. Yüzü çok sakindi, beni inceleyordu. “Hayır. Karşı bankta oturuyor. Bizi izliyor.”

Ağzım açık kaldı. Üstünden kalkmaya yeltendim ama Zach’in eli kalçamdan belime doğru kayarak parmaklarıyla sertçe belimi kavradı. Beni aletin üzerine doğru birkaç santim daha bastırdı, külotum öyle gerildi ki, kumaşın iyice incilmesiyle içimde zonkladığını hissedebiliyordum. Dokunuyor ama dokunmuyordu.

Zevkten patlamak istiyordum.

Neyin var senin, Fae?

Neyim yoktu ki? Tenimde utanç, mahcubiyet ve ihtiras geziniyordu. Biri izlerken beni külotumun üzerinden çatır çatır becermesine izin verdiğime inanamıyordum. En azından bunu artık para için ya da ona yardım etmek amacıyla yapmadığımı biliyordum. Zachary Sun'la her hâlükârda yatardım.

“Zach,” dedim boğuk bir sesle. Ellerimi omuzlarına koyabilmeyi, ona sarılabilmeyi, onu öpebilmeyi, onu daha fazla hissedebilmeyi istiyordum. “Zamanı geldiğinde bunun hepsini içime alamayacağım.”

“Alacaksın. Uslu bir kız gibi köküne kadar içine alacaksın.”

Davetsiz misafir arkamda kıpırdandı. Zach gergin görünüyordu, kendini zor zapt ediyordu; bir eli külotumun izin verdiği ölçüde penisini içime sokup çıkarırken diğer eli de beni belimden tutuyordu.

Sahiplenici bir tavırla beni daha sıkı sardı. “Şu anda masturbasyon yapıyor.”

Adamı tanımıyordum.

Neye benzediğini bile bilmiyordum.

Ama birinin bizi izleyerek kendini okşadığını düşünmek beni inkâr edilemez biçimde tahrik ediyordu.

“Aletimin üzerine boşalırken seni izlemek istiyorum, Farrow,” diye hırladı Zach yüzüme doğru, artık çok yaklaşmıştı.

Kalp atışlarım hızlandı. Penisinin başını içimde sıkıştırarak başımı geriye attım ve boşaldım. Sarsıldım. Vajinamdan yayılan ıslaklıkla sıvılaşım oldum. Başım arkaya düştü, göz kapaklarım açıldı. Karşımdaki bankta oturan adamı gördüm.

Genç sayılırdı. Tanıdık değildi ve son derece seksiydi. Havlusunu tamamen açmıştı, avucunun içindeki uzun aleti kapkalındı. Sertçe pompalıyor, hızını artırıyor, bitiş çizgisine yaklaşıyordu.

Vücudum yay gibi gerildi. Boşalıyordum, boşalıyordum ve boşalıyordum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, kaslarım titriyor, ağzım kuruyor, gözümün önünde yıldızlar dans ediyordu.

“*Farrow*,” diye tısladı Zach.

Arkamdaki yabancıya bakmaktan kendimi alamıyordum. Göz teması kurduk. Sanki o da beni beceriyormuş gibi hissediyordum.

Zach çenemi tutup –çıplak tenimin büyük kısmına dokunarak– yüzümü kendine çevirdi. “Bana bak, yoksa o piçi tam kalbinden bıçaklarım.”

“Bana bakan herkesi öldüremezsın.”

“Hem de öyle bir yaparım ki. Sakın beni sına.”

Ona tüm kalbimle inandım. Daha azı için bir adamı kesmişti. Hem de sırf popomu avuçlamaya *yeltendi* diye. Bu adamsa ben Zach’in kollarındayken beni becerme fantezisi kuruyordu.

Zach’in gözlerinin içine bakarken orgazmın verdiği zevk dalgaları tenime çarpıyordu.

“Sana ne ki?” diye takıldım ona gülümseyerek. Hâlâ şişkin aletinin üzerindeydim, sıvılarımız birbirine karışıyordu. “İstedğim kişiyle istediğimi yaparım. Senin bugün yarın bir nişanlın olacak. Biz birbirimiz için özel değiliz. Bir ilişkimiz bile yok.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Gerçek bir evlilik olmayacak.”

“Yüzük gerçek olacak, resmî işlemler de,” diye hatırlattım. “Evli bir adamla yatmam.”

“Bu aldatma olmaz. İkimiz de istediğimiz gibi sevgili edinmekte özgürüz.” Boşalmamak için kendini tutmaya çalışırken karın kasları kasıldı. “Hem ben yüzüğü takmadan çok önce iyileşmiş olacağım, bu yüzden endişelenme. İkiniz de final maçı değilsiniz. Ne o ne de sen.”

Sözleri canımı yaktı ama hakaretini sindirmeye fırsat bulmadan sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak aletini sıktı. Sırılsıklam olmuş iç çamaşırdan çıkarıp karnımın her yerine kalın şeritler hâlinde sıcak sperm fışkırtarak boşaldı. Üstüme peş peşe fışkırtmasını büyülenmiş gibi izledik.

Birkaç saniye sonra gözlerimiz buluştu.

“Bana dokundun,” dedim çatallı bir sesle.

Gözleri öfkeli bakıyordu, ağzı ters bir şey söyleyecekmiş gibi kıvrılmıştı. Bir an bana saldıracak sandım. Çıkıp gideceğini ve varlığını silmek için kendini üçüncü derece yanıklara maruz bırakacağını. Beklenti ve korkuyla titredim.

Ama Zach belimden tutup –parmakları titriyordu, tenime dokunuyordu– beni de kendiyile birlikte ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden yere attığım –artık tamamen ıslanmış– eski püskü kıyafetleri topladı ve yumak hâline getirip bana dokunmadan kucağıma fırlattı. Donup kaldım, sırtım hâlâ davetsiz misafirimize dönüktü.

“Sütyenini ve pantolonunu giy, Ahta.”

Nedenini bilmesem de bana söyleneni yaptım. İtaatkâr olmak doğama aykırıydı. Belki de o adamın kaşlarının arasına bir bıçak saplamasından gerçekten korkuyordum. Kot pantolonumu zorlukla bacaklarımdan yukarı çektim, sonra sütyenimi taktım.

Ben tişörtümü kafamdan geçirmeye fırsat bulamadan Zach saçlarımı kavrayıp bileğine dolayarak beni döndürdü. Eğreti tasmamı çekiştirerek birlikte davetsiz misafirimize doğru yürüdük. Yapış yapış spermleri karnımdan kot pantolonumun içine akıyordu. Spermin bacaklarımdan arasına aktığı düşüncesiyle klitorisim tekrar karıncalandı.

Yabancıdan birkaç adım ötede durduk. Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. Bitkin görünüyordu, yüzü kızarmış, ter içinde kalmıştı; penisini havlusuyla örtmüştü. Dudaklarını aralayarak Zach’e baktı, kendisine hesap sormasını beklemiyordu.

“Bunu görüyor musun?” Zach karnımdaki menisini işaret etti. “Gözünü oymadan bana cevap ver.”

“Şakası yok, oyar,” dedim adama nefes nefese. Korkudan ve... *evet*, heyecandan da titriyordum.

“E-Evet,” diye cevap verdi yabancı sonunda. “Gö-Görüyorum.”

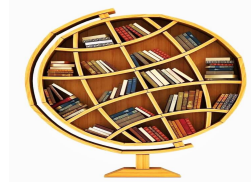
“Bu *benim* benim. Onun üstünde.” Saçlarıma daha sıkı yapıştı, tatlı tatlı çekiştirdi. “O benim. Anlaşıldı mı?”

“Onun değilim.” Sırtım dikleştirerek dimdik durdum. Adamın gözlerinin içine baktım. “Seninle birlikte olmak istersem... başka biriyle beraber olmak istersem... olurum.”

Zach’in sorunlarının üstesinden gelmesine yardım etmem bir şeydi, kendi sorunlarımı çözmek için *ondan* yardım istemem başka bir şeydi. Onun oyuncacı olmak istemiyordum. Oyuncak gibi kullandığı biri olmak istemiyordum.

“Tamam, sakın ol lütfen.” Adam ellerini kaldırdı, kaşlarını çatmıştı, gözleri Zach’le ikimizin arasında gidip geliyordu. “İşe gitmeden önce saunaya girmek istedim. Ben... Ben... İçeriye girdiğimde durmadınız, ben de izlememin sorun olmayacağını düşündüm. Bir dahaki sefere izin isterim.”

“Bir daha benim olana bakacak olursan,” Zach öne doğru eğilip adamın kulağına fısıldadı, “Kaybedeceğin tek şey şeref olmaz.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ollie vB: Zach'i öldüreceğim.

Ollie vB: @ZachSun, senin yüzünden kulüpten atıldım.

Romeo Costa: Başkanın karısıyla yattığın için atıldığını sanıyordum.

Ollie vB: İlişkimiz ortaya çıktıktan sonra boşandılar ve biri Hawaii'ye diğeri New York'a taşındı. Kulübe tekrar kabul edildim. Ta ki buradaki Adi Teşhirci pipisini yabancılarla göstermeye karar verene kadar.

Romeo Costa: Detaylı anlatman gerekecek.

Romeo Costa: [Michael Jackson Gülümseyerek Patlamış Mısır Yiyor GIF]

Ollie vB: Anlaşılan bizim oğlan saunada birini becermeye karar vermiş. McGrew'un oğlu da içeri girip her şeyi izlemiş. Üçümüzden biri olduğunu söylemiş. Doğal olarak beni suçladılar.

Zach Sun: Romeo olmadığını nereden biliyorsun?

Ollie vB: Becerdiği kadın karnı burnunda hamile değilmiş ve kucağında bir kova KFC yokmuş.

Zach Sun: Belki Romeo tek kullanımlık bir metres denemeye karar vermiştir.

KARANLIK TÛTKUM

Romeo Costa: @ZachSun, lütfen beni seni öldürmesine yardım etmek zorunda bırakma. Yeterince vicdan azabı çekiyorum zaten.

Zach Sun: Üyeliğini geri alacağım.

Ollie vB: Alsan iyi olur. Kadın tenis takımı 20 yeni üye kabul etmek üzere. Bu yılki projem o olacaktı.

Romeo Costa: Yüce İsa.

Ollie vB: İsa benim günahlarım uğruna öldü. Öldüğüne değsin bari, değil mi?

Romeo Costa: Yaşlılar tombala gecesine ne oldu?

Zach Sun: Sakın...

Ollie vB: Gloria'yla güzel bir hafta sonu geçirdik. Sonra o Florida'ya döndü. Kadın Kegel egzersizlerinin yaratıcısı olabilir. Kral Arthur gelse beni içinden çıkaramazdı.

Zach Sun sohbetten ayrıldı.

Ollie vB, Zach Sun'ı sohbeta ekledi.

Zach Sun: Bu grup sohbetinden kaçmak hapisneden kaçmaktan daha zor.

Ollie vB: Her neyse, talihsiz kadın kim?

Romeo Costa: Muhtemelen üç kez Nobel Ödülü almış bir STEM ineğidir.

Ollie vB: Bilemedin. Ben yeni hizmetçi diyorum.

Romeo Costa: Go'da onu yenen kız mı?

Zach Sun: Son kez söylüyorum, Go'da beni yenmedi. Hâlâ oynuyoruz.

Ollie vB: Hem de çok eğlenceli bir oyun. Ben neden davet edilmedim?

Zach Sun: Sen Go oynamazsın.

Ollie vB: SAUNA OYUNUNA DİYORUM.

Zach Sun: Frengisiz bir ilişki tercih ettiğim için olabilir mi mesela?

Romeo Costa: İlişkiniz olduğunu onaylıyor musun yani?
[Gülmekten Gözünden Yaş Gelen Emoji]

Ollie vB: Zach'in bakir olmadığına dair ilk kez somut bir kanıt elde ettim.

Romeo Costa: Kapa çeneni, Ol.

Ollie vB: Ben de şu doktor hatunla nişanlanmak üzere olduğunu sanıyordum.

Zach Sun: Nişanlanacağım. Yakında.

Romeo Costa: Ciddi misin sen?

Ollie vB: Aşk hayatı sıfır olan birinden Bella'ya dönüşerek Dr. Ulick'e Edward, Külkedisi'ne de Jacob muamelesi yapmaya başladı. Bravo, @ZachSun. Bravo.

Zach Sun: Dr. Ulick mi?

Romeo Costa: Eileen Ulick. [Yan Bakan Emoji]

Ollie vB: [Dil Emojisi]

Ollie vB: Bu arada üçlü ilişki kurguları en sevdiğim türdür.

Romeo Costa: Sen kitap okumazsın ki.

Ollie vB: Okumakla ne alakası var? Ben pornodan bahsediyorum.

Ollie vB: Google'a iki hemşire bir polis yaz. Sonra bana teşekkür edersin. Ama virüslerden korunmak için iPhone'undan bak.

KARANLIK TUTKUM

Romeo Costa: Milyonuncu kez söylüyorum, iPhonelar virüslere karşı korumalı değil.

Ollie vB: Hadi be. Anita Hanjaab'a iki milyon dolar ödemeleri ondan demek.

Zach Sun: İkiisiyle de aramda aşk yok.

Ollie vB: Bunu Kùlkedisi için koyduğun tüm kuralları çığnerken kendine de hatırlatırsın artık.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Zach

Farrow Ballantine'la yaşadığım ilişkiimsi şeyde frene basmam gerektiğine dair ilk işaret Natalie'den geldi.

Kış bahçesinde beni köşeye sıkıştırdı; önümde altı dizüstü bilgisayar açık hâlde oturmuş, 12 inçlik küçük ekranlarda birçok piyasayı takip etmeye çalışıyordum. “Ofisinize bir şey mi oldu?”

Evet. Farrow orada.

Aslında ondan kaçtığım falan yoktu. Tam tersine, sauna olayından bu yana geçen üç günde köşeden görüdüğümde benden kaçan *oydu*. Arada ofisime girip Go oyunumuzun başına geçiyor, bir taşı oraya buraya oynatıyordu ama onu da sadece ben içeride yokken yapıyordu. Ne yazık ki bu da beni malikânenin karşı kanadında kamp kurmaya mecbur etmişti.

Başımı ekranlardan kaldırmadım. “Burada olman için bir neden var mı?”

“Sadece endişeliyim.”

Sen mi, ben mi?

Ne zamandan beri yaşantımı benimle kan bağı olmayan başka birinin ihtiyaçlarına göre ayarlıyordum? Dahası, Farrow Ballantine ne zamandan beri düşüncelerini, eylemlerini ve duygularını dikkate aldığım biri hâline gelmişti?

Hışımınla kalktığım sandalye kış bahçesinin öteki ucuna fırlayarak Natalie'yi ürküttü. Yerden tavana pencerelerin önünde volta atmaya başladığımda çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. Patlayacak gibiydim.

Üç gün. Tamı tamına üç gün.

Farrow'un saunada beni bulmasından ve beni kendi akıl sağlığımı sorgulamaya zorlamasından bu yana üç gün geçmişti. Parmaklarımla boşalmasının ve hiç kıvranmadan ya da kusmadan kalçasını –*tenini*– okşamamın üzerinden üç gün geçmişti. Islak vajinasının dar duvarları aletimin başını içine alıp var gücüyle sıkalı üç gün olmuştu.

Onu çırılçıplakken becermek nasıl olurdu? Bu soru gündür beni tüketiyor, gecelerimi mahvediyordu. Takıntılı bir adamdım ve onu hissederek alacağım zevkten başka bir şeye odaklanamıyordum. Birdenbire insan tenini neden ya da ne zaman iğrenç bulduğumu hatırlayamaz olmuştum. Yedi yirmi dört onun tenini tenimde hissetmek istiyordum.

Bu da benim için yeni bir sorun oluşturuyordu. Farrow o günden beri bana gösterdiği soğuk tavrı yumuşatacak hiçbir işaret vermemişti. Ondan bir yaşam belirtisi görmeyi bekliyordum. Benim onun tenine dokunmak istediğim kadar onun da benim tenime dokunmak istediğine dair bir kanıt. O yüzden de kendimi orkide bahçemde uzun gezintilere çıkarken, günde üç yerine dört kez meditasyon yaparken ve malikânemin koridorlarında tekinsiz bir hayalet gibi dolaşıp ondan izler ararken buluyordum.

Farrow hem her yerdeydi hem de hiçbir yerde. Öğle yemeği tepsimde on yedi yıldır değişmeyen mezede. Mevsim değişikliğiyle birlikte yatağымda beliren ekstra battaniyede. Ve Go hamlesi yapmaya geldiğini görmek için kontrol ettiğim ofisimdeki kamera kayıtlarında...

Şaşırtıcı biçimde işini beni tatmin edecek şekilde yapıyordu. DMV'deki bütün hizmetçileri tek tek denemiştım ve öyle bir noktaya gelmişim ki bir daha asla beceriksiz insanlarla uğraşmak zorunda kalmayayım diye robotik temizlik ekipmanlarına saçma yatırımlar yapmışım. Ama Farrow'dan önce malikâne hiç bu kadar temiz görünmemişti.

Peki sorun ne diyeceksiniz? Eşyaların yerini değiştirerek beni değişime zorluyordu. Vazolara çiçek koyuyordu. Mobilyaları bir yerden başka bir yere taşıyordu. Doğal ışığın içeri girmesi için tüm perdeleri açıyordu. Evimi bir yuva hâline getirdiği için gurur duymasını aptalca bulmalıydım. Mutfak tezgâhındaki meyve kâsesini düzelttiğinde ya da bir tabloyu kusursuzca ayarladığında kendi kendine sırıtmasını da.

Ben derimi yüzmenin eşiğine gelirken o, benden uzak durduğuna gayet memnun görünüyordu. Neden konuşmuyorduk? Neden birbirimizle dalga geçmiyorduk? Neden birbirimize *dokunmuyorduk*? Yürümeyi yeni öğrenmiş bir bebek gibiydim. Hep bunları yapmak istiyordum. Saçlarına dokunmak. Yanaklarına. Memelerine. Bacaklarının arasına.

Sessizliğimizin dördüncü gününde nihayet onu köşeye sıkıştırdım. Hiç olmayacak yerde, bahçemdeydi, altı rakamlı paralar ödediğim sanat eseri vazolarımı doldurmak için beyaz bir gül fidanını mahvediyordu. Ona o güllerin, bazıları 600 küsur yıllık olan ve tarihi eser sayılan vazolara konulmaması gerektiğini söylememi pek hoş karşılamayacağını biliyordum. Sadece neme maruz kalmaları bile o vazoların değerini yok ederdi.

Siyah-beyaz hizmetçi elbisesi üstüne yapışarak tüm kıvrımlarını vurguluyor, erimiş altın rengi saçları omuzlarını ve yüzünü çerçeveliyordu. Kulağında kulaklık vardı, bakımlı çiçeklerime makas atarken başını ileri geri sallıyordu. Dibine kadar yaklaştığımda bile geldiğimi duymadı. Kokusu burnuma doldu. Yaz ve günah gibi kokuyordu; açmış bir çiçeğe dokunan güneş ışınları gibi.

Çıplak olmadığından dikkatini çekmek için hiç düşünmeden omzuna dokundum. Gül fidanlarımın arasında sıçrayarak hafifçe sendeledi ve kulağındaki kulaklığı çıkardı. “Tanrım, Zach. Beni korkuttun.”

Al benden de o kadar. Senden çok korkuyorum, Ahta.

Bunu ona söylemek yerine ellerimi arkamda kenetleyerek ona memnuniyetsiz bir bakış attım. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Hayır.”

“Yine de soracağım. Bana neden hiç laf atmıyorsun?”

“Ne laf atması?” Bir yığın gülü kovaya doldurup ellerini önlüğüne sildi. “Her fırsatta bana hizmetçin olduğumu hatırlatıyorsun. Neden sana sohbet amaçlı laf atayım?”

Aramızdaki şeyi küçümsüyordu ve bu beni sinirlendirdi. Derin bir nefes alıp ondan geriye doğru saydım. Ben hiç sinirlenmezdim. Neler oluyordu böyle?

“Seninle bir anlaşma yaptık,” dedim ve tepesinde dikilirken ona saldırmamak için kendimi kontrol etmeye çalıştım. En önemsiz sıkıntılar karşısında duygularına yenik düşen meslektaşlarıma ve arkadaşlarıma hep acırdım. “Ama şu anda sen, anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmiyorsun.”

“Peki sen getiriyor musun?” Gül fidanlarına geri dönerek çamurlu yerden makası kaptı ve tüm gücüyle güllere saldırdı. Bu kesmek değildi. Koparmaktı. “Ben anlaşmada üzerime düşeni yapmaya başladım, üç haftadır buradayım ama ne avukatım ne özel dedektifim ne de Vera’yla mücadele etmeye başlayacak bir yol gösterenim var.”

Demek *bu yüzden* kızgındı ve beni görmezden geliyordu. Ona verdiğim sözü unuttuğumu düşündüğü için.

Çenem gerildi. Ona bağırmamak için çenemi ovuşturmak zorunda kaldım. “Her şey ayarlandı.”

Aslında hiçbir şeyin ayarlandığı falan yoktu. Kaçınılmaz olanı elimden geldiğince uzatmayı planlamıştım.

“Hı hı. Tabii. Kimsenin duymadığı süper gizli ayarlamalar.” Gülleri koparmaya devam etti. Acımasızdı. Böyle giderse bahçemi çırılçıplak bırakacaktı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. “Her şeyi gizli tutman ne kadar da isabetli.”

“Üzerinde çalışıyorum.” Konuşurken dudaklarım neredeyse hiç kıpırdamadı.

Arkamızda, balkon kapıları tıkırdayarak açıldı. Kesin annem ve Celeste Ayi’ydi. Her cuma birlikte öğle yemeği yedik. Yalnız bu cuma, vajinayı yeni keşfettiğim ve aynı deneyimi bir kere daha yaşamak istediğim için rutinimizi unutmuştum.

“Hiç sanmı–”

Annemle teyzemin ne düşüneceğini umursamadan Farrow’u kollarından tutup kendime çevirdim. “Korkarım bana inanmak zorunda kalacaksın. Başka şansın yok. Bir anlaşma yaptık. Bu bizi şu anda ortak yapıyor. Her şeyi ayarladım derken ciddiydim. Bugün saat dörtte avukat ekibim ve özel bir dedektifle toplantımız var. Toplantıdan önce borsanın kapanmasını bekliyordum.”

Gözlerini kırıştırdı, yüzünde şaşkın başlayıp umutlu biten bir duygu geçişi oldu. Ama sonra müthiş bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Gülümsedi ve ben gülüşünü bedenimin her zerresinde hissettim.

“Ayarladın mı gerçekten?”

“Evet,” diye homurdandım. “Sana yapacağımı söylemiştim. Toplantı için normal kıyafetlerini giysen iyi olur.” Ona şöyle bir baktım, kendimi açıklamak zorunda kaldığım için kızgındım. Daha önce hiç bu duruma düşmemiştim.

Farrow, kovaındaki bir gülün kadifemsi yapraklarını okşayarak başıyla onayladı. “Giyerim.” Duraksadı. Annemin bizi izlediğini fark etti mi diye meraklandım. Muhtemelen fark etmemişti. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Farrow başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Herhangi bir ödeme yapmam gerekiyor mu? Avans ya da...”

“Her şeyi ben halledeceğim.” Başımı iki yana salladım. “Sen sadece gelip neler olduğunu anlatacaksın.”

Farrow başını onaylarcasına salladı. Bir çaresizlik hissettim. Ama nedenini bilmiyordum. Yumruklarımı sıktım.

Arkanı dön, Zach. Uzaklaş.

Arkamı dönmek yerine Farrow'a baktım, öfke dalgalar hâlinde üzerime yayılıyordu. Ne bekliyordum... Ne? Bir teşekkür mü? Bana teşekkür etmesini istemiyordum. Çin kültüründe birine teşekkür etmek resmî bir davranıştı. İki kişi arasındaki mesafe göstergesiydi, oysa ben onun bana yakın olmasını istiyordum.

“Eee?” Dudaklarını yalayarak yüzümü inceledi, kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

İlgine ihtiyacım var. Dayanılmaz sözlerine. Tatlı vajinana. Özellikle de ona.

“Güllerimi koparmayı bırakmana,” deyiverdim, makası parmaklarının arasından çekip alarak. “Ne yaptığını bilmiyorsun.”

Hafif bir kahkaha attı. “Evin temizliğini bitirdim ve canım sıkıldı. İdare ediver.”

Hiçbir şey söylemedim. Aslında onu idare ediyordum. Başkasının yapmasına asla izin vermeyeceğim şeyleri yapmasına göz yumuyordum.

“Zach...” Farrow kaşlarını çattı. “Sana dokunmamı ister misin?”

Evet. Hayır. Hayır. Tanrım, hiç bilmiyorum.

Gerildiğimi hissettim; kızların yanında ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmediğim lise yıllarıma geri dönmüştüm sanki.

Makası, kestiği taze güllerle dolu kovanın içine attım. “Sanırım bana dokunabilirsin.” Gerçi aklımdaki dokunma şekli ailemin tanık olmasını isteyeceğim türden bir şey değildi.

Dudakları kıpırdandı ama bu bir gülümseme sayılmazdı. “Bir daha söyle.”

Burun deliklerim genişledi. “Lütfen, dokun bana.”

Farrow tek kaşını kaldırdı, eğlendiği belliydi. “Nerene?”

Herhangi bir yerime. Her yerime. Ancak Celeste Ayi'nin kamerayı çıkarıp eğlence sektörüne ipuçları sunmaya hazır ol-

duğunu görünce bunu belirli bir yaş sınırında tutmaya mecbur kaldım.

“Yüzüme,” diye tısladım, aynı anda hem aşağılanmış hem de sevinmişim. Bu itirafla tüm vücudum titredi. “Tenini yüzümde hissetmek istiyorum.”

Kazadan bu yana ilk kez olacaktı. Babamın kanı gözlerime damlayıp yanaklarımdan gözyaşı gibi aktığından beri ilk kez.

Birbirimize baktık ve bir an dünya durdu. Kuşlar cıvılamadı. Bulutlar tepemizde süzülmedi. Annem onaylamayan bakışlarıyla bizi izlemedi.

Farrow’un göğsü aldığı hırıltılı nefeslerle kalkıp iniyordu. Çiçek kovasını yere bırakıp ellerini yüzüme kaldırdı. “Bana dikkatini dağıtacak bir şey söyle,” dedi. Gülümsemesi yumuşak, sesi ipek gibiydi. “Ahtapotlar hakkında bir şeyler.”

Gözlerimi kapadım. “Ahtapotların üç kalbi vardır.”

“Eminim sevgi dolu koca üç kalptir.”

Elleri neredeyse yüzüme değiyordu. Önümde öylece durduklarını hissedebiliyordum. Nefes almayı tamamen bırakarak kendimi buna hazırladım. “Talihsiz bir yaratıktır,” diye itiraz ettim, tek gözümü açarak. “Asla sevemez. Üreme amacını tamamlamaya, üremeye ve hemen ardından yok olmaya programlanmıştır. Asla yaşama şansı yoktur.”

“O zaman bana yavru kedi diyemez misin?” Farrow burnunu kırıştırdı, sinir bozacak kadar sevimli görünüyordu. “Tavşan da olur.”

“Yavru kediler genel bir seçim. Tavşanlar Hugh Hefner’in malikânesine ait.” Şimdi diğer gözümü de açarak kararlı bir tavırla başımı iki yana salladım. “Sen bir ahtapotsun. Akıllı. Sofistike. Talihsiz.”

Ve sonra beklediğim şey oldu. Farrow’un avuç içleri yüzümü iki yandan kavrayarak yanaklarımı tuttu. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Sıcak, nemli teni yüzümle temas ediyordu.

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Ona bakmak için. Tırnakları tenimi sıyırdığında sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Bana bak, Zach.” Gülümsedi. *Gülümsedi*. “Bunu yapabilirsin. Dokunabilirsin. Hissedebilirsin.”

Bahçede sağlam ama kırılğan, rüzgârla hafifçe sallanan iki ağaç gibi duruyorduk ve ben buna dayanamıyordum. Her şey bir anda üstüme üstüme gelmeye başladı.

Anılar. Tiksinme. Babam ölmüş olmasına, ölürken söylediği son sözleri hatırlamamama rağmen yine de Farrow’un tenini hissetmek istediğim için duyduğum suçluluk.

“Ne oldu sana?” diye mırıldandı Farrow.

Başımı iki yana salladım. Anlatamazdım. Bırakın ona anlatmayı kendime bile tekrarlayamazdım.

“Bu iyi geliyor mu?”

Düşündüm. “*Geliyor...*” İyi. Kötü. Karmaşık. “İsteyebileceğimden çok daha fazla hem de.”

“Zachary.” Annem balkondan bağırarak büyüü âni bozdu. “Geç kaldın ve biz de acıktık.”

Farrow ellerini yüzümden indirerek bir adım geri çekildi. Boynu kızarmıştı. “Saat dörtte görüşürüz.” Benden uzaklaşarak gül dolu kovayı aldı ve ön kapıya doğru koştu.

“Gitme,” diye bağırdım ardından.

Farrow durakladı ama bana dönmedi. “Gitme,” diye fısıldadı ve nedense birden her şey trajik gelmeye başladı. Tıpkı ahtapot gibi, yeni bir cana hayat verirken kendi hayatını bitiriyordu.

Avuçlarının sıcaklığını yüzümde hissederek ve dokunuşunu silmeye çalışmayacağımdan emin hâlde dönerek balkona doğru ilerledim. Annemle teyzem mermer korkuluğa oturmuş, bana kafamda Sünger Bob pervaneli şapka, uzay gemisiyle mısır tarlasına inmişim gibi bakıyorlardı. Yüzlerindeki ifade için şaşkınlık demek az kalırdı. Sanki uhrevi bir olay yaşıyormuş gibi görünüyorlardı.

“Personel konusunda dikkatli olmalısın.” Annem, Farrow’un duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. “Hakkında cinsel taciz davası açılmasını istemezsin.”

Cevap vermedim.

Çocukken insanlar bana hep şunu söylerdi: “İyi ki kurtuldun.” Peki o kazadan gerçekten kurtulmuş muydum? Kurtulduğumu sanmıyordum. O gün kendimden çok fazla şey kaybetmişim. O günden bu yana yaşamadan yaşamıştım. Ne de olsa hayatta kalanlar, geride kalan herkesin yükünü omuzlarında taşımakta ustalaşırlardı. Yirmi bir yıl boyunca kaderim bu olmuştu.

Şu âna dek.

Artık ilerleme kaydediyordum. Yavaş yavaş canlanıyordum.

Işıklar çok parlaktı. Yemekler aşırı lezzetliydi.

Artık içten içe ölü değildim.

Ve bu beni çok korkutuyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zach

“**A**klı başına gelmeden Eileen planını sağlama almalısın.”
Annem yemek çubuklarını yerlerine nöbetçi gibi dimdik yerleştirdi. “Çalışanlarla gizlice oynadığın günler sona ersin artık. Otuz üç yaşına geldin.”

Celeste Ayi ağzına bir mantı atarken gözleri benden an-neme kaydı. “Gizlice oynadıklarını kim söyledi. O kucaklaşma resmen IMAX’le yansıtıldı.”

“Saçmalama.” Annem kucağındaki peçeteyi çekip aldı ve kenarıyla ağzının köşesindeki görünmez bir lekeyi sildi. “Oğlum kalbimi bu şekilde kırmaması gerektiğini çok iyi bilir. Hırsız bir kadın, eş olarak mantıklı bir seçim değildir. Çok tehlikeli olur.” Bir salatalık dilimi alarak ağzıma atıp çiğnedim. Annem bana bakarak onay bekledi. Onay gelmeyince devam etti: “Lao Bo artık burada değil, fikirlerini dile getiremiyor ama oğlum onun fikirlerine çok önem verirdi, babasının o kızı onaylama-yacağını biliyor.”

Bunu sık sık söyleyerek beni deli ediyordu. Özellikle de bazen keşke ölen ben olsaydım dediğim için. Şarabıma uzandım. “Gayet farkındayım, anne.”

“Peki ne zamandan beri *öğle yemeğinde* şarap içiyorsun?” Teyzem elini göğsüne götürdü. “Hep içsen birlikte çok güzel zaman geçirebilirdik.”

Benim arkadaşlığıma ihtiyacı yoktu. Gerekenden fazla arka-daşı vardı ve çoğunu yirmi yıl önce yerel bir onur yürüyüşüne

tek başına sponsor olduktan sonra edinmişti. Amerika'ya yeni gelmişti, kısaltmalara alışmamıştı ve LGBT'yi *Len Getir Bubble Tea'yi* ile karıştırmıştı. Gerisini anlatmaya gerek yok.

Annem kız kardeşini duymazdan geldi. "Bilmem gereken bir sorun var mı?"

"Sanırım bir sorun var." Teyzem çantasından bir cep aynası çıkardı ve üçümüzden başka kimse olmamasına rağmen makyajını kontrol etti. "Sorun şu ki, Eileen'i ancak banyo paspası kadar çekici buluyor. Üstelik bahsettiğim tüylü olanlar bile değil."

"Bu doğru değil." Annem peçeteyi silkeler gibi kucağına geri serdi. Asla böyle paldır küldür hareket eden biri değildi. "Ona bayılıyor, kız çok etkileyici." Başını bana doğru çevirdi. "Öyle değil mi, Zachary?"

"İyi görünüyor." Kadehimdeki şarabı salladım, annemin aslında haklı olmasından memnun değildim. Pragmatik olarak konuşursak kaçınılmaz olanı ertelemem için hiçbir neden yoktu. Eileen'le bir anlaşma yapmıştım. O zamandan beri bana defalarca e-posta yazmış, hatta mesaj atmıştı. Bir sonraki adıma geçmemi bekliyordu. Neden beklemesindi ki? Bir anlaşmamız vardı.

Bana vârisler verecekti. İstikrarlı bir hayat verecekti. Beni, gönlümü ve zihnimi darlayan annemden kurtaracaktı. En önemlisi de babama verdiğim sözü yerine getirmeme yardım edecekti.

Annem tabağını itti, sabrı tükenmişti. "Zachary, beni dinliyor musun?"

Hayallerimden sıyrılıp elimdeki şarap kadehini bıraktım. "Her zaman."

Annem ayağa kalktı, tabağı hâlâ doluydu, çayına dokunmamıştı. "Eileen Yang'la hallet şu işi." Çantasını omzuna astı. "O iyi bir kız. Sakın kızın itibarını zedelemeye kalkma." Annem beni kendi hâlindeki teyzemle baş başa bırakıp hışımla çıkıp gitti.

"O kebapları yiyecek misin?" Teyzem yemek çubuklarıyla tabağımı işaret etti. "Bugünlerde karbonhidratsız diyet yapıyorum da."

Daha az önce mantı yemişti ama şu anda onunla bu konuda tartışmayı hiç istemiyordum.

“Ah, elbette.” Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikle-dim. “Yiyebilirsin.”

Saat üç buçukta toplantı odalarımından birine girdim. Bilerek toplantıyı Farrow’a gelmesini söylediğim saatten yarım saat öncesine planlamıştım. Bu kısmını görmesini istemiyordum.

İçeri girdiğim anda herkes ayağa kalktı. Bölgenin en iyi iki emlak ve miras davası avukatı, Dan Harlow ve Bryan Di Pietro, kendi avukatım Deanne Tibon ve özel dedektif Tom Coates, oval masanın bir tarafında sıra hâlinde oturuyorlardı.

Ceketimin düğmelerini açıp kimsenin elini sıkmadan baş koltuğa oturdum. Farrow’u bir kenara bırakırsak insanların çoğunu hâlâ tatsız buluyordum.

“Eee?” Bryan kaşlarını çatarak odaya göz gezdirdi. “Bizi bir araya getirecek kadar önemli olan nedir?”

“Ve Barbados’taki tatilimi kısa kesmeme neden olacak kadar.” Deanne sandalyesine yaslanıp boynunu büktü. Altmışlı yaşlarının ortasındaydı ve emekli olmaya can atıyordu. Aslında tek müvekkili bendim. “Sonunda Walmart’ı mı devralıyorsun?”

“Pek sayılmaz.” *Ama olanaksız da değildi.* Ellerimi önümde kenetledim. “Size bir görev vereceğim. Başarısız olma şansınız yok.” Biraz zaman kazanmak için yüzlerine baktım. “Masraftan kaçınılmayacak, altına bakılmadık taş kalmayacak. Ne pahasına olursa olsun, dördünüz ya bu davayı kazanacaksınız ya da mesleğinizden olacaksınız.”

Tom ıslık çaldı. “Ağır sözler.”

Deanne kollarını göğsünde kenetledi. “Benim için değil. Emekli olmak *istiyorum* zaten.”

“Peki konu nedir?” Bryan çantasının klipslerini açarak bir not defteri çıkardı. “Ne yapmamızı istiyorsun?”

Dahili telefondaki bir düğmeye basarak Natalie’yi çağırdım, o da önceden hazırlanmış klasörleri masadakilere dağıttı. “Üzerinde çalıştığınız her şeyi bırakmanızı ve bu göreve odaklanmanızı istiyorum.”

Bunu mahvederlerse ben de onları mahvederdim.

Bu kadar basitti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Pantolonumun ön cebine sokuşturduğum buruş buruş kâğıdın kumaşın altından tenimi yaktığını hissedebiliyordum.

“Tanrı aşkına, burası çok sıkıcı bir yer.” Oliver butik kuyumcunun cam tezgâhlarının önünden hızla geçerek on milyon değerinde olabilecek antika bir zümrüt kolyenin önünde durdu. Kolyenin önü kalın bir camla kapatılmıştı. “Neden bütün mücevherler aynı görünüyor?” Sinir bozucu bir tavırla esnedi, üzerine cuk oturan bordo takımıyla çok havalı görünüyordu. “Çok yavan.”

“Daha ne istiyorsun?” Rom gülererek öne doğru eğildi ve karısına yüzde yüz alacağı bir çift küpeye gözlerini kısarak baktı. “Penis şeklinde bir bilezik mi?”

“Mesela.” Oliver omuz silkti. “Biraz çeşitlilikten zarar gelmez.”

Parmaklarını vitrin camının üzerinde gezdirerek lüks mücevherleri inceledi. Küçük, özel bir yerdi ve sadece randevuyla açılıyordu. Dünyanın en pahalı nişan yüzüklerinden bazıları burada sergileniyordu.

Artık bu işi bitirsem iyi olacaktı. Buruşuk kâğıdı çıkarıp kolumun üzerinde düzelttim ve listeyi ateşe vermeden önce okumaya çalıştım.

Armut kesim.

20 karat.

1.8 milyon dolardan fazla.

Beyaz elmas.

İnce bant.

Özel tasarım olmayan hiçbir şey istemediğimi de unutma lütfen. Daha fazla ayrıntı için cep telefonumdan ulaşabilirsin.

Eileen

Safra boğazıma kadar yükselse de aldırış etmedim. Babama verdiğim sözü hatırladım. Annemin yalvarışlarını. Bu iş eninde sonunda bu noktaya gelecekti zaten.

Döpiyesli, orta yaşlı bir kadın Ollie'ye yaklaştı; ellerini önünde birleştirmişti. “Özel biri için bir şey mi bakıyorsunuz, efendim?”

Rom onun yerine cevap verdi: “Oliver görüştüğü her kişi için mücevher almak zorunda kalsaydı stoklarınız tükenirdi. Adam bir kasap dükkânından daha çok protein üretiyor.”

Kadın burnunu kırıştırdı. Yanındaki Oliver kıkırdarak kolunu Rom'un omzuna doladı.

İkisine de aldırmadan Oxford ayakkabılarımı yerdeki fayanslara vura vura cam tezgâhın arkasındaki kuyumcuya doğru yürüdüm. “Şöyle bir şey istiyorum.” Elimdeki kâğıdı, yere düşüp kendiliğinden yanmasını umarak aramızdaki tezgâhın üzerine attım. Ama tabii ki o kadar şanslı değildim.

Terli, şişman adam listeyi yüzüne yaklaştırıp okuma gözlüğünün arkasından gözlerini kısarak baktı. “Burada iki karat mı yazıyor?”

“Yirmi,” diye düzelttim. “Bir nokta sekiz ila iki milyon dolar arasında olsun lütfen.”

Adam yutkundu. Başka bir şehirde olsaydık sadece bu satışın sigortasıyla bile yeni bir ev inşa edilirdi. “Ah, tabii, efendim.” Ofisine döndü. “Size birkaç seçenek sunayım...”

“Gerek yok.” Elimi yüzüne doğru sallayıp Philippe Patek saatime baktım. “Görmeme gerek yok. Tüm özellikleri karşıladığı

sürece paketleyebilir ve bana sigorta evraklarını verebilirsiniz.” Duraksadım. “Sertifikaya da ihtiyacım olacak.”

Eileen de bu tür konularda en az benim kadar titiz birine benziyordu. Bu konuda aramızda bir bağ oluşması gerekiyordu ama oluşmuyordu. Bu özelliğini sıkıcı ve bıktırıcı buluyordum. İnsanlar da –*mesela Fae*– beni böyle mi görüyordu?

Kuyumcu elindeki cımbızı düşürdü, ağzı açık kalmıştı. Gözlerini kırıştırdı. “Satın alacağınız iki milyon dolarlık nişan yüzüğünü görmek istemiyor musunuz?”

“Yeterince açık konuşmadım mı?” Kaşlarımı çattım. “Evet, aynen öyle dedim.”

“Arkadaşımızın kusuruna bakmayın.” Ollie gülerek yanıma geldi. “Sıkıcı, kuralcı ve bürokratik biriyle evlenmeye zorlanıyor.”

Ona ters ters baktım. “Onunla tanışmadın bile.”

“Ama sana benzediğini söylemiştin.” Bana apaçık bir acımayla dudak büktü. “Gece hayatı olmadığı sonucuna varmak zor değil.”

Bu adam erkek orospusu olduğu için Tanrı’dan af dilemeli ve benim görevim de bu af seremonisini ayarlamak olmalı. Ne yazık ki Budistler şiddet uygulamıyordu. Farrow Ballantine’la hiç tanışmamış Budistler yani.

“Frestone Ajansı Sanat Müzayedesini kaçıracağız.” Kuyumcuya dönerek saatime hafifçe vurdum. “Paketle bir şeyler işte. Çabuk ol.”

“Neden gidiyoruz ki?” Romeo mağazadaki çalışanlardan birine Dallas için gözüne kestirdiği kolyeyi paketlemesini işaret etti. “Oradaki sanat eserleri vasatın altında. Her zaman öyleydi.”

“Hem hiç çıtır hatun da yok.” Oliver elini yüzünde gezdirdi. “Orada yaş ortalaması yüz iki. Benim bile sınırlarım var.”

“Hep Frestone’un sanat eserlerinin ince zevkin öldüğü yer olduğunu söyledin.” Romeo kaşlarını kaldırdı. “Neden fikrini değiştirdin?”

Şaşkın kuyumcunun siyah kadife bir kutuyu krem rengi saten bir keseye koymasını izledim. “Orada istediğim bir parça var.” Kuyumcu keseyi bana uzattı. Ben de karşılığında siyah Amex kartımı ona uzattım.

Romeo duraksadı. “Hangi boktan parça?”

“Da Vinci’nin *Salvator Mundi*’sinin replikası.”

“Ne?” Oliver az kalsın tükürüğünde boğuluyordu, sonra kendi sırtını vurmaya başladı. “Bir *replika* mı alacaksın? Bir dahaki sefere de bana bir kamyon dolusu çakma Prada ve Gucci aldığını söylersin.”

Celeste Ayi’nin kaynağı şüpheli, sınırlı sayıda üretilen Hermès çantaları olduğunu itiraf etmenin sırası değildi. Onları, iyi bir bağlantısı olduğu konusunda ısrar eden eski bir lüks mağaza ortağının düzenlediği bir garaj satışından almıştı. Teyzemin sırrını mezara götürmeye niyetliydim. Baklayı ağzımdan çıkarmak, söz konusu mezara gereğinden erken girmem anlamına geliyordu.

“O korkunç bir tablo.” Romeo ona uzatılan karton çantayı aldı. “Da Vinci’yi severim ama Salvi’nin göğüs dekoltesi var gibi görünüyor.”

Oliver elini göğsüne götürdü. “Açıkçası ben o tabloyu her gördüğümde biraz tahrik oluyorum.”

Alnına hafifçe vurdum. “Sen *Çılgılık*’ı da her gördüğünde tahrik oluyorsun.”

Parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. “Hey. Onun ağzı ‘O’ şeklinde açık ama. Tam saksoluk.”

Gözlerimi devirip tezgâhtan kartı ve paketi aldım. “Siz ikiniz sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hadi gidelim.”

“Bizi o bok çukuruna sürüklediğine inanamıyorum.” Oliver başını iki yana sallayıp peşimden mağazadan çıkarken Romeo da tamamen duygusuz bir edayla onu takip etti. “İnsan dostu için neler yapıyor.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ari: Selam, seksi şey.

Farrow: <İç çeker>

Farrow: Saunada olanları sana hiç anlatmamalıydım.

Ari: Saçmalama. İlk defa kendin için eğlenceli bir şey yaptın.

Ari: Ne EĞLENCEYDİ ama...

Farrow: Hâlâ orgazmik artçı şoklar yaşıyorum.

Ari: Sen adamı halka açık saunalarda dönme dolap gibi döndürürken tüm dünyanın nefesini tutarak onun kimi seçeceğini beklediğine inanamıyorum.

Ari: İnanıyorum aslında. Bu tam da SENİN yapacağı bir şey.

Farrow: Tamam. Sıradaki konuya geçiyoruz.

Ari: Yani artık resmî olarak yasal bir temsilcin mi var?

Farrow: Evet. Özel dedektifle de görüştüm. Rüya gibi bir ekip, Ari. Hepsi köpek balığı gibiler. Bu gerçek olmayacak kadar iyi görünüyor

Ari: Uzun zamandır başına iyi şeyler gelmediği için böyle hissediyorsun. Bence Zachary Sun senin koruyucu meleğin.

Farrow: Saçma.

Ari: Neden?

Farrow: Çünkü ben onun beni öldürebilecek bir şeytan olduğunu düşünüyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Farrow

Haftanın geri kalanı tenimden akan ılık nehir suyu gibi akıp gitti. Pazartesi günü Zach, öğle yemeklerinde kendisine eşlik etmemi istedi. Öğle yemeğinde değil de öğle yemeklerinde. *Çoğul*. Niyeti açıktı. Birlikte daha fazla zaman geçirmek. Hayatını bir kadınla paylaşma fikrine onu alıştırmam. Başka bir deyişle, onun evcil hayvanı olacaktım. Gittiği her yerde onu gölge gibi takip eden, emirlerini bekleyen itaatkâr bir yol arkadaşı.

Kendime, tuttuğu dişli avukatlar için buna razı olduğumu söylüyordum ama aslında onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Rakipleri düşünülduğünde bu pek de iltifat sayılmazdı. Vera'nın arkadaşlığı bir rahibeyi bile bara sürükleyebilirdi. Tabby ve Reggie, arkadaşlıktan ziyade kara saha işkencesine daha uygunlardı. Andras'ın iyi vakit geçirme anlayışı yoğun antrenman ve kılıcından hatıra morluklardı. Ve benim tatlı, güzel Ari'm dünyanın öbür ucunda yaşıyordu.

Şu anda Zach'in ofisinde oturmuş, çiğ balık yiyor ve soyut sanat hakkında konuşuyorduk. Buna dayanamıyordum. Ne yemeğe ne manzaraya ne de birlikte vakit geçirdiğim adama.

"Neden ekran başında yemek yiyorsun?" Koltuğumda kıpırdanarak bacaklarımı kadifemsi kolçağından sarkıttım ve tabağıma baktım. *Sashimi*. Bir çeşit salatalık salatası, yanında yeşil detoks suyu.

"Çünkü iş hiç bitmiyor." Ağzına bir parça *toro* attı ama ekrana bakmıyordu. Bana bakıyordu.

KARANLIK TUTKUM

*Unagi sashimi*yi parmaklarımın arasına alıp sanki beni rahatsız ediyormuş gibi dik dik baktım. Ona bakarken gördüğüm tek şey bir ahtapottu. Zachary Sun tek başına suşi yemeyi bile benim için mahvetmişti. “Tüm bu sıkı çalışmanın tadını çıkarmak için bir mola vermezsen ne kıymeti kalır ki?”

“Sen hayvan değilsin.” Zach iç çekti. “Çubuklarını kullan.”

“Nasıl kullanacağımı bilmiyorum.” Çiğ balığa tek bir çubuk sapladım ve çubuğu şiş gibi kullanarak somonu ağzıma götürdüm. “Hem hani ahtapottum ben?”

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Kore’de yaşadın ama yemek çubuklarını nasıl kullanacağını hiç öğrenmedin mi?” Nedenini bilmiyordum ama bu adamın yaptığı her şey beni heyecanlandırıyordu; kaşlarını çatması, suratını buruşturması ve hatta beni azarlaması bile. Belki de Stockholm sendromundan mustarıptım. Ama öyle olsa aklımı kaçırmış olmam ve burada olmayı isteyerek kabul etmemiş, onun beni kaçırmış olması gerekirdi.

“Hayır.” Y harfini bastıra bastıra söyleyerek bıkkın bir nefes verdim ve tabağımı ittim. “Ben her zaman kaşık çatal kullanırım. Ari bu konuda beni hep uyarırdı.” Dürüst olmak gerekirse Kore’nin ultra geniş metal kaşıklarıyla her şeyin tadı daha güzeldi.

Zach kaşlarını çattı. “Ari’nin kim olduğunu bilmem gerekiyor mu?”

“Seul’deki yakın arkadaşım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Cinsiyeti ne?”

Kıskandın mı? diye sormak istedim.

“Yok ben bu konuya girmeyeyim, teşekkürler,” diye cevap verdim.

“Benim canımı sıkma, Farrow. Sana bir soru sordum.”

“Yani? Ben senin çalışanın değilim, Zachary Sun.”

“*Kesinlikle* öylesin.” Konuşurken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Onu çıldırmanın eşiğine getirdiğimi görebiliyordum.

Omuz silktim. “Kişisel bilgiler ekstra ücrete tabidir.”

Çenesi kilitlendi. Çekmecesini açıp cüzdanını çıkardı ve bana doğru bir banknot fırlattı. “Ari kız mı erkek mi?”

“Kız.” Omuz silktim. “Ama bu onun cinsel yönelimini açıklamaz.” Gözlerini devirerek bana yüz dolarlık bir banknot daha fırlattı. Parayı toplayıp kemerime sıkıştırdım. “Heteroseksüel.” Gülümsedim. “Hem de mutlu mesut nişanlı biri.”

“Sana yemek çubuklarını nasıl kullanacağını öğretemez miydi?”

“Ah, denedi. Ama onlarla yemeği yeterince hızlı hüpletmediğimi fark edince tüm hevesim kaçtı.”

“Yiyecekler hüpletmek için değildir. Yavaş yavaş çiğneyip yutmak içindir.”

“İki işte birden çalışırken yavaş yemek yemeyi dene de görelim.”

Zach başını iki yana salladı. “Constance seni evlatlıktan reddederdi.”

“İyi ki onun çocuğu değilim o zaman. Beni sevebileceği tek şekle sokan bir annem olmasındansa annem olmaması daha iyi.” Bıraktığım tabağı işaret ederek ayağa kalktım, sözlerimin onu istediğim kadar derinden yaralayıp yaralamadığını merak ediyordum. Kalbini bir sürü ölü deri tabakası kaplamıştı. “Kusura bakma, bu yenilebilecek gibi değil.”

Altı küçük balık lokmasıyla doymam mümkün değildi. Canım çürümüş, bayat bir şeyler çekiyordu. Yememem gereken bir şey. Zachary Sun gibi. *Olmaz, Fae*, diye uyardı mantığım. *Jajangmyeon ya da pupusas gibi*. Ne kadar çabuk yersem o kadar iyi olurdu.

“Çok besleyici.” Ağzını kapayarak çiğnemeye devam etti. Her lokmayı otuz iki kez. Hiç şaşmadan. “Vücut için en ideal yakıt.”

“Bir makine olsaydım belki.” Ki öyle olduğumdan ciddi ciddi şüpheleniyordum. “Vücudumu tanıyorum. Atar damarlarımı, onları temizlemek için asetona ihtiyaç duyacağım kadar tıkayacak bir şeyler istiyor.”

Andras beni öldürürdü.

Andras burada değil.

Zach ağzını açtı –şüphesiz beni azarlayacaktı– sonra kapadı ve tekrar açtı. “Ne gibi mesela?”

Güzel soru. Çoğunlukla buzdolabından gizlice aşırđığım, Vera, Reggie ve Tabby'nin iğrenç glütensiz, sodyumsuz, karbonhidratsız, tatsız diyet yemeklerinden daha iyi bir şey olabilirdi. *Onu* bir tabakta istemenin sonuçlarıyla başa çıkabileceğimden emin olamadığım için *pupusaları* fritözde yeniden ısıtmak tam on beş dakika süreceğinden ve en sevdiğim *jajangmyeon* da Rockville'de bulunduğundan aklıma gelen en yağlı şeyde karar kıldım.

“Pizza.” Babamla bir Broadway gösterisine girmeden önce koca koca pizza dilimlerini mideye indirdiğim zamanı hatırlayınca gülümserken gözlerimin dolduğunu hissettim. “New York usulü bir pizza istiyorum. Kocaman, ince hamurlu, içinde beş yaşında bir çocuk cüssesinde peynir olsun.” Bu düşünce ağzımı sulandırdı. “Hatta on bir yaşında bir çocuk.”

Zach dehşete düşmüş görünüyordu. Sanki ona *gerçek* bir çocuk yemek istediğimi söylemişim gibi. Ben de neden biraz daha zorlamayayım diye düşündüm. Zach hayatın zevklerinden o kadar rahatsız oluyordu ki ona bu zevkleri tattırmak istedim. Bütün bu yaygara ne içinmiş görecekti.

Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. “En son ne zaman pizza yedin?”

Hafızasının özenle düzenlenmiş dosyalarını karıştırırken kaşları çatıldı. “Üçüncü... Hayır, dördüncü sınıftaydım galiba. Trevor McKee’nin doğum günü partisiydi. Sicilya’dan uçakla geldi ama vasatın bayağı altındaydı.”

Başımı iki yana sallayarak elimdeki çubukla boş masa takviminin sayfasını çevirmeye çalıştım. “Ah, Zach.”

“Biliyorum. Neden şefleri ve malzemeleri İtalya’dan getirtmedin diyorsun.”

“Hemen pizza sipariş ediyoruz. Lekeleri emmesi için kutunun altına dört havlu koyacak kadar yağlı olsun hem de. Ve...” Ellerimi Rockefeller Center Noel ağacı gibi coşkuyla havaya savurdum. “...ve bira. Ucuz, sulandırılmış biralar.”

“Belçika birası,” diye itiraz etti Zach.

Olmaz anlamında başımı iki yana salladım. “Kusura bakma, bugün bana uyacaksın.”

“Harika.” Dudaklarını ince bir çizgi hâline gelene kadar sıktı. “Bingo kartımda sırada ne var? Bir Aldi gezisi ve aşırı dozda fentanil mi?”

“Aldi boktan bir yer.”

“Boktan mı?”

Onun katı yaşam tarzından duyduğum dehşete rağmen kendimi gülerken buldum. “Ah, bu arada sen ödüyorsun.”

Kusmaya hazır görünüyordu, çıkık elmacık kemikleri soluk ve belirgindi. Kalbim boğazımda atıyordu. Hayır diyeceğinden o kadar emindim ki. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra *sashimi*yi itti. “Peki. Pizza yiyelim.”

“Tanrı’nın yolunu bulmana sevindim.”

Bir parmağını kaldırdı. “Bir şartım var.”

Kalbim hızla çarpıyordu. “Neymiş o?”

Her hâlükârda yapmak istediğim edepsiz bir şey söyle lütfen.

“Fazladan malzeme olmayacak.”

“Sadece ananas.”

“Özellikle ananas olmayacak.”

“Her zaman bu kadar çetin bir pazarlıkçı mısındır?”

“Hayır.” Ellerini büyük bir yıkama kabına daldırdı. “Genelde pazarlık yapmam. Sadece istediğimi alırım.”

“Ananasın nesi var?”

“Bir şeyi yok.” Elini havluyla kuruladı. “Pizzada ananas olmaz.”

“Nerede olur peki?”

“Çöp kutusunda.”

Terbiyesiz. “Olsun, ben severim ve sen de bana uyum sağlayacaksın.”

Bu fikir onu dehşete düşürmüştü gibiydi. “Neden?”

“Çünkü sen de benden otuz santimlik şeyine uyum sağlamamı istiyorsun.”

“Otuz santim değil.”

“O uzunluğa oldukça yakın.”

“Anatomik olarak içinden beş buçuk kiloluk bir insan çıkarabilecek şekilde yaratılmışsın,” diye belirtti.

“Sen de anatomik olarak bir Bromeliad çiçeği yemek için yaratılmışsın.”

Başını iki yana salladı. “Bu korkunç bir şey.”

“Kur yapma dünyasına hoş geldin, Zachary.”

“Keskin bir U dönüşü yapmak istiyorum.” Zach kontrol panelindeki bir düğmeye bastı. “Natalie. Bize büyük boy ananaslı pizza sipariş et.”

Mesafemi korumayı unutup koltuğumun kenarına ilişerek, “Ekstra peynirli olsun,” diye fısıldadım.

Çenesinde bir kas seğirdi. Ayağıyla tekmeleyerek koltuğumu yarım adım geriye itti. Surat astım. Zach içini çektiyse de, “Ekstra peynirli olsun,” diye ekledi.

“Bay Sun?” dedi Natalie soluk soluğa. “Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Tabii ki var,” diye cevap verdi. “Sana bunun için para ödüyorum.”

“Demek istediğim, siz... siz iyi misiniz?”

Evet. *O kadar* inanılmazdı.

“Hayır, hiç de iyi olduğumu sanmıyorum.” Bana ilgisiz bir tavırla bakıp iç geçirdi. “Kılıbık oldum ben, Natalie.”

Ertesi gün Zach’i öğle yemeği için kış bahçesine sürükledim. Hep orada yemek yemek istemiştim ama Eileen’in dokunuşundan sonraki yanma olayının ardından biraz zamana ihtiyacı olacağını düşünmüştüm. Suşi malzemeleriyle hazırlanmış bir *bowl* yedik. Zach için pilav yerine salata ve ekstra salatalık eklenmiş olarak. İlerleme vardı. Sonraki gün balkonda levrek yedik. Bu defa ona kızarmış patates yedirmeme izin verdi. Yemek boyunca surat asıp sürekli yağdan şikâyet etti. Yine de yemek bitmeden bir tane daha yuttuğunu gördüm.

Ondan sonraki gün ikimize de *banh mi thit nuong* hazırladım, sandviçlere bolca ev yapımı sarımsaklı mayonez koydum. Hatta Zach görmeden ezme bile sürdüm.

Peçetemi boş tabağımın üzerine atıp sandalyeme yaslandım. “En sevdiğin sanat eseri hangisi?”

“Sevdiğim bir eser yok.”

“Ciddi misin?” Ânında dimdik doğruldum. “Onca sanat eseri topluyorsun ama birini bile sevmiyor musun yani?”

“Hayır. Her şeyin başka bir şeyle ölçülmesi gerekmez.”

“Ama...” Kaşlarımı çattım. “Herkesin favori bir sanat eseri vardır.”

“Senin bile mi?”

“Evet. *Istakoz Telefon.*”

Babamda benim çok istediğim bir replikası vardı. Ölümünden haftalar sonra Vera onu açık artırmayla satmıştı.

Zach lokmasının ortasında durakladı. “Dali’nin mi?” Lokmalarının bu kadar küçük ve ölçülü olması beni deli ediyordu. Her biri otuz iki çiğnemelik. Ben başımla onaylayınca tek kaşını kaldırdı. “Senin favorin de o olurdu.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Bana cevap vermeden sandviçini ağzına götürdü. Öğle yemeği saati sona erdiğinde tabağını iki kez kontrol ettim. Tek bir kırıntı bile bırakmamıştı.

Her sabah yarım saatimi içeride dolaşarak, güneş girsin diye malikânedeki tüm pencereleri açarak geçiriyordum. Sırf Bay Sun hayatında ilk kez sıcaklığı hissetsin diye.

Yemeği sessizce yemeyi reddediyor, ona sürekli hayatımı anlatıyordum. Hiç olmayan annemi. Doyamadığım babamı. Yalnızlığı. Seul’ü. Eskrimi. Olimpiyat hayallerimi. Eski hayatımı ne çok özlediğimi. Şirret üvey kız kardeşlerimden ve üvey annemden uzakta, Asya’daki hayatımı.

Zach öylece oturup anlattığım her şeyi dalgın dalgın dinliyordu. Sanki insan etkileşimine katlanmak zorundaymış gibi. Bazen gülünç bir şey söyleyip de güldüğümde gerçekten irkiliyordu.

Zachary Sun insan bile sayılmazdı.

Düzeltilmek için onu önce gerçek bir insan yapmalıydım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Farrow

Doğum gününden bir gece önce Zach'in evinde kalmaya karar verdim. Sanırım çok sayıdaki misafir odasının küçük zevklerine bağımlı hâle gelmiştim. Genişleyen sert yatak. Rahat yastıklar. Büyük tuvalet masası. Her köşeden yayılan taze çiçek ve dekoratif mum kokuları. Aşçı buzdolabını hep dolu tutuyordu ve nedense son zamanlarda dolaba yemeyi sevdiğim şeyler de dâhil ediliyordu. Zach beni kendi hâlime bırakıyordu, benden saklanmak ve sonra da beni aramakla meşguldü.

Yaklaşık iki yıldır ilk kez uzun ve kesintisiz bir uyku çektim. Bulaşıkları yıkamam için bana bağırın Vera yoktu. Tabby ve Reggie de kahvaltı hazırlamam için mızımızlanmıyordu. Sadece... huzur vardı. Muazzam bir sessizliğe uyanıp gözlerimi kırpıştırarak açtım.

Yirmi üç yaşındasın. Tebrik ederim. Bir yılı daha atlattın. Sözde ailenin sana yaşattığı üzüntüye rağmen.

Eskrim kariyerimin yasını tutmak üzere kendime yirmi üç saniye verdim. Valentina Vezzali'nin bu yaşta iki Olimpiyat madalyası vardı. Her geçen gün vaktim daralıyordu. Muhtemelen bu saatten sonra bir önemi kalmamıştı. Bir müsabakada boy göstermek artık arsızlık olurdu.

Sonra hiçbir koku almayana kadar burun köprümü hafifçe sıktım ve ardından iki dakika boyunca kendimi babamın doğum günü kreplerinin kokusunu aldığıma ikna etmeye çalıştım. Onları özlüyordum. *Onu* özlüyordum.

KARANLIK TUTKUM

Son olarak da hiçbir mantıklı neden olmaksızın komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp mesajları kontrol ettim. Babamla son mesajlaşmalarımızı açıp da yeni bir mesaj bulamayınca hayal kırıklığı gözyaşlarına dönüştü. Her doğum günü sabahı bana olumlamalarla dolu uzun bir mesaj atardı. Öğleden sonra yurttaki odama döndüğümde bir sepet dolusu şekerleme bulurdum.

Son mesajlarını tekrar okudum, gerçi çoktan hepsini beynime kazımıştım zaten.

Babam: Bayan Langer'ı hatırlıyor musun?

Farrow: Birinci sınıf öğretmenim mi?

Babam: Ta kendisi. Sonunda evlendi. Dün gece düğününe gittim.

Babam: Yeminleri mükemmeldi. Pastanın bile gözleri yaşardı.

Farrow: Hemen döneceğim. Gözlerimi yıkamam lazım.

Farrow: Baba şakaları çok kötü oluyor da.

Babam: Bir süre seni konuştuk. (Tamam, ben seni övdüm, o da kibarca dinledi.)

Babam: Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Bu hafta sonu yarışmada seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Farrow: Bu sefer önden bir koltuk seç. :(

Babam: Söz.

Farrow: Seni seviyorum.

Babam: Ben daha çok seviyorum.

İç çekip yanlışlıkla silmemeye özellikle dikkat ederek mesajlardan çıktım. Konu babamla ilgili somut anıları kaybetmek olduğunda paranoyaklaşıyordum. Bilhassa da tüm eşyaları rehin verilmişken. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülme

üzereydi. En mutlu anılar eninde sonunda en hüzünlü olanlara dönüşür diye boşuna demiyorlardı.

Artık doğum günümü kutlayan tek bir kişi vardı.

Ari: Doğum günün kutlu olsun muhteşem kadın.

Ari: Seni çok sevdiğimi unutma sakın. Gerçi hayatının geri kalanında sana bunu hatırlatmak için her gün buradayım.

Ari: Tamam, bu kulağa çok ürkütücü geldi. Ama ne demek istediğimi anladın. Ah. Ayrıca sana nakit çeki gönderdim. Çok fazla değil ama kendine bir spa günü ısmarlamana yetecek kadar. Bunu hak ettiğini biliyorsun.

Ari: Sakın itiraz için kapıma dayanma. Programından emin değildim, bu yüzden sana kendim bir şey ayarlamak istemedim.

Eski günlere duyduğum özlem ve kendime acıdığım için ağlamamaya çalışarak telefonuma bakıp gülümsedim. Şu anda gerçekten onunla birlikte olmayı istiyordum. Düzeltiyorum: İki yıl öncesine, Seul'e, babamın Ari'yle ikimizi ziyaret edip bize *hanwoo* ve *soju* ısmarladığı âna dönmek istiyordum. Öfkeyle yüzümü silip bulanık bir gözyaşı perdesinin ardından mesaja cevap yazdım.

Farrow: Kesinlikle dayanacağım. Ayrıca tam bir şapşalsın. Seni çok seviyorum. –F

Tekrar uykuya dalmak çok kolay olurdu. Gözlerimi kapayıp dertlerimi unutmak. Zach uyumama izin verirdi. Andras doğum günümün hatırına bunu sorun etmezdi.

Yine de uykuya geri dönmek yerine spor çantamı kaptığım gibi antrenman yapmak üzere kulübe gittim. Hedefe kilitlenmişim, odaklanmışım ve açtım. Ancak Andras'ın biraz dik-

KARANLIK TUTKUM

kati dağılmış gibiydi, bu yüzden doğum günümü unutmasına aldırmadım. Hem zaten adam benim antrenörümdü, kankam değil. Olmayan arkadaşlarım için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Arkadaşlarımın çoğu ilk gençlik yıllarımı geçirdiğim Seul'de yaşıyordu. Ben de oraya uçamayacak kadar meteliksiz, korkak ve utangaçtım.

Antrenmanın ardından Zach'in dersinden önce üzerimi değiştirmek üzere soyunma odasına gittim. Ama telefonumu çıkardığımda ondan gelen bir mesaj gördüm. (Pazartesi günkü sözde öğle yemeği randevumuzdan önce beni arayıp bulamamış, vaktinde gelmediğim için beni azarlamış ve bunu bahane ederek numaramı istemişti. Birincisi, numaramın onda zaten olduğunu ikimiz de biliyorduk; bilgisayar korsanlığı becerilerinin ve mahremiyetimi hiçe saymanın meyvelerini toplamıştı. İkincisi, kim öğle yemeğini 11:30'da yerdi ki? Sadece AARP⁶ kartı olanlar.)

Bir an yüreğim ağzımda atmaya başladı. Doğum günümü biliyor olabilir miydi?

Zach: Ders iptal. Annem bugün parti veriyor. Anlaşılan onunla birlikte menü detaylarını gözden geçirmem gerek.

Kalbim paramparça olarak göğsümün dört bir yanına dağıldı. Ne bekliyordum ki? Doğum günümü bilmiyordu. Yirmi üç yaşına girdiğimi bildiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Sanırım beni işe aldığından beri sunucularının bir yerinde kimliğimin bir kopyası vardı ama neden kontrol etsindi ki?

Parmaklarım titreyerek mesajına cevap verdim.

Farrow: İyi eğlenceler.

6 *American Association of Retired Persons*. Amerikan Emekliler Birliği. —y.h.n.

Acılarımı Dunkin'den aldığım çikolatalı donutla bastırdım. Büyük boy buzlu kahve, dondurucu havada buzul gibi geliyordu. Nehrin akışını izlemek için Swallow Falls'a gittim ve donutun deliğine bir mum sıkıştırıp dilek tuttum.

“Baba, eğer yukarıdaysan lütfen yarın uyanmam için bana bir sebep ver. Herhangi bir şey. Ne kadar küçük olursa olsun. Doğum günü hediyem olarak düşün.”

Donutın üzerine düşen bir damla gözyaşı, çikolata sosunun üzerinde parlak bir çizgi oluşturdu. Çenemi gökyüzüne doğru kaldırıp gözlerimi kapadım.

“Bunu yaparsan, sözünü tutmadığın ve son yarışmamı kaçırdığın için seni affedeceğim.”

Derin bir nefes alıp kendime *ağlamamam* gerektiğini hatırlatırken kışın ilk günlerinin soğuk havası genzimi yaktı. Ağlamak için bir nedenim yoktu. Çok yakında Vera'nın huzurunu bozacaktım.

Ruhumun yalnız, hüznü tarafı bana, *Ağlamak için bir sebebin var aslında*, diye hatırlattı. *Bu dünyada yapayalnızsın. En yakın arkadaşın gezegenin öbür ucunda ve sen tüm kozlarını seni becerip sonra da terk etmek isteyen bir adama oynuyorsun.*

Telefonuma gelen bir mesaj sefil partimi böldü. Donuttan bir ısırık alıp arka cebimden telefonumu çıkardım

Lütfen, beni önemseyen biri ol. Lütfen.

Vera: Görüyorum ki kendine yeni ve becerikli bir avukat bulmuşsun.

Vera: Mektubu yeni aldım.

Vera: Peki tüm bu saçmalığın faturasını kim ödüyor? Söylesene.

Vera: Sorun değil, Farrow. Yine de seni ezeceğim. Kılıçlar çekildi bir kere. Tam istediğim gibi.

KARANLIK TUTKUM

Ekrana baktım. Altta üç küçük nokta dans ediyordu. Nefesim kesildi. Yeni bir mesaj belirdi.

Vera: Doğum günün kutlu olsun, Farrow. Umarım bu son olur.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrow

Malikânesine döndüğümde Zach'in doğum günüm olduğunu bildiğine dair tüm umutlarım söndü. İnce bir buz örtüsünün içine yerleştirilmiş evi, uzaktan çok güzel bir kar küresini andırıyordu. İçerisi sıcak ve aydınlıktı, ağız sulandıran kokular beni kalın bir battaniye gibi sardı. Moralim öylesine çökmüştü ki buldozer gelse kaldıramazdı.

Mutfağa doğru giderken Zach'in gür sesinin üst kattaki odadan havayı yarararak kulaklarımı tırmalamasının da bir faydası olmadı. Daha sahanlığa bile çıkmamıştım ki emri geldi. "Farrow. Ofisime. *Hemen.*"

Beni yukarı çağırmadan önce mutfağa ulaşmama bir adım kalana kadar beklemişti. Hıyar. Homurdanarak basamakları çıktım ve ofisinin çift kanatlı kapısını çarparak açtım. Zach masasının arkasında oturmuş, büyük bir kedi gibi koltuğuna yayılmış vaziyette elindeki bir şeyle oynuyordu.

Dirseğimi kapının pervazına dayadım, karşısında sinmek istemiyordum. "N'aber?" Dudaklarımın arasında pembe sakızımı patlattım.

Tiksinmiş görünüyordu. Her zaman tiksinmiş görünürdü. "O çiğnediğin sakız mı?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Evet. Sakıncası mı var?"

Tahriklerime aldırmadan başını iki yana salladı. "Bugün balo salonuna daha fazla dikkat etmen gerekiyor. Dekoratör

KARANLIK TUTKUM

ve yemek şirketinden elemanlar oradalar, eşyaların yerlerini değiştiriyorlar. Ortalık karışık.”

Yeni bir parti mi? *Neden?* Galaksilerce uzaktaki uzaylılar bile onun büyük toplantılardan kesinlikle nefret ettiğini anlayabilirdi. Ama ben cevabı biliyordum. *Constance.* Hep Constance.

“Anladım. Başka bir şey var mı?”

Bana şöyle bir baktı. Aklıma tuhaf bir düşünce geldi. *Acaba bu gözler âşık olduklarında nasıl bakardı?* “Yatağımı toplamamışsın.”

“Sabah erken kalktım. Şimdi toplarım. Hepsi bu kadar mı?”

Parmağını çene çizgisinde gezdirerek düşündü. Bana fazladan iş çıkarmaya mı *çalışıyordu?* Bugün neden daha aksi davranıyordu? “Birinci katın tüm camlarını silmen gerekiyor. Flaşlı fotoğraflarda yağmur damlalarının ya da parmak izlerinin görünmesine izin veremeyiz.”

Kaşlarımı çattım. “Dün bütün camları sildim.”

“Bir daha sil.”

Zach’in elindeki, kendimi tatmin etmek için kullandığım puro kabını yeni fark ediyordum. Eşsiz metal haznesini ve altın kapağını hemen tanıdım. Parmaklarının arasında çevirerek onunla oynuyordu.

“Tertemizler.” Sinirlenerek ellerimi havaya savurdum. “Neden tekrar sileyim ki? Çok saçma.”

“Senin görevin mantık aramak değil, Ahta. Emirlerimi yerine getirmek için buradasın.”

Zach puro kabının ucunu ağzına götürdü. Yutkundum. *O şey benim içime girmişti.* Puro kabını ardımda bırakmamı istemesinin nedeni buydu. Böylece tadıma bakabilecekti. Damarlarımda bir şey kaynıyordu. Tutku mu? Öfke mi? Bilemiyordum. Tek bildiğim kanımın kaynadığı ve damarlarımdan taşmak üzere olduğuydu.

Ellerimi yumruk yaptım. “Senin sorunun ne?”

“Sanırım her şey.”

“Bugün daha da çekilmezsin.”

Dikkatini tekrar ekranlarına çevirip beyaz, düzgün dişlerinin arasındaki puro kabıyla klavyesinin tuşlarına basmaya devam etti. “Yine de yapman gereken işler var. Hadi, Küçük Ahtapot, naş.”

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Onunla her konuştuğumda neye uğradığımı şaşırıyordum. Önce sıcak davranıyordu. Hemen arkasından buz gibi oluyordu. Bu adam, benimle ve bir grup avukatla saatlerce toplantı yapan, Vera'nın beni içine sürüklediği karmaşadan çıkarmak için durmaksızın çalışan adam değildi. Her gün birlikte öğle yemeği yediğim, göz göze geldiğimizde boğazı düğümlenen adam da değildi. Dokunuşumu deliler gibi arzulayan, bazen sadece gözleriyle bile tenimi yaladığını hissettiğim adam değildi.

Başımı iki yana sallayarak arkama döndüm ve işbaşı yapmak için aşağı indim. Zaten temiz olan camları silerken gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Babamın bu doğum gününde yalvarışlarıma cevap vermediği kesindi. Gözlerimi kapayıp evrene bir mesaj daha gönderdim. Bir özür.

Özür dilerim, baba. Öyle demek istememiştim. Sözünü tamamen senin hatan değildi. Ama seni utandıracağını bildiğim bir şey yapmış olmak benim hatamdı.

ÖTÜZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Farrow

Malikâne bir Disney şatosuna dönüşmüştü. Beyaz ve sarımsı peri ışıkları ana binaya kadar uzanan kızıl akçaağaç korusunu sarmıştı. Çift kapılı girişin yanında kırmızı ve altın rengi çiçeklerden oluşan sütunlar yükseliyordu. Fuayedede, konukların önünde fotoğraf çektirmek için koca bir duvar baştan sona beyaz güllerle kaplanmıştı. Girişte oyuncak askerler gibi dizilmiş hediye çantaları, parlak kadife fiyonklarla bağlanmıştı. Balo salonunda yuvarlak masalar dans pistini çevrelerken LED balonlar yüksek tavanı tamamen kaplayarak odayı içeriden aydınlatıyordu.

Bir peri masalına adım atmış gibiydim.

Her zamanki gibi davet edilmediğim bir peri masalına.

Olayın ne olduğunu merak ettim. Zach'in zorba annesinden gecikmiş kurtuluşu olmasını diledim. Gerçi buna pek ihtimal vermiyordum. Zach'in hissedebildiği tek duygu suçluluktuk. Kordonu kesmek, içten içe öldüğünü itiraf etmek olurdu.

İyi haber –ki genelde haberler pek iyi olmazdı– görevli olmamamdı. Üst kattaki misafir odasına çıkmadan önce bir kutu beyaz-kırmızı makaron aşırmaı başarmıştım. Kendime özel doğum günü hediyemdi. Kapıyı arkamdan kilitleyip kendimi yastıkların üzerine attım ve Tyla'nın "Water" şarkısını son ses açtım.

Ucuz kulaklıklarım kulağında olmasına rağmen dışarıdaki her şeyi duyabiliyordum. Girişe yanaşan arabaları, Valeleri.

Tokuşturulan şampanya kadehlerini. Kendi faturalarını nasıl ödeyeceklerini bilmeyen insanların şımarık kahkahalarını. Canlı müzik grubunu. Eğlenen yüzde birlik ultra zengin kesimin koşturmasını.

Bana ait olmayan bir yatakta uzanıp öfkeden yanıp tutuşarak gözlerimi tavana diktim. Bu defa başkalarının mutluluk seslerinin bana ulaşmamasını umarak her zaman kullandığım odayı değil, merdivenden en uzaktaki misafir odasını seçmiştim. Ama yine de ulaşıyordu.

Ulaşıyordu ve ruhumu dağılıyordu.

Yalnızsın, yalnızsın, yalnızsın.

Her şey bana bu basit gerçeği hatırlatıyordu. Yalnızlıkla ilgili şöyle bir sorun vardı: Yalnız diye bir şey yoktu. Sadece başkalarına bir şans vermeyi denemiş ve sonunda tamamen hayal kırıklığına uğramış biri vardı.

Yorganın altına iyice gömülüp telefonumu aldım ve sırf babamı ilk sırada beni alkışlarken görmek için YouTube'daki eski eskrim maçlarımdan videolarını izlemeye başladım. Andras her zaman beni zayıf yönlerimi incelemeye teşvik ederdi. Olimpiyatlara giden yol disiplin ve alçakgönüllülükten geçiyordu. Başarabilir miydim, hâlâ bilmiyordum. Geçmişim göz önüne alındığında bu pek mümkün görünmüyordu. Yine de eskrim beni gerçekten mutlu ediyordu. Andras'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ayrıca zihnim sadece pistte olduğum zamanlarda kapanıyordu.

Bir de saunada huysuz bir milyarder tarafından kazığa oturtulurken.

Kapı hafifçe tıklatıldı. Doğrudum, yorgan üzerimden aşağı kaydı. Acaba bana mı öyle gelmişti? Zach neden partisinin ortasında beni arasındı ki? Gözlerimi kapıya diktim. Kapı tekrar tıklatıldı, bu sefer daha sertçe.

Boğazımı temizledim. "Evet?"

Kapıdan tatlı, kadınsı bir ses geldi. "Farrow?" *Dallas Costa.*

KARANLIK TUTKUM

“Evet.”

“Girebilir miyim?”

Neden?

“Tabii.”

Kapı yavaşça açıldı. Neredeyse yüz asırlık hamile Dallas, üzerinde pırıltılı, altın rengi, A kesim elbisesiyle paytak paytak içeri girdi. Memeleri almış başını gitmişti. ABD ordusunun bile onlarla başa çıkabileceğinden şüpheliydim. Yüzünü yelpazelemek için kırk bin dolarlık çek gibi görünen bir şey kullanıyordu.

“Tanrı’ya şükür, seni buldum.” Diğer eliyle, tüm mahalleyi doyurmaya yetecek kadar yemek dolu bir tepsiyi bana uzattı ve kendini gülle gibi yatağa bıraktı. “Her yerde seni aradım. Bütün misafir odalarını tek tek dolaştım. Kaç tane misafir odası var burada?”

“On üç.” *Ve bugün hiçbirini temizlememiştim.* “Artı, gizli bir mahzene açılan bir asansör var. Gerçi onu temizlemiyorum. Zach’in Latince kelimeleri yanlış telaffuz ettiği ya da vergi beyannamelerini yanlış hesapladığı için öldürdüğü insanların kalıntılarını bulma riskini göze alamam.”

“Ah, vergi beyannamelerini kendisi yapıyor.” Dallas eliyle geçiştirdi. “Bu onun için hobi gibi. Gevşemenin bir yolu olarak görüyor. Sudoku ya da altı bin parçalık yapbozlar gibi.”

Başımı eğerek kadını inceledim, hâlâ çok şaşkındım. “Neden buradasın?”

Tercümesi: Biri alt katta acil temizlenmesi gereken dağınıklığa sebep olduysa onu boğabilirim.

Mesaim bitmişti. Saat neredeyse sekiz buçuktu.

“Ne demek, neden? Belli değil mi?” Dallas tepside kendine bir parça kek aldı, açık renk gözleri samimiyetle parlıyordu. “Aşağıdaki herkes çok sıkıcı.”

Gülümsememi bastırdım. Her ne kadar hoşlanmamam gerektiğini hissetsem de Dallas’tan gerçekten hoşlanıyordum. Şehirdeki herkes onun zengin büyüdüğünü biliyordu. Yazlarını

Avrupa'da geçirdiğini, Georgia'daki balolarda vals yaptığını ve yıllık vergi beyannamelerinde saymadığım kadar sıfır olan insanlarla çok yakın olduğunu. Tabby ve Reggie gibi zengin, şımarık bir velet olmak için her türlü fırsat vardı elinde. Ortak noktalarımız, ortak ilgi alanlarımız, arkadaşlarımız, sevdiğimiz ya da sevmediğimiz şeyler yoktu. Yine de sadık bir arkadaşla rastladığımda gözünden tanırdım.

Dallas ortasındaki delikten bir donut tutup ağzına attı. “Geçen gün yemekte o züppeye verdiğin cevap var ya? Efsaneydi. Nehrin bu tarafında omurgalı kadın bulmak çok zor. Sanki Başkan'ın uçağı gelip herkesin kişiliğini emmiş gibi.”

“Teşekkürler.” Ona ilgiyle baktım, hâlâ şaşkındım ve dibimdeki tepsiyi işaret ettim. “Bu benim için mi?”

Dallas neşeli, bağımlılık yaratan bir kahkaha attı. “Ah, evet.”

Ondan yayılan pozitif enerjiye hayran kaldım. Yanlılıkla kızdırdığınızda ortalığı yakıp yıkabilecek ama aynı zamanda bir odayı aydınlatabilecek biri gibi görünüyordu. Tavrını sevmiştim.

Arada ağzına bir parça pasta daha sıkıştırdı. “Sana yemeye değer her şeyden bir numune tabağı hazırlayayım dedim. Önce her şeyi test etmeyi kendime görev edindim. Gerçek dost mu derler, ne derler?”

“Tam bir kankasın,” diye mırıldandım.

“Fedakâr hatunumdur.” Küçük Hermès çantasını kapıp içinden bir şey çıkardı. “Hey, bize şu dostluk bilekliklerinden yaptım.” Kucağıma küçük bir poşet attı. Aynısından bir tane de kendisi için yapmıştı, salladıkça boncuklu bilezik şıngırdıyordu. “Yargılama lütfen. Karnı burnunda olmak çok sıkıcı. Geçen hafta Yeni Zelanda'da *bungee jumping* yapmayı iptal etmek zorunda kaldım. Rom'un aşırı korumacı olduğuna inanabiliyor musun?”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Duyulmuş şey değil.”

Kendim için bu kadar üzüldüğüm bir günde beni güldürdüğüne inanamıyordum. Ben bir şey yapmayınca Dallas poşeti

KARANLIK TUTKUM

elimden kapıp mor-yeşil Swiftie bilekliğini çıkardı (konuşmamızı unutmamıştı) ve bileğime takıp kendi bilekliğinin yanına tuttu. Birleştiler. İsimlerimiz ucuz plastik boncuklardan bize göz kırpyordu. Dallas'ın üzerindeki tasarım kıyafetin yanında absürt görünüyordu.

Yemek teptisinden bir *spam musubi* kaptım. "Seninki ne?"

"Muhtemelen biftek ve patates kızartması." İçini çekti. "Aşağıdaki suşi çok güzel görünüyor ama şu anda çiğ balık yiyemiyorum."

"Hamileliğinden bahsediyorum. Bebek kız mı erkek mi?"

"Ah. Umarım kız olur." Dallas'ın yüzü aydınlandı. "Rom sayı üstünlüğünü kaybetmekten endişe ettiğini söylüyor. Ama ben sayı üstünlüğünü hiçbir zaman kazanamadığını söylüyorum. Ruh hâlime ve ayın hangi zamanı olduğuna bağlı olarak değişen birden fazla kişiliğim var."

"Sen harika bir anne olacaksın." Ciddiydim.

"Elimden geleni yapacağım." Gülümsedi. "Kendi annemden öğrendiğim bir şey varsa o da kızına kendini koruyacak kadar güçlü olmayı öğretmen gerektiği."

Bir özlem duygusuyla içim sızladı. Keşke benim de bir annem olsaydı. Gerçek bir annem. Beni terk eden bir anne değil. Ya da tüm hayatımı beni kovmaya çalışarak geçiren bir anne değil.

Söyleyeceğim şeyi düşünürken başımı yana yatırdım. "Buradaki annelerle ilgili bir şey fark ettin mi?"

"Burada derken, yani bu evde, bu şehirde, bu eyalette mi?"

"Çevremizdekiler anlamında."

Biz diye bir şey yoktu ama Dallas gerçek bir arkadaş gibi görünüyordu. Onun samimiyetine tutunmaktan kendimi alamadım.

"Hmm..." Duraksayarak dudağına dokundu. "Aslında Oliver'in annesi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Romeo'nunki çok yetersiz. Çoğunlukla Constance'a anne diyor."

“*Constance mı?*” Ağzım açık kaldı. “Zach’in annesi olan?”

Dallas sırtarak başıyla onayladı. “Biliyorum. İmkânsız gibi geliyor ama Romeo’nun dediğine göre kadın hep böyle değilmiş. Hatırladığı Constance eskiden daha sıcakmış. Abur cubur yemesini istemediği için ona her gün öğle yemeği hazırlar, Zach’le birlikte onu okuldan alırmış. Ve bir zamanlar üniversite düzeyinde ders verdiği matematiği ona bizzat kendisi öğretirmiş.”

“Constance Sun,” diye yineledim.

“Ta kendisi.” Dallas karnını sıvazladı. “Rom, kocası öldükten sonra kadının bir zombiye dönüştüğünü söyledi. Sonunda kendini toparladığında da bambaşka bir insan olmuş. *Katı*. Aşırı kuralcı. Mizahtan yoksun. Rom, Constance’in her şey mükemmel olmazsa yine kötü bir şey olacağından korktuğunu düşünüyor.”

Dallas’ın sözlerini düşünerek yastığıma uzandım. Birini trajik bir şekilde kaybetmek kişinin kötü davranışlarını mazur göstermezdi ama açıklardı. Keder, insan beyninin bağlantılarını yeniden yapılandırıyordu. Sessiz anlar en gürültülü anlara dönüşüyordu. Bundan kurtulmanın tek yolu hayatınızı zihninizden daha gürültülü hâle getirmektir. Bunu herkesten daha iyi bilirdim. O yüzden onu yargılamamalıydım. Yine de oğluna acı çektirdiği için ona kızmaktan kendimi alamıyordum. Hatta *oğlu bana* sürekli acı çektirse bile.

Tadını alamadan bir parça cips ısırardım ama tadı güzel olmalıydı ki Dallas’ın gözleri yuvalarından fırladı.

Çenesindeki kırıntıları silerken kolumu dürttü. “Hey, neyin var senin? Seninle ilk tanıştığımda fişek gibiydin. Şimdi... *Çökmüş* görünüyorsun.”

“Her şey yolunda.”

Onu mu yoksa kendimi mi kandırıyordum?

“Yemezler.” Dallas homurdandı. “Arkadaşlar birbirlerine karşı dürüst olurlar.”

KARANLIK TUTKUM

“Bugün benim doğum günüm,” diye itiraf ettim.

“Ne?” diye inleyip bir anda ayağa fırladı. Eh, karnında bir insanla ne kadar hızlı kalkabilirse o kadar hızlı yani. “Şaka mı yapıyorsun? Burada ne işin var senin? Kutlama yapmalıyız.”

“Kutlayacak pek bir şey yok.” Yutkunarak tatlılara baktım. “Ailem yok ve bütün arkadaşlarım Kore’de.”

“Hepsi değil.” Dallas dolabı açıp boş olduğunu gördü ve geri kapadı. “Ben buradayım ve unutulmaz bir gece geçirmen için sana ödünç verebileceğim muhteşem kıyafetlerim var. Tek yapman gereken evet demek.”

“Hayır.”

“Aşağıda harika müzik var. Yemekler nefis. Ayrıca kimse seni tanımayacak. Yanından hiç ayrılmayacağım.”

“Cevabım hâlâ hayır.”

“Ah, hadi ama, Farrow.” Dallas dizlerini kırıp avuçlarını birbirine bastırarak yalvardı. “Beni reddedemezsin. Hamileyim ve savunmasızım. Ya senin yüzünden suyum erken gelirse? Kocamdan saklanmak için başka bir gezegene taşınmak zorunda kalırsın ve o zaman birlikte tıka basa abur cubur yiyemeyiz.”

Şu hayatta bir altın madalya kazanmayı umuyorsam hem maddi açıdan hem de pratikte tıka basa abur cubur yemeyi göze alamazdım.

Dallas nefes nefese kocasının ve arkadaşlarının düşmanlarının peşine düşme yöntemlerini saymaya başladı. Susmak bilmiyordu. Romeo Costa’yı yıpratmasına şaşmamalıydı. Bu kadın bir öfke nöbetiyle bütün rejimleri devirebilirdi.

“Öyle olmasını mı istersin?” Cevap vermeme beklemeden omzumu okşadı. “Sen sadece burada bekle, tamam mı?”

Hayır demek istedim. Ona düzeltilemeyecek durumda olduğumu söylemek istedim. Ama Zach bile kendini zorlayıp hayatında bir değişiklik yapabiliyorsa... O zaman belki ben de yapabiliirdim.

“Tamam.” Zoraki gülümsedim. “Bekleyeceğim.”

KIRKINCI BÖLÜM

Farrow

Güzel'le akşam yemeği için süslendikten sonra onun yanında Çirkin'e dönüşmüş olmalıydım. Aşırı abartılı giyinmiştim. Saçlarım kıvrır kıvrırdı. Çok *komik* görünüyordum. Üzerimde kabarık, soluk pembe bir balo elbisesi vardı. Kendimi pavlova tatlısı gibi hissediyordum.

"Bunu geçen hafta aldım ama giyemiyorum çünkü..." Dallas iç çekerek karnını işaret etti. "Hem çok gösterişli hem çok sade, değil mi?"

Beze bazlı pasta da öyle ve şu anda benim ondan bir farkım yok.

Yine de sııttım çünkü kendimi gülünç hissetmeme rağmen aynı zamanda... *Mutluydum* da. Yeni arkadaşım etrafımda dört dönüp saçlarıma kelebek tokalar taktı ve dudaklarıma o kadar çok parlaticı sürdü ki sanki ağzımda bir arı kovani patlamış gibiydi. En son ne zaman makyaj yaptığımı hatırlamıyordum. Maskaram bile yoktu.

Dallas inatçı bir bukleyi daha tokenın arasına sıkıştırdı ve geri çekilip ellerini silkeleyerek yaptığı işe hayranlıkla baktı. "Kızım, Candice Swanepoel gibi oldun."

Gözlerimi kısarak baktım. "İngilizce bir isim miydi o?"

Dallas kahkaha attı. "Victoria's Secret modeli var ya hani?"

"Ben televizyon izlemem," diye mırıldandım.

Kahkahası katmerlendi. İşte bu yüzden Arı benim tek kadın arkadaşımды.

Dallas gururlu bir gülümsemeyle ellerimden çekiştirerek beni misafir odasından çıkardı. “Gel.” İkimiz de hâlâ saçma bilekliklerimizi takıyorduk. “Balo salonundaki herkesin senin ne kadar seksi olduğunu görmesini istiyorum. Sonra da birinin sana asılmasını ve Zach’in seni sahiplenmesini istiyorum. O aptalın parmaklarını kestiği gibi...” Elinin tersini alnına yapıştırdı ve bayılacakmış gibi yaptı. “*Bayılacağım.*”

“O işten nasıl sıyrıldığını hâlâ anlamadım.” Takılıp bacağımı kırmayayım diye balo elbisemin eteğini topladım. Elbise çok ağırdı.

Dallas elini dudaklarına götürdü. “A benim bir şeyden haberi olmayan safım. Zachary Sun kanundan daha büyüktür.”

Ha-ri-ka. Onu kızdırırsam başıma ne gelir?

Dik durabilmek için hem duvara hem de Dallas’ın koluna tutunarak bütün basamakları yavaşça indim. Kadınlar nasıl topuklu ayakkabı giyebiliyordu? Sirk değnekleriyle dengede durmak daha kolay olurdu.

Dallas koluma girdi. “Peki... Seul’de çok arkadaşın var mı?” Güneşin insan kılığına girmiş hâli olmak hoş olsa gerekti. Konuşkan. Tatlı. Tüm bu insancıl hâlleri çok doğaldı. Romeo’nun neden ona takıntılı olduğunu anlayabiliyordum. Herkese fark edildiğini hissettirme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Görünür hissettirme. Önemli hissettirme. Değerli hissettirme.

“Çok değil ama birkaç tane var. En yakın arkadaşım Ari birkaç ay içinde evleniyor. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.” Hatta uçak biletimle beraber ona küçük bir düğün hediyesi de almak için bir yılı aşkın süredir para biriktiriyordum.

Dallas başıyla onayladı. “Ari çok güzel bir isim.”

“Arirang’ın kısaltması. Bu isimden nefret ediyor çünkü adı, annesi ona hamile kalırken oteldeki yan odada çalan eski bir halk türküsünden geliyormuş. Bu arada türkü çok etkileyici. Ama ne zaman anne babasının bu türküyle seviştiğini açıklamak zorunda kalsa yüzü, Barbie bebeklerinkinden daha pembe

oluyor.” Elimi ağızıma kapayıp güldüm. “Harika bir kızdır. Çok eğlencelidir. Aynı zamanda eskrimcidir. Keşke onunla tanışabilseydin.”

“Bir gün tanışacağıma eminim.”

Balo salonuna geldik. Yanımdaki kadın neredeyse şehrin anahtarlarını elinde tutuyor olsa da burada olmak yasak gibi geliyordu. Dün bu odayı köşe bucak temizlediğimden bahsetmiyordum bile. Tereddüt ederek elbisemin parlak kumaşıyla oynadım.

Takım elbiseli iki personel kapıyı açtığında göz kamaştırıcı partinin girdabına kapıldık. Çiftler vals yaparken pastel elbiseler yerleri süpürüyordu. Servis elemanları, elmasların etrafında dönen siyah ipler gibi kalabalığın arasına girip çıkıyordu. Biz içeri adım atar atmaz kadınlar eğilip birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar.

Dallas’ın omuzları gerildi. Bana daha da yaklaştı, neredeyse sarılacaktı. O anda Dallas’la sandığımızdan daha çok benzediğimizi fark ettim. O çok renkliydi, uyum sağlayamayacak kadar cesurdu. Bense çok sefildim, uyum sağlamak istemeyecek kadar asiydim.

“Aldırma sen onlara. Hayatlarında sevgi olmayan insanlar sadece nefret eder.” Elimi tutarak beni içeri çekti. “Sana vals yapmayı öğreteceğim.”

İlk tepkim itiraz etmek oldu ama sonra neden olmasın diye düşündüm. Bugün benim doğum günümdü. Güzel bir elbiseyle dans etmeyi hak ediyordum.

Dallas beni kollarının arasına aldı, bir eli sırtımdaydı, diğeri de boştaki avucumu sıkıyordu. Kendimi gülünç hissediyordum. Ondan çok daha uzun boyluydum ve içinde bebek olan bir karın bizi ayırıyordu. Yine de sorun etmedim.

“Sol ayağınla öne, sağ ayağınla yana, ikisini birbirine yaklaştır, sonra... Evet.” Ayaklarıyla beni yönlendirdi. “Sağ aya-

ğınla geriye doğru. Alışmaya başlıyorsun. Eskrimci olduğunu unutmuşum. Ayakların hızlı.”

Ben sallanıp dönerken müzik çıplak kollarımı okşuyordu. Bize yönelen yoğun bakışları görmezden gelerek gözlerimi yumdum. *Kim olduğumu kimse anlamayacakmış, hadi oradan!* Kütüphaneye dalmış bando takımını gibi dikkat çekiyorduk.

“Mutlu sonlara inanır mısınız?” dedim Dallas’ın bile zar zor duyabileceği bir sesle.

“Evet.” Sırtıma daha sıkı sarıldı. “Ben kendi mutlu sonumu her gün yaşıyorum. Her zaman mükemmel değil ama mutlu olduğu kesin. Hepimiz kendi mutlu sonlarımızı yazabiliriz. Umut bu yüzden var. O bizim kalemimiz.”

“Benimkinin mürekkebi bitmiş gibi hissediyorum.”

“Ah, hayır.” Gülümseyerek bizi salladı. “Sadece iyice bir silkelenen gerekiyor.”

Oyun oynayan iki küçük çocuk gibi gülerek etrafımızda döndük. Şarkı bittiğinde Dallas beni başıyla selamladı, ben de aynısını yaptım. Başımı kaldırmamla yüzümdeki gülümseme bir anda silindi.

Çünkü Dallas’ın arkasında duran kişi patronumdan başkası değildi.

Görünüşe bakılırsa patronum inanılmaz derecede sinirliydi.

Zach bana beni yakacakmış gibi büyük bir öfkeyle bakıyordu. Beni ödünç aldığım elbisem ve süslü saçlarımla tanımasına bile şaşırmıştım. Bakışlarında bir uyarı vardı. Parmağını bükerek beni yanma çağırıyordu. Bense saçlarımı savurarak ona sırtımı döndüm ve bara yöneldim. *Hayır.* Yaramaz bir köpek muamelesi görmek istemiyordum, özellikle de doğum günümde.

Yarı yolda arkadan bir el dirseğimi kavradı. Arkama dönüp kolu ittirdim. “Sakın...”

Ah. Zach sanmıştım ama Oliver von Bismarck’tı. Karayip Okyanusu’ndan daha berrak mavi gözleri, Tom Ford reklamlarındaki gibi yana taranmış koyu sarı saçlarıyla yakından çok

daha hoş görünüyordu. Öyle yakışıklı, öyle baştan çıkarıcıydı ki tuzağına düşen kadınlara acıdım.

Pembe dudakları kıvrıldı. “*Sen.*”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ben?”

“Panzehir sensin.”

Panzehir mi? Onun alkolik değil, kadın avcısı olduğunu duymuştum. Belki de çok yönlü bir adamdı.

“Ne demek istediğini pek anlayamadım.”

“Anlamazsın tabii.” Oliver beni dikkatle süzdü. “Konuşmamız gerek.”

“Tüm kalbimle reddediyorum.”

“Hadi biraz sohbet edelim. Benimle dans et.”

“Bundan benim çıkarım ne?”

“Güzel bir anın olur, fena mı?” Gülümsemesi acı vericiydi. Günah ve yıkımın habercisi gibiydi. “Ailene anlatacak bir şey.”

Bara yaslanıp barmenin dikkatini çekmek için elimi salladım. “Egona bayıldım. Seyahat ederken egonun ağırlığı yüzünden ekstra ücret alıyorlar mı?”

“Orta sınıfa özgü bir şey mi bu?” Kaşlarını çattı. “Ben hep özel uçakla uçtum da.” *Tanrım!*

Barmen beni görmezden gelerek elinde üç içkiyle yanımdan geçti.

Oliver sesini duyurmak için biraz daha yaklaştı. “Her neyse, fiyatını söyle.”

Bu kolay bir soruydu. “Seul’e gidiş-dönüş bileti. Birinci sınıf.”

Güldü. “Anlaştık.”

Sonra sormadan elimi tuttu ve ben daha *margarita* diymeden beni dans pistine sürükledi. Kalabalık ona yol verirken Dallas’ın gülümsemesini enseme hissedebiliyordum. Oliver bizi pistin ortasına çekerek yüzümü kendine çevirdi. Parmaklarını sırtıma bastırdı, sıcak ve güçlüydüler. Başka bir dünyada, başka bir zamanda olsa bundan zevk alırdım. Ancak gerçekte tek umursadığım bir an önce bitmesiydi.

Orkestra çalmaya başladı. Pozisyonumuzu aldık –o kursuz bir duruşla, ben de alışılmadık bir gerginlikle– ve dans etmeye başladık.

“Bay Sun...” Oliver beni döndürdü. “...biraz arızalıdır. Eminim şimdiye kadar bunu anlamışsındır.”

Beni kendine doğru çekti. Bunun tasarlanmış çok samimi, gizli bir an gibi görüldüğünü düşündüm. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Zach’in bizi bir şahin gibi izlediğinden ve Oliver’ın bunu bilerek yaptığından emindim.

Cevap vermedim.

“Bazı yönleri çok keskindir.” Oliver beni tekrar döndürdü. “Kan kaybından ölmesinler diye kimsenin ona çok yaklaşmasına izin vermez.”

Yine hiçbir şey söylemedim ve beni bir bez bebek gibi döndürmesine izin verdim. Dönerken Oliver von Bismarck’ın omuzlarına tutunuşumu bir sürü kadının kıskançlıkla izlediğini fark ettim. Onları görmezden gelerek Zach’e bakınmaya devam ettim.

“Bak, kim olduğunu bilmiyorum...” Oliver her adıma rehberlik ediyor, sözlerine odaklanmamı sağlayacak kadar yavaş hareket ediyordu. “Onun hayatına nasıl girdiğin de en hafif tabirle şüpheli.” Bu net, ciddi ses tonu beni şaşırtmıştı. Şöhretinin ona yakıştırdığı aptal parti çocuğuna hiç benzemiyordu. “Ama sana kafayı takmış gibi görünen arkadaşımı üzersen seni kendi ellerimle cehennem dibine sürükler, ateşe atarım. O yeterince şey yaşadı. Beni duyuyor musun?”

Başımı geriye atıp güldüm. Harika vakit geçiriyormuşuz gibi görünüyor olmalıydı. “İstersem onu ezip toz hâline getiririm, von Bismarck. Tehdit edilmekten pek hoşlanmam.”

Ona gerçeği, Zachary Sun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını söylemedim. Kimsenin yoktu. Ben sadece, her nedense dokunacak kadar katlanılabilir bulduğum tek kişiydim. Yeni ve parlak bir oyuncaktım. Zaman geçirebileceği bir şey.

“Ukalasın.” Bana takdir dolu bir bakış attı. “Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum.”

“Sen beni bir de kılıçla gör.”

Gözleri parladı, bakışlarında gizli bir merak parıltısı vardı. İşin tuhafı, yakışıklılığı beni hiç etkilemedi. Bana bir heykeli hatırlatıyordu. Cilası kusursuz ama içi ölü.

Bir zamanlar Zach’i de böyle tanımlıyordun. Ne değişti?

Soruyu yutup Oliver’a odaklandım. “Benden hoşlandığını nereden biliyorsun?”

“Birincisi, artık hayat yirmi dört saat boyunca makatına ikişer ikişer limon sokuyormuş gibi görünmüyor.” Oliver’ın ayaklarına takıldım. Beni belimden yakaladığında boğazından bir kıkırtı koptu. “Tanrım, çok tatlısın. Tıpkı onun gibi kazuletsin.”

“Bu benim ilk valsim.”

“Eyaletteki tüm ayakların selameti için umarım son vals olur.”

“Seninle aynı sınıftan olmayan insanları hep böyle eğlenceli mi bulursun?”

“Hiç de bile. Genelde onları tamamen önemsiz bulurum.”
Tanrı bu hayvanı evcilleştirecek zavallı kızın yardımcısı olsun. Bununla başa çıkmak çok zor.

Şarkı sona erdi. Bir adım kadar uzaklaştık. Oliver eğildi, elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Dudakları tenime değerken başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Unutma, küçük Fae. Zachary’nin duygularını incitmek yok. Oyuncak ayı olabilirim ama hiç kuşkun olmasın ki yeri geldiğinde korkunç bir aslan da kesilebilirim.”

Yüz buruşturmayı andıran bir gülümseme takındım. “Daha önce de söylediğim gibi, von Bismarck, kabarık bir banka hesabı ve onun telafi ettiği vasat bir penis beni korkutamaz.”

Oliver bara gidene kadar güldü. Harika. Artık içki alamazdım. Pislik herif onu takip ettiğimi düşünecekti. Egosunun

kendi posta koduna ihtiyacı vardı. İnsanların arasından geçerek mutfağa doğru ilerledim. Herkes heyecan içindeydi. Bu, heyecanımı artırmak yerine beni boğdu. Tam kapıya yaklaşmıştım ki lakabımı duydum.

“Ahta.”

Of. Bu gece bana hiç rahat yoktu.

Durdum ama dönüp Zach’e bakmadım. “Kaba herif,” diye karşılık verdim.

Ayaklarından neredeyse hiç ses çıkmadan tam önüme geçip mutfağa giden yolu kapadı. “Partimden memnun musun?”

Şık smokini içindeki Zach’i doyasıya süzdükten sonra bakışlarımı kan çanağına dönmüş gözlerine çevirdim. Oliver’ın sözleri zihnimde canlandı. İşte o zaman ilk kez özel tasarım takım elbisesi ve bin dolarlık saç kesiminin ardındaki Zachary Sun’ın mahvolmuş bir adam olduğunu fark ettim. Keşke kendi mutsuzluğuma bu kadar odaklanmasaydım.

“Pek sayılmaz.” Omuz silktim. “Bir saattir içki almaya çalışıyorum ama her seferinde birileri yoluma çıkıyor.” Tek kaşımı kaldırdım. “Şimdi de sen çıktın. Lütfen önümden çekil.”

“Burası benim evim.”

“Farkındayım. Benim olsaydı dekor işini *anneciğime* bırakmazdım.” Hay aksi. Bu gece gerçekten kötü bir ruh hâlindeydim.

Zach bana doğru bir adım attı, bana dokunmamak için kendini zorlamaktan parmakları titriyordu. “Oliver sana ne söyledi?”

Seni incitirsem beni öldürmekle tehdit etti, aptal. Harika arkadaşların var. Onları hak edecek ne yaptın?

“Seni ilgilendirmez, Zach.” Tek kaşımı kaldırdım. “Bir-birimizin hayatında özel bir yerimiz olmadığını hatırlatmamı ister misin?”

“*Sana kesenin iplerinin benim elimde olduğunu hatırlatmamı ister misin?*”

“Merak etme... Senin sinir bozucu yüzünü her gördüğümde bunu hatırlıyorum. Beni burada tutan şey iyi niyet değil.”

“Ağzınızdan çıkana dikkat edin, Bayan Ballantine. Ale-timi ağzınıza vermek istiyor olabilirim ama sizi kovmakta da tereddüt etmem.”

Yüzüm düşüncelerimi ele vermiş olmalıydı. Hayalarını tekmelememe az kaldığını düşünüyordum.

Bir adım geri çekilip homurdanarak elini saçlarına götürdü. “Sana dokunmaya hakkı yoktu.”

“Şu saçma sahiplenici tavrından vazgeçer misin?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Buna hakkın yok.”

“Hakkım olmayabilir ama arzum var.” Dişlerini sıktı. “Sana bakan ya da dokunan herkesin işini bitirme arzusu.” Elini yumruk yapıp bacağına bastırmasından temas istediğini anladım. Sarılmak istiyordu. Öfkesini yatıştırmak için tensel bir temas arıyordu. Yüzü yumuşadı. Lanet olsun ki onu bu hâlde görünce benim de kalbim yumuşadı. Bir an için gözlerini kaçırdı. “Bugün tam bir pislik gibi davrandım, değil mi?”

“Öyleyin,” diyerek onayladım. “Neden?” Ağzını açtı. Odanın ortasından, ince cama çarpan bir bıçağın kusursuz *gıcirtısı* bu ânı böldü. İkimiz de başımızı o yöne çevirdik. Müzik durdu.

Saçları kıvrılıp geriye doğru taranmış, zarif mücevherlerle süslenmiş Constance lacivert elbisesi ve pelerini içinde, mikrofonlarla dolu bir podyumda duruyordu. “Hanımlar ve beyler, bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Lütfen bir dakika beni dinler misiniz?”

Çelik gibi soğuk ve keskin sesi tenimde gezinerek tüylerimi diken diken etti. Constance şampanya kadehini bir uşağa uzattı ve gözleri Zach’i *benim yanımda* bulana kadar odayı taradı.

Yüzü allak bullak oldu, gözlerinde öfkeli bir ifade belirdi ama hemen onu bir gülümsemeyle bastırdı. “Böyle bir son dakika davetine katılma nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederek başlamak istiyorum. Desteğiniz dünyalara bedel. Sun ailesi ve

Sun for Warmth Vakfı, bu topluluğa ve yerel vahşi yaşamı korumaya yönelik ortak çabalarınıza sonsuza dek minnettar kalacaktır.” Ah, vahşi yaşamı mı koruyormuş? Kuduz bir köpek olduğu düşünülürse bu çok mantıklıydı.

Keder insanları değiştirir, diye hatırlattım kendime. Ama kadının gözleri şakağımda bir delik açarken Dallas'ın eski Constance Sun'la ilgili söylediklerini dikkate almakta zorlanıyordum. Romeo için hazırladığı öğle yemekleri? Onu okula götürüp getirmek, özel dersler vermek... O bahsettiği kadın kesinlikle beni gözleriyle öldüren bu kadın değildi.

Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. “Bugün burada sizinle heyecan verici bir haberi paylaşmak için toplandık. Eminim çoğunuzun merak ettiği bir haber bu.”

İçime derin bir umutsuzluk çöktü. Haberin ne olabileceğine dair bir fikrim vardı. Sürpriz olmamasına rağmen tüm vücudum isyan ediyordu.

“Sizler de biliyorsunuz ki oğlum Zachary bir süredir kendine uygun bir eş arıyordu.” O kadar zarif güldü ki ben bile ona eşlik etmek istedim. “Gelin arayışında olduğumu Amerika'da duymayan kalmamıştır herhâlde.”

Salonda kahkaha sesleri yankılandı. Midem bulanmaya başlamıştı. *Hayır, hayır, hayır.* Yanımda duran Zach gerildi, ifadesi taş gibi sertleşti. Serçe parmağı benimkine dokundu.

Onun. Serçe parmağı. Benim serçe parmağıma. Dokundu. Bu bütün dünyamı ateşe vermeye yetti.

“Arayışın sona erdiğini bildirmekten mutluluk duyarım. Bu vesileyle oğlum Zachary'nin sevgili Eileen Yang'la nişanlandığını duyurmak isterim. Gelin, gelin çocuklar.”

Zach önce yerinden kıınıldamadı. Eileen gümüş ve zeytin rengi pullu bir elbiseyle salonda süzülürken ikimiz de bakakaldık. Elbisesinin uzun kuyruğu mermer zemini süpürüyordu. Dirseklerine kadar uzanan saten eldivenlerle çok zarif bir havası vardı.

Kalbimi delip geçen bir acı hissettim. Sanki kendime söz verdiğim her şey gerçekleşmeyecekmiş gibi hissettim. Sanki kalbim, tam ortasına saplanmış bir kılıçla pistte kanlar içinde duruyormuş gibi. Birden nefes alamaz oldum.

Eileen'in sesi podyuma bağlı altı mikrofondan gürlledi. "Ah, anne." Constance'ı yanaklarından öptü. Birbirlerine sarıldılar, saç modelleri bile aynıydı. "Ailenize katılmak benim için büyük bir onur. Zach'i çok mutlu edeceğime söz veriyorum."

Başka bir kadın –Zach'in teyzesiydi– dans pistinden geçip elini Constance'ın omzuna koydu. Kız kardeşinin aksine Celeste pek mutlu görünmüyordu. Gözleri odayı taradı. "Zach'ten bahsetmişken, günün adamı nerede?"

Oliver, "Danimarka'ya göç etmesine birkaç saniye kaldı," diyerek eline doğru öksürünce Constance'ın uyarı dolu bakışlarının hedefi oldu.

Zach beni bırakıp balo salonunun derinliklerine doğru ilerleyerek hayatındaki en önemli kadınların yanında yerini alırken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettim. Dördü birbirlerine dokunmadan omuz omuza duruyorlardı. Constance çift arasında bir tampon görevi görüyordu. Damarlarımda dolaşan acı verici ağrıya rağmen Zach'in Eileen'e dokunmak zorunda kalmayacağı gerçeğiyle biraz rahatladım. Ona dokunmak istemediğini biliyordum.

Bu kıskançlık da nereden geliyor?

"Hanımlar ve beyler." Constance ellerini Zach'le Eileen'in omuzlarına koydu.

Zach gözle görülür biçimde irkildi, çığlık atmamak için kendini zor tutarken burun delikleri genişledi. Ben de çığlık atmak istedim.

Constance'ın yüzünde bir gülümseme belirdi, gerçekten mutlu olduğu her hâlimden belliydi. "Sizlere geleceğin Bay ve Bayan Sun'ını takdim etmekten mutluluk duyuyorum."

KARANLIK TUTKUM

Salonun dört bir yanında kopan alkış tufanıyla kulaklarım çınladı. Gözlerimin önünde kameraların flaşları patladı. Arkamı dönüp hızla uzaklaşmaya başladım.

“Eileen...” Constance’ın sesi duvarları süsleyen hoparlörlerin her birinden, tezahüratların arasından duyulabilecek kadar yükseldi. “Nişan yüzüğünü herkese göster. Şöyle bir tur at.”

Bacaklarım otomatik pilota bağlarken zihnim benim için aşikâr olması gereken şeyle çalkalanıyordu. Zach başından beri Eileen’le evleneceği konusunda beni uarmıştı. Merdivene ulaştığımda, üçüncü basamakta balo elbisemle, kolu kanadı kırılmış bir kuğu gibi yere yığıldım. Başımı kollarımın arasına gömüp hıçkıra hıçkıra ağladım. Babam öldüğünden beri ilk kez gerçekten ağladığımı fark ediyordum. Bu zayıf kızı tanıyamıyordum. Her zaman güçlü olmakla gurur duymuştum.

“Aptal...” Burnumu çektim, tüm yüzüm sümük ve gözyaşı denizine dönmüştü. “Çok aptalsın.” Aptal topuklu ayakkabılarımı aptal ayaklarımdan çekip çıkardım. “Bir şekilde bu insanlara uyum sağlayabileceğini düşündüğün için aptalsın.”

Hayatım boyunca Maryland’in elit tabakasının ışıltısını ve cazibesini reddetmek buraya kadarmış. Keyifli bir gecede, görmezden gelmeye çalıştığım hatırlatmayı yapmışlardı bana; ben ancak metres olabilirdim ama Eileen Yang gibi kızlar hep son durak olacaktı.

“Farrow.” Arkamda Dallas’ın sesini duydum. Boynumu uzatıp baktığımda hızlı adımlarla yanıma geldiğini gördüm. “Bekle, lütfen.”

Ayağa fırlayıp basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. Beklemek istemiyordum. Beni böyle aşağılanmış görmesini istemiyordum, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için uyduracağı küçük beyaz yalanlarını da kesinlikle dinlemek istemiyordum.

Odama çıkınca kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı kapıya dayadım. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

İyisin. Hiç kaybetmediğin bir şeyin yasını tutamazsın. O hiç senin olmadı, Farrow.

Ama yine de o benimmiş gibi hissetmeye başlamıştım. Sanki geçmiş, şimdi ve gelecek bana tam da ihtiyacım olan şeyi getirmek için iş birliği yapmış, sonra da fikir ayrılığına düşmüştü.

Her göz kırpmışında hissettiğim acının ve aşağılanmanın geçmesi için yalvararak gözlerimi zorla açtım. Geçti de. Nerede olduğumu fark ettiğim anda acı yerini büyük bir şaşkınlığa bıraktı. Her zaman kullandığım misafir odasıydım. *Odamda.*

Parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm. “Ah, Zach.”

Odanın her yerinde hediyeler vardı. Her köşesinde. Her mobilyada. Halının her bir miliminde. Süslü kutulardan ve çantalardan oluşan bir derya. Hepsi paketlenmiş, altın kurdelelerle bağlanmıştı.

Hatırlamış.

Doğum günümü hatırlamıştı.

Yoksa... Hediyeler Ari'den miydi? Ama olamazdı. Ari, Zach'in adresini bilmiyordu. Ve ondan başka bu dünyada doğum günümü önemseyen hiç kimse yoktu.

Gözlerimi ve burnumu silerek kutu yığınınına doğru yürüdüm ve bir tanesini alıp ambalajını yırttım. Parlak kâğıdın altından bir Chanel kutusu çıktı. Kutuyu açtığımda bir çift spor ayakkabı gördüm. Beyaz deridendi, üzerine siyah logo işlenmişti. Kaşlarım çatıldı.

Başka bir kutu seçip açtım. Tory Burch spor ayakkabı. Taba rengi. Bir kutu daha; bu sefer Prada. Gümüş rengi Golden Goose. Pembe Balenciaga koşu ayakkabıları. Burberry kısa bilekli. Dior yüksek topuklu. Özel tasarım Louboutin eskrim ayakkabısı. Odamı bulabildiği tüm tasarım ayakkabılarla doldurmuştu; hepsi rahat, hepsi gerçekten giyebileceğim ayakkabılardı.

Çok tatlı, düşünceli ve beni büsbütün *çileden çıkararak* bir jestti. Çünkü şu anda kendimi yardıma muhtaç bir tip gibi

KARANLIK TUTKUM

hissetmeyi hiç mi hiç istemiyordum. Her bir kutu benimle alay ediyor, onunla aramızdaki uçurumu hatırlatıyordu. Onunla kıyaslandığımda ne kadar fakir olduğumu. Balo günü arkamda bıraktığım yırtık pırtık ayakkabıyı.

Ben Kùlkedisi olabilirdim ama Zachary Sun benim beyaz atlı prensim değildi.

Daha fazla uzatmadan ayakkabı kutularını toplayıp pencereden dışarı atmaya başladım.

Zachary Sun birçok yere parasıyla girebilirdi.

Ama kalbime değil.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Zach

Rafımı kolumla sıyırıp üstündeki heykelleri, özel baskı kitapları ve resimleri paldır küldür yere fırlattım. “Ne düşünüyordu ki?”

“Senin başka biriyle nişanlı olduğunu ve yakında evleneceğini düşünüyordu. Ona acıdığı için aldığı düşün­düğü hediyelerini de istemiyor işte.” Oliver sınır kavramına yabancı olduğundan ofisimin ortasındaki masaj masasına yayılmıştı. “Buna irade diyorlar, Zach. Bazı insanlarda vardır.”

“Neden o kadında olmak zorunda?” Ekranlarımın başına geri döndüm, birini kablolarından söküp camdan dışarı atmaya hazırlanıyordum ki çalışanlarımın şu anda yirmi üç kutu tasarım spor ayakkabısını toplamakta olduğunu hatırladım. Farrow’un öfke dolu yaşamının her yılı için bir çift ayakkabı.

İsveçli iri bir adam başparmaklarını kürek kemiklerine bastırırken Oliver, masaj masasının yüz boşluğundan mırıldandı. “Çünkü herkes gibi olsaydı ondan hoşlanmazdın.”

Ekranı yere çarpıp üç parçaya böldüm. Masanın üzerinde yeni ve güzel bir boşluk oluştu. Ayaklarımı halıya vura vura pencereye gidip aşağıdaki çimenlikte Farrow’un yarattığı kargaşaya baktım. En kötüsü de Farrow’un onun için zaman ayırıp gerçekten kullanabileceği şeyler (aynı zamanda tanıştığımız güne gönderme yapan hediyelerdi bunlar) aldığı­nı gördüğünde beni arayacağını düşünmemdi. Gece gizlice yatak odama gireceğini

düşünmüştüm. Dokunma alıştırmaları yapacağımızı düşünmüştüm.

Onu bulamayacağımı bile bile parmaklarımı pencere pervazına bastırarak bir an olsun görebilmek için çırpındım. Mülkteki tüm güvenlik kameralarının görüntülerini kontrol etmiş ama hiçbir yerde izine rastlamamıştım. *Hiçbir yerde.* Hangi cehennemdeydi?

Hâlâ çalışanlar listemde.

“Kulaklarından buhar çıkıyor, dostum.” Ollie arkamdan kıs kıs güldü. “Ne bekliyordun ki?”

“Profesyonel bir çalışan olmasını?”

“Kız senin sürpriz *nişan partinde* oradaydı. Nişanlının yanında duruyordu. Saunada onu becermenin üstünden daha bir hafta bile geçmemişken hem de.”

“Onu becermedim.” *Henüz becermedim.* Ama istiyordum. *Mona Lisa* tablosu dâhil, bu lanet olası dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

“Tamam. Yine de Yılın Patronu ödülünü bekleme. Sen de profesyonellikten uzak davrandın.”

Yüzümü ona dönüp kaşlarımı çattım. “Gerçek olmadığını biliyor.”

“Bana gerçek gibi geldi.”

“Eileen’le mecburiyetten evleniyorum. Annem hariç herkes bunun böyle olduğunu biliyor.”

Dikkat etmezsem fazla sıkılmaktan azı dişlerimi un ufak edecektim.

“Kusura bakma, dostum. *Beni buna annem zorladı* lafı senin sandığın kadar ikna edici bir bahane değil.”

“Bana akıl verecek konumda değilsin, Oliver. Şimdiye kadarki en uzun süreli ilişkin anal boncuklarıyla olan.”

“Partnerlerimin sağlığı açısından onları iki haftada bir değiştiriyorum, haberin olsun.” Oliver mahcup olmuş gibiydi. “Son zamanlarda pek fazla aksiyon yaşadığım söylenemez. Dürüst

olmak gerekirse dün sırf seks yaparken çıkan sesi hatırlamak için kendimi koridorda parmak arası terliklerimle koşarken buldum.”

“Daha iki gün önce biriyle yattın. *Hatta* bize fotoğraflar gönderdin.” Utanç vericiydi.

“Zaman göreceli bir kavram.” Oliver, ona masaj yapan Hulk’un becerikli parmakları altında omuz silkti. “Mesele şu ki köpek kulübesindeki yerini hak ettin. Atıştırmalıkların tadını çıkar.”

Ona ters ters baktım. “Sen insanlığın yüz karasıydın.”

Oliver bakımlı yüzünü yüz boşluğundan kaldırıp bana sıırttı. “Şimdi aynı enerjiyi hayatın boyunca sürünmek için kullan, Zachary.”

“Ben sürünmem.”

“Go tahtasına kaybettiğin birinin fotoğrafına bakar gibi bakıp duruyorsun.”

Çünkü küçük cadı bu sabah bir hamle yapma zahmetine bile girmemişti, oysa sıra ondaydı. Hiçbir hamleyi kaçırmazdı.

“Ben. Sürünmem.”

Hem sürünmek nasıl oluyordu ki? Oliver ne yapmamı bekliyordu?

“Yarattığın bu karmaşayı çözsene iyi olur.” *Nasıl?*

“Son kez söylüyorum, ben...”

Oliver eliyle bana *git şuradan* işareti yaptıktan sonra başını tekrar boşluğa soktu. “Natalie, hey, buraya bak! Lütfen bir işe yara da bana bir kokteyl daha getir.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Zach

Farrow'u bulamıyordum. Dün geceki nişan partisinden beri kayıptı, sabah zahmet edip işe bile gelmemişti. Oliver gittiğinde Farrow'un işi bıraktığına ve iki haftalık ihbar süresini doldurmadan Seul'e geri döndüğüne inanmaya başlamıştım. Ne de olsa sorumsuzluk tam ona göre bir şeydi.

Surat astım, Natalie'ye onu bulması için bağırdım, güvenlik kameralarını tekrar inceledim ve sonunda çareyi Vera'nın kapısına dayanmakta buldum. Yol boyunca kendime, evine kadar gitmemin onu özlemekle bir ilgisi olmadığını söyleyip durdum. Bu tamamen sorumlulukla ilgiliydi. Bir çalışmam bana haber vermeden işe gelmemişti. Yaptığının yanına kalmasına müsaade etmek istemiyordum.

Ballantineların evinin garaj yoluna girip arabamı bir Mercedes'in önüne gelişi güzel park ettiğimde Farrow'un Seul'e taşınmadığını anladım. Kirli, eski Prius'unun iki yanına park etmiş iki parlak, üstü açık araba yüzünden zar zor kapısını açacak kadar boşluk kalmıştı.

Ben daha motoru durdurmadan evin kapısı açıldı. Kız kardeşlerden biri –hangisi hangisiydi hiç hatırlamıyorum– beni görünce soluk soluğa kapıma koştu. Onu uzaklaştırmak için arabamın ağır metal kapısını açtım.

“Bay Sun.” Kirpiklerini kırıştıırıp göğsünü öne çıkararak kaputun üzerine eğildi. Eve döndüğümde dezenfekte etmem

gereken bir şey daha çıkmıştı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”
Buhar olup havaya karışabilirsin.

Arabamın kapısını ayağımla kapadım. “Kız kardeşini arıyorum.”

“Reggie’yi mi?” Yüzünü buruşturdu. “O New York’ta, yeni sezon için alışveriş yapıyor. Ne diye alışveriş yapıyorsa. O kısacık boyuyla aldıkları üzerinde güzel bile durmuyor.”

“Reggie’yi değil. Oksijen israfı olmayan diğer kız kardeşini.”
Ailesinin Farrow’u tamamen reddettiğini unutmuşum.

“Farrow’u mu?”

“Ta kendisini.”

“O küçük pisliğin ortadan kaybolduğuna inanabiliyor musunuz? Ev darmadağın.” Tabitha dudak büktü. “Biliyorsunuz... Biz de saygın kimseleriz.”

“Buna katılmıyorum.”

“Bu kadar sert olmayın.” Güldü. Bir sırtlan sesini andıran kahkahası kulaklarımda tahtaya çakılan çivi gibi yankılanırken bana sadece Ahta’nın kahkahasını sevdiğimi hatırlattı. “Sana ne lazım biliyor musun, Zach?”

“IQ seviyesi ölü bir denizyıldızınınkinden daha gelişmiş biri.”

“Seni tamamlayacak biri. Basit ve sıradan bir kız.” Saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. “Benim gibi.” Keşke boş beyinlilerin sessize alma düğmeleri olsaydı.

“Bedava tavsiye ister misin?” Ballantine kadınlarından birinin arabamı çalmayacağına güvenmediğim için arabamı kilitledim. “Kendini kolay ulaşılabilir biri olarak mı tanımlıyorsun? Düşündüğün kadar çekici değilsin.”

“Sen de düşündüğün kadar zor değilsin, biliyorsun.” Tabitha açık bıraktığı evin kapısına kadar peşimden geldi. “Açık bir kitap gibisin.”

“Ama sen okuma yazma bilmiyorsun.” Yanından geçip içeri girdim. Görünen o ki Farrow’un üzerimdeki olumsuz etkileri

KARANLIK TUTKUM

listesine başkasının evine izinsiz girmeyi de ekleyebilirdim. “Nerede o?”

Odadan odaya dolaşırken eşyaların üzerinde bir parmak toz olduğunu fark ettim. Her yer bozuk yemek kokuyordu. Yemek odasının duvarındaki çatlak –son ziyaretimde sadece incecik bir çatlaktı– boydan boya uzamıştı. Lekeli halının üstüne yayılmış bezlerin arasından kirli bulaşıklar görünüyordu. Fae onlara hizmet etmek için burada olmadığına bu insanlar bir şey yapıyor muydu?

Tabitha mini eteğini çekiştire çekiştire peşimden geldi. “Artık nişanlı olduğun doğru mu?” *Maalesef.*

Merdivenden ikinci kata çıkmaya başladım.

“Umarım Fae’yle bir şansın olduğunu düşünmüyorsundur.” Bana yetişmeye çalışmaktan nefes nefese kalmıştı, ben hışımla koridora yönelirken o soluklanmak için tırabzana dayandı. “Çünkü öyle bir şansın yok. Kimsenin yok. O... O duygudan yoksun biri. Hep öyleydi. Anlayışsız. Sevgisiz. Tuha–”

Birden döndüm, ona o kadar yaklaştım ki yüzündeki pembe lekeleri görebiliyordum. “Anlamsız hayatına değer veriyorsan o cümleyi sakın tamamlama. Farrow Ballantine’in serçe tırnağı senin tüm hayatından daha değerli. Şimdi bir işe yara.”

Tabitha, tepkim karşısında şaşkına dönmüş hâlde gözlerini kırptırdı. “Na-Nasıl?”

Güzel soru.

Nefesini yanağımda hissettiğimde derimi yüzmek istedim. “Defol git buradan. Yürüyüşe çık.” Dar koridorun izin verdiği ölçüde aramızda mesafe bırakarak geri çekildim. “Kız kardeşinle konuşmam lazım...” Hayır, Farrow onun kız kardeşi değildi. “Fae’yle.”

Evde olduğunun bariz göstergesi olan arabası bir yana Ahta’nın buralarda bir yerlerde gizlendiğini biliyordum çünkü gidecek başka bir yeri yoktu.

Tabitha burnunu çekerek alt dudağını sarkıttı. “Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Hayır, ondan hoşlanmıyorum.

Çünkü hoşlanıyorum demek az kalır.

Ona fena hâlde takıntılıyım.

“Git.”

Ona sırtımı dönüp kapıları açmaya başladım. Koridordaki son kapıya ulaştığımda kilitli olduğunu fark ettim. *Bingo.*

Kapıyı zorlamayı bıraktım. “*Farrow.*”

İstesem menteşelerinden ayırabilirdim. Normalde öyle de yapardım. Tuhaftı, söz konusu Ahta olunca onun beni içeri almasını istiyordum. Beni kendi özeline davet etmesini istiyordum.

“Pislik,” diye selamladı beni kapının ardından. Sesi iyi geliyordu. Sakin ve rahat. *Cesur.*

Alnımı kapıya dayayıp gözlerimi kapadım. Sadece sesi bile ruhumu yatıştırmıştı. İşte bu ciddi bir sorundu. Büyük bir sorun. “Aç kapıyı.”

“Bileğini kesmen için sana bir ton balığı konservesi bile açmam. Tekrar dene.”

“Başka türlü söyleyeyim, kapıyı aç yoksa kırarım.”

Farrow’un gözüne tekrar girme isteğim buraya kadarmış. Vücutum öfke ve çaresizlikten titriyordu. Kapıyı açması gerekiyordu. *Hemen şimdi.*

“Kırabilirsin.” Açılan bir çekmecenin gürültüsü sessizliği doldurdu. “Kılıç kullanmakta iyi olduğum kadar bıçak kullanmakta da iyiyimdir.” Tam o sırada bir ses duyuldu. Tahtaya vurulan bir bıçak sesi gibi. “Biraz araştıır ve öğren, Sun.”

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. Farrow tek kişilik bir orduydü ve ben buna bayılıyordum.

Omzumu kapıya yasladım. “Elli bin dolarlık ayakkabıyı çöpe attınız, genç bayan.”

Esnedi. “Hepsini giyinme odama geri koydurmuşsun.”

KARANLIK TUTKUM

“Nereden biliyorsun?” Ben o kadar tahmin edilebilir biri miydim?

Soruma sessiz kalarak cevap verdiyse de bir süre sonra bariz bir isteksizlikle konuştu: “Sen her zaman beni gözetirsin.”

“Ama yine de kaçtın.”

“Of, arabayla geldim. Hem de hız sınırının altında sürdüm. Kendini bir şey sanma.”

“Aç kapıyı.”

“Kes şunu.”

Gülümsememek için kendimi tuttum. “Ahtapotlar hakkında eğlenceli bir şey söyleyeyim mi?” diye pazarlık ettim.

Sessizlik. Bunu bir işaret olarak aldım. *Sonunda.*

“Ahtapotlar tehlike ânında mürekkep püskürtür. Mukus ve melanin, avcının koku alma duyusunu körelterek onları bulmasını zorlaştırır.” Dönüp alnımı tekrar kapıya dayadım. “Ama mürekkebi o kadar güçlüdür ki ahtapot kaçmazsa kendi mürekkebinden ölebilir.”

Ne yapıyorsun sen ve ne zaman Hayvanlar Gezegeni belgeseline dönüştün?

Oliver ve Romeo şu dediklerimi duysalardı benimle bayağı eğlenirlerdi.

Yine de burnumun ucunu cilalı ahşabın üzerinde gezdirerek konuşmaya devam ettim. “Bazen bir şans vermek gerekir. Buna son vermekle kaybedeceğin çok şey var, Ahta.” Yalvarmak mıydı bu? Ayaklarına mı kapanıyordum? Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Aslında tek bir şey umurumdaydı: Bu kadını evime geri götürmek.

Konuşması için biraz bekledim. Bir dakika, iki dakika oldu. Sonra üç. Bir dakika daha beklersem buradan alnımın ortasında bir çukurla ayrılacağıma yemin edebilirdim.

Sonunda Farrow beni bu ıstıraptan kurtardı. “Nişan partisini bana söyleyebilirdin.”

Öyle derin ofladım ki ciğerlerimde ne kadar hava varsa hepsi boşaldı. Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Şimdiye kadar kendimi annemden başka kimseye açıklamak zorunda hissetmemiştim ve şu anda bunu yapmak bana aşağılayıcı geliyordu. Farrow elbette haklıydı. Söyleyebilirdim. *Söylemeliydim.*

“Bunu yapmaktan kaçındım.”

Yine sessizlik oldu. Sonra bir cevap geldi. “Duyamadım?” Sesindeki alaycılığı sezebiliyordum. *Küçük pislik.*

“Sana söylemekten kaçındım, dedim,” diye tekrar ettim daha yüksek sesle. “Kolay yolu seçtim çünkü karışıklıklarla başa çıkmaya alışık değilim. Ve bizim durumumuz... *Karışık.*” En hafif tabirle yani. İç çekip güçlükle nefesimi verdim. “Ben duygusal konularda beceriksiz biriyim.”

Kapının arkasından kıs kıs güldüğünü duyunca kalbimden on tonluk bir kaya kalktı sanki. “Yine de senden hoşlanmıyorum.”

“Benden hoşlanmayabilirsin ama aletimin içini doldurmasını sevebilirsin, Farrow. Hatta benden nefret edip hediye yağmuruna tutulmaktan ve hukuki yardım almaktan bile zevk alabilirsin.” Kapının tokmağına sarıldım, açılmayacağını biliyordum ama yine de açılmasını diliyordum. “Eileen’le aramızdaki şey gerçek değil. Onu asla öpmeyeceğim. Benim hayranlığımı asla kazanamayacak. Ona ilgi göstermeyeceğim. O sadece bir imza. Kayan bir yıldızın güneş için tehlike oluşturmayacağı gibi o da senin için bir tehlike değil.”

“Zach...” Sesi daha yüksek ama daha sakindi; şimdi kapının hemen ardından geliyordu. “Beni güneş olarak mı görüyorsun?”

Hayır. Sen evrenin ta kendisisin.

En çok da bu özelliğinden nefret ediyorum.

“Bir anlaşmamız var.” Akılcı görünmeye çalışarak boğazımı temizledim. “Ben de pazarlığın üzerime düşen kısmını yerine getireceğim. Buradayım.”

“Ne zamana kadar?”

“Sonuna kadar.”

KARANLIK TUTKUM

Nefesimi tutup kapının açılmasını bekledim ama açılmadı.

“Doğum günümde bana neden kötü davrandın?” Sesi tenimi kadife gibi okşarken kapının ardından yayılan sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

“Çünkü,” diye itiraf ettim dişlerimi sıkarak, “İkimizin de bunun sadece bir iş anlaşması olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı. Senden hoşlanıyorum, Farrow. Pek çok yönden. Bu ayrımı yapmazsak... Bu şey ikimizi de mahvedebilir.” Elimi yumruk yapıp eklemlerimi kanatana kadar ısırdım. “Şimdi lütfen kapıyı aç. Yasal davanla ilgili seninle paylaşmak istediğim bazı önemli bilgiler var.”

Nihayet –*nihayet*– kapı gıcırdayarak açıldı. Geri adım attım, onu yaklaşık yirmi dört saat sonra ilk kez görünce nefesim kesildi. Makyajsızdı. Saçları dağılmıştı. Mavi bir eşofman altı ve USA Fencing tişörtü giyiyordu. Sade. İddiasız. *Mükemmel* görünüyordu.

“Farrow.” Adını söylerken neredeyse boğuluyordum. *Kendine gel, Zach*. Başımı iki yana sallayarak beni içine çektiği büyüden kurtuldum ve her zamanki duygusuz ifademi takındım. “Yeni haberlerim var.”

Yanından geçip odasına girdim. Birbirimize sürtündüğümüzde omzuma zevk veren bir sıcaklık yayıldı. Bu küçücük odanın, sahibininki kadar büyük bir karakteri olmasını bekliyordum. Aksine karaktersiz görünüyordu. Sadece temel mobilyalarla doluydu. Özel eşyalar yoktu. Herhangi bir fotoğraf yoktu. Burası bir misafir odası olabilirdi. Ya da bir seri katilin işkence odası. Yanımda getirdiğim bir yığın klasörü kaldırıp komodinin üzerine bıraktım.

Gözleri hareketlerimi takip etti. “Nedir bunlar?”

“Bryan ve Deanne bürodaki kayıtları incelediler.” Bir klasörü çevirerek açtım ve üzerinde fosforlu kalemle işaretlenmiş yerler olan bir belgeyi alıp ona uzattım. “Vasiyetle ilgili bir zaman uyuşmazlığı var.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı, dolgun alt dudağı onu ağızma almam ve kendinden geçene kadar emmem için yalvarıyordu. *Hasiktir.* Hayatım boyunca hiçbir kadını öpmemiştim ama şimdi öpmek istiyordum. Farrow'un sıcaklığını hissetmek, dilini dilime dolamak istiyordum. Onunla tek vücut olmak istiyordum.

Farrow bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp gözleri belgede gezdirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"İcra edilen vasiyetnamenin üç yıl önceki resmî vasiyetnameyle uyuşmadığı anlamına geliyor." Bir tepki arayarak yüzünü inceledim. "Vera'nın vasiyetinin yasal bir geçerliliği yok."

Okudukça gözleri, akıtmak istemediği gözyaşlarıyla daha da parladı. Göğsümde vahşi bir şey uyandı. Ona sarılmak istedim. Kollarıma almak. Onu hep yüzüstü bırakan bu dünyadan korumak.

"Zach." Farrow gülümseyerek başını kaldırdı. "Bu inanılmaz bir şey. Vera'nın sahte vasiyet hazırladığının kanıtı. İtiraz edebiliriz."

"Henüz değil." Kâğıdı parmaklarının arasından alıp dosyaya geri koydum. "Dan, Bryan ve Deanne biraz zaman istiyorlar."

"Ne?" Gülümsemesi kayboldu. "Neden?"

"Davamız ne kadar güçlü olursa kazanmamız da o kadar kolay olur. Zaman çizelgeleri, sağlam kanıtlar, nasıl yaptığına, ne zaman yaptığına ve ona kimin yardım ettiğine dair bir plan istiyoruz. Orijinal vasiyetnamede konuşmamız gereken bir tanık var. Bu işi yarım yamalak yapamayız, Ahta. Çok sağlam olmalı. Sabırlı olmak zorundasın."

"Öf." Üzerime atılıp kollarını boynuma doladı, konuşurken dudakları tenime değiyordu. "Ama ben sabırlı olmak istemiyorum."

Bir an olduğum yerde donup kaldım ve geri çekilme içgüdüleriyle mücadele ettim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

KARANLIK TUTKUM

Gözlerimi kapayıp ondan geriye doğru saymaya başladım. 10, 9, 8... Bir gözümü aralayıp kafama asit dökmek istemediğimi fark ettim. 7, 6... Omuzlarım gevşedi, biraz rahatladım, dokunuşuna alıştım. 5, 4... Burnumdan nefes aldım, Farrow'dan yayılan lezzetli kokuların hepsine aşınaydım. 3... Saymaktan vazgeçtim, kendimi zevk almaya bıraktım.

Birbirine değen tenlerimiz kadife gibiydi. Teni tenimde ipek gibi kayıyor, beni kendine doğru çekiyordu. Bu... Güzeldi. İlk kez kendini bıraktığınızı görüyordum. Savaşçı rolünü bir kenara bırakmıştı, ağır zırhı olmadan büsbütün ışık saçıyordu.

Göğsüm kabardı. Gardını düşürmem için *beni* seçmişti. Kendi *Külkedisi* masalındaki soğuk, acımasız kötü adamı. En kötüsü de ne yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Buklelerini mi okşayacaktım? Parmak uçlarımı saç tellerinde mi gezdirecektim? Anaokulundan aferin alarak dönmüş gibi başını mı okşayacaktım? Parmaklarım titriyordu. Seçeneklerin beni ne kadar bunalttığını görünce neredeyse geri adım atacaktım.

Bu gerçekten oluyor. Olıyor ve ben bitmesini istemiyorum.

Yanağımı onunkine bastırıp bunu yapabilmenin tadını çıkardım. “Zaman akıp gidecek.”

“Nereden biliyorsun?” Nefesi kulağımı gıdıkladı.

Korkmadım. Ürpermedim. Geri çekilmedim.

“Çünkü eğlenirken hep öyle olur.”

“Senin pek çok özelliğin var, Zachary Sun ama eğlenceli olmak onlardan biri değil.”

“Ama vajinan seninle aynı fikirde değil.”

“Kararları o vermiyor.”

“Belki de o vermeli. Güzel şey. Ben onun bir numaralı hayranıyım.”

Parmakları boynumdan yukarı kayarak yanaklarımı avuçladı. Kollarımdan uzaklaşarak çenesini bana doğru kaldırdı,

pozisyonumuzu alırken gözleri büyüdü. Yakınlıktan. *Dokunuşumuzdan*. Gözlerimiz buluştu. Onunkiler Akdeniz'in pırıltılı suları gibi parlıyordu, öyle maviydiler ki gözlerimi kaçıramadım. Dudakları aralandı. Bakışlarımla onları takip ettim.

"Sadece bir kez..." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sadece bir kez, seni öpebilir miyim? Yani seni *gerçekten* öpebilir miyim?"

"Farrow." Adını söylerken sesim gırtlaktan geliyordu.

"Sence bir öpücüğe hazır mısın, Zach?"

Hayır. Evet.

Kendime güveniyormuş gibi yapıp parmaklarımı yanlarına gömdüm. "Tatlım, sen o Go masasına uyduruk bir gecelikle oturup oraya aitmişsin gibi davranmaya çalıştığından beri hazırım."

"Ben asla rol yapmaya çalışmadım, aptal. Göze çarpacağımı biliyordum ve bununla gurur duyuyordum."

Farrow gülümsedi, o âna dek hiç bu kadar mucizevi ve baş döndürücü bir şey görmemiştim. Aramızdaki boşluğun geri kalanını kapayarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Bir an sadece birbirimizi içimize çektik. Aramızdaki hava, havai fişekler gibi çatırdıyordu. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, vücudunun geri kalanıyla tezat oluşturacak kadar uysaldı. Vücudumdaki hücrelerin hepsi karıncalandı. Sanki birbirimizle kaynaşıyorduk ve ben daha fazlasını istiyordum.

Yavaşça –çok yavaşça– ağızını aralayarak dilimi alt dudaklarında gezdirdim. Küçük bir inilti çıkardı ve o an Tabitha'nın, onu evden göndermeden önce bana söylediklerini hatırladım: Farrow âşık değildi. Duyguları yoktu. Onun için endişelenecek bir şey olmayacaktı. Kalbi kırılmayacaktı. Ya benimki?

Farrow'un dili dilimi buldu ve ağızımın içine kayarak beni bu düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bu his garip, hatta rahatsız ediciydi.

KARANLIK TUTKUM

Vücudumda başka birinin organının olması ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Olduğum yerde donup kaldım ama Farrow rahat durmadı. Tırnaklarını kafa derim boyunca gezdirerek sırtımdan aşağı mutluluk verici ürpertiler yayılmasını neden oldu. Dilini ağzımdan çekmek için acele etmedi. Ancak o geri çekildikten sonra bir parçasının içimde olmasını çok sevdiğimi fark ettim.

Omuzlarını kavrayarak onu çılgınca öptüm. Ağızlarımız savaşıyor, birbirimizi ısıtıyor, öpüşüyor ve inliyorduk. Çıkardığı her inilti ve sızlanmayı yutarak onu saçlarından tutup duvara yasladım. Yere atılmış battaniyelere ve yastıklara takılınca gü-lüşerek öpüşmeye devam ettik. Onu içime çekmek istiyordum. Onu yemek ve sonrasında parmaklarımı yalamak istiyordum.

“Cennet,” diye karar verdim, dilim ağzının içinde onunkini kovalıyor, girdaplar çiziyor, okşuyor, her köşesine ulaşıyordu. “Tadın cennet gibi.”

Parmaklarımı saçlarından çekip narin boynunu kavradım. Başını yukarı kaldırıp boynundan aşağı doğru öpücükler sıraladım. Kollarımın arasında çok narindi, sert aletimle buluşmak için kalçasını kaldırıyor. Beklentiyle titredim. Onu duvardan çekip başka bir boyuta geçirmeye hazırdım. Onun için yanıp tutuşuyordum. Ağız benimkiyle buluştu ve sanki hayatlarımız buna bağlıymış gibi bir kez daha öpüştük.

“Kıyafetler.” Nefes nefese gömleğimi çekiştirdi. “Onlara ihtiyacımız yok.”

Kesinlikle aynı fikirdeydim. Farrow düğmelerimi açmaya başlamıştı ki alt katın kapısı tekmeyle açılıp duvara çarptı.

“Ben geldiiiiim.” Regina dönmüştü. *Harika.*

Ahta bir anda beni itti. Geriye doğru sendeledim, hüsrana uğramış, azgın ve diken üstündeydim. “Bunu yapamayız.” Fae şişmiş, kızarmış dudaklarını sildi. “Nişanlı bir adamla takıldığımı kimse bilmemeli.”

“Nişan gerçek değil,” diye hatırlattım ona. Eileen daha dün bana programımız elverir elvermez New York’a dönmek istediğini söylemişti.

“Hayır, *ilişkiniz* gerçek değil. Ama nişan çok gerçek.” Haklıydı.

Ona öfkeyle baktım. Alt kattan gelen boğuk sesler şüpheye yer bırakmıyordu, Tabitha Regina’yı bilgilendirmişti.

Farrow homurdanarak yüzünü ovuşturdu. “Ne istiyorsun, Zach?”

Soğuk ve uyuşmuş hayatıma döndüğümde donmamak için senin sıcaklığını biraz daha içime çekmek istiyorum.

“Birbirimize verdiğimiz sözleri yerine getirelim istiyorum.” Onu alnından öptüm ve bir süre öylece durup teninin gizemli kokusunun üstüme sinmesini bekledim. “Düzeltil beni, Farrow.”

Farrow’un kendini Vera’dan ve üvey kardeşlerinden kurtarmaya yaklaştığı her saniye bizi birbirimizden biraz daha uzaklaştırıyordu. Bana ihtiyacı kalmadığı anda gidecekti.

Peki ya giderse?

Huzurlu, sessiz hayatıma geri dönecektim.

Düzenli, acımasız ve yalnız hayatıma.

Ruhsuz hayatıma.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Farrow: Babamın vasiyetiyle ilgili bir gelişme var.

Farrow: Artık kesinlikle itiraz edebileceğim.

Farrow: Ari?

Farrow: Orada mısın?

Farrow: Kankalıktan kovuldun.

Farrow: Tamam, kovulmadın. Ama geri gel. Sana ihtiyacım var.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Farrow

Doğum gününden iki gün sonra tuvaletleri fırçalamaya ve camları silmeye geri döndüm. En az on yıldır kimsenin kullanmadığı tuvalete çamaşır suyu dökerken dizlerim Zach'in misafir odasındaki banyonun fayanslarına sürtüyordu. Koku burnumu kaşındırıyor, gözlerimi yakıyordu.

Zach evin içinde başıboş bir hayalet gibi dolaşüyor, emirler yağdırıyor, Natalie ve diğer çalışanlarının üzerine karanlık ve korkunç bir gölge düşürüyordu. Sabahtan beri hiç çalışmamıştı, arada bir benim bulunduğum odalara başını uzatıyor, öğle yemeğinde ne yemek istediğimi, mesai sonrası planlarımı ve birlikte vakit geçirmemizin mümkün olup olmadığını soruyordu.

Birlikte vakit geçirmek dediği şeyin, cinsel organlarımızı alev çıkana kadar birbirine sürtmek için kullandığı şifreli bir ifade olduğunu düşünüyordum. Bu ihtimali çok da itici bulmuyor olmak utanç vericiydi. Evet, o nişanlıydı ama masasında Eileen'le yaptığı kapsamlı sözleşmeyi okumuştum. İki de aynı odayı paylaşmak, birbirlerine dokunmak, hatta aynı eyalette yaşamak dahi istemiyordu. Konuşmalarına da şahit olmuştum. Büyük bir mirası bölüşmek için birbirlerine zar zor tahammül eden yaşlı kardeşler gibydiler.

Yine de bir şey içimi kemiriyor, beni biraz azar tüketiyordu.

Çamaşır suyunu bırakıp ahşap cilasıyla temizlik bezlerini aldım ve dolaplara yöneldim. Arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı.

Davetsiz misafire bakmaya tenezzül etmeden dirseğimle terli alnımı sildim.

“Söyledim ya... Öğle yemeği için peynirli makarna ve hamburger istiyorum.” İçimi çektim. “Tamam, beş yaşında olmadığımı biliyorum. Hayır, umurumda değil...”

“Kaldır kışını, Külkedisi. Buradan gidiyoruz.”

Başımı çevirince kapıda duranın Dallas olduğunu gördüm. Üstünde leopar desenli bir palto, başında pembe kovboy şapkası, gözünde elmaslarla süslü güneş gözlüğü ve yüzünde Sistine Şapeli’ni yeniden boyamaya yetecek kadar makyaj vardı. Nasıl desem... *Çılgın* görünüyordu.

Ama aynı zamanda son derece sevimliydi.

Hâlâ dizlerimin üzerindeydim, ona bakarken epilepsi nöbeti geçirmemeye çalışıyordum. “Burada ne yapıyorsun?”

“Doğum gününü kutluyorum, şapşal şey.” Dallas gözlüğünü çıkarıp bana sırtıttı. “Kusura bakma, organizasyonu yapmak bir günden fazla sürdü. Pürüzleri gideriyordum.” Çamaşır suyundan burnunu (ve bebeğini) korumak için parmaklarıyla burnunu sıkarak buldozer gibi içeri girdi. “Hadi bakalım. Yarım saat içinde uçağımız kalkıyor.”

“*Uçağımız mı?*” Ayağa fırladım, gözlerim dehşetle parlıyordu. “Ne demek uçağımız? Pasaportum yanımda bile değil.”

Boş ver der gibi bir el hareketi yaptı. “Merak etme, iç hatlar.”

Bebeğinin zarar görmesini istemediğim için Dallas’ın beni bileğimden tutup banyodan dışarı sürüklemesine ses çıkarmadım. “Bavulum yok.”

“Ben senin için hazırladım.” Koridorda sekerek ilerlerken sesi neşe saçıyordu. “Umarım tanga ve deri meme ucu ısıtıcılarını seviyorsundur.”

Şaka mı yapıyordu yoksa beni olacaklara mı hazırlıyordu gerçekten bilmiyordum.

“Kimliğim...” Cümlemi tamamlayamadım.

“Özel uçakla uçuyoruz. Hiçbir şeye ihtiyacın yok.”

Özel. Vay be. Dallas şaka yapmıyordu. Kapıya varmak üzereydik ki Zach cehennemden çıkmış bir yarasa gibi fırlayıp yolumuzu kesti. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Psiko-patlığın simgesi gibiydi. Üzerinden, ciğerlerime dolan çamaşır suyu kokusu misali gizem yayılıyordu. Siyah kaşmir kazağını ve vücudunu saran koyu gri pantolonunu kalın bir kol saatiyle tamamlamıştı.

Kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını Dallas'a dikti. "Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

"O senin oturma odandaki vazo değil, Zach. Bir insan." Dallas çenesini kaldırdı. "Ben onu hiçbir yere götürmüyorum. İkimiz birlikte gidiyoruz."

Zach gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini açtı, hâlâ öfkeden patlamaya hazır görünüyordu. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Biraz eğlenmeye." Dallas kovboy şapkasını çıkarıp tüm neşesiyle ona göz kırptı. "Eğlenmek, yani birlikte güldüğün, iyi vakit geçirdiğin ve aynı fikirde olmadığın insanların toplu katliamını planlamadığın bir şey. Google'da araştır bak. Yemin ederim çıkacaktır."

"Birlikte planlarımız var." Zach'in burun delikleri genişledi ve kadının yüzüne o kadar yakından baktı ki yanlışlıkla ona dokunup sonra da yere kusmasından korktum. Yerleri daha bir saat önce silmiştim.

"Evet." Dallas kollarını hamile karnının üzerine sardı. "Onun için ne planladığını gördüm. Bir iş günü daha. Bu yüzden benimle gelecek."

Zach kadının yüzüne iyice yaklaştı. "Kesinlikle olmaz."

"Güzel mağara adamı taklidi yapıyorsun, Zach." Dallas'ın koluna girdiğimde dostluk bilekliklerimiz birleşti. "Şimdi git başkasına laga laga yap."

Zach'in arkasından kayıtsız bir ses yükseldi. "Haraç olarak ben gönüllü oluyorum," dedi Romeo bize yaklaşırken. "Bu

arada, Sun, hayatının geri kalanında bir torbaya işemenin nasıl bir his olduğunu öğrenmeye hevesli değilsen karımın önünden çekilsen iyi olur.”

Zach yerinden kıpırdamadı. “Farrow’un planları var.”

“Farrow’un ağzı da var.” Romeo, Zach’i yakasından tutup geri çekti. “Kalmak istiyorsa bunu kendi söyleyebilir.”

Zach yardım ister gibi bana baktı. Gerçek şu ki onunla kalmak istiyordum. Ama tam da bu yüzden *kalmamalıydım*. O hiçbir zaman benim olmayacaktı, onu sadece ödünç alabiliirdim. Duygularımı başkalarına yatırmam gerekiyordu. Dallas gördüğüm en sağlam bahisti.

Başımı iki yana salladım. “Sonra görüşürüz.” Peşimde Dallas’la birlikte Zach’in yanından geçip gittim. “Çiğ balığının ve fazla pişmiş nöronlarının tadını çıkar.”

Romeo elini Dallas’ın beline koyarak bizi şık, siyah bir limuzine doğru götürdü. “Hanımefendiyi duydun.”

“Öylece çekip gidemezsin.” Zach ikisini de görmezden gelerek beni takip etti. “Henüz mesain bitmedi.”

Soğuk iliklerime işliyordu ama aldırmadım. “Kov beni.”

Artık limuzine ulaşmıştım. Şoför kapıyı benim için açtı. Ona gülümsedim, tam arabaya binecektim ki Zach gömleğimin üstünden kolumu tuttu ve beni kendine çekmeye çalıştı.

Kolumu geri çekip ona döndüm. “Sakın bunu mahvetmeye kalkma.”

Dallas arka koltuğa yerleşti, Romeo camdan onu öptü ve dudaklarını karısının şakağına dayayıp veda sözcükleri fısıldadı.

Onları işaret ettim. “İşte benim Külkedisi olmaktan kurtulma ve yeni bir arkadaşla vakit geçirme fırsatım. Eğlenceli bir yere gitme şansım. Sadece bir günlüğüne birinin hizmetçisi değil de tam anlamıyla bir insan gibi hissetme şansım. Benim için ne planladığın umurumda değil, Zach. Doğum günümde nişan yaptın. Senin için çok uzun saatler çalışıyorum. Buna hakkım var.”

Gözlerini kocaman açıp yüzüme dikkatle baktı. “Korunmasız bir araçta oturmanı istemiyorum. En azından benimkini al.”

Omuzlarım düştü. Öfkem az da olsa dağıldı. Elimi göğsüne bastırarak delice atan kalbini hissettim, gümbürtüsü o kadar şiddetliydi ki avucumu acıttı. “Ben hep Prius’umu kullanıyorum.”

“Ama sen onu her kullandığında ben küçük çapta bir kalp krizi geçiriyorum.” Bu duruma düpedüz sinirlenmiş görünüyordu. Sonra bunun nasıl görüldüğünü fark ederek ekledi: “Sen benim normalleşme şansımsın. Seninle işim bitene kadar tamamen senin hayatına odaklanacağım.”

“Çok romantik.”

“Ne yazık ki şimdiye kadar söylediğim en romantik söz olabilir.”

“Bir şey kaybetmedin.”

Dirseklerimi tuttu, onu öpmemek için kendimle mücadele ediyordum. “Söz ver.”

“Söz.”

Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip başımı kavradı. Beni öpmek üzere olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. Beni öpmesini, sözleşmemizin geri kalanında hayatta kalmak istediğimden daha çok istiyordum. İşte tam da bu yüzden buna bir son vermem gerekiyordu. Zachary Sun benim için tüm kuralları çiğneyebilirdi. Ama ben *onun* uğruna kendi kalbimi kıracaktım.

Son anda başımı çevirdim.

Dudakları yanağıma dokundu ve gözümünden akıveren tek bir damla yaş sildi. “İyi eğlenceler,” diye mırıldandı.

“Teşekkür ederim.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Farrow

“Al bakalım. Bunu dene. Ördek etli *jianbing*.” Dallas *Amantecadito* kurabiye paketini yırtarak açtı ve birini ağzına attı. “Bu arada İskoç çaylı kekler nasıldı?”

Önümüze serilen yaklaşık iki bin çeşit atıştırmalıktan biri olan kurutulmuş eti kemirmekle meşguldüm. “Oral orgazmın mükemmelliğindeydi.”

Henüz havalanmamıştık ama Dallas, Romeo’nun uçağına her ülkeden en sevdiği atıştırmalıkları zulaladığı stokun çoğunun tadına bakmıştı bile. Anlaşılan o ülkelerin hepsini ziyaret de etmişti. Ona korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla baktım. Bu kadar çok yiyeceği midesine nasıl sığdırabiliyordu?

Frankie ayaklarını karşıımızdaki kanepeye uzattı. Gözlerimi Dallas’ın kız kardeşinden alamıyordum. Hem doğaya hem de mantığa meydan okuyan türden bir güzelliği vardı. Gözleri bir kedinin gözleri gibi yemyeşildi, dudakları dolgundu ve kahverengi gür bukleleri beline kadar geliyordu.

“Ablama öyle bakma.” Frankie gözlerini kıstı. “O iki kişilik yiyor.”

Başımı yana doğru eğdim. “Sumo güreşçileri için mi?”

Frankie kahkaha attı.

Dallas eğilip kız kardeşinin koluna vurdu. “Sana onun matrak bir kız olduğunu söylemişim.”

“Beni kürdanla öldürebileceğini de söyledin.” Frankie kaşlarını oynatarak eliyle yüzünü yelledi. “Doğru mu bu?”

“Biraz abartmış.” Kokteylimi elime alıp yudumladım. “Ama keskin nesnelere ciddi hasar vermeyi biliyorum. Neden sordun?”

“Elimde birkaç isim ve adres var da.” Frankie selofan ambalajından sert bir şeker çıkarıp ağzına attı. “Ama her neyse. İş mevzularını başka zaman konuşuruz. Şimdi senin doğum gününü kutlayalım.”

Kaşlarımı çattım. “Tanımadığın birinin doğum gününü nasıl kutlayabiliyorsun?”

“Ablamdan onaylısın. Onun onayını alan biri kutlanmaya değerdir.”

Uçak, yoğun gümüşü bulutları yararak yükselmeye başladı. Nereye gittiğimizi bile sormadım. İyi arkadaşlarınız varsa gideceğiniz yerin pek bir önemi yoktu. Bu kızlarda da iyi arkadaş kumaşı vardı.

“Her neyse.” Dallas başparmağını yalayarak kırıntıları temizledikten sonra koltuklardan birinden bir spor çantası alıp kucağıma attı. “Git bir duş al da üstünü değiştir. Biraz sonra New York’a iniş yapacağız.”

New York. En sevdiğim şehirlerden biriydi. Çok mutlu olmuştum. Çantayı omzuma attım ve banyoya doğru yürüyüp kapıyı açtım.

Kapıyı açmamla birlikte çanta omzumdan düşüverdi. Dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. “Ari.”

En yakın arkadaşım eşikte duruyordu; ıslık ıslık, çok güzeldi, ağzı kulaklarında gülüyordu. “Nihayet. *Yillardır* burada saklanıyorum.”

Birbirimizin boynuna atılıp sevinç çığlıklarıyla öyle bir ciyakladık ki rakunlar duysa kıskanırdı. Ari bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarıldı.

Ben de ona sarılıp onu bir o yana bir bu yana salladım. “Burada ne işin var?”

“Yeni kankan sana sürpriz yapmak için beni çağırdı.” Kulağıma doğru güldü. “Çok sahiplenici biri.”

KARANLIK TUTKUM

“Kanka mı? Bu şimdiye kadar aldığım en hızlı terfi oldu.” Dallas içeri girip omzunu pervaza dayadı. “Gerçi ilk iş pozisyonum bu.”

Ari benden ayrılıp Dallas’a şöyle bir baktı. “Kızım, eminim bugün bulunduğun noktaya gelebilmek için *bir sürü* pozisyon denemiştir.”

Dallas avucunu karnının üzerinde gezdirdi. “Tahmin bile edemezsin.”

“Tahmin edemem ama hepsini dinlemek isterim.”

Takip eden kıkırdamaların ardından Ari ve Dallas kabine döndüler. Ben de uzun bir duş aldım, saçlarımı yıkayıp fönledim ve Dallas’ın benim için seçtiği dar kot pantolonla özel tasarım kapüşonlu *sweatshirt*ü giydim. Dallas kıyafetlerin yanma bir de not bırakmıştı:

Her kızın güzel hissetmek için bir elbiseye ihtiyacı yoktur.

Bazıları savaş botları ve kılıçlarıyla da göz kamaştırır.

Hatta onlardan biri benim can arkadaşım oldu.

Doğum günün kutlu olsun, F. <3

Dal

İşim bittiğinde uçak inişe hazırlanıyordu. Çok geçmeden uçaktan indik ve üniformalı bir şoför bizi Angelo’s’a götürdü.

“New York’taki en iyi İtalyan restoranıdır.” Dallas limuzinin arkasında ayaklarını uzattı. “Ki emin ol hepsine gittim.”

Ari ve Frankie güldüler.

Dallas gülmedi. En yakın arkadaşşıma kalp krizi geçirecek kadar ciddi bir ifadeyle baktı. “Şaka yapmıyorum. New York’ta yüz yirmi dört tane İtalyan restoranı olduğunu biliyor muydun? Üstelik bu sayıya yeraltındakiler dâhil değil.”

Ari’nin gülümsemesi kayboldu. Bana dirsek atıp, “Nereden buldun bu hatunu?” diye fısıldadı.

“Bir akşam yemeği partisinde,” dedim omuz silkerek. Dallas’a bakarak sııttım. “Başka nereden bulacaktım ki?”

Tüm Belçika halkına yetecek kadar yediğim yedi çeşit menünün ardından kokteyllerimizi içmek için yakındaki bir bara gittik. Frankie sahte kimliğini gösterip bize beş içki ısmarladı.

“Nereden geliyor bu değirmenin suyu?” Dallas kız kardeşine dik dik baktı. “Eğitimli rehber köpekler emekliye ayrılınsın diye küçük bir ada satın almandan sonra babam kredi kartına el koydu sanıyordum.”

“Adamın sosyal fedakârlık kavramına bu kadar yabancı olmasına inanabiliyor musun?” Frankie göz devirip meyveli kokteylini yudumladı. “O köpekler ülkemiz için çoğu politikacıdan daha faydalı şeyler yapıyor.”

“Tekrar soruyorum, kardeşim. Nereden geliyor bu değirmenin suyu?”

“Ah, Oliver Amex kartlarından ikisini bana verdi. Pırlanta gibi çocuk.”

Dallas kokteylini yudumlarken az daha boğulacaktı. “Siz ikiniz görüşüyor musunuz?”

“Hayır.” Frankie sanki cevap belliymiş gibi kıkırdadı. “Ona bana bir iki kart lazım diye mesaj attım, o da kuryeyle gönderdi.”

“Frankie, kredi kartları kokteyl elbisesi değildir. Onları ödünç alamazsın.”

“Tabii ki alabilirim. Son üç haftadır hayatımı neyle finanse ettiğimi sanıyorsun?”

Dallas’ın ayarladığı gösteriyi izlemek için Broadway’e vardığımızda çakırkeyif değil, zilzurna sarhoştuk.

“Ne izleyeceğiz?” diye hıçkırdım Dallas’ın kolları arasında sallanırken.

Biz kafaları bulurken o alkolsüz margarita içmişti. Arada bir alkolsüz kokteyllerine bakıp, “Hamile kadınların sadece saf içecekler içebilmesi ne kadar ironik değil mi?” diye söyleniyordu.

KARANLIK TUTKUM

“Külkedisi.” Frankie kendi etrafında döndüğünde 50’ler modasını yansıtan elbisesi bir çiçek gibi açıldı. “Dört haftalık sınırlı bir gösterim bu. Harika değil mi?”

Tam da bana göre, değil mi? diye düzelttim kendi kendime.

Bu karşılaştırmadan ne kadar kaçmaya çalışsam da bu-merang gibi hep bana geri dönüyordu. Ari, kadını ezmeyeyim diye beni Dallas’ın üstünden çekti, kolumu omzuna dolayarak beni salona taşıdı. Tiyatroseverler binanın içinde ve dışında dolaşıyorlardı.

Koltuklarımızı bulduk ve sebepsiz yere kahkahalar ata ata yerlerimize oturduk. Frankie’yle Ari bir karton çantadan küçük bir taç çıkarıp başıma taktılar. Gösteri inanılmazdı. Çoğu sahnede ağlamamak için kendimi zor tuttum. Soğuk kış gecesine çıktığımızdaysa tek düşünebildiğim Dallas’ın haklı olduğuydu.

Bazen mutlu sona ulaşmak için kendi hikâyeni kendin yazman gerekir.

“Eee,” Ari omzunu omzuma vurdu, Townsend kardeşleri atlatmak için kasten onlardan daha hızlı yürüyordu. “Zach’le nasıl gidiyor?”

“O nişanlı olduğu hâlde takılıyor.” Tek omzumu kaldıracak enerjiyi zar zor toplayabildim. “Yani, bilirsin işte, bombok.”

“Dallas köpek gibi peşinden ayrılmadığını söylüyor.” Ari yüzümü inceledi. “Sürekli seni takip ediyormuş ve sana yaklaşmaya cüret eden herkesi bıçaklıyormuş.”

“Hah.”

“Bu, seni her gördüğünde altına işediği anlamına mı geliyor?”

“Umarım öyle değildir. Çamaşır işi de bende çünkü.”

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunun önemli olmadığını anlamaya başlamıştım. Er ya da geç bir limuzin gelip hepimizi küçük bir havaalanına götürecekti, Manhattan’daki bekâr evlerine benzeyen lüks bir uçakla evimize dönecektik. Amerika’nın en çekici kızı Dallas Costa’nın hayatı böyleydi işte.

“Beni istiyor,” diye itiraf ettim, yoğun bir endişeyle nefesimin daraldığını hissederek. “Ama annesini memnun etmeyi daha çok istiyor. Yani bu işin oluru yok.”

Ama bir kalbi ve ruhu vardı, bu da beni korkutuyordu. En yakın arkadaşım Zachary Sun’ın benden neden bu kadar büyüldüğünü söylemedim. Bir şeyin onu insanlardan korkan bir vahşi yaptığını... Onu bu hâle getiren şeyin ne olduğunu bilmesem de kurtuluşu için tek şansının ben olduğumu...

“Peki ya seni annesini memnun etmekten daha çok isteseydi?” Ari kolunu koluma doladı. “O zaman ne yapardın?”

Bir yaya geçidinde durduğumuzda Dallas ve Frankie bize yetiştiler. Yutkundum. Bir süredir kendime bu soruyu sormaktan kaçınıyordum.

Sonunda, “Eğer umutlanırsam kırılmaya da açık kapı bırakmış olurum. Benimse bunu yapacak lüksüm yok,” dedim.

Bir limuzin yaklaşıp dibimizde durdu. Şoför inip bize kapıyı açtı.

Ari’ye tüm gerçeği anlatmadığımı bile bile arabaya bindim. Çünkü bir yanım çoktan kırılmıştı.

Zach da her geçen gün bu kırığı daha da büyütüyordu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Farrow

Sun Malikânesi, sarhoş hâlimle zencefilli kurabiye evi gibi geliyordu bana. Kar, pencere kenarlarında kalın bir buz tabakası gibi görünüyordu. Dallas'ın topuklu ayakkabılarıyla ileri geri sallanırken limuzinin kapısı arkamdan çarparak kapanınca irkildim. Aptal plastik taç başımdan düştü.

Almak için eğilmiştim ki taca dokunmama fırsat kalmadan Natalie elindeki karton dosyaları göğsüne bastırarak dışarı fırlayınca tökezleyerek geri çekildim.

"Ah." Dudak büktü. "Geri dönmüşsün." Her zamanki gibi çok yapmacık ve acayip derecede mutsuz görünüyordu.

Dallas'ın bana hediye ettiği spor çantayı omzuma atarak tacı başıma geri taktım. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Natalie'yi ilk iş gününden beri hiç umursamamıştım. İçkisini sık sık *kazara* döküp bana temizlik işi çıkardığında bile pek oralı olmamıştım.

"Hayal kırıklığına uğradım." Döndü ve peşimden eve girdi. "Sen gelmeden önce birbirimizi tanımaya başlamıştık."

Çantayı merdivene bırakıp bir bardak su almak için mutfağa yöneldim, onu yarım kulak dinliyordum.

Natalie beni rahatsız edecek kadar yakından takip ediyordu. "Aramızda bir şeyler olacaktı ama sen kafasını karıştırdın... Şeyinle..." Nefesini içine çekti, Zach'in bende ne bulduğunu anlamaya çalışarak beni bir kez daha süzdü.

Vay be. Dejavu.

“Seni de Constance mı büyüttü?” Koridorda topuklu ayakkabılarımı çıkardım, zihnim biraz bulanıktı ama Zach’in evde ayakkabıyla gezilmesinden nefret ettiğini hayal meyal de olsa hatırlıyordum.

Natalie beni duymazdan geldi, mutfağın girişinde ayaklarını yere vurarak eliyle beni işaret etti. “Sende ne bulduğunu bile bilmiyorum.”

Bulaşık makinesinden uzun bir bardak aldım ve musluk suyuyla doldurup dudaklarıma götürdüm. “Olgunluk.”

“Defolup gitmen gerek. O nişanlı. Nişanlısı seni yanında tutmasına asla izin vermez.”

Ha. Keşke Natalie önümüzdeki birkaç haftadan sonra Zach’le birbirimizi görmeyi planlamadığımızı bilseydi. Bu Eileen için pek de önemli değildi. İnsanlara duyduğu nefreti bir gün aşması ihtimaline karşı evlilik dışı ilişkilere izin veren maddeyi talep eden oydu.

“Tavsiyen için teşekkürler, Natalie ama Zach mesai saatleri dışında ortalıkta dolaşılmasından hoşlanmıyor.” Parmaklarımı salladım. “Hoşça kal.”

“Dur... Gerçekten senden hoşlandığını düşünmüyorsun, değil mi?”

Hayır. Evet. Belki biraz.

Vücudunun benden hoşlandığını biliyordum. Zihninin de benimle birlikte olmaktan keyif aldığını tahmin ediyordum. Ama aynı şeyi seks oyuncakları için de söyleyebileceğimin farkındaydım.

Natalie’nin sorusuna cevap vermedim, kalan suyu döküp bardağı yıkadım.

“Onun için bir oyuncaktan ibaret olduğunu biliyorsun.” Yarım yamalak bir gülümsemeye beni izliyor, zehirli okunun hayati bir organımı vurup vurmadığını görmeye çalışıyordu. “Sizi evin içinde gizlice oynaşırken görüyorum. Sen onun için sadece oyuncaksın. Asıl olan Eileen.”

KARANLIK TUTKUM

Duygularımın yüzüme yansımamasına dikkat ederek köpüklediğim bardağı duruladım. Reggie bana baktıktan sonra gözlerini çamaşır suyuyla yıkaması gerektiğini söylediğinde kendi kendime tekrar ettiğim şeyi söyledim.

Nefret senin eksikliğine ilgili değil, birinin sende istediği bir şeyi görüp onu alamayacağını fark etmesiyle ilgilidir.

“Bana hâlâ inanmıyor musun?” Natalie kahkaha attı. “Ona bir seninleyken bak, sonra da Eileen’leyken bak. İhtiyacın olan tek cevap bu.”

Bardağı lavaboya sertçe bıraktım. Bardak çatladı, küçük bir cam parçası avucumun içine battı. Elim kanıyordu. Hem içim kanıyordu hem dışım.

Neden, Fae? Neden? Bu sadece bir anlaşma.

Ama öyle değildi ve bunu itiraf etmenin zamanı gelmişti. Natalie görmesin diye elimi lavabonun içinde tuttum. İtibarını korumak için sonsuza kadar savaşıyor yaralı bir hayvan gibiydim.

Sinirim yatışınca sahte bir gülümseme takındım. “Söyleyeceklerin bitti mi?”

“Belki de yemek odasına bakmalısın.” Natalie, gözyaşlarına boğulmadığım için bozulmuş bir tavırla omzunu kaldırdı. “Yüzündeki o kendini beğenmiş ifade kaybolacaktır.”

Aslında yemek odasına bakmadım.

Bu büyülü geceyi onunla noktalamak için can atarak basamakları ikişer ikişer çıkıp önce Zach’in ofisine baktım. Hızla içeriye dalmamla birlikte çift kapı stoperlere çarptı. Zach onları birkaç hafta önce, kapıyı açıp içeri girerken üstündeki rafları salladığıma tanık olduktan sonra yerleştirmişti.

Çıplak ayakla odaya girdim, sağa sola bakındım, sonra durup bir Go taşını okşadım.

Burada değil.

Sonra yatak odasına doğru yürüyüp kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Kapıyı aralayıp başımı içeri uzatarak yatağına baktım. Hâlâ bozulmamıştı. Öfkeyle odadan odaya dolaşmaya başladım ama hep eli boş döndüm. Aşağı indim, prensip olarak kontrol etmek istemediğim tek odaya doğru ilerledim. Ama yemek odasına yaklaştığımda çatal bıçak *tingirtısı* duydum.

Bileğimi çevirip saatime baktım. On. Zach akşam yemeğini hep yedide yedi. Bacaklarıma engel olamadan ilerledim. Koridora yumuşak bir ışık yayılıyordu. Canlı müzik kulaklarımı okşadı. Kemanlar. Flütler. Acayip bir arp. Nefis kokular geldi burnuma. Lazanya. Tarçınlı puding. Kızartılmış pastırma. En sevdiğim.

Zach hepsini çok sevdiğimi biliyordu. Bir keresinde, bitmek bilmeyen Go oyunumuzda bir taş oynarken ona yakalandığımda söylemiştim. *Tadı başkasının ailesi gibi olan her şeyi severim. Böylece gözlerimi kapayıp benim de bir ailem varmış gibi hayal kurabiliyorum.*

İçimdeki heyecan tohumu kök saldı.

Olamaz. Yoksa?..

Kapıya doğru atıldığımda az daha başımdaki taç düşecekti. Köşeyi döndüğümde daha fazla dayanamayarak halının üzerine yuvarlandı. Aynı anda kalbim de kaburgalarımı kıracak gibi çarpmaya başladı. Bu kadar acı veren bir şeyin nasıl bu kadar sessiz olabildiğine hayret ettim.

Uzun masada bana sırtı dönük oturan Zach, Eileen'le yemek yiyordu. Eileen'in üzerinde kıvrak vücudunu saran açık pembe, hoş bir elbise vardı. Oda etrafımda kırmızı bir bulanıklık hâlinde dönmeye başladı. Güller. Her yerde gül vardı. Odayı bir kan gölüne boğuyordu. Ve mumlar. Tanrım, mumlar. Odanın her köşesini aydınlatıyordu.

Donup kaldım, hareket edemiyordum. Natalie'nin sözleri kulaklarımda yankılandı.

Ona bir seninleyken bak, bir de onunlayken bak.

Romantik bir akşam yemeği yiyorlardı.

Zach ona kur yapıyordu.

Kur yapmak sözleşmenin bir parçası değildi. Tamamını okumuştum. Hatta ardından Word belgesindeki değişikliklere bile bakmıştım.

Eileen masanın üzerine eğilmiş, dimdik oturan Zach'e bir şeyler fısıldıyordu. Beni fark ettiğini gördüm. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Başını geriye atıp söylediği bir şeye gülerken benimle göz temasını sürdürdü.

Şimdi anlıyordum. Natalie'nin kendini beğenmiş tavırlarını. Uyarısını. Nasıl bir şeyin içine girdiğimi biliyordu. Geri geri çıkarken bir lambaya çarptım. Orkestra Beethoven'ın son notalarını çalarken gümbürtü odaya yayıldı. Yere düşmeden önce lambayı son anda yakaladım.

Zach başını kaldırdı. "Farrow."

Gözlerimiz buluştu. Neden bilmiyordum ama hareket edemiyordum. Onunla yüzleşme düşüncesine bile katlanamıyordum. Şimdi olmazdı.

Geri çekil. Git. İşten ayrıl.

Ama yine de ayaklarımı parkeden bir saniye bile kaldıramadım. Zach ayağa kalkıp bana doğru koştu. Onun bu ani hareketi beni de harekete geçirdi. Ben de koşmaya başladım. Hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Külüstür Prius'uma doğru.

Malikânedен dışarı fırladığımda gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettim. Sözde ailem beni kabul etmezdi. Ben de onları istemiyordum zaten.

Dallas. Birden aklıma o geldi. Dallas bana sığınacak bir yer verebilirdi.

Ben yön değiştirip Costa Malikânesi'ne doğru giderken Zach de arkamdan geliyordu. "Farrow." Hızlandı, muhtemelen artık bir hedefim olduğunu anlamıştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Yağmur çiselemeye başladı, damlacıklar yüzüme vuruyordu. Zach'in ayak sesleri kesildi, bir an durakladı, sonra arkamdan koşmaya devam etti. "Sana diyorum."

Ona dönmeden orta parmak çektim ve Costa Malikânesi'ne doğru hızlandım. "Biliyorum. Keşke demesen."

"Söylesene, seni kızdıracak ne yaptım ben şimdi?"

Bu adam ciddi mi?

Omzumu yakalamaya çalışırken dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Kaçtım, hep daha hızlıydım. Yağmur şiddetlendi. Buz gibi soğuk damlalar kıyafetlerimden içime sızıyordu.

"Randevuna geri dön."

"Farrow, buraya gel."

Boş ver şunu. Bana bir köpek gibi davranmasına izin vermek istemiyordum. Dallas'ın kapısına ulaştım ve ölüleri uyandıracak kadar sert vurdum. Zach omzumu tutarak beni kendine döndürdü. Onu yağmur damlalarından oluşan bir perdenin ardından görüyordum; saçları geriye doğru yatmış ve ıslaktı, yüzü fırtınalı gökyüzü kadar karanlıktı. Özel tasarım takım elbisesi güçlü bedenine yapışmıştı ve bir an için kumaşı kıskandığımı fark ettim.

"Eve dönmemiz lazım." Titriyordu ama soğuktan mı emin olamadım. *Hemen.*

"Benden sana ne?"

"Kesinlikle *bana ne* değil."

Of. Lanet olsun.

"Mesaim bitti," diye düzelttim. "İstediğimi yapabilirim. İstediğim şey de seni bıçaklayabileceğim mesafede olmamak."

Kapının diğer tarafından ayak sesleri yaklaşıyordu. Zach gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, yağmurdan irkildi, sonra gözlerini tekrar bana indirdi. "İzin verirsen açıklayabilirim..."

Kapı açıldı. Neredeyse bir T-54 tankı kadar iri Romeo Costa kapı aralığını doldurdu. "Burada neler oluyor?"

“Yok bir şey.” Zach kolumu sıktı, parmakları donmuştu. “Farrow’la ben de tam gidiyorduk.”

“Bu gece sizin evde kalmak istiyorum,” deyiverdim.

Romeo’nun ifadesi kızgınlıktan şaşkınlığa döndü. “Ah, kahretsin.” Elini yüzünde gezdirdi. “Kurabiyem yine sokak hayvanlarını topluyor. Dördüncü kediden sonra bırakacağına söz vermişti oysa.”

“O sokak hayvanı değil ve burada kalmayacak.” Zach beni tekrar çekiştirdi. “Hadi Farrow.” Yerimden kııldamadan dikkatimi Romeo’ya verdim. “Dallas’ı çağırır mısınız?”

Adil davranmadığımı biliyordum. Zach’le bir anlaşma yapmıştık ve şimdiye kadar bu anlaşmayı yalnızca ben bozmuştum. Ama elimde değildi. Eileen’e evinde kur yapmak zorunda mıydı? İstese onu Ay’a götürebilecek imkânı vardı. Onu tekrar tekrar gözümün içine sokmasına gerek yoktu.

Neden umursuyorsun ki? Hem o senin umursadığını nereden bilirsin?

Tanrım, bu sinir bozucu duygularla bir gün gerçekten yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Ama şimdi değil.

Romeo kaşlarını kaldırarak Zach’e döndü.

Kaşlarımı çattım. “Az önce gerçekten arkadaşından izin mi istedin? Beş yaşında mısınız sen?”

Romeo, “Sen de hiç yardımcı olmuyorsun ama,” derken aynı anda Zach de, “Hayır,” dedi.

Kolumu geri çektim. “Evet.”

Zach, Romeo’ya ters ters baktı. “Yeni ilaç şirketini bitiririm.”

“Yapamam, dostum.” Gerçekten özür diliyor gibiydi. “Kurabiyem spermlerimden havyar yapar ama daha çocuk yapma işine son vermedik.”

“Farrow, *lütfen*.” Zach ağzında asit varmış da onu tükürüyormuş gibi söylemişti bunu. “Geri dönmemiz gerek.”

Sonunda yüzümü ona döndüm. “Neden?”

“Çünkü öyle.” Zach, Romeo’ya kaçamak bir bakış attı, kulakları hızlı yağmur taneciklerinin gizlediği bir pembede bürünmüştü.

Tek kaşımı kaldırdım. “Evet?”

“Çünkü yağmura dayanamıyorum.” Ellerini havaya kaldırdı. “Mutlu musun şimdi? Tetikleniyorum. Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşıyorum. Sen adına ne dersin de. Son yirmi bir yıldır yağmur yağarken hiç dışarı çıkmamıştım.”

Yağmur doluya döndü, tenimizin her santimine vuruyordu. Az önce duyduklarıma inanamıyordum.

Romeo boğazını temizledi. “Ben sizi yalnız bırakayım...” Kapıyı itti ama klik sesinden önce durakladı. “Farrow, yine de kalacak bir yere ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Zach ve ben birbirimizin önünde dikiliyorduk. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Aklıma bir fikir geldi. Berbat bir fikir. Ama yine de uygulanması gereken bir fikirdi.

Elimi cebime atıp metal nesneyi aradım. “Durumu açıklamak istiyor musun?”

Zach elini saçlarının arasına soktu ve çekiştirerek yağmur damlalarını etrafa saçtı. “Hiç istemediğim kadar.”

“Hadi benim Prius’a koşalım. Ben kullanırım.”

“Ben...” Ağzını kapadı.

“Hazırsın, Zach. Vakit geldi.” Kollarından sımsıkı tuttum. “Seni iyileştirmek için buradayım, değil mi? İyileş o zaman.”

Gözlerini kapayıp parmaklarını birbirine kenetledi. “Bu anlaşmanın birçok koşulu var.”

“Biz büyük, çok karmaşık bir düğümüz, Bay Sun. Kabulenin bunu.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Zach

Prius, ön camına düşen yağmuru sile sile Potomac'te ilerliyordu. Araba çok hafif görünüyordu. Doğaya karşı çok dayanıksız. *Bir ölüm tuzağı.* Kalbimin saniyede on bin kez atmasını umursamadan kolçağı tırnaklarımla ucuz döşemeyi yırtacak kadar sıkı kavradım.

Onun kanı. Yüzü. Yanık et kokusu. Anılar her zamanki gibi zihnime üşüştü. Ancak Farrow'un bu isteğini reddetmek önceki tartışmamızı sürdürmek anlamına gelirdi ve ben bunu göze almak istemedim.

Yani... bu ölüm tuzağında ölmeyi mi tercih ediyorsun?

Çok mantıklı bir karar değildi ama konu Farrow Ballantine olunca mantığın var olmadığını kısa sürede öğrenmiştim.

Emniyet kemerimi bir kez daha kontrol ettim, çok fazla çekersem kopacağını düşünüyordum. "Dört kilo kokain çekmiş bir manyak gibi kullanmak zorunda mısınız?"

Farrow şehrin dışına doğru hızla ilerliyordu. "Şehirdeki hız sınırının altında sürüyorum."

Onu aynı anda hem boğazlamak hem de öpmek istedim. İkimiz de arabanın koltuklarına yağmur suları damlatıyorduk, giysilerimiz ağırlaşmış ve vücudumuza yapışmıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsün."

"Hayır, sen söyleyeceksin," diye tersledim onu. Sonra yine bir pislik gibi davrandığımı fark edip boğazımı temizledim.

“En azından durumun kontrolünü biraz olsun elime almam gerek. Bu beni tetikliyor.”

Farrow dudaklarını birbirine bastırarak söylediklerimi düşündü. “Seni saklanma yerime götürüyorum. Seul’den eve her döndüğümde oraya giderdim. Koca bir yazı kendim için yaptığım ağaç eve kapanarak geçirirdim.”

Ona inandım. Hayat ona bir krallık sunmadığı için bu kadının kendisi adına koca bir kale inşa ettiğine inandım. Dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak arabanın tavanındaki yırtıklara baktım.

“Nerede?”

“Gold Mine Trail’da.”

“Ceset saklamak için harika bir yer.”

“Seçeneklerimi geniş tuttum.” Farrow omuz silkti, yağmura aldırılmadan hızlanırken bileğini direksiyona dayadı. “Vera, Reggie ve Tabby’yle yaşıyordum sonuçta.”

“Baban ondan boşanmalıydı.”

Daha doğrusu, Farrow’un o evde istenmediğini gördüğü anda o kadını terk etmeliydi. İçten içe bu adama karşı çok kötü duygular besliyordum. Artık ölmüştü ama ölmesi günahlarının kefaretinin ödemeye yetmiyordu.

Fae sözlerimi düşünerek alt dudağını ısırıldı. “O da benim gibiydi. Her ne pahasına olursa olsun bir ailesi olsun istiyordu. Ve... Sanırım bu arzusu onun gözünü kör ediyordu. Bir aileye kabul edilme olasılığı.” Duraksadı. “İşte bu yüzden ilişki yaşamıyorum. Aynı hatayı yapmak istemiyorum. Yanlış kişiye kendimden çok fazla şey vermek istemiyorum.”

Araba sertçe durdu. Farrow park kuralları tabelasının önünde el frenini çekti. Homurdanmamak için kendimi tutup kapı kolunu kavradım. Etraf ıssızdı, zifiri karanlık gecede Prius’tan başka araba yoktu. Nabzım normale dönerken bir yandan da Farrow’un yüzünü inceliyordum. Yağmurdan kirpikleri birbirine yapışmıştı.

Cebimde telefonum titreyip duruyor, mesaj üstüne mesaj geliyordu. Eileen'den geldiğine hiç şüphem yoktu. Umurumda değildi. Romantizm istemediğini iddia eden bir kadın olarak beni, canımı sıkacak kadar çok arıyordu.

Farrow yüzünü bana döndü. “Şu hâline bak.”

Ellerimi avuçlarının arasına aldı. Ellerim öyle feci titriyordu ki orta konsola çarpıyorlardı. Boynumdan yukarı yükselen sıcaklıkla yanaklarım ve kulaklarım kızardı. Utanıyordum, korkuyordum, öfkeliydim ve *yaşıyordum*. O kadar canlıydım ki fazla oksijenden boğulacaktım. Daha önce konfor alanımdan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Bana göre emniyetsiz bir arabaya binmek uçaktan paraşütsüz atlamakla eş değerdii. Peki ya yağmur yağarken böyle bir arabaya binmek? Önce bileklerimi kesmemi istese yeriidi.

“Kim yaraladı seni?” Farrow, olmayan yerde iyilik gören melek gözleriyle bana baktı. “Bunu sana kim yaptı? Neden böylesin?”

Gözlerimi önümdeki ağaçlara dikip geceleri uyumadan dua eden insanlar gibi sallanmalarını izledim. “Ben duyguları hakkında konuşan bir tip değilim.”

“Ben de nişanlı patronuyla oynaşacak bir tip değilim.” Elimi sıktı, kendince bana güven veriyordu. “İkimiz de anlaşılması zor şeyler yaşıyoruz. *Konuşalım*.”

O anda, ormanın sırrımı yutup mezara götüreceğini hissettiğimde, sırf bu kadını memnun etmek için taktiksel bir hata yapmaya karar verdim. Yanlış taşı yerinden oynattım.

“Ben on iki yaşındayken babamla birlikte anneme yıldönümü hediyesi almıştık. O kolyeyi.”

Farrow'un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Setteki diğer kolye.”

Başım la onayladım. “Geri dönerken bir kamyon arabamıza çarptı ve takla attık. Babam vücudunu bana siper edince kendisi öldü.”

Dünyaya karanlık getiren tek Sun⁷ benim.

“Zach...”

Şışt, diyerek sözünü kestim. “Ama hemen ölecek kadar şanslı değildi. Ben de değildim. Bir tırmık vücudunu delip geçerek ölümünü yavaş ve acı verici bir çileye dönüştürdü. Tüm bu süre boyunca beni izledi, yüzü morarırken gözleri daha da kızardı.”

Farrow içini çekti ama bir şey söylemedi.

Devam ettim. “Babamın ölümünü canlı canlı izledim.”

Şu anda bile gözümün önünde öldüğünü görebiliyordum. Görüntünün canlanması uzun sürmemişti. Safra boğazıma kadar yükseldi. Her şeyi sonuna kadar anlatmak için kendimi zorladım.

“Arabanın devrilmesiyle motora gaz sızmış. Beni çıkarmak için arabayı parça parça sökmek zorunda kaldılar. Babamın cansız bedeni saatlerce benim üstümde yattı, kanı üzerime damlıyordu.”

Farrow elimi daha kuvvetli sıkarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

“İlk başta kan bir akıntı gibi üzerime geldi. Ama sonunda yavaşladı ve arada bir yüzüme damlamaya başladı. Babamın son sözlerini hatırlamıyorum bile.” Yutkundum, o ânın gözlerimin önünden gitmesini dileyerek ama gitmeyeceğini de bilerek gözlerimi kapadım. “O gün yağmur yağıyordu. O kadar soğuktu ki babam son nefesini verirken bunu iliklerinde hissetmiş olmalı.”

Farrow derin bir of çekti. Bana acıdığıının farkındaydım. Çoğu insan acırdı. Bunları kimseye anlatmak istemememin sebebi buydu. On altı yaşına gelene kadar Celeste Ayi'nin beni gönderdiği terapistle bile anlatmadım. Romeo ve Oliver bile olanları sadece medyadan ve annemden duydular.

Farrow elimi bırakmadan fısıldadı: “Sürücü sarhoş muymuş?”

7 (İng.) Güneş. -y.h.n.

KARANLIK TUTKUM

“Hayır.” Başımı koltuk başlığına yasladım, sırlıslıkla kiyafetlerim vücudumda kaskatı olmuştu. “En kötüsü de bu. Hiç de sarhoş değilmiş. Kötü biri de değilmiş. Sadece bardak tutucusundaki kahvesine uzandığı sırada aracının kontrolünü kaybeden beş çocuk babası, çok çalışkan bir adammış.”

Farrow parmağıyla küçük daireler çizerek elimi okşadı.

Boştaki elimi yumruk yapıp tırnaklarımı avucuma geçirdim. “Son işini erken bitirmek için hız sınırını aşmış. Çocuğunun resitali varmış. Suçunu hemen kabul etti. Daha sonra bize bir özür mektubu yazdı.”

Farrow’un da babasını bir kazada kaybettiği aklıma geldi. Babamın ölümünü öğrenmenin onda bir şeyleri tetikleyip tetiklemediğini merak ederek yüzüne baktım. Cevabımı hemen buldum. Farrow gözlerini bana dikmiş, tüm dikkatini bana vermişti.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. “Dava hiçbir zaman mahkemeye taşınmadı; adam savcı-sanık uzlaşmasına gitti. Karısına hızlı bir boşanma hakkı tanıdı ki yoluna devam edip ailesine bakacak başka birini bulabilsin. Annem hâlâ çocuklarının okul masraflarını ödüyor.”

Fae yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Tanrım.”

Duyduklarının Constance hakkındaki algısını değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Tüm olumsuz özelliklerine rağmen –ki çoktular– annem kötü biri değildi. Sadece son derece yanlış yönlendirilmiş, acıyla zincirlenmiş ve hem kendi hayatını hem de benimkini her yönüyle kontrol etmeden var olmakta zorlanan biriydi.

“Tüm bu öfkeyle baş başa kaldım ve öfkemi kusabileceğim kimse yoktu.” Başımı öne eğdim. “O yüzden ben de öfkemi suçluluğa dönüştürdüm.”

Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. En azından yüksek sesle dile getirmemişim. Gerçekler göğsümü bir kurşun gibi delip geçti. O kadar uzun zamandır hiçbir şey

hissetmemiştim ki Farrow hayatıma girdiğinden beri aşırı duygusal yüklenme yaşıyordum. Farrow, cehennemde de melekler olduğunun canlı kanıtıydı.

“Çok üzgünüm.” Kulaklarıma dolan sesi acıyla yanan kalbimi rahatlattı. “Hayat sana karşı bu kadar acımasız olduğu için üzgünüm. Yaşadıklarının yükünü tek başına sırtlanmak zorunda kaldığın için de üzgünüm.” Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. “En çok da hiç kimse sana, iyi olmamanın normal olduğunu öğretmediği için üzgünüm. İyileşmek suda yüzmek gibidir. Yüzdüğün kadar boğulursun da. Senin ağlayacak bir omza ihtiyacın var, Zach. Bir eşe değil.”

“Eşimden konu açılmışken...” Bu kadar çok dokunulmaya hâlâ alışık olmadığım için kenetli parmaklarımızı çözdüm. “Bu gece olanlar...”

“Beni ilgilendirmez,” diye tamamladı Farrow benim yerime. “Bir anlaşmamız var. Nişanlı olduğumu biliyorum. Ben...”

“Bitirmeme izin ver.” Yüzümü ona döndüm. “Bu gece her şeyi senin için planlamıştım. Akşam yemeği. Mum ışığı. Çiçekler... Filmlerdeki tüm o sinir bozucu şeyleri.”

“Sen aşk filmleri mi izliyorsun?” İkna olmamış gibiydi.

“İstemeye istemeye. Sırf kendini *kullanılmış* gibi hissetmeni sağlayacak fikirler bulmak için...” Yüzümü buruşturdum. “Aramızdaki ilişkinin bir anlaşma olması, kendini kullanılıyor gibi hissetmen gerektiği anlamına gelmez.” Duraksadım. “Ollie bana bir liste verdi.”

Farrow dudaklarını sıktı. “Ne izledin?”

“Tanrım, berbat şeyler.” Islak gömleğimin kolunu sıkıp onu daha çok güldürdüm. “*Harry ile Sally Tanışınca*, berbattı.”

“O bir klasiktir,” diye itiraz etti Farrow. “Nesini beğenmedin?”

“Bence o kadar kötü saçları olan iki insan ürememeli. Bundan ancak kötü sonuçlar çıkabilir.”

Farrow başını geriye atıp böğürür gibi bir ses çıkardı. “Başka neyi sevmedin?”

“*Titanic*. O kapıda yer vardı, Farrow. Hatta iyice sıkışsalar üç kişilik bile yer vardı.”

Araba Farrow’un kahkahalarıyla sarsıldı. Nedenini anlamamıştım. Gerçekleri komik bulmuyordum. Katıla katıla gülerken bir yandan da elini sallıyordu. “Devam et.”

İçimi çektim. “*İlk Aşk, İlk Dans*’ın adı *İlk Aşk, Borktan Dans* olmalıymış. Swayze kızdan bayağı yaşlıydı. *Beni Adınla Çağır* da aslında *Amerikan Pastası*’nın şeftaliyle çekilmiş olanı. Doğum gününden dolayı özür dilemek için nelere katlandığıma bir bak.”

Gülümsemesi göz kamaştırıyordu, öyle samimi gülümsüyordu ki içimi ısıtıyordu. “Bana akşam yemeği mi hazırladın?”

“Hem de en sevdiğin yemekleri.”

“Güller ve mumlar mı aldın?”

“Doğum günündü. Hediyeinden dolayı kıyameti kopardın, yine de bunun hoş bir jest olduğunu iddia ediyorum.”

“Arkadaşlarından tavsiye mi istedin?” Bir eliyle ağzını kapayıp gülmeye başladı.

Kendimi tutamayıp ben de gülümsedim. Mutluluğu bu-
laşıcıydı.

“Kendini beğenmiş gibi bakmayı kes,” diye emrettim.

“Hiç değilse bir iki tanesini beğendin mi?” Kaşlarını oynattı. “Filmleri diyorum.”

“Ahta, gerçekten berbatlardı.”

Kıkırdamaları kanıma karışarak kendimi daha hafif hissetmemi sağlıyordu.

“Bana bir daha öyle seslensene.”

“Ahta diye mi?”

“Evet.”

“Ahta.”

Sırıttı. “Çok sıra dışı bir takma isim.”

Gülümsedim. “Çok sıra dışı bir kızsın da ondan.” Ceketimi omuzlarımdan sıyırdım. “Neyse, etrafımda güller ve kendi ellerimle hazırladığım ev yemekleriyle öylece otururken ne kadar zavallı olduğumu fark ettim. Sen yoktun. Dahası, sana kalman için yalvardığım hâlde giderken çok mutlu görünüyordun.”

“Bunun bir güç gösterisi olduğunu düşünmüştüm.” Bakışları yumuşadığında ona inandım. “Ne oldu da benim oturmam gereken yere Eileen oturdu?”

Ona boş ve duygusuz bir bakış attım. “Kapıma geldi. Sokağın karşısında oturan annemi ziyarete gelmiş ve şehre gitmeden yapılacaklar listesini gözden geçiririz diye düşünmüş herhâlde.”

Ben Eileen’i paketleyene kadar peşinden annem de gelmişti. Kızı çalışma odama sürüklemiş ve akşam yemeğini birlikte yiyelim diye ısrar etmişti. Sonra da şampanya daha kadehe konmadan kaçıp gitmişti.

“Başım tutunca nasıl oluyorum biliyorsun.” Hiç de inanmadığım bir mazeretti. Annemin otuz yıldır hiç başı ağrıamamıştı.

Farrow derin düşüncelere dalmış gibi hafif hafif dudaklarına vuruyordu. “Neden annene o kızla evlenmek istemediğini söylemiyorsun?”

“Çünkü iyi bir evlilik yapmayı sadece anneme borçlu değilim. Bunu babama da borçluyum.”

“Yani annenin mutluluğu için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırsın?”

“Evet,” dedim hiç düşünmeden. “Ben mutsuz olmaya alışkınım. Aslında hiçbir şey hissetmemeye alışkınım. Anneminse mutlu olmak için hâlâ bir şansı var.” Her şeyden etkilenen biri değildim ama annemin hayattan koptuğu o altı yıl beni çok korkutmuştu. Tekrar yaşanırsa bu onu mahvedebilirdi. Celeste Ayi ve ben bunu önlemek için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk.

Farrow perişan görünüyordu ve bu, *benim de* perişan hissetmeme neden oluyordu. Sanki görünmez bir zincirle birbirimize

bağlıymışız gibi onun ruh hâlinin bana yansımasından nefret ediyordum.

“Buna saygı duyarım.” Başıyla onayladı. “Tek istediğim bir aileydi. Ait olacağım bir yer. Gerçek olmasa bile bir aile kurmak istemeni anlayabiliyorum.” Farrow’un titremesi şiddetlenmişti. Dişlerinin de takırdadığını fark ettim.

“Soyunmamız lazım,” deyiverdim.

Göğsüme vurdu. “Bana uyar.”

Dudaklarımı yaladım. “Zatürre olmamak için.”

“O kadar üşümüyorum.”

“İyi, o zaman benim için soyun.”

“Soyunmamı mı istiyorsun?”

“Seni her şekilde istiyorum,” diye itiraf ettim, ona karşı niyetimi asla yanlış yorumlamayacağını bilmenin rahatlığıyla. “Ama özellikle çıplak ve üzerimde olmanı.”

Farrow kapüşonlusuna uzanıp tek seferde başından çıkardı. Ve işte böylece tutkuya boğularak dibe battım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrow

Beni sütyensiz gören Zach'in aleti dimdik oldu. Meme uçları için yalvarıyordu, ekstra gergin ve hassaslardı. Zach memelerimi göz ardı ederek koltuğuna yaslandı, sertleşen aleti ıslak pantolonunun altında bacağına yapıştıyordu. Bir eliyle gömleğinin düğmelerini açarken diğer eliyle de pantolonunun üstünden usulca penisini okşuyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan eğilip kot pantolonumu dizlerime kadar sıyırdım. "Kaç tane?"

Gömleğinin önü açıldı. "Ne kaç tane?" Gömlek kaslı, bronz ve mükemmel omuzlarından sıyrıldı.

Sürücü kapısına yaslanarak pantolonumla botlarımı çıkardım. İç çamaşırımı bıraktım ki Zach dişleriyle çekerek çıkarabilsin. "Benim için kaç film izledin?"

Zach gözlerini memelerimden ayırmadan ayakkabılarını çıkarıp kemerini çözdü. "Bir sürü."

Şimdiye kadar tanıştığım hiç kimse bana, Zachary Sun gibi sadece bakışlarıyla muhteşem olduğumu hissettirmemişti. Hatta, bana kendimi güzel hissettiren ilk erkek oydu.

Pantolonunu ve iç çamaşırını tek seferde çıkardı. Aleti dışarı fırladı, sapı kadife gibi ipeksiydi. Kalın ve uzundu, damarları pürüzsüz, başı çok belirgindi. Sadece görüntüsü bile ağzımı sulandırdı.

KARANLIK TUTKUM

Zach pantolonunu arka koltuğa fırlatırken eli bir şeye çarptı. “Ne bu?” Onu arka koltuktan çekip aldı. Bir Chanel ayakkabı kutusu.

Yanaklarımı ateş bastı. “Bana hediyen.”

“Bir kısmı,” diye düzeltti. Parmağını saten fiyonka geçirip çözdü. “Hediyenin en güzel kısmı henüz gelmedi. Bileklerini birleştir ve onları koltuk başlığına bastır.”

Normalde benden bunu isteyen kişiye saygılı bir tavırla gidip kendini becermesini söyledim. Ancak Zach söz konusu olunca kontrolümü biraz esnetmek istedim. Hayatımda ilk kez bir erkeğin karşısında çaresiz kalmak istedim. Kendimi bırakmak istedim. Zach dokunmaktan korkuyordu, bu yüzden her şeyi onun yapmasına izin vermeye yemin ettim.

Yavaşça kollarımı kaldırıp bileklerimi koltuk başlığıyla koltuğu birbirine bağlayan metale bastırdım. Vücudumun heyecandan farklı bir tepki vermesini bekliyordum. Korku. İsteksizlik. Pişmanlık. Ama öyle olmadı. İlk defa Zachary Sun’a güvendiğimi fark ettim. Hayatım konusunda. Güvenliğim konusunda. İntikam arayışım konusunda... Ama kalbim konusunda değil.

Zach elinde beyaz Chanel kurdelesiyile orta konsolun üzerine eğildi. “Aferin kızıma.” Koltuk arkalığını neredeyse ben dümdüz uzanana kadar eğdi, kaslı bacaklarıyla üzerime oturdu ve bileklerimi bir araya getirerek beni hızlıca bağladı. “Uzun, sert bir sik seni tahrik ederken bu kadar itaatkâr olabileceğin kimin aklına gelirdi?”

Bir öpücük aldıktan sonra bileklerime iki, üç kez düğüm attı. Satenin tenimdeki hafif acısı beni birden heyecanlandırdı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim, Zach’in iç çamaşırımı sırlıklam bulacağını biliyordum. Sırf denemek için ipleri çektim ve beni koltuğa sımsıkı bağladığını gördüm. Tamamen çaresizdim ve onun insafına kalmıştım.

Gözlerimi kısarak baktım ona. “İnsanları bağlama konusunda şüphe uyandıracak kadar iyisin.”

“En yakın arkadaşın sürekli riskli pozisyonlara girseydi sen de öyle olurdun.”

“Oliver mı?”

“Romeo.” Bu konuşmayı daha sonra yapmak üzere zihnime not ettim. *Bunu* öğrenmem gerekiyordu.

Zach küçük arabanın içinde doğrulabildiği kadar doğruldu, hâlâ üzerimdeydi ve yaptığı işi hayranlıkla izliyordu. Çenemi tuttu ve gözlerime bakmak için yüzümü yukarı kaldırdı. “Sen her zaman güzelsin, Farrow Ballantine ama benim insafıma kaldığın zaman çok daha güzelsin.”

Parmağının eklem yeriyle sağ meme ucumu okşadı, tüy gibi hafif bir dokunuştı bu. Vücudum kasıldı, kalçam gerildi, vajinam onu içine almak için âdeta yalvarıyordu. “Daha fazla,” diye inledim.

“Daha fazla mı?” Külotumun kenarıyla oynuyor, lastiğini çekip tenime yapıştırıyordu. “Daha fazla ne?”

Gözlerinin içine bakıp bunun onun için kolay olmadığını hatırlattım kendime. Tüm bu dokunma olayı. “Vermek istediğin şeyin daha fazlası.”

“Elimde ne var ne yoksa hepsini vermeye hazır olduğumu fark etmeye başlıyorum.” Parmak eklemleri sağ meme ucumdan sol meme ucuma geçti. “Şimdi nereni öpeyim?”

Gözlerim iç çamaşırama kaydı. Ama arabanın çok dar olduğunu biliyordum, yere inemezdi.

“Ah, anladım.” Başıyla onayladı. “Merak etme, tatlım. Bu gece ağzıma boşalacaksın.”

Yutkunurken boğazım düğümlendi. Zach direksiyona yaslandı, bir eliyle kalçamı kavradı ve bacaklarımı yukarı çekerek omuzlarına kaldırdı.

Her ne kadar şehvet içimi ateşe verip tüm hücrelerimi yakıyor olsa da, “İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz,” demek zorunda hissettim kendimi.

KARANLIK TUTKUM

“İstememek mi? Amını yeni evim yapmaya niyetliyim. Senin içinde yaşamak istiyorum. Seni tepeden tırnağa yalayıp yutmak istiyorum.” Külotumu yana sıyırarak dudaklarını bacaklarımın arasına gömdü ve beni içine çekti. Burnuyla klitorisime masaj yaparak beni yanmanın eşğine getirdi. Dolgun, sıcak dudakları oramda hareket ederken, “Sen bir uyuşturucusun, Farrow Ballantine,” dedi. “Üstelik çoktan damarlarıma girdin.”

Dilini yarığında gezdirdikten sonra beni ağzına aldı. Dizlerimi boynuna dolayarak bacaklarımı kenetledim. Belimi yukarıya doğru kaldırdım, tutkum çaresiz bir acıya dönüştü, ıslak dilinin derinliklerime girmesini istiyordum.

Dili klitorisimi bulup işkence eden bir yavaşlıkla etrafında kışkırtıcı daireler çizdi. Orta parmağını vajinamın derinliklerine soktu. Duvarlarım parmağını arsızca, can havliyle sıkıp daha fazlası için yalvardı.

“Nasıl da sulanmışsın,” diye arzuyla mırıldandı klitorisimi daha hızlı emerek. “Ne kadar da darmışsın. Hayatımda hiç bu kadar küçük bir deliğe aletimi sokmamıştım.”

Parmağıyla beni okşamaya başlayınca kendimi tutamadım. “Kaç deliğe sokup çıkardın ki?” deyiverdim.

İnsan dokunuşuyla dehşete düşen bir adam bekâretini nasıl kaybeder? Alkolle mi? Uyuşturucuyla mı? Katıksız acıyla mı? Bu sorular beni haftalardır tüketmişti.

Zach bir parmak daha ekledi ve cezalandırıcı bir zorlamayla içime, neredeyse rahatsızlık verecek kadar derine indi ama tam dibine kadar değil. “Gülmeyeceğine söz veriyor musun?” diye homurdandı. Klitorisimi, yarığımı, iç uyluklarımı açlıktan ölmek üzere olan bir adamın iştahıyla yalıyordu.

“Söz.”

“Şişme kadınlar.” Ağzı tenimde duraksadı, güçlkle aldığı nefesler yüzünden göğsünü uyluklarıma çarpıyordu. “Plastik. Sentetik. Soğuk. İhtiyaçlarımı karşılamam gerekiyordu.”

“Bu kadar mı?”

Kalbim büyüdü, Zach'in ıstırabını içine aldı ve hissettiği acının her zerresini yutmak ya da sırtlanmak istedim.

"Bu kadar." Chanel kurdeleyi çözüp beni serbest bıraktı ve dizimin arkasına sıcak bir öpücük kondurdu. Gözlerini kapayıp, "Onun dışında el değmemiş bir bakırım," diye itirafta bulundu.

Elimi aramızdan uzatıp beni okşamaya devam eden parmak eklemlerine koydum. "Güzel."

Durdu ve şehvet dolu gözlerle bana baktı. Yüzü o kadar çocuksu, o kadar şaşkıncı ki gözyaşlarımı tutmakta zorlandım.

"Acınacak bir durumun yok." Parmağımın ucunu çenesinde gezdirdim. "Bana verirseniz bekâretinizi almaktan büyük onur duyarım, Bay Sun."

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Tümüyle sizindir, Bayan Ballantine."

İkimizin arasına, vajinamın yanımda duran eline baktım. "Sana birkaç numara öğretebilir miyim?"

Evet anlamında başını sallarken âdemelması oynadı. "Genelde..." Duraksadı. "*Partnerlerim* bana yol gösterme konusunda pek iyi değiller. Hiçbirinin ağzı yok."

Gülmemeye çalışarak gözlerimi devirdim. "Sana göstereyim."

İşaret parmağını tutup tekrar vajinama doğru yönlendirdim. "Şimdi sonuna ulaştığında parmağını bük. Evet, işte böyle." Kıvıldım, ıslaklık ikimizin de parmaklarına bulaştı. İçimde bir zevk dalgası kabardı. "İşte. İçeri ve dışarı. Böyle çevirdiğinde G noktama çarpıyor." İnleyerek başımı geriye attım. "*Eveet.*"

Vajinamı okşarken bakışlarını yüzümden ayırmıyordu, dudakları beni yalamaktan şişmişti. Buna dayanamıyordum. Beni memnun etme arzusuna. Bu çocuksu onaylanma hevesine. Zach'i yanaklarından tutup kendime doğru çektim ve dilindeki suyumu ve yağmuru tada tada onu gözüm dönmüş gibi öptüm.

Arabanın içindeki yoğunlaşma camları buğulandırdı. Zach beni parmaklamaya devam ederken penisi uyluğumun arkasına değiyordu; ateşli ve hevesliydi, ucu çoktan ıslanmıştı. Arabamın

içi seks kokusuyla dolmuştu ve bundan asla kurtulamayacağımı biliyordum. Arabayı her kullandığımda bu ânı düşünecektim.

Doyuma ulaşma heyecanı göbük deliğimin altında girdap gibi dönerek artmaya başladı.

Zach meme uçlarımdan birini ağzına aldı, emiyor ve üst dişleriyle hafifçe ısırıyordu. Duraksadı, çenesini memelerimin arasındaki boşluğa dayayarak bana baktı. "Bir insan nasıl bu kadar mükemmel olabilir?" Parmağı içimde daha hızlı hareket ediyor, tükürüğü memelerime bulaşıyordu. Sol meme ucumdan sağ meme ucuma geçerek onu ağzına aldı. "Nasıl oluyor da sana dokunmadan duramıyorum?"

Uyluğumdaki penisine uzanıp okşadım. "Devam et. Daha hızlı."

"Hayır. Seni becermem lazım," diye homurdandı, dudakları tekrar ağzıma gitti, beni çılgınca, hayvani bir açlıkla öptü. "Şimdi."

"Prezervatifin var mı?"

Ağzı boynuma kaydı, öpüyor, küçük küçük ısırıyordu. "İçine boşalmam."

Vajinam patlamaya hazırdı. Bir uçurumdan aşağı süzülüp yerçekiminin beni tutmasını beklemek gibi bir şeydi bu.

"Zachary. Eyersiz ata binmem ben. İçime prezervatifsiz girmene izin vermem."

Dudakları yeniden meme ucuma döndü. "Çok nazikçe rica etsem bile mi?"

"Öyle etsen bile."

"Kolyeler hariç, sahip olduğum tüm sanat eserlerini sana hediye etmeye razı olsam bile mi?"

"B-Bunu yapar mısınız?" Nefesim kesildi, zevkin doruğuna ulaşırken kaslarım titriyordu.

"Ben çaresiz bir adamım ve sen de inatçı bir kadınsın."

Ama ben trilyonlarca parçaya ayrılmakla meşguldüm ve ona cevap veremedim. Boşalmaya başladığım anda beni parmaklamayı

bıraktı, vajinamı avuçladı ve avucunun tabanıyla sertçe bastırdı. O kadar yüksek sesle inledim ki Pasifik Okyanusu'ndaki balinalar bunu bir tehlike sinyali olarak algılayabilirdi.

“Boşaldığını hissedebiliyorum. Siktir. Avucumu dolduruyor.” Zach yüzünü omzuma gömüp penisini uyluğumun arkasında gezdirdi. “Bu çok güzel. *Sen* çok güzelsin.”

Dizlerinin üzerinde doğruldu, bacaklarımı omuzlarından yavaşça çözdü ve vajinamı avuçlayan elini kaldırdı. Eli ıslaklığımla kaplıydı. Utanmayı reddederek alt dudağımı ısırdım. Orgazmdan dolayı nefes nefese kalmıştım, terimiz birbirine karışıyordu.

Zach elini yüzümün önüne getirdi. “Ne yaptığını gördün mü?”

Başımınla onayladım.

“Şimdi yala onu.”

Yaladım. Hem de tüm ülkeyi uzaylı istilasından kurtarmak için gösterilmesi gereken bir coşkuyla. Ona duyduğum arzuyu yalamanın inanılmaz derecede ateşli bir yanı vardı. Bitirdiğimde yoğun bakışlarla avucunu inceledi, gülümsedi ve sonra beni öpmek için eğildi.

Dillerimiz birbirine dolandı. Birbirimize sımsıkı sarılarak inleye inleye öpüşmeye başladık. Hem orgazm hem de bulunduğum pozisyon nedeniyle tüm vücudum harap olmuştu ama yine de onun bana yaşattığı zevkin karşılığını vermek istiyordum. Ona her şeyden çok istediği rahatlamayı vermek için. Kendisi bunu ne kadar inkâr etse bile sonuçta o da bir insandı.

Onu üstümden ittim. Hareketlerimi arzulu gözlerle takip ederek yolcu koltuğuna yuvarlandı.

Kapıyı açtım, arabanın etrafından dolanıp yolcu tarafının kapısını açtım. “Kalk ayağa.”

“Beni ormanda mı bırakacaksın?” Zach, karanlıkta baksırını ararken ereksiyonunu dizginlemeye çalışarak aletini tuttu. “Çünkü inan bana, Küçük Ahtapot, burada zaten acı çekiyorum.”

“Senin sorununu seks yapmadan halledeceğiz,” diyerek elini tuttum ve onu dışarı çektim. Dokunmakla –en azından *bana* dokunmakla– ilgili bir sıkıntısı yok gibiydi. Ne kadar yol aldığını görmek göğsümü gururla doldurdu. Farların zayıf ışığında, kaşlarını kaldırıışındaki şüpheyi gördüm ama yine de dediğimi yaptı.

Kapıyı kapadım ve onu kapıya doğru iterek öptüm. İkimiz de hâlâ çıplaktık; iç çamaşırlarımıza kadar. Her an birine yakalanabilirdik. Sırf görülme fikri bile beni heyecanlandırdı. Ama ben Zach’ten farklıydım; her zaman tehlikeyle flört ediyordum. Onun sınırlarını zorladığımın farkındaydım. Anlamadığım şeyse bana neden izin verdiğiydi.

Ben dizlerimin üzerine çökerken Zach etrafına bakındı. Çakıl taşları tenime batıyordu. Siyah Calvin Klein baksırını iyice aşağı çektim. Ateşli aleti elimde nabız gibi atıyordu, o kadar büyüktü ki sabit bile tutamıyordum.

“Hizmetçimin ağzına verirken yakalanmayı kesinlikle tercih etmem,” diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip sözlerinin aksine beni kendine doğru çekerek. “Bu sadece orta yaşlı beyaz politikacıların göze alabileceği bir ahlaksızlık seviyesi, Ahta. Ayağa kalk. Bunu başka bir zaman yap–”

Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden penisini alttan kavradım ve ağzıma götürüp ucuna kadar yaladım.

“Boş ver.” Elini yüzünde gezdirerek tıslar gibi konuştu. “Anlaşılan tüm prensiplerimle birlikte itibarımı da yerle bir edeceğim. *Ağzınla benim* başımı belaya sokman gerçekten hayret verici.”

İçimden bir kahkaha yükseldi ama gülümsememi bastırıp penisinin yarısını ağzıma aldım. Daha fazlasını istiyordum ama asla sığmazdı.

Zach dağınık saçlarımı eline iki kez dolayıp başımı eğerek penisini ağzıma doğru itmeye başladı. “Of, çok iyisin.”

Başımı ileri geri sallayarak –topraksı ve narenciyemsi– tadının keyfini çıkarırken gözlerimi yukarı dikip yüzünü izledim.

“Daha fazla, Farrow. İşte böyle.” Kalçasını ileri doğru iterek aletini ağzımın daha derinlerine sokmak için yalvarıyordu. “Uslu kız.”

Penisi ağzımda sırttım. Daha önce hiç kimse bana uslu olduğumu söylememişti.

“Çok büyük,” diye mırıldanabildim. “Ağzıma asla sığmaz.”

“Sığdıracağız. Söz veriyorum.”

“Çok büyük.”

“Azar azar deneyelim.”

Onun için hava hoştu. O kadar büyük şeyi azar azar almak zorunda olan o değildi. Ağzımı daha geniş açtım, o aletini kavrayıp ağzımın derinliklerine doğru iterken çenemi yukarı kaldırdım. Ucu boğazımın gerisine çarptı. Gözlerim yaşardı, öğürme refleksim harekete geçti. Onu mutlu etmek uğruna öğürme isteğimi mecburen bastırdım.

Zach birden durdu, vücudu gerildi. Karnındaki baklavalar belirginleşti. Her nefes alışında kasılıyordu.

Neredeyse saygıyla başımı okşadı. “Biraz daha alabilir misin?”

Başımla onayladım.

Niye tamam diyorsun? Bademciklerini ciğerlerine yapıştıracak.

“Emin misin?”

Penisi ağzımdayken konuşamadığım için cevap vermek yerine ona orta parmak çektim. Zach kıs kıs güldü, boğuk sesi içime işleyerek böylesine soğuk bir gecede içimi ısıttı. Daha da derine itti. Aleti boğazıma doğru büküldü. Burun deliklerimden nefes alarak soluğumu düzenlemeye çalıştım. Kelimenin tam anlamıyla penisinde boğuluyordum.

“Çok sıcaksın,” diye mırıldandı ve bu sözleriyle içimi eritti. “Ağzını bir daha asla kapayamayacağın kadar sert becermek istiyorum.”

KARANLIK TUTKUM

Edepsiz konuşmasını düzeltmesi için bir uyarı olarak testilerini avuçladım. İnledi, başını geriye atıp kendini biraz daha itti. Artık tamamen ağzımın içindeydi. Duruma alışmak için bir süre bekledik.

Ensemdeki saçlarla oynadı. “İtebilir miyim?”

Zevk suyunu boğazıma damla damla akıttığını hissettim. Tüm vücudu titriyordu. Pozisyonum elverdiğince başımı aşağı yukarı salladım. Beni saçlarımdan tutarak aletini itmeye ve ağzımı acımasızca becermeye başladı. Zevkten çılgına dönmüş hâlde bir elimi arkasındaki yolcu kapısına dayadım.

Boşta kalan elimle bacaklarımın arasına uzandım, işaret parmağımla klitorisimi okşarken bir yandan da ağzımı dolduran aletini emdim, ısırdım ve tükürük içinde bıraktım. Ben klitorisimi daha hızlı ve daha sert okşarken Zach’in itme hareketi daha da sertleşti, saçlarımla daha da sıkı kavradı.

“Kovalar dolusu boşalacağım,” diye homurdandı. “Şimdi çekilmem lazım.”

Başımı olmaz anlamında çılgınca salladım, doruğa ulaşacağımı anlayınca kapıyı bıraktım ve inleyerek sert kışını avuçladım. Ağzıma boşalmasını istiyordum.

“Ben inançlı bir adam değilim, Farrow.” Zach iki elini saçlarıma gömdü ve ona bakmam için başımı hafifçe yukarı kaldırdı. “Ama doğanın senin kadar radikal bir kusursuzluğa sahip olabileceğine inanmaktayım zorlanıyorum.”

Menisi ağzıma aktı. Yoğun, sıcak sıvıyı yuttum. Boğazımın duvarlarına bal gibi yapıştı. Kendisi de dengesini korumakta zorlanarak beni ayağa kaldırdı. Kendi doruğumun ağırlığı altında pelte gibi olan bacaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum.

Zach beni başımın arkasından destekleyip doğrulttuğunda orgazmın ortasındaki coşkuyu yaşıyordum. “Sana, seninle ve *senin için* çok pis şeyler yapmak istiyorum. İlk icraatım de bu olacak.”

Ağzım hâlâ meniyle doluyken dilini ağzıma sokup beni nefesimi kesercesine öptü. İnleyerek öpüşüp birbirimizi küçük küçük dişlerken dudaklarımın arasından meni damlıyordu. Çenelerimizden aşağı akarak buz gibi gecede tenimize tutkal gibi yapıştı.

Bütün uzuvlarımız birbirine dolanmıştı; kollarımız, parmaklarımız, saçlarımız, dillerimiz. İstesem bile bu felakete engel olamazdım. Bu karanlık, acılı adam beni büyüğü altına almıştı ve ben de benden faydalanmasına izin verecektim.

Ama bu öyle böyle bir büyü değildi.

Kara büyüydü.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Romeo Costa: Eee, n'oldu? Barıştınız mı?

Ollie vB: Barışma aktivitesi olarak seks de yaptınız mı?

Ollie vB: (Ayrıca... kimden bahsediyoruz?)

Romeo Costa: Seksi Temizlik Personeli dün gece kapıma geldi, terk edilmiş bir kedi gibi sırlıslıkladı ve sığınacak yer arıyordu.

Zach Sun: Küçük bir anlaşmazlık yaşamıştık. Hallettik.

Ollie vB: Taşaklarını geri istedin mi?

Romeo Costa: Saçmalama, Oliver.

Zach Sun: Teşekkürler, Rom.

Romeo Costa: Taşakları yok ki geri istesin.

Zach Sun: İkiniz de zihinsel olarak beş yaşındasınız.

Ollie vB: Yalan. Ben hormonlarla dolu ergenliğimin zirvesindeyim.

Ollie vB: Muhtemelen on üç ile on dokuz arasında bir yerde.

Ollie vB: Hizmetçiyi becerdiğin gerçeğini hâlâ kabullenemiyorum.

Zach Sun: Hiç tanımadığın bir kadına beş Amex kartından ikisini vermiş olmanı hâlâ kabullenemiyorum.

Romeo Costa: DÖKÜL BAKALIM?

Ollie vB: Dökülemem ama boşalırım. Üç kere. Üstelik sadece bugün. Frankie'nin Instagram fotoğraflarına bakarak. Minik bikiniler içinde Kosta Rika'da güneşin tadını çıkarıyor. Harcadığım en iyi para.

Ollie vB: Ayrıca sen nereden öğrendin?

Zach Sun: Farrow'un ağzı var.

Ollie vB: Ağzını benim işlerim hakkında konuşmak için kullanmak yerine aletini yalamak için kullanmalı.

Zach Sun: Bir 'işin' olması için bir işe ihtiyacın yok mu?

Ollie vB: Farrow, Frankie'yi nereden tanıyor?

Romeo Costa: Dallas ve Frankie, Farrow'u doğum günü kutlaması için dışarı çıkardılar.

Ollie vB: Vay canına. Tamam. Bana pastadan fırlayan striptizci olmamı teklif etmedikleri için gücenmedim diyemem.

Zach Sun: Suç kaydındaki tek eksik anadan doğma vaziyette bir yerlerden çıkmandı çünkü.

Ollie vB: Denetimli serbestliğim sona erdi ve bu tamamen rızaya dayalıydı, çokteşekkürederim. Sana söylemiştim. Kadın bana adını unuttum diye kızdı.

Romeo Costa: Bu konuşmaya biraz ara verin.

Ollie vB: Neden? Bize söyleyecek önemli bir şeyin mi var?

Romeo Costa: Hayır. Biraz mısır patlatacağım da.

Ollie vB: [Göz devirme emoji]

Ollie vB: Peki... O şimdi nerede?

Romeo Costa: Frankie mi? Muhtemelen anaokulunda, harfleri ve renkleri öğreniyor.

Ollie vB: Farrow'u soruyorum, seni domuz herif.

Romeo Costa: Kurabiyemle birlikte oturma odamda. Vudu bebekleri yapıyor gibi görünüyorlar.

Romeo Costa: Yanılmışım. Az önce tığ işi yapmaya başladıklarını öğrendim. Kahretsin, bu işte gerçekten çok kötüler.

Romeo Costa: Dallas az önce bir bere bitirdi ama yaptığı şey ibik kılıfına benziyor.

Zach Sun: Umarım 'ibik' derken horozu kastediyorsundur.

Romeo Costa: Dallas kanatlıları da sever. Biz burada kimseyi yargılamayız.

Ollie vB: Farrow için saat üç mesai saati değil mi?

Romeo Costa: Güncel iş tanımında Zach'in aletini vücudundaki her deliğe sokmaktan başka bir şey olduğundan şüpheliyim.

Zach Sun: Onu bir kez daha nesneleştirirsen kendini Genç Brett gibi eline bir bıçak saplanmış hâlde bulursun.

Ollie vB: Ah. Oğlum Zachy, bu kadar bağlanmamalısın. NİŞANLISIN sen.

Romeo Costa: Bu nişanlılık Vanilla Ice'in müzik kariyerinden daha kısa sürecek.

Zach Sun: Vanilla kim?

Romeo Costa: Aynen öyle.

Ollie vB: Vanilla demeyi keser misin? Çok tahrik oluyorum.

Romeo Costa: Neden?

Ollie vB: Misyoner pozisyonunu hatırlatıyor bana.

Zach Sun: Evleneceğim.

Romeo Costa: Dan'e 100 bin avans yatırmadın mı sen? Farrow'un avukatlık ücretleri için?

Zach Sun: Bu konumuzun dışında.

Ollie vB: Tamam, @RomeoCosta, kim söyleyecek?

Romeo Costa: Ben söylemem. Öğrendiğinde ne kadar komik olacağını bir düşünsene.

Zach Sun: @RomeoCosta, Farrow'a eve dönmesini söyler misin?

Romeo Costa: Bekle.

Romeo Costa: Bir evi olmadığını, işverenin misafir odasında yaşadığını ve karımla bugün geri gelemeyecek kadar çok eğlendiğini söyledi. Yarın tekrar dene.

Ollie vB: Dilimlenmiş ekmekten sonra dünyanın başına gelen en iyi şey, bu ilişki.

Zach Sun: Ben karbonhidrat tüketmem.

Ollie vB: Tüketmen lazım aslında. Çok huysuzsun.

Zach Sun: Hepinizden nefret ediyorum.

Romeo Costa: Hepimizden değil.

Romeo Costa: Farrow hariç.

ELLİNCİ BÖLÜM

Zach

Yunanlıların Helen için Truva'yı işgal etmesini şimdiye kadar hiç anlayamamıştım. Ama aletimi Farrow'un dolgun dudaklarının arasına tekrar sokabilmek uğruna bir iki savaş çıkarmaya hazır hâlde uyandım. Güne erken başladım ve yarısını ikinci tura ne zaman geçebileceğimi düşünerek geçirdim. Antrenmanımın ardından en şık takım elbisemi giyerek ofisime doğru yürüdüm. Kahrolası *hizmetçimi* etkilemek için evde çalışırken özel dikilmiş üç parçalı takım elbise giymek acınası bir durumdu ama ben gururumdan çoktan geçmiştim. (Fae'nin tadına baktığımdan beri pek çok şeyden geçmiştim.) Telefonumun ekranına dokunup cevapsız aramaları gördüm. Annemden üç. Eileen'den iki. Öfke beni ele geçirdi. Eileen'le anlaşmamıza konuşmaları sınırlayan bir madde eklemiştik. Ona sözleşmenin açıklamalı bir kopyasını göndermeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Aramaları umursamadan avukatlardan gelen bir dizi e-postayı yanıtladım ve özel dedektifle iletişime geçtim. Bu operasyonda herkesin elini taşın altına koyması gerekiyordu. Ahta, Vera'yı yok etmeyi hak ediyordu ve ben de Farrow'la mirasımı garanti almak niyetindeydim. Mirasının tamamını, evini, temizlik şirketini ve işini devasa boyutlara taşımaya yardımcı olacak bir tazminatı. Ya da tercihen emekliliği. O seksi üniformasıyla başka bir pisliğin evini temizlediğini düşündükçe tüm şehri ateşe veresim geliyordu.

“Bay Sun.” Natalie banyodan çıkıp topuklarını yere vurarak hızlı adımlarla bana doğru geldi. “Günaydın.” İş toplantılarını bu kanatta yaptığım için malikânenin bu bölümüne ayakkabıyla girilmesine izin veriyordum.

“Gün aydı mı aymadı mı tartışılır.” Adımlarımı hızlandırdım. “Benim için neyin var?”

Aptalca bir umutla telefonumda gezinmeye devam ettim... Ne umudu? Farrow çamaşır odasında kaçamak seks istediğine mi karar verecekti? Beklentilerimi düzene sokmam gerekiyordu. İki gece önce onu prezervatifsiz becermek için yalvarmıştım. Onu hamile bıraksaydım ne olurdu?

Her şeyden önce Eileen’le evlilik zincirlerinden kurtulmuş olurdun.

Düşüncelerimin gerçeklikten bu kadar uzaklaşmasına izin vermemek için başımı iki yana salladım. Eileen bir seçenek değil, bir gerçektir. Annemi mutlu edecekti. Babama verdiğim sözü gerçekleştirecekti. Tüm bunlar bir yana, güvenliydi. Onunlayken azgın bir genç gibi ormanda çırılçıplak sakso çektirme riskini asla göze alamazdım. Ona dokunmayı *aklından geçirdiği* için birini asla bıçaklamazdım. Aldığı her nefes, her gülümseme, her tuhaf davranışı beni altüst etmeyecekti.

“Saat onda CIRPE Corp’la Zoom toplantınız, on bir buçukta TechT hissedarlarıyla şehir merkezinde *brunch*ınız ve GoPro-Bono anlaşmasını sonuçlandıran bir sözleşme imzalamak için saat ikide Chicago’ya uçağınız var. Bunun dışında, Constance ve Celeste’yle Rockville Pike’daki yeni Endonezya restoranında, katılabilirseniz diye yanına soru işareti koyduğunuz bir akşam yemeğiniz var.” Natalie listemi tek nefeste hızlıca sıraladı.

“Katılamayacağım. Arayıp özürlerimi iletirsin. Hesabı benim kartımdan öde.” Farrow’u yirmi dört saattir görmemiştim. Onunla oynamak çok daha önemliydi. Nefes almaktan ve diğer zorunlu fonksiyonlardan daha öncelikliydi. Geneleve on yıl yetecek kadar prezervatif satın almıştım. Ofisimin kapısını

KARANLIK TUTKUM

iterek açtım. “Saat beşten önce evrak, kuru temizleme ve alış-veriş işlerim bitmiş olsun. Evde kimse kalmasın.”

Tercümesi: Sapık damgası yemeden evin çeşitli yerlerinde huzur içinde Farrow’un üstünden geçmek istiyorum.

Natalie burnunu kırıştırdı. “Ya bitirmeye zamanım olmazsa?”

“Yarın bitirirsin.”

“Ama ben...”

“Rica etmiyorum, Natalie. Emrediyorum.” Eşikte duraksadım. “İş koşullarını beğenmiyorsan pozisyonunu eşit derecede beceriksiz başka birine teklif edebilirim.”

Natalie suratını astı. “Farrow size karşılık verdiği için hiç umursamıyor gibisiniz.”

Çünkü şovu o yönetiyor ve sen sadece figüransın.

Cevap vermek yerine kapıyı yüzüne kapadım. Koltuğuma yerleşmeden önce Fae’yle bitmek bilmeyen Go oyunumuza bir göz attım. Dün gece bir taşı yerinden oynatmıştı, bu da bir ara eve döndüğü anlamına geliyordu. Onun koridorun karşısındaki odada uyuduğunu bilmek beni tuhaf bir şekilde tatmin ediyordu. Kâsemden bir taş alıp tahtanın üzerine koydum. Onun iki taşını yedim. Ne de olsa önümüzdeki günlerde oyunu kazanacaktım.

“Aptal, Ahta. Böyle giderse tüm krallığını fethedeceğim.” Acı bir tebessümle mücadele ettim, içten içe esir alınanın ben olduğumu biliyordum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zach

Tüm umut rüzgârları gibi benimki de yavaş ve acımasız bir şekilde son buldu. Öğle yemeğinden önce Farrow bana sakso çeker diye *umut* etmişim. Onun yerine Natalie ikide bir gelip planlanmış video toplantılarımı ve iş görüşmelerimi böldü.

Sonra annem uğrayıp aramalarına dönmememden şikâyet etti ve bir yerlerde bir çukura düşme ihtimalime karşı bir takip uygulaması indirmemi istedi. Gözlerinden gerçek yaşlar süzülüyordu ve kaza haberinden sonraki gizli kaygının onu hiç terk etmediğini anladım.

Annemden sonra Oliver uğradı ve bir seks partisi için evimi ödünç almak gibi saçma bir teklifte bulundu. Onu kelimenin tam anlamıyla kovdum ama o sadece dönüp bunu daha sert biçimde tekrar yapmamı istedi.

Ahta'dansa *hâlâ* ses seda yoktu. Güvenlik kameralarını kontrol ettim. Koridorları. Mutfakları. Oturma odalarını. Hiçbir yerde yoktu.

Vazgeç bu takıntıdan. İşine odaklan.

İki saat sonra bunun imkânsız olduğu anlaşıldı. Asi bir çalışanı kontrol etme mazeretiyle yerimden kalkıp odasına doğru gittim. Kendimi tescilli bir aptal gibi hissederek kapısını çaldım. Burası *benim* evimdi. O da benim maaşlı çalışanımdı. Neden kendimi bu kadar kontrolsüz hissediyordum?

"Farrow. İçeride olduğunu biliyorum." Cevap gelmedi. Dirseğimi kapıya dayadım, burun deliklerim genişledi. "Arabanı"

KARANLIK TUTKUM

dışarıda, her zaman park ettiğin yerde duruyor. Bir de tüm sağlıklı atıştırmalıklarım gece boyunca yağmalanmış.”

Sonunda kapının diğer tarafından sesi duyuldu. Hiç de özür diliyormuş gibi değildi. “Şu kaju enerji topları bomba gibi. Onlardan daha çok almalısın.”

Kendine özgü küstahlığıyla konuşmuştu ama sesinde kırgınlık sezmiştim. Hatta derin bir gücenmişlik. Tüylerim diken diken oldu.

“Ahta?” Hafızamı yoklayıp son kırk sekiz saati yeniden gözden geçirdim. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Şaşıracaksın ama hayır. Seninle ilgisi yok.”

“Kapıyı açabilir miyim?”

“Beni böyle görmemeni tercih ederim.”

“Nasıl?”

“Savunmasız.”

“Farrow.” Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. “Ben sana en karanlık, en sapık yanlarımı gösterdim. Ruhumu açtım sana. Tek istediğim seninkine bir göz atmak.”

Cevabını beklerken dünya kendi eksenini etrafında bir tur döndü sanki.

Nihayet, “Girebilirsin,” dedi.

Kapıyı itip içeri girdim ve arkamdan kapadım. Natalie evin bir yerlerinde gizleniyordu –belki Constance da– ve ben Ahta’nın mahremiyeti konusunda kendimi korumacı hissediyordum. Farrow yatakta yatıyordu, uzun bacakları saten çarşaflara dolanmış, yüzü yastığa gömülmüştü. Üzerinde salaş bir *sweat-shirt*ten başka bir şey yoktu ama nedense balo elbisesi içinde gördüğüm tüm kızlardan daha güzel görünüyordu. Altın sarısı saçları yastık kılıfının üzerine sıvı güneş ışınları gibi yayılmıştı.

Onu görünce göğsüm sıkıştı.

Kalp krizi geçersen daha iyi, Zachary, diye uyardı kafamın içinde annemin sesi.

Hemen yatağının yanına koştum. “Ne oldu?”

Daha önce onu ne ağlarken görmüştüm ne de ağlamanın eşiğinde. Aslında bu kadını bu kadar çekici bulmamın nedenlerinden biri de volframdan daha güçlü olmasıydı.

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordum. Yatağın kenarına otururken ellerimi sırtında gezdirdim.

Yüzü hâlâ yastığa gömülü hâlde göğsünün altından telefonunu çıkardı ve elime doğru fırlattı. “İşte buna uyandım.”

Ekranında, koyu harflerle başlık atılmış bir *New York Times* haberi görüldü. *Farrow Ballantine: Dâhi, Büyük Yetenek, HİLEBAZ.*

“Adımın altındaki haberler sekmesine göz at.” İpekler iniltisini bastırdı, tam olarak bir ağlama değildi ama bariz mutsuzluğunun bir işaretiydi. “Kusman gerekirse diye bir kova hazırla.”

Önde gelen tüm siteleri düzinelerce skandal manşet süslüyordu.

Farrow Ballantine Şike Nedeniyle Olimpiyatlardan Resmen Atıldı.

Eskrimci Farrow Ballantine Bilerek Kaybetti: ABD Takımı ona bir şans daha vermeli mi?

Farrow Ballantine Sistemi ‘Aldattı’: Rapor.

Bu manşetlerin hiçbiri beni şaşırtmadı. Onu işe almadan önce yaptığım derin araştırmada tüm bunları ortaya çıkarmıştım. Farrow, Amerika’ya dönmeden kısa bir süre önce son maçını Seul’de yapmıştı. Küçük hilekâr bunu bir şekilde gizli tutmayı başarmış, olayı ABD Eskrim ve Olimpiyat Komitesi’yle aralarında halletmişlerdi. *Bunu* nasıl başardığını bilmiyordum. Kadının kontörlü telefonda daha az bağlantısı vardı.

“Eskrimci olarak geleceğim bitti. Ben bittim.” Yastığını göğsüne çekerek yer değiştirdi. “Artık asla Olimpiyatlara katılamayacağım.”

Yanağında ıslaklık olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Yine de burnunu çekti ve yeni bir gözyaşı dalgasıyla savaştı.

“Neler olduğunu bana anlatmalısın, Ahta. En başından.” Ona dokunmak için bahane olarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. “Anlatacak mısın?”

Farrow sırtüstü döndü. Şimdi yüzünü tam olarak görebiliyordum. Burnu pembe, gözleri kan çanağı, saçları karmakarışık. Bir şeyleri kırmamak için ellerimi yumruk yaptım.

Farrow dudaklarını yaladı. “Yargılamayacağına söz verir misin?”

Yargılanması gereken kişi benim. Dehşete kapılsam da sen tüm dünyayı ateşe verirken küpelerini tutar, seni kenardan alkışlarım.

“Söz.”

Farrow doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı ve bana baktı. Dişlerini alt dudağına bastırdı. “Seul’deki son günümde çok kötü bir şey yaptım.”

“Ayrıntılarıyla anlat.”

“Babamın korkunç bir kazada öldüğüne dair bir telefon aldım. Uzaktan akrabamız olan bir teyze aradı. Vera değil. Reggie ya da Tabby değil.” Başını öne eğdi. “Vera’ya e-posta ve telefon yoluyla ulaşmaya çalıştım. Kapısını çalması için bir komşusunu bile gönderdim ama beni atlattı.”

Küfrettim, bir kolumu Fae’nin beline dolayıp onu kucağıma çektim, saçları altın bir şelale gibi bacağımdan aşağı dökülüyordu.

Fae kucağımda gevşedi, gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “O günün ilerleyen saatlerinde Vera’nın, babamın Kore’de kullanmam için ayarladığı kartı iptal ettiğini öğrendim. Ortak banka hesabımı orada tuttuğum kişisel birikimlerim de dâhil boşaltmıştı. O para olmadan eve dönmek için uçak bileti alamayacağımı biliyordu.”

Elimi başında gezdirerek kafa derisine masaj yaptım, daha çok içimde kaynayan öfkeden kaçmak için yapıyordum bunu.

Fae yanağını karnıma yasladı. “Beni babamın cenazesinde istemedi. Muhtemelen beni incitmek içindi. Ama insanları ba-

bamın vasiyetinin okunmasını bile umursamadığıma ikna etmek için de olabilir.” Kıpırmızı olmuş gözlerinde yaşlar birikmişti.

Şanslıydım ki Vera yakınımızda değildi. Hayatımın geri kalanını idam hücrelerinde geçirmek kulağa iç karartıcı bir yaşam gibi geliyordu. Gerginliğini hafifletmek umuduyla başparmağımı boynunda gezdirdim. “Seni tanıyan herkes babanı sevdiğini bilir.”

“Burada beni senden başka kimse tanımıyor.” Burnunu kaşdı ve akmayı reddeden gözyaşlarını sildi. “Seçeneklerim vardı. Olmadığını iddia etmeyeceğim. Ari büyük bir servetin vârisi. Borç almak için ona gidebilirdim. Benden geri ödememi bile istemezdi. Paraya ihtiyacım olduğunu söyleseydim eskrimci arkadaşlarım da uçak bileti almama yardım ederlerdi.”

Elim ensesinden çenesine doğru kaydı. Ona dokunuyor, bunu yapabildiğime hayret ediyordum. Bana izin vermesine hayret ediyordum. Bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini yoksa Vera Ballantine’in peşine düşeceğimi biliyordum.

“Ama kahretsin ki çok... *Gururluydum.*” Fae’nin ifadesi değişti, gözlerini tavanda görünmez bir noktaya sabitledi. “Gururum para dilenmeme izin vermedi. Babamın cenazesine katılmak için olsa bile.”

Yana doğru kıvrılarak burnunu karnıma gömdü. “Tüm hayatımı Vera, Reggie ve Tabby’ye karşı çaresiz geçirdim. Ama bu, arkamda babam olmadan onlara karşı verdiğim ilk mücadeleydi. Onlara kendi başımın çaresine bakabileceğimi göstermek istedim.”

Utancı yüzünden okunuyordu. “Sağlıklı düşünemiyordum.” *Sweatshirt*ünün kumaşı sesini boğuyordu. “Babamı yeni kaybetmişim. Beş parasızdım, dünyanın öbür ucundaydım ve eve dönüş bileti almak için iki günüm vardı. Geleceği göremiyordum. Eskrim kariyerimi de. Olimpiyatları da.”

Farrow’un parmakları sıkı yumruklar hâlinde kalçama doğru kıvrıldı. “Babam öldüğü gün, gece uçağıyla Kore’ye gelecekti. Müsabakamı izlemeye. Olimpiyat elemeleri için ABD’ye dön-

meden önceki son maçımı. Sonra Laura Müller ortaya çıktı. Zengin, genç ve yetenekli ama beni yenmek için gereken beceriden çok uzaktı.”

Derin bir nefes aldı, kulaklarının uçları pembeleşti. “Babası haftalar önce bana ulaşip bir anlaşma yapmak istediğini ima etmişti. Yarışmanın benim için hiçbir önemi yoktu çünkü Kuzey Amerika elemelerine katılacak, oradaki herkesi yenecek ve ABD Takımı’ndaki yerimi alacaktım.”

Yumruklarını açıp avuçlarındaki tırnak izlerini okşadım.

“Ama Laura... Benim gibi bir eskrimciye karşı kazanmak onun Avrupa elemelerinde mücadele etmesini garantileyecekti.” Fae’nin omuzları gerildi. “Tabii ki hayır dedim. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ettim. Ama o yarışma sabahı, babamın cenazesine sadece birkaç gün kala ve oraya gitmenin hiçbir yolu yokken eskrim kıyafetimi giydim.” Yutkundu, gözlerini kapadı. “Soyunma odasında oturup düşündüm... *Ne zararı olabilir ki?* Böylece bir anlaşma yaptım...”

Sağ gözünden tek bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı akarak *sweatshirt*’ünün içinde kayboldu.

“D.C.’ye bir bilet ve sınırsız avukatlık ücreti karşılığında maçı kaybetmeyi kabul ettim.” Fae’nin çenesi gerildi. “Vera’nın vasiyetle ilgili şüpheli bir şeyler yapacağını biliyordum. Avukat tutmam gerekecekti. Çok kolay görünüyordu. Çok zararsız. Kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu.”

Parmağımı burnunda gezdirdim. “Nasıl öğrendiler?”

Tom bana Farrow’un geçmişiyile ilgili eksiksiz bir rapor sunduktan sonra o maçı YouTube’da birkaç kez izlemiştim. Farrow’un kan çanağına dönmüş gözlerinde bariz bir keder vardı. Spiker, Fae’nin babasının yakın zamanda vefat ettiğini bile belirtmişti. Aslında, iyi ya da kötü, gösterdiği her performans inandırıcı olmalıydı. Bulmacanın bu eksik parçasını hâlâ çözememişim. Farrow’un nasıl yakalandığını.

“Vera.” Farrow burnundan soludu. “Başka nasıl olabilir ki?”

Bu kadını öldüreceğim.

Yavaş yavaş. Acı çektirerek. Hevesle.

“Babamın cenazesine tam zamanında yetiştim.” Fae'nin göğsü titrek bir nefesle sarsıldı. “Tam tabutunu indirdikleri sırada. Kendimi tabutun üzerine attım ve ona sımsıkı sarılarak ağladım.”

Boğazından acı bir kıkırdama yükseldi. “Büyük bir yaygaraydı. Ve son ağlayışımı.” Duraksadı, derin düşüncelere daldı. “Şimdikini saymazsak. Senden *önce*.”

Acımasız düşünceler aklıma hücum etti. Gereksiz, gerçekçi olmayan düşünceler.

İzin ver sığınağın olayım, Farrow Ballantine. Senin beni kurtardığın gibi ben de seni kurtarayım.

Elini avuçlarımın arasına sımsıkı kapadım. “Vera ne yaptı?”

“Büyük olay çıkardı tabii. Beni tabutun üzerinden çekip aldı. Akrabaları onu elimden almak zorunda kaldılar. Sonra bana bağırmağa başladı. Oraya gelmeye hakkım olmadığını söyledi. Çağırılmamıştım.”

Farrow'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Ben de her zaman yaptığım gibi karşılık verdim. Zaten dünyanın öbür ucuna da o yüzden gitmiştim. Benim *asi* hâllerimden bıkmıştı. Vera, Reggie ve Tabby'nin bana zorbalık etmesine hiçbir zaman izin vermedim.”

Göğsümde bir gurur dalgası kabardı. Farrow'un benden bir çöp dahi almaması beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Ama onun şımarıklığını dört gözle beklemeye, her gün onu aramaya başlamıştım.

Çok fena sıçtın.

Farrow sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi iç çekti. “Tabby kulak zarımı patlatacak gibi çığlık attı. *Peki buraya nasıl geldi, anne?* Reggie de lafa karıştı. *Kızın banka hesabını boşalttığını söylediğini sanıyordum.* Kalabalığın soluk soluğa kalmasına yetecek kadar insan onu duydu.”

“Sonra ne oldu?”

“Vera beni bir ağacın arkasına sürükledi ve Laura'nın annesiyle konuştuğunu söyledi. Rüşvet olayını itiraf ettiğini söyledi. Onu fiilen annem olarak gördükleri için ağzından kaçırmış olmalılar. Vera'nın bu bilgiyle Olimpiyat Komitesi'ne koşacağını kesinlikle düşünmemişlerdir.”

“Sonra ne oldu?”

“Bana boyumu aşan bir para cezası kestiler. Yetkililer arasındaki itibarım bir gecede yerle bir oldu. ABD Takımı beni elemelerden çıkardı. Olayın büyümemesinin tek nedeni Andras'tı. Herkes ona saygı duyuyordu.”

“Hiç madalya kazanmamış ki.” Andras hakkında okuduğum dosyayı hatırlayarak elimi çenemde gezdirdim. “Olimpiyatlarda altın madalya kazandığı olmamış hiç.”

“Biraz kaba saba bir adam. Kilitlenen trafiği andıran gibi bir kişiliği var. Sadece ben ona bağlı kalmayı başardım. Yine de önemli değil. Madalya kazanmak için onunla tek bir antrenmana ihtiyacın olduğuna dair bir şehir efsanesi vardı. Bu doğrudu. Son dört madalyayı alan kadın sporcuların hepsi Andras'la antrenman yapmıştı. Ama çok öfkeli biri olduğundan onu koç olarak istemiyorlardı.”

“Peki ya Vera? O da her şeyi halının altına süpürmeye razı mı oldu?”

“Vera, kendi kulvarımda kalıp onun tüm kirli işlerini yaparsam medyaya gitmemeyi kabul etti.”

Yapbozun parçaları şimdi yerine oturmuştu. Farrow'un neden Külkedisi 2.0 olduğu. Olimpiyatlarda yarışma umuduyla neden hâlâ eskrim çalıştığı. Resmî olarak hiç şansı kalmayınca da sabahı gözyaşları içinde geçirmesi.

“Bir daha asla profesyonel olarak eskrim yapamayacağım.” Fae başını iki yana sallayarak ayağa fırladı ve pencereye doğru yürüdü. “O rüya bitti. Öldü. Tıpkı babam gibi.”

“Vera olanları neden sızdırmış?”

Fae gül fidanlarına bakarken kollarını kendine sardı. “Özel dedektifim ve etrafta dolaşan bir avukat ordum olduğunu öğrenmiş. Tom’u gecenin bir yarısı çöpünü karıştırırken bulmuş.”

Aşağılık kadın.

“Nereden biliyorsun?”

“Bana mesaj attı.”

Suçluluk duygusu içime işledi. Tom’u onun hayatına ben sokmuştum. Eskrim hayalini ben yok etmişim.

Farrow kendine daha sıkı sarılırken omuzları çöktü. “Andras’ın beni çalıştırmaya devam edeceğinden bile emin değilim. Ben onun Olimpiyat madalyası kazanma şansıydım.”

“Henüz sana ulaşmadı mı?” Farrow’un telefonunu elime alıp iğrenç makaleler arasında gezindim. Bu hikâyenin ayakları vardı ve biz konuştuğumuz hız kazanıyordu. Bütün haber kanallarında patlamıştı. Sosyal medya platformlarının hepsinde bu konuşuluyordu. Andras’ın görmemiş olma ihtimali yoktu. Tabii uzun bir tatil için Mars’a gitmediyse.

Ahta başını iki yana sallayarak yüzünü bana döndü. Gözyaşları artık yanaklarından süzülüyordu.

İçimde fokurdayan öfke beni tepeden tırnağa ısıttı.

“Farrow, kes ağlamayı,” dedim. Buyruğum yapışkan katran gibi duvarlara yayıldı.

Buna alışkın değildim. *Hissetmeye*. Ama Farrow’un yanında hissediyordum. Hem de sürekli. Çok rahatsız ediciydi. Bundan nefret ediyordum.

Fae’nin hıçkırıkları daha da arttı. Feryatları göğsümü titretiyor, etimi âdeta lime lime ediyordu.

“Anlamıyorsun.” Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü göremem için başını öne eğdi. “Hayatım boyunca kendime ait pek bir şeyim olmadı. Bir ailem yoktu. Bir evim yoktu. Tek bir şeyim vardı, o da hayalim. Hedefim. Olimpik pist.”

Hıçkırıklarıyla vücudu sarsılıyordu. “Tüm yaşamımı o âna adadım. Her gece onu hayal ettim. Her sabah onu diledim.

Tüm kitapları okudum, tüm teknikleri çalıştım...” Kollarını dizlerine dolayarak yüzünü dizlerine gömdü. “Bu hedef olmadan artık kim olduğumu bilmiyorum.”

Yanına gidip ben de halının üzerine çöktüm ve omuzlarını tuttum. Artık ona rahatça dokunduğumu bile fark etmiyordu. Kendime değil, *ona* yardım etmek için kucağıma yatmasına izin verdiğimi.

Ona tekrar dokunmak istiyordum. Sık sık.

“Beni dinle, Farrow.” Parmak ucumla çenesini yukarı kaldırdım. “Eskrim senin içindeki birçok katmandan sadece biri. Tek bir hayale indirgenemezsin. Sen bir dövüşçüsün. Bir iş kadınısın. Bir evlatsın. Erdemli bir insansın.”

Gözyaşlarıyla iki cilalı safir gibi parlayan gözlerini bana dikti. Gözlerimi devirdim. “Bayağı iyi bir Go oyuncususun.”

Homurdandı, şimdi dudaklarında küçük bir gülümseme kıpırdanıyordu.

“Eskrim seni tanımlamaya asla yetmez, Ahta.” Başparmağımla gözyaşlarını sildim. “Eskrim, ihtiyacın olduğunda sana bir yuva verdi.”

Ama artık ihtiyacın yok. Benim yuvam senin.

Tanrım. Bu da nereden çıktı?

Bu düşünceyi geldiği hızla bastırıp Farrow’un omuzlarını tuttum. “Çaresiz bir çocuk değilsin artık. Yeteneklisin. Yetkinsin. Sinir bozucu derecede zekisin. Yakında Vera’yı yok edeceksin. O da bunu biliyor. Seni basına ifşa etmesi bir zayıflık gösterisi. Kendi kaşındı, Ahta.”

Farrow karnını tutarak kendini yere attı. Sözlerimin neresini komik bulduğunu merak ederek şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Tuhaf bir şey oldu. Havalandırmadan gelen hava kulağımı gıdıklayarak boynumdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bu... *Soğuk* muydu? Yıllardır soğuğu hissetmemiştim. Yıllardır pek bir şey hissetmemiştim. Farrow aynı anda her duyguyu tadarken benim bu soğuğu duyumsamam yaşamımın en önemli ânı gibi geldi.

Farrow'u hiçkırık tuttu, bir an durup, "Bana moral konuşması yapacak kişinin *sen* olacağı kimin aklına gelirdi?" dedi. *Sweatshirt*ünü sıkıca kavradı, omuzları titriyordu. "Ciddiyim, saatlerdir Ari'nin uyanmasını bekliyordum."

Dudaklarımı sıktım, keyfim kaçmıştı. Farrow yine de gülmeye devam etti. Kapıya doğru yürüdüm ama ona beni durdurma fırsatı vermek için acele etmedim.

Durdurdu da. "Bekle." Hâlen kıkır kıkır gülüyordu. "İstedığın zaman gerçek bir beyefendi olabileceğini söyleyen oldu mu hiç?"

"Tanrım, hayır." Ona dönüp kaşlarımı kaldırdım. "Sen de başkalarına söyleme sakın. Tekrarı olmayacak."

"Zach?"

"Efendim, Ahta?"

"Bana ahtapotlar hakkında ilginç bir şey söyle."

Çok düşünmeme gerek yoktu. Bu eğlenceli bilgileri zihnimde özellikle onun için biriktirmiştim çünkü onları sevdiğini biliyordum. "Ahtapotlar o kadar zeki, zihinsel olarak öyle üstün yaratıklar ki zihinsel uyarılardan yoksun kaldıklarında strese girer ve otofajiye uğrayarak kendi uzuvlarını yerler."

Farrow gözlerini kırıştırdı ve başını eğerek bana baktı. "Tekrar soruyorum, bir kedi yavrusu olamaz mıyım?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü sen muhteşemsin, zekisin ve farklısın. Klişe değilsin."

Alt dudağını çiğnerken yanaklarında nefis bir pembelik belirdi. Nefesi daha da ağırlaştı. Sonu tamamen yıkımla bitecek bir şeyin derinliklerine doğru ilerliyorduk.

"Zach?" dedi yine.

"Efendim, Ahta?" diye karşılık verdim yine.

"Bundan sonra ne olacak?"

"Bundan sonra şu olacak..." Elini tutup kalkmasına yardım ettim. "Senin için dünyayı yakacağım."

ELLI İKİNCİ BÖLÜM

Zach

Kuralı bozdum.

Mecbur kalmadıkça insanlarla iletişim kurma. Kural buydu.

Yeterince basitti. Yine de kendimi bir mafya klişesi gibi Vera Ballantine'ı karanlık bir ara sokakta köşeye sıkıştırırken buldum. Kendi kendime, onu bulmamı kolaylaştırmakla beni neredeyse kendisinin davet ettiğini söyledim. Üç farklı sosyal medya platformunda konum etiketli selfieler ve vasatın altındaki kızlarının her biri adına yedek rezervasyonlu paylaşımları vardı. Yemeklerini, influencerları yemeklerinin berbat olmadığına ikna etmeyi başaran o berbat tür karmaşası 'oryantal' restoranlardan birinde yemeyi seçmişlerdi. Suşi, *pad thai* ve *phoyu* aynı çatı altında sunan türden bir mekândı.

Dar bir sokakta saklanıp işlerini bitirmelerini bekledim. İhtiyacım olan son şey bir dedikodu gazetesinde yer almaktı. Ben geldikten yaklaşık bir saat sonra Regina ve Tabitha restoranda oyalanırken anneleri valeden Mercedes'ini istemek için dışarı çıktı.

Vera ara sokağa girerek Gucci çantasından bir sigara çıkardı. Kanseri sebebi olan o zıkkımın turuncu közü parladığı anda bıçağımın ucuna hâlâ gölgelerin arasında saklanan sırtına dokundurdum.

Nefesini tuttu, dönmeye çalıştı. "Ne oluyor?"

Bıçağı daha sert bastırarak onu yüzünü duvara dayamaya zorladım. “Dönmene gerek yok, Vera. Bu akşam yemek yemek istiyorum ve senin yüzün reçeteli bir iştah kesici.”

Yutkundu, yanağı sert tuğlalara gömüldü. “Zachary Sun?”

“Kulağını aç da iyi dinle.” Beni karanlıkta göremediğini bildiğim için sorusunu duymazdan geldim. “Senin varlığın şu anda beni fena hâlde rahatsız ediyor. Üvey kızınla uğraşmayı bırak.”

“Farrow mu?”

Bıçağı unutup arkasına yaslandı. “O kız benim hayatımı mahvetti. Beni dibe çekmeye çalışıyor...”

“Senden TED konuşması yapmanı istemedim. Sana özel talimatlar verdim. Sakın ona bulaşayım deme. Ne şimdi. Ne gelecekte. Anlaşmazlığınızın sonucu ne olursa olsun.” Bıçağı eğdim ve ucunu oynattım. “Farrow Ballantine benim korumam altında. Kim olduğumu biliyorsun. Neler yapabileceğimi biliyorsun.”

Hayatımda yapacağım son şey olsa bile Farrow bu işten zaferle çıkacak.

Sonrasında Vera'nın ona saldırmayacağından emin olmalıydım. Bunu öğrenmek için sürekli hizmetçimin yanında dolaşmaya niyetim yoktu.

Vera tekrar dönmeye çalıştı, neredeyse yerde tepinecekti. “Anlamıyorsun.”

Geride bir yerlerde vale, iş arkadaşına Vera'nın nereye gittiğini sordu.

Vera'nın sigarası titreyen parmaklarından kaldırıma düştü. “Beş parasız kalacağım...”

“Anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum. Ama hiç umurumda değil. Farrow Ballantine senin için yasak bölge. Onun hayatına bir kez daha karışırsan, inan bana, ben de seninkini alırım.”

“Beni asla öldüremezsin.” Gırtlığından acınası bir kahkaha koşturdu. Tekrar dönmeye çalıştı ama bu sefer sabrım tükenerek

bıçağı boğazının yan tarafına bastırdım. “O beyaz pislik için hayatını riske atmazsın.”

“Sen ve ben aynı değiliz, Vera. Ben kanunlara hesap vermem. Seni mahvetmek, yemek siparişi vermek kadar kolay.”

“Bay Sun...”

Sözünü kestim, şüphelerini asla kanıtlayamayacağını bildiğimden kimliğimi doğrulamak istemiyordum. “Kendimi titiz bir insan olarak görürüm. Seninle işim bittiğinde sıra kızlarına gelecek.”

“Lütfen...”

“Yoksulluk içinde yaşayacaklar, saygın biriyle evlenemeyecekler. Başlarının çaresine bakamayacaklarını ikimiz de biliyoruz.” Topuğumu sigarasına bastırıp ayağımın altında ezdim. Tıs diye söndü. “Ailenle işim bittiğinde, bir aile kurmaya karar verdiğin ve Farrow’u bu ailenin dışında bıraktığın güne pişman olacaksın.”

Vera hıçkırarak ağlıyordu, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. “Şeytansın sen.”

Valeler sabırsızlanıp ona seslendiler. Biri diğerinden restorana koşup kızlarını çağırmasını istedi. Artık bu işi bitirmem gerekiyordu.

“Öyleyim,” diye onayladım, sözlerinden zerre rahatsızlık duymadan. “Bu basit gerçeği unutmasan iyi olur. Ben sadece senden daha kötü değilim, aynı zamanda daha nüfuzluyum da. Bunu sana ilk ve son uyarım olarak kabul et, Vera. Farrow’u rahat bırak.”

Başıyla onaylarken yeni bir gözyaşı selinde boğuldu.

“Şimdi arkanı dön ve restorana doğru yürü. Arkana bakacak olursan ölmeden önce göreceğin son şey bıçağımın parıltısı olur.”

Mükemmel bir bıçağı onun üzerinde harcamaya hiç niyetim yoktu ama o bunu bilmiyordu.

Hızlı hızlı başıyla onayladı. “Tamam, *tamam.*”

Bıçağımın kabzasıyla onu sokağa doğru ittim. Tökezledi. Ağlıyor, boğulacak gibi oluyordu.

“Anne. Of, nerede kaldın?” Kızlarından biri anneleri yaklaşıp yaklaşmaz koluna yapıştı. “Soğukta beklemek zorunda kaldık.”

“Merak etme, tatlım,” diye mırıldandı Vera, sesi her zamanki gibi sakindi. “Küçük bir sigara molasına çıktım.”

“Sigarayı bırakman gerektiğini biliyorsun. Sigaraya verdiğin para mirasımızı yiyip bitiriyor, zaten geriye de pek bir şey kalmadı.”

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Romeo Costa: @ZachSun, evindeki avukat ve özel dedektif trafiği de neyin nesi?

Romeo Costa: Darbe mi planlıyorsun?

Ollie vB: Öyle bir şey varsa Ekonomik Kalkınma İdaresi'nden ben sorumlu olabilir miyim? Bir işim olmamasını seviyorum.

Ollie vB: Ya da boş ver. Ondan vazgeçtim. Sosyal Güvenlik İdaresi müsait mi? Bir taşla iki kuş. Beceremezsem ne olayım.

Zach Sun: Çok komik. Farrow'a davasında yardım ediyorum.

Ollie vB: Her gün sabahtan akşama kadar mı? Sadece buna odaklanmış gibisin.

Zach Sun: Sana bir hobi önerebilir miyim? Ve hazır başlamışken bir de boktan bir hayat?

Romeo Costa: Kendi saçmalığın üzerinde de çalışıyor musun?

Ollie vB: Ya da bilirsin işte, düğün planı yapıyor musun?

Ollie vB: (Hobi önerin beni eğlendirmeyecek kadar saçma. Senin boktan hayatın çok daha eğlenceli.)

Zach Sun: Hayatım iyi yağlanmış bir makine gibi.

Ollie vB: Kayganlaştırıcı büyük nimet. Ben de çok severim.

Romeo Costa: Senin için her şey seksle mi ilgili,
@OllievB?

Ollie vB: Tabii ki hayır.

Ollie vB: Bazı şeyler sizin tek eşlilik eziyetine yenik düşmenizi izlemekle ilgili. İster inanın ister inanmayın, bu bana çok keyif veriyor.

Romeo Costa: İnanırım.

Ollie vB: Bir ben sap kaldım resmen.

Romeo Costa: Tabii zührevi hastalıklarından biri uzuvlarına yayılmadığı sürece.

Zach Sun: Ben henüz evli değilim.

Ollie vB: Dr. Ulick'ten bahsetmiyorum. O sayılmaz. Kılıç savuran küçük hizmetçinden bahsediyorum.

Zach Sun: Onun adı Farrow ve aramızda kesinlikle ciddi bir şey yok.

Ollie vB: Saygı duyarım ama kesinlikle yanılıyorsun.

Romeo Costa: Oliver haklı.

Zach Sun: Saçmalıyorsunuz. Farrow hesaplanmış bir risk.

Romeo Costa: Eğer öyleyse matematikte cidden berabatsın.

Zach Sun: İkiniz de işe yaramazsınız.

Ollie vB: Yanlış. Kalbin kırılana kadar bekle. Ağlayabileceğin en iyi yer benim omzum olacak.

Romeo Costa: Oo. Bunu nereden öğrendin, Ol? Outer Banks⁸'ten mi?

Ollie vB: Buna kültür deniyor beyler. Bir ara denemelisiniz.

Ollie vB: #SarahCameronİçinAdalet.

8 2020 yapımı gençlik dizisi. Kuzey Carolina'da zenginler ve fakirler arasında bölünmüş bir adada geçen dizide kayıp bir hazinenin peşine düşmüş iki grubun maceraları anlatılmaktadır. -y.h.n.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Farrow

Natalie, Zach'in kafasına bir sopayla vurup hafıza kaybına neden olmuş olmalıydı çünkü sonraki birkaç günü odamda paylaştığımız o ânı –birbirimize sımsıkı sarıldığımız o ânı– hiç yaşanmamış gibi davranarak geçirmişti. Natalie, benim ruh hâlimi de anlamış olmalıydı ki yollarımız her kesiştiğinde bana göz kırpyordu. Zach'e gelince, ona kıyamazdım. Bana herkese davrandığı gibi kötü davranmıyordu. Natalie'ye ve diğer personellerine yaptığından farklı olarak koridorda her karşılaştığımızda benimle konuşmak için duruyordu.

Dan, Bryan, Deanne ve Tom yasal açıklamalarla geldiklerinde Zach de ortaya çıktı. Avukatlar belgeleri gözden geçirip yol gösterdiler ve bana nasıl cevap vereceğimi bilmediğim zor sorular sordular. Ben enerjimi davaya odaklayıp tüm evrakları incelerken Zach yapamadığım işleri yapacak temizlikçiler tuttu.

Altın madalya kazanmak yerine davamı kazanmaya odaklanmaya karar verdim. Bu konuyu düşündükçe rekabet sahnesine asla dönmek istemediğimi daha iyi anladım. Sporu seviyordum, evet. Ama suçu işlediğim andan itibaren cezalandırılmayı hak ettiğimi ve bundan sadece Andras'ın eskrim dünyasındaki köklü bağlantıları sayesinde sıyrılabildiğimi biliyordum. Bedelini ödemedim gerekiyordu. Olimpiyatlardaki son şansımı elimden alan Vera değildi. Bunu kendime ben yapmıştım.

Ama bu, babamın geride bıraktığı her şeyi almasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Hukuki bir bilgilendirme özetinden sonra yapacak bir şeyler bulmak için Zach'ın evini dolaştım. Yeni temizlik şirketiyle ortak çabalarımız sayesinde ev pırıl pırıldı. Dallas'ın kadın doğum doktoruyla randevusu vardı, bu yüzden bebek için internetten alışveriş yapışını ve aşerdiği şeyleri yedi farklı restorandan sipariş edişini dehşet içinde izleyerek onunla vakit geçiremezdim.

Açık kapıların önünden geçerek koridorda ilerlerken kış bahçesinden bana seslenildiğini duydum. “Bayan Ballantine?”

Constance Sun. Olduğum yerde durdum, gerilmekten omuzlarım düğümlendi sanki. *Seni itip kakmasına izin verme. Burada olmaya hakkın var. Hayat seni kendini koruyabilmen için güçlü kılar.*

İç çekerek yönümü değiştirdim ve önümdeki manzara karşısında durdum. Constance ve Eileen, dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış, üzeri cam olan büyük bir masada oturuyorlardı. Her tarafa broşürler saçılmıştı. Arkadan omuzlarına vuran güneş onları yeryüzüne inmiş iki melek gibi gösteriyordu. Zach gideli saatler olmuştu. Kendi evlerinde gibi rahatlardı. Yine de Eileen'in onun yakınında, *onun evinde* olması tüylerimi diken diken etti. Kalbimi korumak buraya kadarmış.

Kaygısız bir gülümseme takındım. “Efendim?”

Constance kendine bir fincan çay daha doldurdu. “Mükemmel bir hizmetçi olup bize yardım edebilir misin?”

“Elbette.” Dişlerimi sıksam da gülümsememi bozmadım. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor artık. Şu düğün mekânlarını alfabetik sıraya göre düzenlememe yardım edebilir misin?”

Gözlerim burnundaki okuma gözlüğüne kaydı. Kaşlarım çatıldı. Kadının niyeti çok açıktı. Gelecekte oğluyla Eileen'i nelerin beklediğini ve en önemlisi de hiçbirinin beni *beklemediğini* görmemi istiyordu. Beni etkilemesine izin verirsem pençelerini kemiklerime kadar batıracaktı. Her ikisinin de beni sırtlanlar gibi izlediğinin farkında olarak kendime hâkim olmaya çalıştım.

KARANLIK TUTKUM

Eileen hızlı bir nefes aldı. “Constance...”

Kadının böyle önemsiz bir iş için benden yardım istemesine o da inanamıyordu. Ama ben inanabilirdim. Ben, Constance için dünyadaki en önemli şeyi, oğlunun geleceğini tehlikeye atıyordum. Onun için hiçbir şey Zach’i gözetimi altında güvende tutmaktan daha önemli değildi. Sonu babası gibi olmasın diye onun hayatına tehlikeli ve bilinmeyen unsurlar sokmak istemiyordu. Bunu anlıyordum ama onaylamak zorunda değildim.

“Aa, sen de mi, Eileen.” Constance *de*’yi vurgulayarak söylemişti. “Bu insanlar yardım etmek için buradalar.”

“Bu insanlar mı?” Eileen yerinde neredeyse kaybolacak kadar büzüldü.

Constance bana parmak şıklattı. “Canım, acele et lütfen. Bir saat içinde pasta tadımımız var.”

Boş ver. Kırıldığımı görmesini istemiyordum.

Ona en parlak, en mutlu gülümsememle, “Hemen geliyorum,” dedim.

Broşürleri toplarken Zach’e bundan bahsetmemeye karar verdim. Ne anlamı vardı ki? Ben gittikten sonra o kalacaktı. Constance’tan ne kadar nefret etsem de oğlunu kendi çarpık tarzıyla çok sevdiğini inkâr edemezdim. Üç günde bir en sevdiği salatalık salatasından porsiyon porsiyon getirip bırakıyor, işle ilgili her galibiyetini kutluyordu ve (Dallas’ın dediğine göre) Zach tanımasın diye, kocasının öldüğü yol şeridinin yeniden yapılması için araya birilerini bile sokmuştu. Oğluna olan bağlılığını sorgulamıyordum.

Eileen benimle göz göze gelmeden mahcup mahcup gülmüseddi ve bir yığın broşürü ayırmama yardım etti. İçten içe gönülsüz bir saygı hissettim.

Maldivler. Amalfi Sahili. Southamptons.

Gidilecek yerlerin bir önemi yoktu. Düğünün de öyle. Zachary Sun’ın artık benimle olmak için bir nedene ihtiyaç

duymayacağını hatırlamak bile içimde bir umutsuzluk dalgasının yayılmasına yetmişti.

“Ah, Eileen.” Constance bu sessiz ve şok edici direniş karşısında kaşlarını çattıysa da müstakbel gelininin uzattığı bir yığın broşürü aldı. “Fazla iyi yürekli olmak diye bir şey vardır. Kötü niyetli insanlar bundan faydalanır.”

Sözlerindeki imayı anladım. Beni olabilecek en kötü şekilde görmüş olmalıydı. Onu suçlayabilir miydim? Oğlunun hayatına dalmış, evine girmiş, ondan bir şeyler çalmaya çalışmış, hukuki yardım ve bir gemi dolusu para karşılığında onunla orgazm takası yapmıştım. Pek de fedakârlık örneği sayılmazdı. Bunları yaparken hayatım boyunca asla bir ilişki kurmayacağıma dair verdiğim sözü tutmaya devam ediyordum. Asla babam ve Vera gibi olmayacaktım.

Constance broşürü ışığa tuttu. “Bu mekân çok güzel, değil mi?”

Benimle konuştuğunu sonradan fark ettim. Elimde değildi. İçimi acıtacağını bilsem de fotoğrafa göz attım. Botanica. Yükselen ağaçların, yüz binlerce nadide çiçeğin ve el oyması dış mekân mobilyalarının oluşturduğu yemyeşil bir cennetti. Manzara karşısında karnıma bir kurşun yemiş gibi hissettim.

Senin sorunun ne, Fae? Düğünler seni korkuturdu. Düğünler için hep para israfı derdin.

“Müthiş,” dedim, gerçekten de öyleydi. Yüzümdeki sahte gülümsemeyle kalan broşürleri masaya bıraktım ve dizlerimi gösterişli bir şekilde bükerek küçük bir selam verdim. “Sizin için başka ne yapabilirim, Bayan Sun?”

İşe yaradı. Keyfimin yerinde olması Constance’ın moralini iyice bozmuştu benziyordu. “Aslında... Eileen, hayatım, o çok beğendiğimiz gelinlikleri Bayan Ballantine’a göstermeye ne dersin? Eminim ilginç fikirleri olacaktır.”

Eileen’in gözleri büyüdü. Bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Artık hizmetçi

üniformamı giymeye tenezzül etmiyordum, bu yüzden moda tarzım –ya da tarz eksikliğim– çıplak gözle görülebiliyordu. Üstümde tüylü yeşil-sarı bir kazak vardı, altına da siyah tayt giymiştim.

Eileen, “Eminim Bayan Ballantine’in yapacak işleri vardır...” dedi ve sustu.

Benim sorunum zaman değildi. Benim sorunum, bir köşeye kıvrılıp susuzluktan ölene kadar ağlamak istememdi. Çünkü Zach’in müstakbel karısına gelinlik seçmek benim için endişenin doruk noktasıydı. Buna gerçek anlamda fiziksel bir tepki gösterdim. Sanki her yerimde akrepler geziniyordu.

Ama yine de Constance’in kazanmasına izin veremezdim. “Bakmak isterim.”

Eileen iç çekerek üzerinde yapışkan not kâğıtları bulunan bir yığın parlak broşürü eline aldı ve üç tanesini gözden geçirdikten sonra doğru sayfaları buldu. Seçenekleri önüme serdi. Geniş tüllü ve bir Fransız genelevine yetecek kadar danteli olan klasik A kesim gelinlikler.

Zach bunlardan kesinlikle nefret ederdi. Çağdaş, sanatsal şeylerden hoşlanırdı o. Yunan ipeği. Pliseli kesimler. Belki elmas süslemeli bir şey. Onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri bu kadar iyi biliyor olmam beni korkutuyordu.

Çılgılık atma isteğimi bastırıp omuz silkerek fotoğraflardan birine dokundum. Zaten bana hepsi aynı görünüyordu. “Bu enfes.”

Eileen’in yüzü aydınlandı. “Benim favorim.”

Bir an Zach’le aynı fobiden mustarip olduğu için ona acıdım. Sevgisiz bir evliliğe adım attığı için. Korkularının üstesinden gelmesine yardım edecek kimsesi olmadığı için. En azından Zach anlaşmamızdan iyileşmiş olarak ayrılacaktı. Öyle olacağına söz veriyordum.

Constance yüzümde bir duygu izi aradı –üzüntü, hayal kırıklığı, kıskançlık– ama hiçbir şey bulamadı. Vera’nın yirmi

üç yıllık eğitim kampı sağ olsun, duygusal istismar söz konusu olduğunda bu işin kitabını yazmış biriyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

“Pekâlâ, Bayan Ballantine.” Kapıya doğru başıyla işaret etti. “Çekilebilirsin.”

“Başka bir şeye ihtiyacınız olursa...” Başparmağımla koridoru gösterdim. “Ben oturma odasında film izliyor olacağım.” Zach’i sürekli kontrolü altında tutması sinirime dokunduğundan bile bile Constance’in damarına basıyordum, zaten gidip oğluna ağlayacak cesareti olmadığını da biliyordum.

Bana ters ters baktı. “Bugün izin günün olduğunu bilmiyordum.”

“İzin günüm değil.” Bir elimi göğsüme götürdüm. “Aman Tanrım. Ne kadar *kötü* bir davranış bu.”

Mırıldanarak dışarı çıktım ve ilk gözyaşımın akmasına ancak duyulmayacağından kesinlikle emin olduktan sonra izin verdim.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Farrow

Zach eve hiç gelmedi.

Telefonumu çıkarıp saate baktım (on buçuk mu?) ve kendime bana hesap vermek zorunda olmadığını hatırlatarak ona mesaj atmaktan vazgeçtim. Aslında Constance ve Eileen üç saat önce gittiklerinden beri kendime sürekli bunu söylüyordum.

O senin erkek arkadaşın değil. Kocan değil. Senin değil. Nokta. Yakında kabarık elbise giymiş bir başkasına sonsuza kadar söz verecek.

Sen geçici ve önemsizsin. Rüzgârdaki bir tüy gibi.

Paslı bir kafese tıkılmış dişi bir aslan gibi odamda volta attım. İroniyi düşünmeden edemedim. Dallas'ın kocası onu altın kafese hapsetmişken ve o kurtulmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ederken ben, kendi yaldızlı hapisaneme gönüllü olarak girmiştim ve çıkmak istemiyordum. Beni cezbeden parıltılı ve ihtişamlı hayat olsaydı işim daha kolay olurdu. Bunları başka bir yerde de bulabilirdim. Hayır, ben bu odada paylaştığımız tatlı gülümsemeleri, kısacık dokunuşları ve Zach'in, her biri bir dövme gibi tenime kazınmış, bağımlılık yapan teselli sözlerini istiyordum.

Parmaklarımı pencere pervazına koyup pırıl pırıl havuza baktım. Berrak su ayın altında parıldıyordu.

İhtiyacın olan şey bir dalış. Azgın hormonlarını ve öfkeli kıskançlığını sakınleştir.

Dallas'tan aldığım ("çünkü artık içinde ince lastik halkaya doldurulmuş sucuk gibi görünüyorum") küçük sarı bikiniyi giyip bir havlu aldım ve dondurucu havaya rağmen aşağı indim. Havuzun yüzeyinden kalın beyaz bulutlar hâlinde buhar çıkıyordu.

Balıklama dibe daldım ve tam bir tur yüzdükten sonra diğer uçta yeniden yüzeye çıktım. Derin bir nefes aldıktan sonra başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Tepemde yıldızlar dans ediyor, birbirine karışıyor, bir gözyaşı birikintisinin içinde dönüyorlardı.

Şu tuhaf depresif hâlleri bir kenara bırak. Doğum günün geride kaldı. Sadece yüz.

Kaslarım gerilip yanana kadar, uzuvlarımın kopup suyun üstüne çıkacağını düşünene kadar yüzdüm. Zihnim tamamen boşalana kadar can yakıcı kulaçlar attım. Sonra havuzdaki şezlonglardan birine çıkıp kurulanma zahmetine bile girmeden gözlerimi kapadım. Acımasız rüzgâr vücudumu yaladı. Meme uçlarım uyuşma noktasına gelecek kadar sertleşti. Saçlarımdan damlayan sular zeminde bir su birikintisi oluşturuyordu. Dudaklarımdan, Seul'deki ranzamda her gece dinlediğim bir şarkının sözleri döküldü.

Kaburgan bir kafes değil. Evinin duvarlarıdır o.

Melankoliyi bir kenara bırakıp titrek bir nefes aldım.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorsun, Fae.

Constance'a bunu mahvetme zevkini yaşatmak istemiyordum.

Ama ya kadın haklıysa? diye sordu vicdanımın cılız sesi.

Ya Zach'e zarar veriyorsan?

Zihnimde filizlenen bu düşünce tohumu göğsümde kök saldı.

Peki ya sen? Bu adam kalbinde bir katliam yapacak. Kötü üvey annene karşı kazanacağın zafer buna değmez.

Eileen'in o kabarık gelinliklerden birini giyecek olması fikri bile içimi acıtmıştı. Kişisel şeytanımla yollarımı ayırma zamanı geldiğinde bununla nasıl başa çıkacaktım?

KARANLIK TUTKUM

“Ahta.” Zach’in sakinleştirici sesi kaşmir bir battaniye gibi bedenimi sardı.

Vücudumdaki tüm kaslar gerilse de gözlerimi açmadım.

Ağır ayak sesleri granit zeminde bana doğru yaklaştı. Bikini üstümün altında meme uçlarım gerildi ve kalbim duracak gibi oldu. Onun sadece sesi bile içimi ısıtıyordu. Yine de döndüğüne ne kadar sevindiğimi ona belli etmek istemiyordum.

“Burada ne yapıyorsun? Hava buz gibi.”

Öyle mi? Sana olan tutkum dışında pek bir şey hissedemiyorum.

“Zatürre olmak mı istiyorsun?” diye homurdandı.

“Sen benim annem ya da babam değilsin.”

“Değilim. Ama şu anda ailen sayılabilecek tek yakının benim.” Sesi yumuşadı. “Bana bak.”

Gözlerimi açtım. Ona bakmak acı veriyordu. Kuzguni saçları, katran karası gözleri ve etkileyici fiziğiyle çok yakışıklıydı.

“Nerelerdeydin?” Soru ağzımdan istemsizce çıkıverdi.

Zach yanıma geldi, koyu gri pantolonu ve siyah ceketinin altına giydiği lacivert kaşmir kazağıyla güç ve zenginlik saçıyordu. “D.C.’de birkaç toplantım vardı.” Ellerini ceplerine soktu, gözleri vücudumda gezindi.

“Gece on birde mi?”

Seni ilgilendirmez, diye hatırlattım kendime.

Susmak zorunda kaldım. Susmam gerekiyordu. Ne zamandan beri yapışkan bir kız arkadaş olmuştum?

Havuz kenarına gelip sadece birkaç adım ötemde duran Zach, “Vaktimin geri kalanını arabayla dolaşarak geçirdim,” diye itiraf etti.

Gözlerinde tutkulu bir parıltı görmeyi beklemişim. Ama şefkat gördüm. Anlaşmamızda yeri olmayan tehlikeli bir duyguydu bu.

Etkilenmemeye çalışarak tek kaşımı kaldırdım. “Güvenli arabanla mı?”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Normal bir BMW’yle.”

“Uçlarda yaşıyorsun.”

“Evet, beni uçurumdan aşağı itmek için orada olmadığından emin olduğum zamanlarda.” Duraksadı. “Düşünmem gerekiyordu.”

“Öyle mi?” İçimde aptalca, boş bir umut yeşerdi. *Seni, bizi* gibi bir şeyler söylemesini istiyordum. “Bu yeni bir kavram. Her yerde düşünebileceğini biliyorsun, değil mi? Hatta evinin konforunda bile.”

“Ahta,” dedi uyarıcı bir sesle.

“Bana ne düşündüğünü söyle.”

“Çoğunlukla yaklaşan evliliğimin tarihi hakkında. İş programıma uygunluğunu falan. Şu anda yönetim kurullarını yeniden yapılandırırken ilgimi çekecek birkaç teknoloji şirketini satın alıyorum.”

Cevabı beni derinden yaralamamış gibi yaparak başımla onayladım. “Zaman yönetimi önemlidir. Şanslısın ki Natalie var.”

“Natalie ya da hayatımdaki başka bir kadın hakkında konuşmak istemiyorum.” O kadar mutsuz görünüyordu ki bir an acı çektiğine sevindim. Neden tek acı çeken ben oluyordum ki?

“Peki ne istiyorsun?”

“Yukarı gelmeni, sıcak bir banyo yapmanı ve ben aklımı kaçırmadan en az üç kat kıyafet giymeni.”

“Sanırım ben böyle iyiyim.” Böyle yaparak sadece kendimi cezalandırdığımın farkındaydım ama yine de ona orta parmak çekip kendi bildiğini okumak istiyordum.

İki yanındaki parmakları kıpırdadı, sabrı tükeniyordu. “Dudakların mosmor olmuş.”

“Kalbin kararmış.”

“*Farrow*,” diye hırladı, dişlerini göstererek. “Hemen buraya gel. Mevsim *kış*. Bu gidişle hastanelik olacaksın.”

“Ne büyük bir sıkıntı.”

“*Farrow*.”

“Madem bu kadar önemsiyorsun, gel beni al.”

Şaşırtıcı bir şekilde Zach'in yüzü seğirmedi bile.

Ayak bileklerine kadar suya girerek havuzun ilk basamağına indi ve şezlonga doğru yürümeye başladı. Yanıma gelince pal-tosunu çıkardı ve beni onunla sararak kucağına aldı. Odunsu narenciye kokusu bir anda bedenimi ısıttı. İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna dolamak istedim. Ama esneme taklidi yaparak arkasındaki bir şeye bakıyormuşum gibi davrandım.

Dudaklarının seğirdiğini görünce bozuldum.

"Bu kadar komik olan ne?"

Suyun ağırlığını aşarak havuzdan çıkıp beni eve doğru ta-şdı. "Sen." Gözlerini bir saniye bile benimkilerden ayırmıyordu.

"Seni eğlendiriyor muyum?"

"Beni *memnun* ediyorsun."

"Sen beni *memnun etmiyorsun*."

Konuştuğumuz şey yüzünden yanaklarım kızardı. Onu öpmemek için başımı çevirip evin ışıklarına doğru baktım.

"Ahtapotların çiftleştikten sonra yok olduğunu biliyor muy-dun? Dış döllenen gerçekleştirebilirler." Beni daha sıkı kavradı. "Birçok erkek ahtapot ya spermatoforlarını dişiye yerleştirir ya da spermi ona verir. Sonra erkekler ölmek üzere gider. Dişi yumurtaları bırakır. Yumurtalar çatladığında dişinin vücudu göz bezlerinden başlayarak *hücre sel intihara* uğrar."

Neredeyse homurdandım. "Zachary Sun."

"Efendim, Farrow Ballantine?"

"Erotik konuşacağım diye senin kadar saçmalayan birini daha görmedim."

Güldü, göğsü titreyerek benim göğsüme çarpıyordu.

Yanağımı ona yasladım. "Yani, aramızdaki çekimin ölümle sonuçlanacağını mı söylüyorsun?"

Zach, balkon kapısını iterek açtı ve ikinci kata çıkan mer-divene yöneldi. "Demek istediğim şu, şehvet karmaşık bir iş, özellikle de zeki yaratıklar için."

"Ama?"

“Ama buna değer.”

Beni kendi yatak odasına taşıdı ve yatağa yatırdıktan sonra banyoya geçti. Devasa ayaklı küvete dolan suyun sesi bana kadar geliyordu. Havayı lavanta kokusu sardı. *Banyo topu*. Zach kokulu ürünlerden nefret ederdi.

Musluğu kapayıp bana yaklaştı, pantolonu hâlâ havuz suyundan dolayı sıırılsıklamdı.

Beni tekrar kucağına alırken dudaklarımı yaladım. “Banyoda bana eşlik etmelisin.”

Ne kadar berbat bir ilişkimiz vardı, sürekli düşmandan sevgiliye dönüşüp duruyorduk. Zach cevap vermedi, beni küvetin kenarına oturtup bikini üstümün ipini çözdü. Üstüm şap diye yere düştü. Beni bakışlarıyla içtikten sonra başparmaklarını bikini altımın iki yanına geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

Çıplak bedenimi küvete sokup saçlarımı kenardan dışarı sarkıttı. Suyu neredeyse hissetmiyordum. Soğuktan bedenim uyuşmuştu. Yavaş yavaş sinir uçlarım çözüldü ve yeniden his kazanmaya başladım. Başımı kenara yasladım ve arzuyla sarhoş olmuş hâlde ona baktım. Hayal kırıklığım zevke dönüştü, bedenim özlemle dolup taşarken çiçek gibi açıldı. Zach hâlâ kenardan şahin gibi beni izliyordu, aleti kalkmış ve uyluğuna yapışmıştı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

“Hoşuma gitmek hafif kalır.” Bir elini pantolonunda gezdirip görünmez bir kırışıklığı düzeltir gibi yaparak penisini sıktı. “Sorun da bu zaten.”

“Ne sorunu?” Kirpiklerimi kırıştırdım. “Bunun sadece geçici bir anlaşma olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. En sevdiğim oyuncaklarımla yollarımı ayırırken hep sorun yaşamışımıdır.”

Sırtımı dikleştirdim, bacaklarımdan arasına uzanıp klitorisimi buldum. Zach’in çenesi gerilip kaşları çatılınca içim bir

hoş oldu. Pembe ve dik meme uçlarım suyun yüzeyine çıkararak dokunulmak için yalvarıyordu.

Zach bir küfür savurup başını çevirdi. “*Farrow.*”

“Hadi ama, Zach. Ne de olsa ben sadece bir oyuncayım.” Bacaklarımın arasındaki tempoyu artırırken inledim. “Hem sen de benim en sevdiğim oyunsun.”

Bir bacağımı küvetin üzerine atıp vajinamı açarak sıcak suyun içime nüfuz edişini hissederken gözünü bile kırpmadan izledi. “Ah, ah, ah.”

Zach kazağını omuzlarından sıyırıp yere fırlattı. Sonra çoraplarını, pantolonunu ve iç çamaşırını da bir çırpıda çıkardı. Kalın ve uzun aleti ortaya çıktı, ucu zevk suyuyla parlıyordu. Bir an için içime sığmayacağından korktum.

Bir sıçrayışta küvete girip ayak bileklerimden tutarak beni kendine doğru çekti. Dengemi sağlamak için küvetin kenarlarını kavradım. Dar deliğim aletiyle çarpışınca inlediğini duydum. Bir elini belime koydu, diğer eliyle çenemi kavradı. Beni sertçe, uzun uzun öptü.

Öpüşürken inledim, dili benimkiyle buluştu. Aletini tutup bacak arama doğru yönlendirdi.

Zach ağzımın içinde inlerken, “Prezervatif,” dedim nefes nefese. “Prezervatif lazım.”

“Lütfen, Farrow.” Ağzı boynumdan aşağı kayıyor, dişleri hassas tenimi sıyrıyordu. “İçine olduğum gibi girebilmek için bu dünyada sahip olduğum her şeyi veririm. Seni hissetmeye ihtiyacım var. Her şeyini. Arada hiçbir engel olmadan. Sana yalvarıyorum.”

Gözlerimiz bir irade savaşına kilitlenmiş hâlde vajinamı ona sürttüm. “Her şeyini mi?”

“*Her şeyimi.*”

Alnını alnıma yapıştırıp gözlerini kapadı, yüzünde katıksız bir acı vardı. Bir an kolyeyi istemeyi düşündüm. Ama bu adil olmazdı. Psikolojik savaş bir yana, o kolyeyi bana hak ettiğimi

düşünerek vermesini istiyordum, şantaj planının bir parçası olarak değil.

“Son birkaç gündür neden benden uzak durduğunu açıklamamı istiyorum.”

Zach başını geriye atıp gözlerimin içine baktı. “Gerçekten nedenini bilmek istiyor musun?” Başımı evet anlamında salladım. “Çünkü beni korkutuyorsun, Farrow.” Başını yana çevirdi, duraksadı ve bana döndü, yutkunurken boğazı düğümlendi. “Bana insan olduğumu hatırlatıyorsun. Aslında basit bir dokuyla yok edilebileceğimi. Seni sürgüne göndermeliyim, Fae.”

“Neden?”

“Sadece hayatta kalmamı değil, hayatımdan zevk almak istememi de sağladığın için.” Sözleri sırtımdan aşağı bir ürperti gibi aktı. Kalçamı kaldırıp kollarımı boynuna doladım ve penisine gömüldüm.

Zach parmaklarını sırtıma kenetleyerek kendini daha derine itti. “Ah.”

Yarisına kadar sokunca boğazımdan bir inilti koptu. Gözlerim kocaman açıldı. Islak ve hazır olsam bile Zach’in aleti içime sığamayacak kadar iriydi.

“Sorun değil.” Beni belimden yakaladı, yanaklarımı, burnumu ve gözlerimi öptü. “Sığacak. Güven bana.”

Gerçek bir *bakire* neden güvendiğimi bilmiyordum ama Zach ikimizin arasına uzanırken acı dolu çığlığını bastırarak başımla onayladım. Bir eliyle kalçama bastırırken diğer eli klitorisimle oynuyordu. İçime yarım santim daha girdi. O yüzümün ve boynumun her köşesini öperken iniltiye benzer sesler çıkararak başımı geriye attım. Küvetin kenarlarına sımsıkı yapıştım.

“Benim güzel, cesur kızım.” İçimi doldurdu, ağzı aşağılara kayarak meme uçlarımı yaladı. “Bak, aletimi ne kadar da güzel alıyorsun. Uslu kız. Ben içindeyken boşalabilir misin?” Çenemin kenarını hafifçe dişledi. “İlk gerçek ilişkiyi özel kılabilir misin?”

Başımı evet anlamında salladım, bir santim daha içeri girerken nefesimi tuttum. Neredeyse sonuna kadar girmişti, o kadar büyüktü ki sanki penisi organlarımı eziyor, beni paramparça ediyordu. Yine de aldığım yoğun zevki inkâr edemezdim. Yavaş yavaş, içimdeki yabancı şeyi kabul ederek çözüldüm.

“İşte bu kadar. Şimdi hareket etmeye başla.”

Vajinamın duvarları aletini sımsıkı kavradı. Zach’in duyduğu haz o kadar yoğundu ki zevkten gözleri kaydı, klitorisimle oynamayı bırakıp sadece içimde titredi. Ben bir kovboy kızı gibi penisinin üstünde oturup kalktıkça sert karın kasları göbeğime çarptı.

Zevkten sertleşmiş dolgun memelerim ikimizin arasında zıplıyordu. Zach onları dudaklarının arasına almaya çalışıyor, emiyor ve *slap* sesi çıkararak bırakıyordu.

“Daha yavaş.” Memelerimden birini avuçladı, bakışlarını benden kaçırıp inledi: “Boşalmak üzereyim ama istemiyorum. Ah, senin içinde yaşamak istiyorum. Kirayı faiziyle öderim.”

Daha da hızlandım, kendini tutma çabasıyla boynunda şişen bir damara bakıp keyfini çıkararak oynadım onunla. “Kibarca söyle.”

“Lütfen...” Alnını alnıma yasladı. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

Saçlarımı çekip canımı çıkaracakmış gibi öptü beni. Gözü dönmüş gibiydi, dünyayı sarsan ve daha önce hiç hissetmediğim bir azgınlık vardı öpüşünde. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan memelerimi avuçladı. Dili ağzımın içinde dönüyordu. Öpüştük, öpüştük, tükürüğümüz bitene kadar öpüştük...

Beni ensemden kavrayıp bir kez daha ağzıma yapıştı ve ağzımın içine doğru hırladı. “Benimsin. Her zaman benim olacaksın, duydun mu beni?”

Birbirimizden ayrıldığımızda hiçbir anlam ifade etmeyecek bu tutkulu sözlere cevap vermeden başımı başka yöne çevirdim.

Çenemi tuttu, kalın ve benim salgıma bulanmış aleti içime girip çıkarken bedenlerimizin arasına bakmamı sağladı. “Bize bak,” dedi. “Bak *şuna*. Tam buraya. Varoluşumun zirvesine. Beni içine hapsetmenden *daha iyi bir his yok.*”

Kalın penisinin içime girmesini izlemek için hareketlerimi yavaşlattım, ona gevşemesi için zaman verdim ama ikimiz de bu zevk dolu yük trenini durduramadık. Çok geçmeden ikimiz de tekrar nefes nefese kaldık, omuzlarımızda boncuk boncuk terler parlıyordu. Daha derinlere kayabilsin diye kalçamı hafifçe kaldırarak daha sert ve daha hızlı oturup kalkmaya başladım. Zach belimi kavrayıp çılgın hareketlerle beni yönlendirdi.

Bütün dünya sönüp giderken geriye sadece ikimiz kaldık: Yüzünde saf, hakiki bir zevk damgasıyla Zach ve orgazm merdivenini tırmanan ben. Orgazm bir çığ gibi vücudumdan koparken gerginlikten uyluklarım titredi. Dudaklarımdan dökülen bir çığlıkla doruğa ulaştım.

“Boşalıyorum. Ah, boşalıyorum.” Zach çenemi tutup gözlerimin içine baktı. “İçine boşalmam lazım.”

“Zach...”

“Sana yalvarıyorum.” Sesi çatallaştı. “Lütfen.”

Bu sözleriyle yeniden tahrik oldum ve ne kadar düşüncesizce hareket ettiğimizi bile bile ona sarıldım. *Sorunun ne senin, Fae? İkinizin de sorunu ne?* Ama arzularımızın esiri olmuştuk bir kere. Sağlıklı düşünemiyorduk. *Düşünmek istemiyorduk.* Döngümü hesaplamayı zar zor başardım, regl dönemime az bir zaman kala güvenli bir gün olduğuna karar verdim.

“Lütfen.” Zach’ın gözleri kayarken bana bekâretini aldığımı hatırlatıyordu. Bir parçası sonsuza dek benim olacaktı.

Yutkundum, içimi doldurması fikriyle neredeyse tekrar boşalıyordum. “İçime boşal.”

Bu sözlerim üzerine aleti zıplaydı ve şişti. Sonra onu hissettim. Spermini içime saçarken dişiliğime yayılan sıcaklığı. İkimiz de doyuma ulaşmak üzereydik. Bedenlerimiz, kasır-

gaya karşı koymaya çalışan tek bir varlıkmışız gibi birbirine kilitlenmişti. Benim tırnaklarım onun etine batıyor, onun ağzı benimkiyle birleşiyordu. Aynı anda doruğa ulaştık. Bulutların üstünde gibiydik.

Sonra, su ılıyana kadar titreyerek birbirimize sarılmış hâlde kaldık. Zach omzumu öptü. Arada bir burnunu boynuma sürtüyordu. Gitmek istemiyordum. Bu ânın bitmesini istemiyordum. Aleti içimde inmeye başladı, o an ağlamak istedim çünkü aramızda çok acınası bir şey vardı. Hayatta kalmak için çaresizce savaşıyor ve bu adama âşık olduğumu kabul etmek istemeyen ben. Sonunda mutluluğu bulmuş ama suçluluk duygusunu yatıştırmak için bunu reddeden o.

Zach yüzümü kavrayıp ona bakmam için çevirdi. “Ahta...”

Kalbim göğsümde isyan etse de yüzüme boş bir ifade yerleştirdim. Beni prezervatifsiz becermesine ben izin vermiştim. İçime boşalmasına ben izin vermiştim. Bedenime, zihnime, *ruhuma* girmesine ben izin vermiştim. Fethedemediği bir kalbim kalmıştı ama oraya da hızla yaklaşıyordu.

“Seni prezervatifsiz becermek istediğim için özür dilerim. Çok aşağılık bir hareketti.” Gözleri pişmanlıkla kırıştı. Hâlâ içimdeydi. “Korkunç bir karardı. Bir şey olursa...” Yutkundu. “Söz veriyorum... Ben...”

Tutamayacağı bir söz vermesini istemediğim için hemen sözünü kestim. “Hiçbir şey olmayacak çünkü hemen ertesi gün hapi alacağım.”

Ayağa kalktım. İkimiz de penisinin içimden santim santim çıkışını izledik. Islak ve savunmasız bir hâlde başında durdum. Titriyordum. Bacağımın iç kısmından meni süzülüyordu.

“Mecbur değilsin.” Dizlerimin arkasını kavrayarak gözlerini kapadı ve bacak aramı öperek kokumu içine çekti. “Sana asla yanlış yapmam. Çocuğuma asla sırtımı dönmem.”

Bir panik dalgası sırtımı kamçıladi. Boğazıma yükselen hıçkırığı bastırmak için homurdandım ve üstünden atladım.

“İnan bana, hiçbir parçam skandala dönüşecek ayrıntılı bir hata olmak istemiyor.”

Arkamdan o da ayağa kalktı. “Sen bir hata değilsin, bir skandal da değilsin.”

“Beni ve bebeği uzak bir yere mi götüreceksin?” Pahalı havlularından birine sarındım. “Bize her ay çek mi göndereceksin?”

Zach kaşlarını çatarak kurulandı. “Kastettiğim bu değildi.”

Ama ben kastettiğinin ne olduğunu öğrenecek kadar beklemedim.

“Farrow.” Ayak sesleri arkamdan geliyor, giderek hızlanıyordu. “Kaçma benden.”

O zaman beni kalmaya ikna et. Nişanı boz. Bana önemli olduğumu söyle.

Böyle bir şey yapmadı.

Koridora çıkıp odama koştum. Yüzümü görseydi gözyaşlarımı da görürdü. Acımı. Kafa karışıklığımı. Çünkü küvetinde olanlar seks yapmak gibi değildi. Sevişmek gibiydi.

“Farrow, *dur.*”

Kapıyı suratına kapadım.

Keşke kalbimi de kilitleyebilseydim.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Farrow

Ertesi sabah evren çarpık mizah anlayışını gösterdi. Walgreens'ten Eve döndüm, son kullanma tarihine bir gün kalmış ertesi gün hapını dilime yerleştirip portakal suyuyla içtim. Ama Prius'umdan iner inmez regl olduğumu belli eden akıntı bacak aramdan aktı.

“Lanet olsun.”

Duşa girip kanı temizleyene kadar ruh hâlim altüst olmuştu. Bol çikolatalı tatlı bir şeyler için mutfağı yağmalamak üzere alt kata indim. Zach koridorlarda kurbanını arayan iblis gibi dolanıyordu. Sabahtan beri onu atlatmayı başarmıştım ve akşama kadar da öyle yapmayı planlıyordum. Telefonum yeni bir mesaj sesiyle öttü, muhtemelen Zach'tendi. Yine de her ihtimale karşı kontrol ettiğimde kaşlarımı çatarak ekranda yanıp sönen isme baktım.

Andras: Yarın. Aynı saatte.

Ne cevap vereceğimi düşünürken bir anda durdum. Bu, şike skandalıyla ilgili haberler çıktığından beri ilk iletişimimizdi. Olimpiyatlarda altın madalya kazanacak bir sporcu yetiştirme hayalleriyle birlikte beni de apar topar terk etmeden önce bu haberi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sonunda, basit bir cevap vermekle yetindim.

Farrow: Tamam.

Işığın açmakla uğraşmadan kilere girdim, atıştırmalık sepetlerini karıştırmaya koyulmuştum ki kapı arkamdan kapandı. İçerisi kapkaranlık oldu. Bir paket kurabiye aldım ve iç çekerek kapının koluna uzandım. Kaslı bir göğse çarpınca nefesimi tuttum.

“Benden kaçırıyorsun.” Zach’in sesi doğrudan bacaklarımın arasına, yani görünen o ki hızlı aramada kayıtlı olan bölgeye işledi. Hain bedenimin, onunla ilgili düşüncelerimin geri kalanıyla asla uyumlu olmamasından nefret ediyordum.

Saçlarımı omzumun üzerinden geriye attım. “Bu ilişkimizde sürekli tekrarlanan bir tema gibi görünüyor.”

“İlişkimizde tekrar eden bir başka şey daha var: Ben tüm vaktimi, emeğimi ve kaynaklarımı senin için harcamaya hazırken senin beni görmezden gelmen.”

“Yılın Patronu ödülün yolda.” İçimi çektim. “Ne istiyorsun, Zach?”

“Sohbetini. İlginizi. Vajinanızı. Bu saydıklarım sadece birkaçı.” Duraksadı, cüssesiyle küçük alanı dolduruyordu. “Bir anlaşmamız var.”

Ah. Anlaşmamız. Aptal, lanetli anlaşmamız. “Müsait vaktimizde birlikte tembellik edip eğleneceğimize dair bir anlaşmamız var. *Kiralık vajinanın* emrine amade olacağıma dair bir anlaşmamız yok.” Karanlıkta göremese de ilk iki kelimeyi parmaklarımı havaya kaldırarak tırnak içine aldım. “Ben senin fahişen değilim, Zachary.”

Beni raflara doğru sıkıştırdı, eli ürkütücü bir hassasiyetle yanağımı buldu. “Öyle olduğunu hiç söylemedim.” Zach tadıma bakmak için başını eğdi.

İçgüdüsel olarak yüzümü çevirdim. “Şu anda olmaz. Yeni regl oldum. İlişki yok.”

“Senin için sorun yoksa benim için de yok.”

“Benim için sorun var. Aslında gitmem gerekiyor.”

Yalan da değildi. Gitmem gerekiyordu. Odama. Seks yaptığımızıdan beri beni rahatsız eden tüm duygulardan arınmak için.

Zach'in nefesi hızlandı. "Nereye gideceksin?"

"Bir buluşmaya," deyiverdim. Böyle aptalca bir yalan söylediğim için kendime sövdüm.

"*Buluşmaya* mı?" Elleri arkamdaki raflara çarptı.

"Doğru duydun, Zach. Evet. Bir randevum var." Dudaklarımı yaladım. "Sana söylemiştim, biz birbirimize ait değiliz."

"Bana ait olmak için fiyatını söyle." Neden kiminle randevum olduğunu sormadığını biliyordum, zaten kendisi öğrenecekti. Parmak uçlarıyla köprücük kemiğime dokundu. "İstedğin şey kolye mi?"

İntikam almaktan daha fazlasını istiyorum. İlk başta beni buraya getiren o kolyeydi. Hep aklımın bir köşesinde duruyordu. Ofisine uğradığımda ona bakmayı hiç ihmal etmezdim. Ama artık Zach'i tanıdığım için hırsızlığa ya da şantaja başvurmak istemiyordum. Bir noktada kolyeyi adil bir şekilde geri kazanmaya karar vermiştim.

"Özgürlüğüm pazarlığa açık değil." Parmağını üzerimden çektim. "Hoşuna gitse de gitmese de çıkacağım. Ama bu seni sinirlendiriyorsa unutma ki senin bir nişanlın var."

Bana cevap vermek yerine alt dudağımı dudaklarının arasına alarak sertçe emdi ve nefesimi kesti. Bu seferki öpücük farklıydı. Hissiz ve talepkârdı, çılgınlığın eşiğinde bocalıyordu.

"Seni şuracıkta becermek istiyorum. Hemen şu anda." Diliyle damağımı okşadı. "Regl olman sikimde bile değil."

Dünden beri hâlâ hassastım, vajinamın duvarlarını kaplayan donuk bir acı vardı ve kanamam varken seksten daha korkunç bir şey düşünemiyordum. Öte yandan da istiyordum. Bu boşluğu onunla doldurmak istiyordum.

Dilimi ağzına aldı. Ben hafifçe inleyince bana meydan okudu. "Bana durmamı söyle, Ahta."

Ama dur diyemezdim. Ağzının çenemden aşağı kayması bu kadar mutluluk verirken yapamazdım. Elleri pijama üstümü çekiştirerek düğmelerini kopardı. Düğmeler ayaklarımızın dibine saçıldı. Mememi sütyenimin içinden çıkarıp alt tarafını sıkarak yumuşak tenimi dudaklarına götürdü.

“Bunun hiçbir anlamı yok.” Sesim boğuk çıkıyordu. Mememin tamamını ağzına aldı, dişlerini hassas tenimde gezdirirken her inlediğimde acıyı yalayarak yatıştırdı.

“Evet mi hayır mı?” Sesi soğuktu. Çok, çok soğuk.

İnledim. “*Evet.*” Adil oynamıyordu. Ellerim vücudunda gezindi, parmaklarım saçlarının arasında kayboldu, pürüzsüz tenini ve şişkin kaslarını açgözlülükle kavradım. “Prezervatif,” diye ekledim güçlkle.

Bu sefer itiraz etmedi. Cebinden bir tane çıkardı –ne olur ne olmaz diye yanında mı gezdiriyordu?– ve ambalajını dişleriyle yırttıktan sonra eşofman altımla külotumu aşağı itti. Sütyenimi yukarı doğru itip diliyle tenimde daireler çizerek aşağılara doğru kaymaya başlayınca sırtımda bir ürperti gezindi.

“Bundan o kadar nefret ediyorum ki,” dedim ona, kafasını bacak arama doğru eğmeye devam ederken. Ağzını klitorisime dayayıp ıslak vajinamın dudaklarını okşamak için başparmağını kullandı. Müthiş bir inilti çıkardım, dokunuşunun izini sürerek kalçamı yukarı kaldırdım.

“Zavallı bebeğim.” Nefesi klitorisimi havalandırdı. “Bir orgazm daha yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

Dilini dışarı çıkarıp ucunu bacaklarımdan arasından klitorisime doğru ittirdi. Tüm vücudum zevkten kasıldı.

“Kendimi çok boş hissediyorum.” Dudaklarımdan boğuk bir itiraf döküldü. “Seni içimde istiyorum.”

Bunun yanlış, kontrolsüz ve hatta günah olması umurumda bile değildi. Vücudumun dün gecedan beri toparlanmamış olması da umurumda değildi. Tenim hâlâ o nefis morluklarla doluydu. Onu ait olduğu yerde, içimde istiyordum.

“Biliyorum, bebeğim. Seni öyle bir becereceğim ki adım attıkça aletimi hissedeceksin.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Geçen defa penisi kalbime kadar ulaşmış gibiydi. Yavaşça tamponu çıkarıp yere attı. Tampon çıkar çıkmaz Zach içime girdi. Bu kez yavaş yavaş değil. Prezervatifi aletine geçirip dibime kadar kökledi. Bu his o kadar yoğundu ki aynı anda hem orgazm olup hem de doğum yapıyormuşum gibi hissettim. Zach’in gövdesi üstümde asılı dururken ben de onu içime hapsettim.

Alınlarımız buluştu. “Merhaba, Ahta.”

Aç bakışlarını hayal ettim. İyi bir ziyafetten sonraki aslan gibi görünüyor olmalıydı. Utanç duygumun devreye girmesini bekledim ama tek hissedebildiğim arzuydu. Delice bir arzu.

“Omuzlarıma tutun, Farrow.”

“Neden?”

“Çünkü seni kendinden geçirene kadar becereceğim.”

Boynumu zarif parmaklarıyla kavrayarak benden biraz uzaklaştı ve sonra acımasızca içime girip çıkmaya başladı. Her itişini bir hırıltı noktıyor, ardından belini kıvrıyor ve aletini G noktama vuracak şekilde vücudunu eğiyordu. Boynumu serbest bıraktı, başını aşağı eğip ağzıma yapıştı. Dillerimiz birbirine dolandı.

Arkamızda kapı gıcırdayarak açıldığında içeri azar azar ışık sızdı.

“Hey? Orada kimse var mı?” Natalie başını içeri uzattı. “Biraz kraker istemiştım...”

“Dışarı.” Zach arkasına bile bakmadan, beni öpmeye ve içimde gidip gelmeye devam ederek kapıyı ayağıyla tekmeleyip kapadı. Kızın parmağını sıkıştırmış olmalıydı çünkü acıyla inlediğini duydum.

Zach kıpırdandı ve ikimizi yere indirdi. İçime her girişinde sırtım parlak fayanslarda kayıyordu. Sürtünme, acı ve sarsılmalar beni ulaşabileceğimi bilmediğim bir doruğa çıkardı. Her yerimin elektriklendiğini, şiştiğini ve canlandığını hissediyordum.

Kendimi kasıp aletini içimde sıkıştırdım, teninin tenimdeki kısırtısını duyumsadım. “Boşalacağım.”

Gözlerim kaydı. Sıcaklık çığ gibi üzerime akın etti. Do-yuma ulaşmak üzereyken ileri geri sallandım.

Zach yavaşlamadı, beni yere çivilemek istiyormuşçasına daha sert, daha vahşi şekilde içimde gidip geldi. “Seni, kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar becereceğim.”

Memelerimi yutmasına, meme uçlarımla oynamasına, göğ-sümün her santimini yalamasına izin verirken, “Ben kimseye ait değilim,” diye inledim. Raflardaki atıştırmalıklar düşüp yerdeki düğmelerin yanına yuvarlandı.

“Randevunda iyi eğlenceler, Ahta.” Dudaklarını şaplata-rak tenimi serbest bıraktı, bir aşk ısırığı bıraktığına hiç şüphe yoktu. “Başka bir erkeğin arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki kimse ben olamaz.” Zach başparmağıyla izini ovuşturarak tenime işlemesini sağladı. “Şimdi boşalacağım.”

“Ben de.”

Şimdiye dek sadece Zach’le bu kadar yakın aralıklarla or-gazm olmuştum. Elimde değildi. Duyularımı aşırı yüklemişti. Her şey çok fazlaydı. Manzara. Duygular. Adam. Aleti içimde titredi. Zach gırtlaktan bir inilti çıkararak yüzünü omzuma bastırdı. Prezervatifinin içindeki spermlerinin sıcaklığını ve kendi sıvımın fayanslara sızdığını hissettim.

Birkaç saniye içinde Zach ayağa kalktı, ben daha nefes alışverişimi düzenleyemedim penisini tekrar pantolonunun içine soktu. Kapıyı açtı, içeriye giren ışıktaki dolu prezervatifi düğümledi. Bense nefes nefese, ıslak ve çıplak bir hâlde yerde yatmaya devam ettim.

“Kabul et, Ahta. Başka hiç kimse bunu yapamaz. Senin için o kişi benim. Arzulayacağın tek erkek benim.”

“Nereden biliyorsun?”

KARANLIK TUTKUM

Kaşlarını çatarak geri çekildi. “Çünkü sen de benim için öylesin.”

Her savunma girişimimde beni bir çırpıda yere seriyordu. Ona cevap veremeden arkasını dönüp uzaklaştı, ardında bıraktığı hediyeği daha iyi göreyim diye ışıkları açmayı da unutmadı. Sularıyla ıslanmış ve sulandırılmış kanla pembeye boyanmış, yere atılmış tamponum.

Her zaman ve sonsuza dek onun küçük fahişesi olacağımın kanıtı.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Zach: Kileri temizlememeyi unutma.

Farrow: Otomatik düzeltmen berbat. Ve evet, döndüğümde kileri temizleyeceğim.

Zach: Otomatik düzeltme değildi.

Zach: Sakın oraya dokunayım deme.

Farrow: ?

Zach: Sana yerleri yalatarak temizletirken seni arkadan becerme fırsatını yakalamadan olmaz.

Farrow: Ciddi olamazsın.

Zach: Dokunma dedim.

Farrow: Hastasın sen.

Zach: Evet, hastayım. İlacım da sensin, Ahta.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrow

Andras'ın antrenman davetinin idamımdan önceki bir ceza olabileceğini düşünüyordum. Ne de olsa bugün yeni bir huysuzluk seviyesine ulaşmıştı. Dar duygu yelpazesinin bir psikopatınkiyle yarıştığı düşünülürse bu bir mucizeydi.

Andras yüzündeki maskeyi çıkardı. "Az lsten verje meg." Antrenmanımızın yarısında pistten çıktı. Bu sefer neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum; erken gelmek, odaklanmak ve tetikte olmak, beni epesiyle yakalamaya yönelik her girişimini savuşturmak dışında.

Kendimi telden kurtarıp arkasından koştum. "Hey, daha kırk dakikamız var."

Beni duymazdan gelip ofisine doğru hışımla yürüdü. Kapı çarparak kapanmadan önce içeri girmeyi başardım. "Neler oluyor?"

Terden sıırıslıklam olmuş saçlarım alnıma yapışmıştı. Ağır-lığımı bir ayağımdan diğerine vererek saçımı alнімından çektim. Sabahtan beri asıl sorunumuzu görmezden gelmeyi başarmıştık ama içimden bir ses o sorunun, içimdeki küçücük umudu bile ezip toz hâline getirmek istediğini söylüyordu.

"Bunun bir anlamı yok, Fae." Andras koltuğuna çöküp sigara içmek yasak olduğu hâlde bir sigara yaktı. "Vege. Kariyerin varoluşsal bir krize girdi. Ne kadar yetenekli ve motive olursan ol, eskrimde bir geleceğin yok." Koltuğuna yaslandı. "Aksini iddia etmek sana karşı acımasızlık ve değerli vaktimi boşa harcamak olur."

Kaşlarımı çatarak orada dikilmeye devam ettim. “Peki, bana bunu söylemek için neden antrenmanın dörtte üçünü bekledin?” Yanaklarım alev alev yanmaya başladı.

Andras bir omzunu kaldırdı. “Sana düşüncelerimi söylememeye çalıştım.”

“Bunu daha önce hiç yapmamıştın.”

Sigarasından bir fırt çekip ince dudaklarının arasından dumanı üfledi. “Sana kararımı bildirmeden önce yeteneğine son bir kez bakmak istedim.”

“Öyle mi?” Kollarımı kavuşturdum. “Kararın nedir?”

“Olimpiyatlara hazırsın.” Sigarasını kül tablasına bıraktı, kaşları hâlâ derin bir biçimde çatıktı. “UOK’deki arkadaşımı hatırlıyor musun?”

Uluslararası Olimpiyat Komitesi’nde üst düzey pek çok arkadaşı vardı. Ne de olsa Andras Horvath olarak ünü ondan önce geliyordu.

Bahsettiği kişi herhangi biri olabilirdi ama ben yine de başımı evet anlamında salladım. “Elbette.”

“Bütün hafta seni konuştuk.”

Ona doğru ilerledim. “Eee?”

“Komiteye geri döndü. Cezanın geri kalanını peşin ödersen sana ikinci bir şans vermeye hazırlar.”

Kalbim göğüs kafesimde isyan ediyordu. Bunu yapabiliyordum. Avukat faturamı artık Zach ödediğine göre bunu gerçekten *yapabiliyordum*.

Umut boğazımı düğümleyerek sesimi kalınlaştırdı. “Sence bir şans var mı?”

“Hiçbir şey için söz veremem.” Burun deliklerinden iki sütun gri duman çıktı. “Ama bir olasılık var.”

“Denemeliyiz.” Parmaklarımı masasının üzerine koyup eğildim. *Emekliliğimi kabul etmek buraya kadarmış*. “Ne gerekiyorsa yapacağım. Günde iki kez antrenman yaparız. Cezanın geri kalanını peşin öderim...”

“Başka şartlar da var.”

Afallamış hâlde bekledim.

Andras sigarasının ucuyla tabladaki külleri bir araya topladı. “Üvey annene karşı açtığın şu aptal davadan vazgeçip babanın ailesini rahat bırak.”

Sözleri nefesimi kesti. Tökezleyerek geri çekildim.

Babanın ailesi. Ben neydin onun için? Bir Noel süsü mü? Neden adaletsizliğe karşı mücadele etmeyecektim ki? Vera sahte bir vasiyetle babamın son arzusunu elinden almıştı. Şirketimizde emekli olmak her zaman son hedefim olmuştu. Eskrim hayalimdi ama uzun vadeli bir kariyer değildi. Ama ben utanç içinde boyun eğmek istemiyordum. Sonuçta gül, dikenleri olmadan yaşayamazdı.

“Kadın uyduruk bir vasiyetname hazırladı.” Ellerimi havaya savurdum. “Babamın sanat koleksiyonunu çaldı, her şeyini sattı...”

Andras yumruğunu masasına vurdu, masada ne varsa hepsi sallandı. “*Yeter.*”

Çenemi kapadım ama bir santim bile kıpırdamadım.

Andras ayağa kalktı, nefes nefese izmariti kül tablasına bastırdı. “Aile dramın umurumda değil. Vera denen o kadın da hiç umurumda değil. Kız kardeşlerin de. Onlarla savaşmakla meşgulken aklın başka yerde. Ya tamamen varsındır ya da hiç yoksundur. Kendini formdan düşürürken zamanımı boşa harcamana izin vermeyeceğim.”

Olimpiyatlara hazırlanmakla Vera’yı alt etmenin neden aynı anda var olamayacağını anlamıyordum.

“Formdan düştüğüm falan yok.” Başımı iki yana sallayarak hızlı hızlı konuşmaya devam ettim. “Önceliğim eskrim. Vera meselesini avukatlar ve özel dedektif halledecek...”

“Özel dedektif mi?” Andras’ın yüzü çilekli dondurma gibi benek benek oldu. Parmağını bana doğru salladı. “Olan aklını da kaybettin sen. Bunu ultimatolum olarak kabul et. Ya bu

saçmalığı bırakıp hayatına devam edersin ya da seni eğitmekten vazgeçerim.”

“Haksızlık bu.” Ellerimi yumruk yaptım, sinirden titriyordum. “Bunun eskrimle hiçbir ilgisi yok.”

“Her şey eskrimle ilgili.” Andras masanın etrafından dolaşarak ona yaslandı. Kollarını karnının üzerinde kavuşturup ses tonunu ayarladı. “Seni Olimpiyatlara götüreceksem beni dinlemek zorundasın. Sana söylediğimde işleri olurlarına bırakacaksın. Sana verdiğim menüye göre besleneceksin. Her isteğime itaat edeceksin.” Burun delikleri genişledi. “Ve ilk isteğim her şeyi bırakman. Özel dedektifleri. Avukatları. Saçmalıkları. Geçmişte yaşamayı bırak, Farrow. Gelecek için çalışmaya başla.”

İkimiz de geri adım atmadık. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Söylemek istediğim çok şey vardı. Yalvarmak, yakarmak, açıklamak, pazarlık etmek. Boyu ve yapısıyla benden daha cüsseliydi. Andras Horvath’ın gölgesinde duruyordum. Efsanevi eğitmenin. Şehir efsanesinin. Ama günün sonunda beni sadece adaletten vazgeçmeye zorlamamıştı, aynı zamanda kendim olmaktan vazgeçmemi de istiyordu.

“Ya hep ya hiçse...” Geri adım attım. “Hiç tercih ederim.” Döndüm ve hışımla ofisinden çıktım. Arkamdan ağız dolusu Macarca küfürler yükseldi. Cam şangırtısı duyuldu. Mobilyalar devrildi.

Duvara asılı isim levhasında parmağımı gezdirdim. “Hoşçakal, Andras.”

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Farrow: Kiler artık senin için yeterince temiz mi?

Zach: Evet.

Zach: Ama şimdi çamaşır odasını halletmemiz gerekiyor.

Farrow: Çamaşır odasında hiçbir şey yapmadık.

Zach: Henüz yapmadık.

Ollie vB: Harika, Zach. Ona kesinlikle bir tur attırmalısın.

Zach: BU SOHBETTE NE İŞİN VAR SENİN?

Ollie vB: Teknisyenimin zehir gibi olduğunu söylemiştim sana.

Farrow: Beni çok rahatsız olmuş kabul edin.

Ollie vB: Hadi ama. Komikti. Bir TUR. Anladın mı? Çünkü bunu çamaşır makinesinde çamaşır yıkarken yapacaksın.

Ollie VB yazıyor.

Zach: Çabuk ol, Fae. Doldurma şakası yapmadan önce engelle şunun numarasını.

Farrow sohbetten ayrıldı.

Zach sohbetten ayrıldı.

Ollie vB: Hem de ne kadar dolu olacak...

Ollie vB: Lanet olsun.

ALTMİŐİNCİ BÖLÜM

Zach

Seksi ilk kez keşfetmenin mucizeleri üzerine bin sayfalık bir tez yazılabılırdi. Farrow'un daracık vajinasından her çıkışında onun dışında geçirdiğim otuz üç yılım tamamen boşa gitmiş gibi hissediyordum. Ne yazık ki onun yapması gereken işler vardı. Mahvetmesi gereken bir Vera. Kazanılacak bir madalya. Romeo'nun tıraş edilecek aciz karısı. (Onları basan Ollie, Rom telefonunu çöp öğütücüsüne atmadan önce fotoğraflarını bana göndermeyi başarmıştı.)

Böylece kendimi golf kulübünde, tenis kortunda sinirimi atmaya çalışırken buldum. Her zamanki gibi yalnızdım. Makinenin önüme attığı her topa vuruyordum. Su içmek için durduğumda kortun kenarında annemi gördüm. Üzerinde tam teşekküllü bir iş kıyafeti vardı ve bu hâli birbirimize tesadüfen rastlamadığımızı dair şüphelerimi doğruluyordu.

"Zachary." Hermès çantasını yukarı iterek yanaklarımı sıktı. "Benim biricik oğlum."

Yüzümü avuçlarından kurtardım. "Anne."

Ah, Constance. Bir ağaç gövdesinden daha bariz olsa bile asla imadan anlamazdı. Geçen hafta malikâne de pek durmamış, Farrow'u Grand Regent'a ve ona Kore'yi hatırlatan yerlere götürmeyi tercih etmişim.

"Seni bulmak mat timsah derisi Birkin bulmaktan daha zor." Terimi kurulamaya çalıştı ve çantasından EL bir güneş

kremini çıkardı. “Nerelerdeydin?” *Farrow Ballantine’in ıslak vajinasının içinde.*

“Cehenneme gidip geri döndüm.” Raketini omzuma atıp alnımdaki teri sildim. “Neden sordun? Ne istiyorsun?” Onun isteklerini ve ihtiyaçlarını karşılayacak durumda değildim. Aslında tek istediğim, kendimi Farrow’un içine gömmeye umuduyla eve dönmektir. Sistemin cinsel perhizi bu kadar ciddiye almasına şaşmamalıydı. Bir kez tattıktan sonra başka bir şey düşünemez hâle gelmiştim.

Annem ofladı. “Annenle böyle konuşamazsın.”

“Ama beni istemediğim biriyle evlenmeye zorlayan bir kadınla böyle konuşabilirim.”

İkimiz de otoparkın ortasında donup kaldık. Annem afalamıştı. Ben rahatlamıştım. İlk kez ona Eileen’le evlenmek istemediğimi açıkça söylemiştim. *Hiç* evlenmek istemediğimi. Gerçekler bir kez ortaya dökülünce de geri adım atma isteğimi bastıramadım.

“Ne diyorsun sen? O kız tam sana göre.” Annem parmaklarıyla Eileen’in iyi yönlerini saymaya başladı. “Güzel. Nazik. Akıllı. Doktor. Tüm bunların ötesinde, çok iyi bir aileden geliyor. Yanglar koruyucudur, hayırseverdir ve aşırı zengindir...”

“Umurumda değil.” Raketimi asfalt yola fırlattım. “Ben de aşırı zenginim ama ne var biliyor musun? Ağzına kadar dolu banka hesabım ve yığınla portföyüm beni mutlu etmedi. Hem de hiç. Hayatımı daha fazlasını başarmak, daha fazlasını kazanmak, daha fazlasını elde etmek için harcadım. İçimdeki boşluğu doldurmak için güvenli heyecanlar peşinde koştum. Dünyaya başardığımı göstermek için başka bir ödüle ihtiyacım yok.”

O kırıksız takım elbisenin içinde annemin tüm vücudu titredi. “Sen neler söylüyorsun?”

Bulanık suyun derinliklerine girdiğimin farkındaydım. Yine de boğulmaya hazır vaziyette atladım. Ya şimdi ya da hiç. Sonsuzluk, sevmediğiniz biriyle geçirmek için uzun bir süreydi.

“Eileen’le evlenmek istemiyorum.”

“*Zachary*. Bunu söyleyemezsin.” Annem, babamın düğün gecesi ona hediye ettiği Buccellati kolyeyi sıkıca kavradı. “Evleneceğinizi duyurduk. Nişan yaptık.”

“İnsanların nişan bozması çok normal. Oliver ve Romeo benimkinin ne kadar süreceği konusunda iddiaya girdiler.”

“Peki ya zavallı Eileen? Ona bir söz verdin. Alay konusu olacak. Kimse onu ciddiye almayacak. Tabii seni de.”

Bu sinirime dokundu. Haksız değildi. Bu nişanı iptal edersek ikimizin de itibarı büyük darbe alırdı. Benim pek de umurumda değildi. Fikirleri benim için önemli olan tek kişi toplumsal baskıya asla boyun eğmezdi. Ama Eileen için adil olmazdı. Ben anlaşmamıza bağlı kaldıktan sonra olmazdı. Yine de hangisi daha çok acıtır? Birbirimize tahammül edemeyeceğimiz bir evliliğe adım atmak mı yoksa egolarımızın geçici bir darbe alması mı?

“Uzun süre Celeste Ayi’yle birlikte özel hayatımı vekâleten yönetmenize izin verdim çünkü bir özel hayatımın olup olmaması umurumda bile değildi. Artık bu kartopunun hem benim hem de Eileen için bir çığa dönüşmesine izin vermemem. Onunla konuşacağım ve kararımı bildireceğim.”

“*Şışt*.” Annem minderli golf arabalarıyla sahada dolaşan kulüp üyelerine baktı. “Duyacaklar.”

Beni kolumdan tutup özel bir kulübenin arkasına götürdü. Dokunuşu tenimi yaktı ama kusma isteği uyandırmadı. Kahkahalar boğazımda düğümlendi. Bu kadar öfkeli olmasaydım sevincimden havalara uçardım. Farrow beni iyileştiriyordu. Her seferinde bir dokunuşla, diğer insanların dokunuşlarını daha az iğrenç hâle getiriyordu. Annem beni duvara yaslayıp çantasını açtı. Bir astım spreyi çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı ve üç nefes çekti.

Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun?”

“Bende...” Alt dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “Anksiyete var. Dr. Shahi bana hap da verdi ama *kesinlikle* kullanmayacağım.” Başını sallayarak spreyi çantasına geri attı. “Ah, sorun yok. Bana öyle bakma, Zachary. İkimiz de biliyoruz ki baban öldüğünden beri hayatımın pek bir kıymeti kalmadı.”

Ucuz bir psikolojik savaştı ama işe yaradı. Suçluluk duygusu içime işleyip lav gibi taşıtı. Yine de annem ciddiydi. Bunu biliyordum. Hayatta tek bir amacı vardı. *Ben*. Bunu ne zaman unutsam aklıma teyzemin annemi zombi hâinden çıkarmak için haykırdığı sözler geliyordu.

Ya oğlun da ölürse? Sen keder içinde kıvrılırken bunun olmasına izin mi vereceksin? Ben Zach'i tek başıma koruyamam.

“Eileen'i sevmediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?” Annemin gözleri yaşlarla doldu. Çantasından bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladı. “Biliyorum, oğlum. İnan bana.” Kendimi bu dokunuşa dayanmaya zorlayarak onu dirseğinden tutup yakındaki bir banka götürdüm. Omuzları öyle şiddetli titriyordu ki yirmi yılı aşkın bir süredir ona ilk kez dokunduğumu bile fark etmedi. Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Çok zeki. Çok soğuk. Onun ruhundaki çatlakları dolduramayacak kadar aciz. Kocasının söylediği son sözleri bile aktaramadım ona. Sonuçta bildiğim tüm gerçekler içinde bilmediğim tek şey en önemli olandı.

Annem burnunu çekince kalbim sıkıştı. “Ama baban ve ben her zaman hayatımızı yaşamaya değer kılan şeyleri deneyimlemeni istedik. Güzel bir ev. Çocuklar. Sana yuvanda olduğunu hissettirebilecek biri. Hissettiğin o boşluk var ya? Bir aile o boşluğu büyük bir neşeye dolduracak. Baban öldükten sonra ben nasıl dayandım sanıyorsun?”

Annem gözlerini kırıştırdı, gözleri kıpkırmızıydı. “Sen ve teyzen benim can simitlerimsiniz. Bazı günler beni sabahları kaldıran tek şey siz oluyorsunuz. Bunu sorumluluk sahibi biriyle yapmanı istiyorum. Güvenilir biriyle. Güvenli biriyle.”

İçini çekti, mendiliyle oynuyordu. “Eileen hayatın karşınıza çıkaracağı her fırtınayı atlabilecek kapasitede. Dirençli ve düşünceli biri. Asla ahlak kurallarına karşı gelmez. Asla aldatmaz ya da çalmaz. Onu senin için özel olarak seçtim. Her yönüyle sana benziyor.”

Annem haklıydı. Ama işin aslı şuydu ki... Benim istediğim kişi Eileen değildi. “Ve şu kız... *Farrow*.” Annem dudak büktü. “Birlikte yaşamak için getirdiğin kız...” Parmağını kaldırıp beni peşin peşin susturdu. “Hizmetçin olduğunu söylemek istemiyorum. İkimiz de onun ne olduğunu biliyoruz.”

Başparmağımı gergin çenemde gezdirdim. “O konumuzun dışında.”

“Ama değil işte.” Annem mendiliyle burnunu sildi. “Onun metresin olduğunu biliyorum. Sorun değil. Dürtülerini tatmin etmende yanlış bir şey yok. Hepimizin ihtiyaçları var.” Kendimi unutkanlığa sürükleyebilseydim bunu yapardım. Annem devam etti. “Ama ondan sana eş olmaz. Bunu sen de biliyorsun. Haberleri gördün. Para için şike yapmış. Seninle paran ve gücün için birlikte olmadığını nereden biliyorsun?”

Cevap vermedim çünkü *Farrow* anlaşmamızı avukat ücreti (para) ve intikam (güç) için kabul etmişti.

Annem başını iki yana salladı. “Sen onun için bir ödölsün. Fakir olsaydın tanışır mıydınız? Bir ilişkiye başlar mıydınız?”

Bunun gerçek olduğunu bildiğim için sessiz kaldım. *Farrow*’u bir servet avcısı olarak gördüğümünden değil –hatta parası olan insanlara *daha kötü* davranıyordu– hangi şartlarda tanıştığımızı bildiğim için. Dışarıdan nasıl göründüğünü bildiğim ve bir annenin endişelerini anladığım için.

Annem kalkanımda bir çatlak hissedince devam etti. “Onunla ilişkini bitir demiyorum sana. Tatillerde ve arada gönlünü hoş etmek için dursun.” Yutkunurken boğazı düğümlendi. “Eileen’le konuştum. Sana uyum sağlamaktan mutluluk duyuyor. İkinizin de fiziksel bir ilişkiyi sürdürmek niyetinde olmadığınıızı söyledi.”

KARANLIK TUTKUM

“İkimiz de *gerçekten* birlikte olmak istemiyorsak birlikte olmanın ne anlamı var?”

“Ah, Zach. İlişkiler seksle ilgili değildir. İlişkiler karşılıklı değerler, hedefler ve dostlukla ilgilidir.” Annem yanımda tır tır titriyordu, çelimsiz ve ufak tefekti, sanki ölüm cezasına çarptırılmış gibi savunma yapıyordu. “Farrow denen o kızla ilişkiniz bir aldatmaca. Onu sağlam olmayan bir temel üzerine inşa etmişsin. Cazibe kaybolur. Arzu buharlaşır. Tutku gelir ve gider. Ama ya dostluk? O baki kalır.”

Her şeye rağmen annemin bakış açısını anlamaya çalıştım. Mantiğı, dostluğun ve cazibenin karşılıklı ayrıcalığına dayanıyordu. Farrow’u bir yandan arkadaşım olarak görürken bir yandan da onu becermek isteyebileceğim aklına gelmiş miydi?

Senin aklına geldi mi? Aklına gelseydi işler her tatsızlaştığında anlaşmayı yüzüne vurmazdın.

Annem gömleğimi düzeltti, nabız yokluyordu. Kıpırdamamaya çalıştım. “Eileen sana iyi gelecek. Sen onun için bir amaç değilsin. Uzun vadeli bir yatırımsın.”

Belki de haklıydı. Eileen’e âşık olmam konusunda değil, bu asla olmayacaktı. Ama Farrow’la geçirdiğim zamanın kararlarımı gölgelemesine izin vermiş olabilirdim. Eileen bana listemde işaretlemem gereken her şeyi sunuyordu. Farrow’un sunduğuyorsa bir geri sayımdı ve bunun bile ağır bir bedeli vardı.

“Anne.” Ellerimi kollarına koyup onu kendimden uzaklaştırdım ve bıçağımı bariyer olarak kullanmadan birine dokunabildiğim gerçeğine hayret ettim. “Üzgünüm ama Eileen’e arkadaş olmaktan öteye geçebileceğimize dair sana umut vermem haksızlık olur.”

“Lütfen.” Ellerini birbirine bastırdı. Çantası yere düştü, içindekiler yere döküldü. Fark etmedi bile. “Lütfen, Zachary. Sadece bir şans daha ver. Annen için. Teyzen için. *Baban* için. O sana en azından denemeni söylerdi. Öyle yapardı biliyorsun.”

Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Çok kırılğan görünüyordu; zaman fiziksel yaralarımı iyileştirene kadar hastane yatağımın başında ağlayan ve usulca çekip giden kadındı bu.

Annem avucunu yanağımda gezdirdi. Gözlerimi kapayıp bunun bende uyandırdığı tiksintiyle savaştım. Yoğun mide bulantısı Farrow sayesinde artık donuk bir rahatsızlığa dönüşmüştü. “Lütfen, Eileen’e bir şans ver.” Annem gömleğimin üzerinden omzumu sıktı. “Sana Hamptons’da bir hafta sonu ayarladım. Ev hazır. Eileen orada seni bekliyor olacak. Sadece benim için dene.”

Gözlerimi kapadım, bu işi önce Eileen’in sonlandırması gerekiyordu. Peki, tamam. Hamptons’a gidecektim. Ama bunun sonu evlilik olmayacaktı.

“İsteddiğini yaparsam,” diye homurdandım, “Beni rahat bırakacak mısın?”

“Evet.” Annem mendilini sıktı. “Evet, söz veriyorum.”

“Pekâlâ. Hamptons tamam o zaman.”

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Ari: Dünya'dan Fae'ye, lütfen bir yaşam belirtisi gönder.

Dallas: Oraya gidip iyi olup olmadığına bakmayı çok istiyorum. Bir süredir ondan haber almadım.

Ari: Bir süredir derken?

Dallas: Üç saattir.

Ari: Hımm. En iyi Milkis aroması hakkında daha uzun süren tartışmalarım oldu.

Dallas: Şu anda birbirimize bağımlı durumdayız.

Dallas: Geçen gün bacaklarımı tıraş etmeme bile yardım etti.

Farrow: Yaşıyorum.

Farrow: (Maalesef.)

Dallas: Gerçekten sen olduğunu ve iç organlarını karaborsada satabilmek için seni yaşıyormuş gibi gösteren başka biri olmadığını nereden bileceğiz?

Ari: DALLAS –GÖBEK ADIN HER NEYSE– COSTA. Netflix'teki gerçek suç kategorisinden uzak dur.

Dallas: Ben sadece endişeli bir vatandaş gibi davranıyorum. Ari, ona sadece Farrow'un bilebileceği bir Şey sor.

Ari: Onuncu sınıfta herkesin içinde çiğ soğan yediği ve aslan yelesi gibi saçları olduğu için onu öptüğümü kimseye söylememeni istediğim kimdi?

Farrow: Lee Ji-sub.

Ari: NEDEN SÖYLEDİN?

Farrow: GERÇEKTEN SORDUN.

Ari: Kankam değilsin artık.

Ari: Şaka yapıyorum. Senin yerini asla dolduramam...
Denemedim değil.

Farrow: Haha

Dallas: Tamam, bu kahkaha çok zayıftı. Sen iyi misin?

Farrow: Andras, Vera'yla olan davamdan vazgeçmediğim için beni bıraktı.

Dallas: Onun bununla ne alakası var?

Ari: Dallas'ın sorusunu destekliyorum.

Farrow: Bilmiyorum ama resmî olarak ne bir antrenörüm var ne de Olimpiyat madalyam. Vera'nın bana yaşattığı medya skandalından sonra her şey mahvoldu. Bittiğine inanamıyorum.

Dallas: Lanet olsun, Fae. Özür dilerim. Bekle biraz. Margarita ve atıştırmalıklarla geliyorum.

Ari: Bir araya gelince FaceTime yapalım.

Farrow: Toparlanacağım. Bu sadece bir hayaldi.

Dallas: Hayal etmeden istediğini elde edemezsin. Aksi takdirde onu istediğini nasıl bilebilirsin ki?

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Farrow

Zach'in her eyalette bir zırlı aracı olması beni Őaşırtmamalıydı. Özel Şoförü, yemyeşil golf sahalarının ve dönümlerce beyaz kum üzerinde uzanan devasa sahil evlerinin yanından hızla geçiyordu.

Çantamı göğsüme bastırarak dışarıya baktım, yüzüm kesinlikle bembeyazdı. Umurumda değildi. Andras'la yaptığım konuşmadan sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Gri gökyüzü yumurta gibi çatlıyor, yağmur kalın tabakalar hâlinde camlara çarpıyordu. Doğa Ana hüngür hüngür ağlıyordu. Ben de aynısını yapmak istiyor, soğukkanlı ifademi korumakta zorlanıyordum.

Zach çıplak kollarıma üflemesin diye klimanın havalandırma deliğine bir fiske vurdu. "Hamptons'ta görmek istediğın bir şey var mı, Ahta?" Bana mümkün olduğunca yakın oturmaya özen gösteriyordu. Yine de uçak yolculuğu da dâhil tüm yolculuk boyunca onu görmezden gelmiştim.

"Evet," diye tısladım. "Bütün bunlar bittikten sonra malikâneni Prius'umun dikiz aynasından görmek istiyorum."

Yağmur onu huzursuz ediyorsa da belli etmiyordu.

Sen hayallerinden gitgide uzaklaşırken o günden güne iyileŐiyor.

Zach koltuğa yaslanıp bacaklarını uzattı. "Yine ne yaptım?"

"NiŐanlıyla tatile giderken metresini yanında getirmen senin standartlarına göre bile adice."

“Sen benim metresim değilsin.” Gözlerini yüzüme dikmesi beni aynı anda hem mutlu hem de mutsuz etti. “Ayrıca şu Eileen meselesini de bırak artık.”

“Neden?”

“Çünkü... Çok karışık.”

“Bana oldukça basit görünüyor.”

“Zamana ihtiyacım var.” Homurdanarak başımı çevirip ona baktım. “Ne için?”

“Her şeyi halletmek için.” Saçlarının ipeksi tellerini çekiştirirdi. “Sen yanımdayken.”

Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı pencereye çevirdim. Zach’e kızgın bile değildim. Başından beri kuralları açıkça belirtmişti ve ben de kabul etmiştim. Hayır. Öfkemin öznesi şu anda üç yüz küsur kilometre ötede, Potomac’te oturuyordu. *Andras*. Andras Horvath ve onun saçma, tuhaf ültimatı.

“Ahta.” Zach elimi tutup kucağına koydu ve parmaklarımla oynadı. Bu hareketi beni yatıştırmaktan çok içimi acıttı. Bana tüm bunların birkaç hafta, hatta belki birkaç gün içinde sona ereceğini hatırlatıyordu. “Seni yiyip bitiren ne? Andras mı? Sana daha iyi bir koç bulabilirim.”

Araba yüksek çitlerin yanından geçip kireçtaşından yapılmış bir malikâneye yaklaşırken, “Hayır, o rüyadan uyandım,” diye itiraf ettim. “Eğlence olsun diye eskrim yapmaya devam edeceğim ama hepsi bu.”

“Peki ya koçluk?” Araba ön kapıya giden çakıllı yolda ilerlerken parmaklarını kucağındaki elimin üstüne kapadı. “Bana koçluk yapmaya devam etmeyi düşünüyor musun? Bu işte harikasın.”

İltifatı tenimi güneş gibi ısıttı.

“Sanırım pratik yapmaya ihtiyacın var.”

“Şımarık seni.” Elimin tersini dudaklarına götürüp uzun bir öpücük kondurdu. “Yanımdan ayrılma, tamam mı?”

KARANLIK TUTKUM

Eileen kusursuz bordo elbisesi ve ona uygun paltosuyla kapının girişinde duruyordu, elleri eldivenliydi ve önünde ketetlenmişti.

Yutkunup elimi Zach'in elinden çektim. "Tamam."

Gün ilerledikçe Zach'e yakın durmamın imkânsız olduğu belli oldu. Eileen onu Southamptons'taki müzik festivaline sürüklerken ben de çareyi bodrumdaki spor salonunda ter atmakta buldum. Eileen, arabadan inmemizin ardından hiç vakit kaybetmemişti. Beni fark ettiğinde gülümsemesi kaybolsa da hemen toparlandı, neşeli ve kibar görünüyordu.

"Bayan Ballantine, ne hoş bir sürpriz." İçeri girerken Zach'e baktı. "Natalie'yi getirirsin diye düşünmüştüm.

İkimiz de aynı şeyi düşünmüştük. Ben sadece davayı takip etmek için gelmeyi kabul etmiştim. Zach rüya ekibiyle düzenli olarak telekonferans yoluyla iletişim kuruyordu. Haberleri kaçırma riskini göze alamazdım. Vera'ya karşı zafer kazanmam bu kadar yakınken olmazdı.

Zach bize kapıyı açtı. "Farrow benim sağ kolum."

Hemen sağında olduğum için neredeyse gülecektim, "Bu kelime oyununu çok düşündün mü?" diye fısıldadım.

Koridorda omuzlarımız birbirine değdi. Eileen birkaç adım önümüzdeydi. Zach gülümsedi, serçe parmağı benimkine çok kısa bir süre dokundu. "Bu, onları komik mi yoksa can sıkıcı mı bulduğuna bağlı."

Omuzlarımı gevşetip rahatladım. "İkisinden de azar azar."

"O zaman, evet. Çok düşündüm."

On dört yatak odalı malikânede resmen gezintiye çıktık; bu sırada Zach utanmadan bana kendi odasının dibindeki, Eileen'in odasının da en uzağındaki yatak odasını verdi. Per-

soneli valizlerimizi odalarımıza götürürken Eileen bir düğün organizatörüyle mekânları keşfetmek üzere randevulaştıklarını söyledi. Tabii ki kendimi kurtarma fırsatını kaçırmadım.

Zach'e döndüm. "Sen de gitmelisin." Bunu düşündükçe daha da kararlı hâle geldim. Zach'in bir Eileen'e ihtiyacı vardı. Sonsuza kadar onun yanında olamayacaktım. Onu iyileştirdiğimde ve yollarımız ayrıldığında, hayatında sabit ve sarsılmaz birinin olması beni rahatlatacaktı. Zach'in gözleri aramızda gidip geldi, bu fikre dudak büktü.

"Gerçekten, Zach." Gülümseyerek başımı salladım. "Gitmelisin. Beni hiç düşünme."

Beni hiç düşünme derken, hissetmeye hakkım olmayan, yakama yapışmış bir kıskançlık içinde kıvrınmayı kastetmişim. Step aletinde ter içinde kaldım. Altmış dakikaya geldiğimde makine ötmeye başladı. İnip bir şişe su aldım ve hepsini içtim. Duş alırken, bu iş bittiğinde Vera'nın yüzüne nasıl güleceğimi düşündüm. İki yıl boyunca bu ânı binlerce farklı şekilde hayal etmişim. Ama bugün nedense Vera'dan bir şeyler alma düşüncesi artık beni heyecanlandırmıyordu. Zach'e bir şeyler *verme* düşüncesi heyecanlandırıyor.

Eşofman altımı ve kazağımı giydim, aşağı inerken Zach'le Eileen'in konuşmaları kulağıma çalındı. Durdum ve sırtımı duvara yaslayarak saklandım.

"Yemeğe katılmakla annenin isteğini yerine getireceğimizi düşün." Eileen tezgâhta kendine bir kadeh şarap doldurdu. "The Winstonian'da rezervasyon yaptırmak altı ay sürüyor."

"Sonsuza kadar sürse bile ben yine de orada yemek yemek istemem. Ayrıca aç değilim." Zach kendine özgü mesafeli ses tonuyla konuşuyordu. "İncelemem gereken evraklar var. Ama sen git. Eğlenirsin."

Ben olsaydım şimdiye kadar kavga çıkarmıştım. İşte tam da bu yüzden Eileen ona daha çok yakışıyordu.

“Yemeklerin şahane olduğunu duydum.” Eileen sabır timsali gibi kadehini tezgâha bıraktı. “Rezervasyonu iptal etmek büyük bir kayıp olur. Ayrıca arkadaşın Romeo mekânın ortağı değil mi? Eminim iki kişilik bir masayı ziyan etmeden hoşlanmayacaktır.”

Zach’in vereceği cevabı beklerken kalbim boğazımda düğümlendi. Bencillik ederek evde kalmasını istiyordum. Eileen’e sırt çevirmesini. Hatta bir an için, “Ben sana daha uygunum. Neden beni seçmiyorsun?” diye bağırarak istedim. Ama hiçbir şey söylemedim, tüm bedenim sessizlik içinde kaskatı kesilmişti.

“Tamam,” dedi Zach. Kolundaki saate baktı. “Gideriz.”

Gözlerimi kapayıp hırıltılı bir nefes aldım.

“Harika.” Eileen şarabını lavaboya döktü. “Şoförünü arayacağım, sonra da gidip seksi bir şeyler giyeceğim. Dikkat çekmek için iyi olur. İnsanlara güçlü bir çift olduğumuzu gösteririz. Bu kariyerlerimiz için de harika olabilir.”

Parkeyi döven topuklarının sesi bana doğru geliyordu. Basamakları hızla çıkararak odama gittim ve kapıyı arkamdan kapadım. Eileen’in sesi koridordan kulağıma ulaştı.

“Beni yemeğe götürüyor.” Sanki bir buçuk kilometre koşudan yeni dönmüş gibi iç çekti. “Sihrimi konuşurmam gerekti ama başardım.” Sessizlik. Sonra kıkırdarak inledi. “Biliyorum. Bu adamın üstüne binmek için sabırsızlanıyorum. Çok huysuz ve ateşli. Ama buzları çözülüyor. Mekân bakmaya gittiğimizde onu görmeliydin. Tek bir kadın bile gözlerini ondan ayırmadı. Ona yatakta ne kadar iyi olduğumu gösterdiğimde bu zeki adam için oyun bitecek.”

Keskin, paslı pençeler boğazıma yapışmıştı sanki. Daha fazla dayanamadım. Eileen’in sözleri uyarı zilleri çalmalıydı ama Zach’in yakında başkasının olacağını sürekli hatırlatmasını aşamıyordum.

Eileen arkasında kahkaha ve parfüm izleri bırakarak odasına girdi. Kulaklarımı kapıdan ayırmadım, kendi kendine ıs-

lık çalarak tekrar çıkışını dinledim. Topuklu ayakkabılarının tıkırtısından aşağı indiğini anladım.

Tüm bu süre boyunca Zach bana bakmak için odama gelmemişti.

Bana mesaj bile atmamıştı.

Zach ve Eileen gittikten bir saat sonra, Dallas'ın geçen yaz burada bıraktığını söylediği metalik gri mini elbisesiyle malikânenin kapısında duruyordum.

“Öfkeli kıskançlığımla başa çıkmanın doğru yolunun bu olduğuna emin misin?” Dallas'ın tasarım çantası kolumda, telefonumu kulağıma yapıştırmış, uygulamadan çağırdığım aracın gelmesini bekliyordum. “Çünkü ben bir yabancıyla cinsel içerikli mesajlaşmanın yeterli olacağını düşünmüştüm.”

“Kesinlikle.” Dallas hattın diğer ucunda kraker atıştırıyordu. “Güven bana, ben bir ilişki mühendisiyim.”

“Öyle bir şey yok.”

“Zach kalbiyle oynama iznini sadece annesine veriyor.” Dallas şüphecilliğime aldırmadı. “Onun istediği sensin.”

“Ama ona uygun olan kişi Eileen.” Dilimden dökülen alaycı sözler kuraklığı bile giderebilirdi. “O, mantıklı bir seçim.” Bunu düşündükçe felâket olacağını daha iyi anlıyordum. İkisi arasındaki evlilik, eczanede İsimsiz Bağımlılar toplantısı düzenlemek gibi olurdu. Aynı fobiden mustarip iki insan birbirini nasıl tedavi edebilirdi ki?

“Aşkta mantık yoktur, bebeğim.” Dallas kilise çanlarını andıran kahkahasını attı. “Ben Fackery isminin hayranıyım.”

“Fackery berbat bir nakliyecisi gibi.” Yüzümü buruşturdum. “Saçma bir isim.”

“Zarrow'a ne dersin?”

KARANLIK TUTKUM

“Olmaz.”

Mini elbisemin içinde titriyordum, gece daha başlamadan pişman olmuşum. “Sana söyledim, Zach ve ben bir seçenek bile değiliz.”

“Tabii ki öylesiniz. Yani ne bu şimdi? Kate Beckinsale ve Pete Davidson falan yok mu? Aşkta ve savaşta kural yoktur.”

Toyota Camry'nin farları uzakta parlayıp bana doğru yaklaşırken iliklerime işleyen soğukla savaşıyorak ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

“Başka biriyle randevuya çıktığıma inanamıyorum.”

“Hey, sen ona ait değilsin.” Bir şey hışırdadı. Muhtemelen bir atıştırma poşeti. “Ve sana gerçekten harika bir adam ayarladım. Kim bilir? Belki bundan gerçek bir şeyler çıkabilir.”

Dallas bana Winstonian'da bir buluşma ayarlamakta ısrar etmişti –temkinli Romeo'nun izniyle bana son dakika koltukları bulmuştu– böylece Zach'e birbirimize ait olmayışımızın her iki taraf için de geçerli olduğunu hatırlatabilecektim. Önemsiz bir teklifti ama geri çevirecek durumda değildim. Birincisi, sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. İkincisi, hem Zach'e hem de kendime bu ilişkide her şeyi göze almadığımı kanıtlamam gerekiyordu.

“Beklentilerini çok düşük tut.” Mini elbisemi kalçamdan aşağı çekiştirdim. Bu şey Romeo'nun öfkesinden bile daha kısaydı. “Zach geçen gün memelerimde ve karnımda izler bıraktı.”

“Oo, çok ateşli.” Dallas iç çekti. “Zach de az değilmiş hani.”

Arabanın şoförüne gülümseyerek, “Ben de az değilim,” diye mırıldandım.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Farrow

Anderson Stause kalbimi çalabilecek bir adam değildi. Açıkçası, mum ışığıyla aydınlatılmış masada aramızda duran biber öğütücüsünü çalabilecek bir adam da değildi. Bariz bir sorunu yoktu (çene yapısının bana Bob Belcher'ı hatırlatması dışında). Çok çok iyi bir yanı da yoktu. Tamamen dürüst olmak gerekirse sade yulaf ezmesinden daha yavandı. Kibardı ama nazik değildi. Bilgiliydi ama zeki değildi. Eli ayağı düzgündü ama yakışıklı değildi. Zach'in çekiciliği de gözlerinde alev alev yanan çocuksu, coşkulu tutkusu da bu adamda yoktu.

“Burada yemek yiyeceğimiz için çok heyecanlıyım.” Anderson sırtarak kucağına bir peçete yaydı. “Burayı hep denemek istemiştim ama bir türlü masa bulamamıştım.”

İçeriye gözden geçirdim. Masaya oturalı daha bir dakika bile olmamıştı ama o daha şimdiden ikram edilen ekmeğin hepsini bitirmiş, iki kokteyli mideye indirmiş ve güzel çatal-kaşık takımını cebine atmıştı. Dallas bu adamı nereden bulmuştu ki?

Kibarca gülümsedim, hâlâ restorana göz gezdirdiğim için dikkatimi ona veremiyordum. “Hımm.”

Gözüm üç masa ötedeki Zach ve Eileen'e takıldı. Zach sanki bakışlarımı hissetmiş gibi esrarengiz bir sezgiyle başını çevirip beni gördü. Elbiseyi fark ettiği anda ifadesi karardı, kaşları çatıldı. Omurgamda bir karıncalanma hissettim. Yutkundum. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar *Kontrolsüz.*

KARANLIK TUTKUM

Eileen onun karşısında oturmuş, bir yandan kokteylindeki pipetle oynarken bir yandan da konuşuyordu. Vişneli içkimi dudaklarıma götürüp dikkatimi masamdaki adama verdim ve ona açıktan yeşil ışık yaktım. Anderson benimle derin bir soh-bete dalmış gibi görünüyordu.

“Babam devlet okuluna gitmemi istedi. Bilirsin, böylece okul parası ödemek zorunda kalmayacaktı. Tüm bunlar Senatör Hurton için geçici olarak çalıştığım sırada yaşadığım sözde cin-sel taciz vakası yüzünden oldu. Hiç mi hata yapamayacaktım? Merhamet neredeydi?”

Gerçekten neredeydi? Benim için hiçbir yerde olmadığı kesindi. Adam sıkıcı ve şovenistti. *İlişki mühendisiymiş*, hadi oradan. Dallas’ın bizi sırf Zach’i kızdırmak için bir araya ge-tirdiğini hemen anladım. Anderson dolu çöp tenekesi kadar sevimsizdi. Dallas sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ku-cağımdaki telefonda adı yanıp söndü.

Dallas: Çok sevimli olduğunu söylediğim için özür dilerim.

Dallas: Onun bir fiyasko olduğunu bilseydin kesinlikle evet demezdin.

Dallas: Bilgin olsun, istenmeyen çıplak fotoğraflar gön-dermekle de suçlandı ama haddini aşarsa hayalarından köfte yapabileceğini biliyorum.

Sessizce iç çekip Dallas’tan intikam almayı aklıma not ettim. Bu arada Zach’le birbirimizi kesiyorduk. İkimiz de ba-şımızı çevirmedi. İkimiz de çatal bıçağımızı elimize almadık. İkimiz de hiç *hareket* etmedik.

Eileen, Zach’in dikkatini tekrar kendine çekmeye çalıştı, davranışları benim ilk izlenimimle çelişiyordu. Saçlarını savu-ruyor, memelerini elbisesinin içinde birbirine bastırıyor, liseli kızlar gibi kıkırdıyordu. Kıskançlıktan kulaklarım uğulduyordu,

telefonuma gelen mesajın uyarı sesini güçlükle duydum. Anderson konuşmaya devam ederken telefonumu kontrol ettiğimi fark etmedi bile.

“Okulu çok zor bitirip mezun oldum. Çünkü annemle babam boşandıktan sonra annemin Hamptons’taki yeni evini kurmasına yardım etmekle meşguldüm, bu yüzden de babam beni mirasından mahrum etme *cüretini gösterdi...*”

Telefonumu kucüğimde tutup parmağımı ekranda kaydurdım.

Zach: Burada ne işin var?

Hızlıca cevap verdim.

Farrow: Yemek yiyorum. İçiyorum. Flört ediyorum.

Başımı kaldurdım. Zach mesajımı okuyordu. Eileen sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Suratını asarak etrafına baktı ve beni gördü. Dudakları gerildi. Bir dikişte içkisinin yarısını içti.

Zach: Bu adamla flört etmezsin sen. Tipin değil.

Farrow: Nereden biliyorsun?

Artık masamızdakiler hiç yokmuş gibi davranıyorduk.

Zach: Çünkü bir tutam talk pudrasına benziyor ve muhtemelen ancak o kadar ilgi çekicidir.

Haklı olmasından nefret ediyordum. Kendisi de aynı şeyi yaparken biriyle çıktığım için beni suçlamasından nefret ediyordum.

KARANLIK TUTKUM

Farrow: Bilgin olsun diye söylüyorum o büyüleyici ve hoş biri. Onu eve götürebilirim.

Zach: Şakasını bile yapayım deme. Sen benimsin.

Hiç hakkı olmadığı hâlde aşırı sahiplenici davranıyordu. Damarlarımda katıksız bir öfke dolaşmaya başladı. Karşımda oturan Anderson, izinsiz çekilmiş çıplak fotoğrafların taciz olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğini tartışmaya başlamıştı. Hiç düşünmeden masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttum. Nefesi kesildi ama şaşkınlığı çabucak yerini ukalalığa bıraktı. Sırıtarak elimin üstünü öptü. Safra boğazıma kadar yükseldi.

Koltuğunu iyice yaklaştırdı. “Görüyorum ki aramızdaki kimyayı fark eden tek kişi ben değilim.”

Sevimsiz şey, buradaki tek kimya seni beslemek istediğim botulinum toksini.

“Kimya var tabii.” Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. “Ben de hissediyorum.”

Kucağımdaki telefon art arda öttü.

Zach: Sana DOKUNMASINA izin mi veriyorsun?

Zach: Benimle dalga mı geçiyorsun?

Zach: İki dakika sonra ön tarafta buluşalım. Gidiyoruz.

Farrow: Sen benim patronum değilsin.

Zach: SON KEZ SÖYLÜYORUM, BEN SENİN PATRONUNUM.

Ama artık çok geçti. Kararımı vermiştim. Ve şu anda ihtiyacım olan şey buradan gitmekti. Yemekler, kokteyller ve şatafat buna değmezdi. Dallas yanılıyordu. Buna hiç ihtiyacım yoktu. Sıcak çikolata ve Kindle’ımla yatakta kalmam gerektiğini biliyordum.

“Sakıncası yoksa başka bir yere gidelim mi?” Elimi Anderson’ın elinden çekip masanın altından elbiseme sildim. Sinek kapanı gibi sıkılmıştı elimi. Parmaklarımı onunkilerden ayırmak için koca bir tabura ihtiyacım vardı. “Ben...” *Yanarım korkusuyla patronumun ve nişanlısının yüzüne bakamıyorum...* “Benim buradan çıkmam lazım.”

“Emin misin?” Alnı kırıştı. “Çünkü Bay Costa yemeğe para ödemeyeceğimizi söyledi...”

“Kesinlikle.”

Anderson, ikramlıktaki bambu şişi kapıp kürdan olarak kullanınca daha ne kadar itici olabileceğini düşünerek ayağa kalktım. *Evet. Yeni bir seviye.*

Peçetemi masaya bıraktım. “Müsaadenle ben bir makyajımı tazeleyeyim. Hemen dönerim.”

Anderson hafifçe başını eğdi. “Acele etme. O sırada ben de başlangıçların icabına bakarım. İsraf olmasınlar.”

Başımı sallamamak için kendimi tuttum, masaların arasından geçerek kadınlar tuvaletine girdim. Deniz kabuğu şeklindeki lavabonun kenarına tutunarak aynada kendime baktım. “Topla kendini, Fae. Sıradan bir erkek işte.”

“Hem de sinirli bir erkek.”

Zach içeri girip arkasından kapıyı kilitledi. Belimi nemli lavaboya dayayıp ona döndüm. Yoğun bir öfke sisi içinde bana doğru yürüyordu. Kalbim sıkışarak duracak gibi oldu. Onu gördüğüm anda bütün kaslarım gerilmişti.

Vücudunu bana yaslayarak üzerime abandı. “Burada ne yapıyorsun?”

Aklımı kaçırıyorum. Ama penisinin sıcaklığını bacağımda hissedince içgüdüsel olarak başımı geriye attım. “Yemeğin ve yakışıklı bir adamın tadını çıkarıyorum.” Ona ve kendime istediğimi yapmakta özgür olduğumu hatırlatmaya çok ihtiyacım vardı. “Sana birbirimize ait olmadığımızı söylemiştim. Bu konuda elinden hiçbir şey gelmez.”

Aleti aramızda hareketlenerek bacağıma daha sert battı. “Yanıyorsun, elimden gelen bir şey var.”

İçim gıcıklandı. Meme uçlarım dikleşti. “Neymiş o?”
“*Sen.*”

Saçlarımı avuçladı, yüzümü yüzüne yaklaştırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü dudaklarımı dağıtarak öfkemi, kafa karışıklığımı ve şüphelerimi buharlaştırdı. Avuçlarıyla yanaklarımı kavrayıp beni kendine çekti, sanki beni tamamen yutmak, tüm bedenimi mideye indirmek ve başka kimseye benden bir şey bırakmak istemiyordu.

Öpüşürken, “Benimsin,” diye homurdandı. Alt dudağımı ısırды, elleri vücudumun her yerinde dolaşıyor, parmaklarıyla her yerimi yokluyordu. Şimdi ahtapot olan *oydu*, varlığımın her hücresini ele geçirmeye çalışıyordu. “Benimsin, benimsin, benimsin,” diye tekrarlayarak beni daha tutkulu öperken eli bacaklarımın arasında dolaştı.

Zach’in parmakları külotumun üstünden beni okşuyordu. İnledim. Birbirimizin zihnini dağıttıktan *sonra* ondan iyice nefret edeceğime karar verdim. Dudakları aşağıya doğru ilerledi, mini elbisemi kaba hareketlerle bacaklarımdan yukarı sıyırdı.

Ağzı her yerdeydi; elbisemin üstünden meme uçlarımı öpüyor, belimin hassas yerini ısırıyor, açıkta kalan tenimin her santimini yalayıp emiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve iç çamaşırımın kenara çekerek diliyle içime girdi.

Sırtımı dikleştirdim, bir elimi lavaboya dayayıp diğer elimle saçlarını kavradım ve bacaklarımı ona iyice açtım. “*Zach.*”

Kalçamı cezalandırıcı bir güçle kavrayarak beni diliyle acımasızca becerdi. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yerken parmağı iç çamaşırımın içinden içimi okşuyordu. Başımı sağa sola salladım, içimde biriken zevk çok yoğun, çok fazlaydı.

Parmaklarını kalçama daha sert bastırdı. “Bu sulu şeftali benim.” Zaten sona yaklaşmışken içimdeki dilini sımsıkı sıktım.

“Bu göt benim,” diye devam etti, kalçamla bacağımanın birleştiği yeri ısırırken burnunun ucunu klitorisime sürttü. “Aldığın her nefes bana ait.”

Vahşi ağızına doğru ileri geri sallandım. Vücudum orgazm isteğiyle sarsılırken Zach fermuarını açıp pantolonunu indirdi. “Buluştuğun adamlarla istediğin kadar hava atabilirsin ama benden asla kaçamayacaksın.”

Ayağa kalktı, beni mermer lavabonun üzerine oturttu ve bacaklarımı ayırdı. Bir çırpıda külotumu yırtarak kendinden geçmişçesine içime girdi. Beni sonuna kadar esnettiğini hissettim.

Dışarıdan biri kapının tokmağını yokladı. Zach içime girip çıktıktan sonra tekrar girerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Geçtiğimiz iki hafta içinde iki süper paket prezervatif tüketmiştik. Şimdiye kadar penisinin büyüklüğüne alışmış olmam gerekirdi. Ama alışmamıştım.

Nefes nefeseydim, beni becermesinden başka hiçbir şey umurumda değilmiş gibi yaparak kollarımı boynuna doladım. “Yakalanacağız.”

Tırnaklarım pazularında gezinirken kendi uyarıma kulak asmayı reddettim. Başımı eğip aletin içimde kayboluşunu ve üstünde parlayan salgıyla tekrar ortaya çıkışını izledim. Prezervatifin içindeki kalın, damarlı çıkıntıyı seçebiliyordum.

Kapı kolunun tıkırtısı kesilerek yerini yüksek sesli vuruşlara bıraktı. “Of, hadi ama. Çişimi yapmam lazım.” Boğazımdan kahkahalar yükseldi.

“Şışt.” Zach avucunu dudaklarıma bastırıp beni susturdu, kendi de temposunu artırıp içime daha hızlı girip çıkmaya başladı. “Uslu bir kız olup aletimi sessizce içine al. Evet. Aynen böyle. Çok iyi iş çıkarıyorsun.”

Boşta kalan eliyle omuz askılarımdan birini indirip mememi ortaya çıkardı. İyice dikleşmişti, dokunulmak için yalvarıyordu. Zach meme ucumu ağızına almak için başını eğdi. Tüm sinir uçlarım uyarıldı, tüylerim diken diken oldu.

Ona daha sıkı sarılarak avucunun içine bağırdım. İkinci kez doyuma ulaşırken vücudumdan bir elektrik akımı geçti. Zach içime her girişinde penisinin ucu G noktama değiyordu. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar belirdi. Kapı daha sert çalınmaya başladı.

“Lütfen bana boşalmak üzere olduğunu söyle.” Ağzı meme ucumun üzerinde hareket ederken içimde gidip gelmeleri daha kontrolsüz bir hâl aldı. “Artık dayanamıyorum. Her girişimde daha da daralıyorsun.”

Kapı artık şiddetle sarsılıyordu. “Hey.” Anlaşılan biri bugün on iki bardak su içmişti.

“Az kaldı,” diye inledim.

Zach elini dudaklarımdan çekip öpücüğüyle iniltilerimi bastırdı. İçime girdiği gibi ılık spermleri prezervatifi doldurdu. İkimiz de birbirimizin kollarında titriyorduk, terlemiştik ve orgazm yüzünden bitkindik. Uzun bir süre sadece birbirimize sarıldık, alnı omzuma yaslanmıştı. Ağır nefesleri sırtımdan aşağı iniyordu.

İkimiz de hareket etmek istemiyorduk. Gerçek dünyaya dönmek istemiyorduk.

“Altıma kaçıracağım.” Bayan Çiş kapıya tekrar vurdu. “İyi. Kapıyı hemen açmazsan yemin ederim müdürü çağıracağım.”

Zach’le birbirimize baktık. Yavaşça içimden çıktı, aleti daha tam inmemişti, kullanılmış prezervatifi düğümleyip çöp kutusuna attı. Nefesimi toparlamaya çalışarak arkamdaki tezgâha tutundum.

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yüzünde kibar, mesafeli bir gülümseme belirdi. “Unutma, Ahta. İstediyin kişiyle çıkabilir ve benden ayrılacağını söyleyip kendi kendini kandırabilirsin ama seni becerecek kişi hep ben olacağım. Seni boşaltacak kişi ben olacağım. Her zerrene sahip olan ben olacağım.”

Fermuarını çekti ve kapıya doğru yürüyüp kilidi açtı. Kapının öteki tarafında şık iş kıyafetiyle bekleyen yirmili yaşlarındaki sarışın, telaşla geri çekildi. “Sus payı.” Zach cebinden bir tomar para çıkarıp kadına fırlattı. “Ağzını açarsan hayatını yerle bir ederim.”

Hiç istifini bozmadan Eileen’le oturdukları masaya geri döndü.

Beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak tamamen mahvolmuş hâlde bıraktı.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Masaya dönerken Farrow'un masasının yanında durduğumda Meileen'in gözleri bana takıldı. Birlikteliğimizin Monty Python boyutunda bir saçmalık olduğu gerçeği giderek daha da belirgin hâle geliyordu. Gereksiz acılardan kaçınılmalıydı. Aslında bu yemeği kabul etmemin tek nedeni nişanı bozmak ve hasar kontrolünü planlamaktı.

Farrow'un masasındaki polo yaka tişört giyen züppe markana tabağından başını kaldırıp domates lekeli dişleriyle sırıttı.

“Vay vay. Bu *sensin*.” Gözleri parladı. “Dostum, on yıldır kariyerini takip ediyorum. Mezun olduğumda şirketinde staj yapmaya çalıştım. Gerçek bir hayranınım.”

Tepesinde dikilip yüzünü inceledim ve Ahta'nın böyle bir adamı gerçekten çekici bulmasının mümkün olmadığına dair kendi kendimi rahatlattım. “Ne yazık ki ben senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

Dudaklarından sarkan erişte düştü.

Tek elimle ceketimin düğmelerini ilikledim. “Şimdi, eğer New York eyaletinde iş yapmak istiyorsan gecenin geri kalanını nasıl geçireceğini anlatayım sana. Flörtün geri dönecek ve sen arabanla onu, maksimum hız limitini aşmadan evine götüreceksin. Kapısına kadar bırakacaksın ama içeri girmeyeceksin. Elini sıkacaksın –*kısacık* bir an– ve ona çok güzel göründüğünü, şimdiye kadar çıktığın en büyüleyici kadın olduğunu söyleyeceksin. Ama sonra efendi efendi aradan çekilip

onu gerçekten hak eden birine yol açacaksın. Sonra da onun hayatından sonsuza dek çıkacaksın. Şimdi, bunları senin için yazmamı ister misin?”

Adamın elindeki çatal tabağa düştü. Dudaklarını araladı ama konuşmayı başaramadı, bu da o küçük beyinde kolay yoldan zengin olmak için Bitcoin planları yapmaktan ve fetiş pornodan başka bir şey olmadığına dair şüphelerimi doğruladı.

Sabrımı kaybederek parmaklarımı gözlerinin önünde şıktı. Eileen bakıyordu ve bunu gereğinden fazla uzatmak istemiyordum. Artık seksin zevklerini keşfettiğimden onu sekssiz bir evliliğe hapsederek ona kötülük edeceğimi düşünüyordum. O da kendine onu iyileştirecek bir Ahta bulabilirdi (tabii bu konuda iyi şanslar, benimki türünün tek örneği idi).

“Acaba. Beni. Anladın. Mı?” diye yineledim.

Adam yutkundu. “E-Evet.”

“Güzel.”

Yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle omzumu şöyle bir silkeledim. “Unutma Yulaf Ezmesi, ona zarar verirsen, onu gücendirirsen, ona asılmaya kalkarsan haberim olur ve öcümü alırım.” Adama dokunmadan tişörtünün yakasını düzelttim. “Fırında makarnanın tadını çıkar.”

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Farrow

Bana hizmet edilmesinin, hizmetçi olmaktan bile daha kötü olduğuna karar verdim. Hamptons'ta geçirdiğimiz hafta sonu boyunca Zach, çalışanlarını beni şımartmaları için gönderdi. Kendimi bana bir *smoothie* daha yapmak, bana banyoyu hazırlamak, bana Starbucks'tan kahve getirmek ve beni alışverişe götürmek için yalvaran insanlar tarafından kovalanırken buldum.

“Bacaklarım, ehliyetim ve aracım var,” diye homurdandım onlara, Zach'in uzaktan bir yerlerden gelen kıkırdaması eşliğinde. “Lütfen, Tanrı aşkına, biraz ara verin. Bir film izleyin. Kilerden bir şeyler alın. Beni yalnız bırakın.”

Eileen'in gidişiyile üzerimden bir yük kalkmıştı. Zach'le çıktığı yemeğin ortasında hastasından acil bir telefon almış ve bir daha dönmemişti.

Andras tüm hafta sonu telefonumu mesaj yağmuruna tutmuş, Vera konusundaki tutumumu yeniden gözden geçirmem için yalvarmıştı. Onu bir kez aradım ve bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu öğrenmek istedim. Beni ve çıkarlarımı koruduğunu iddia ederek sorumu geçiştirdi. Sinirlendim, kafam karıştı ama en çok da hayal kırıklığına uğradım. Andras'ın benden yana olduğunu sanıyordum.

Zach ve ben pervasızca hareket ediyor, öpüşmek ve birbirimizi tatmin etmek için gül bahçesine kaçıyorduk. Suçluluk duygusu mideme bir tuğla gibi oturmuş, beni dibe çekiyordu ama yine de gönüllü olarak ona uyuyordum.

Geceleri yatağıma girip bana varlığından haberdar olmadığım duyguları ve hisleri yaşatmaya devam ediyordu. Vücudumun her parçasına tapıyordu ve ben hayatımda ilk kez kendimi birinin kusuru değil, tercihi gibi hissediyordum. O kadar ki bu gidişin nereye varacağıyla ilgili samimi bir konuşmaya ihtiyacımız olduğunu fark ettim.

Bu iş artık bir proje gibi gelmiyordu.

Sonsuza kadar sürecekmış gibiydi.

Eve dönüş uçağımızdan birkaç saat önce Zach komodinime bir not bırakmıştı.

Öğleden sonra 2'de gül bahçesinde.

Karnımda uçuşan kelebekler *çok eski bir hikâyeye anlatıyordu.*

Zachary Sun benim patronum ya da kaçamağım değildi; o benim her şeyimdi.

Aylardır ertelediğim konuşmayı yapmanın zamanı gelmişti.

Bahçedeki banka birkaç dakika erken gittim. Gür kırmızı-beyaz güller ve dikenler kuğu şeklindeki taşı çevreleyerek kılıç gibi birbirine doğru kıvrılıyordu. Telefonumla oyalanarak avukatlarımdan gelen e-postaları gözden geçirdim. Hiçbir zaman korkak biri olmamıştım ama Zach'e duygularımı söyleyecek olmak bana soğuk terler döktürüyordu.

Arkamdan yaprakların hışırtısı duyuldu. Telefonumdan başımı kaldırıp baktığımda Eileen'in bana doğru geldiğini görünce şaşırdım. Topukları nemli toprağa batıp çıkıyordu. İnce bir Hermès kemerle tamamladığı kahverengi maksi elbisesi yürürken salınıyordu. Hafif bir makyaj yapmış, saçlarını kusursuz, özenli bir topuz şeklinde toplamıştı, yüzünde sakin bir ifade vardı.

Onun delici bakışlarına karşılık vermekte zorlanarak kaskatı kesildim. Nişanlısıyla yediğimiz haltları biliyordu. İkimizin de Zach'le anlaşmış olması ve teknik olarak ikimizin de anlaşmayı bozmamış olması önemli değildi. Şu âna dek Eileen'in ortadan

KARANLIK TUTKUM

kaybolmaları sayesinde koca malikânede ondan uzak durmayı başarmıştım. Şimdiyse bir ayna gibiydi ve beni günahlarımla yüzleşmeye zorluyordu.

Ayağa kalktım.

“Ah, lütfen, Bayan Ballantine.” Eileen elini salladı. “Siz benim çalışanım değilsiniz. Yerinize oturabilirsiniz.”

“*Nişanlılığın* çalışanıyım.” Bu kelime dilimi yakarak boğazıma giden bir yol açtı.

“Öyle bile olsa bugün buraya sizinle kadın kadına konuşmak için geldim.” Kalbim tehlikeli bir hızla atmaya başladı.

Eileen yanıma ilişerek beni bankın kenarına doğru kaymaya zorladı. Çantasını kucağına koydu. “Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Beni buraya çağıranın Zach olduğunu düşündürterek kandırmanız hiç hoşuma gitmedi.”

“Hoşunuza gitmemiş olabilir ama beni anlayacağınızdan eminim.” Eileen başını onaylarcasına salladı. “O yüzden notuma isim yazmadım. İsteğimi reddetme riskinizi göze alamazdım. Bu konuda zaman benden yana değil.”

Kayıtsızlık maskeme sarıldım, yaklaşmakta olan felâketin hayatımın ortasında daldığını hissediyordum. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sanırım ikimiz de bana nasıl yardım edebileceğini biliyoruz.” Dudaklarını sıkıp çantasını karıştırdı. “Nişanlımla kırıştırmayı bırak.” Talebi göğsümü delerek kalbimin derinliklerine ulaştı. Dürtüsel bir tepki olsa bile ortada olanı inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Eileen hiç değilse gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

Ceketimin içinde büzülüp güçlkle konuşabildim. “Ciddi bir şey değil.” Yalan değildi. En azından Zach açısından. Bana –ve kendisine– sadece geçici bir ilişki yaşadığımızı sürekli hatırlatıyordu. Yine de bunu söylemek ayıp geliyordu. Beyaz bir yalan gibi.

Eileen yüzümü inceledi. Onun gözlerinde benim de içinde boğulduğum duyguların çoğunu gördüm. Acı, kıskançlık ve

çaresizlik. Nefes almayı zorlaştıran katıksız bir kendine acıma. Gözleri yaşlarla parlıyordu ama akmalarına izin vermeyeceğini biliyordum. Eileen de benim gibi kırılğanlığı zayıflık olarak görüyordu. Kendini kırılmaktan koruyordu.

“Senin için ciddi olmayabilir ama benim için ciddi.” Elbisesinin kırıışıklarını düzelitti. “Hep onunla evlenmeyi hayal ettim.”

Başımı geriye çekip şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Birkaç ay öncesine kadar birbirinizi tanımadığınızı sanıyordum?”

Kırmızı burnunu ovuşturarak başını iki yana salladı. “Aman Tanrım, o kadar mı safsın?”

Eileen elini tekrar çantasına sokup eski tarz bir fotoğraf albümü çıkararak bana uzattı. Kapağını çevirip açtım. Gözlerim ilk iki fotoğrafa takılınca kalbim daha da sıkıştı. Tulumlu ve tulumlarıyla uyumlu şapkaları olan iki tombul bebek sırtıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

“Bu Zach’le ikimizin bebeklik fotoğrafı.” İkinci fotoğrafı işaret etti. “Burada da iki yaşındayız. Babalarımız iyi arkadaşı.”

“Zach bundan hiç bahsetmedi.”

“Hatırlamıyor. Constance bizi yeniden bir araya getirdiğinde bu konuyu açıp da onu utandırmak istemedim. Bunu uzun zamandır bekliyordum. Ben...” Gözlerini kapadı, yanakları pembeleşti. Bir süre sonra başını iki yana salladı. “Ah, boş ver.”

“Anlat,” diye ısrar ettim yüzümü ona dönerek.

Eileen aylardır Zach’in hayatındaki varlığıma sessizce katlanmıştı. Gerçekten umursamıyor muydu yoksa yerini sağlamlaştırana kadar tekneyi sallamaktan mı korkuyordu? Aklıma geçen gece yaptığı telefon görüşmesi geldi. Zach bu anlaşmayı sadece iş olarak görüyordu. Peki ya o?

“Onu hayatım boyunca sevdim.”

Aman Tanrım.

Eileen’in Zach’i bir statü sembolünden daha fazlası olarak istediği hiç aklıma gelmemişti. Sözleşmelerine birbirlerine dokunmama ve flört yanlısı maddeler eklenmesi için sürekli yaptığı önerilerle beni kandırmıştı.

Eileen gözlerini açtı, alt dudağı titriyordu. “Kendimi, Zachary Sun’ın bir eşte arayabileceği özelliklere göre yetiştirmek için otuz üç yılımı harcadım. Onun istek ve arzularına göre oyun hamuru gibi şekillendirdim benliğimi.”

Böyle sevilmez, diye bağırarak istedim. Ama ceketimin içinde iyice büzülerek Eileen’i dinlemeye devam ettim.

“Çocukken erkek kardeşlerim bana zorbalık ettiğinde beni korurdu. Zeki, vahşi ve cesurdu. Çamurdan heykel yapmayı severdi, ben de çamurdan heykel yapardım. İplerde sallanmayı severdi, ben de iplerde sallanırdım. Tırmanma merdiveninde yaramazlık yapardı, ben de yapardım. Ona yakın olmak için her şeyi yapardım. O da bana izin verirdi... Ta ki ailem taşınana kadar.”

Ağlamak istiyordum. Kaygısız ve eğlenceli kalması gereken Genç Zach için. Travmasının yükünü omuzlamakta zorlanan Yetişkin Zach için. Ama hepsinden önemlisi, onun her iki versiyonuyla da tanıştığı için Eileen Yang’ı kıskanıyordum. Birdenbire tüm bunların adaletsizliğine lanet etmekten kendimi alamadım. Ruh eşleriyle genç yaşta tanışan insanlar hiçbir zaman bir kitaba yanlış bölümden başladıklarını ve sonunu anlamak için başını okumaları gerektiğini hissetmezlerdi.

Eileen fotoğraflardan birine dokunarak dudağını ısırıldı. “Bir gün babam bize üniversiteden bir arkadaşının öldüğünü söyledi. Kardeşlerim onu çok az hatırlıyordu ama ben hatırladım. Cenaze törenine katılıp taziyelerimi ilettim. Zach beni tanımadı bile. Okul arkadaşlarını bile zar zor tanıdı.”

Ah, Zach. Kalbim onun için bir kez daha ezildi.

Eileen, parçalarımın gül bahçesine dağıldığının farkında olmadan anlatmaya devam etti. “İşte o zaman onun ihtiyacı olan her şey olma fırsatını değerlendirmeye ve ona mükemmel bir kadın olarak dönmeye karar verdim. Tıp diploması, şık elbiseler ve hayır kurumları. Hepsi Constance’i memnun etmek ve Zach’i kendime çekmek için tasarlanmıştı. Kişiliğimi onunlike uygun hâle getirdim; sakın, ağırbaşlı, soğuk ve zarif.”

Umutsuz, sinsiz, dengesiz yanım merak ediyordu... Zach'ın ihtiyacı olan şeyler gerçekten bunlar mı? Yoksa tam tersine mi ihtiyacı var? Onu kabuğundan çıkarıp eskiden sahip olduğu neşeden bir doz vermeye?

Eileen uzaklara bakarken dişleri alt dudağını sıyırdı. "Bu arada, ailemden onunla ilgili duyduğum her bilgiyi âdeta içtim, sosyal medyadan –dostlarının, sınıf arkadaşlarının, teyzesinin paylaşımlarından– onunla ilgili toplayabildiğim her bilgiyi topladım."

Gerçekten bu kadar farklı mıydık? Tanışmadan önce ben de Zach hakkında araştırma yapmıştım. İkimiz de Zach'le uyduruk bir bahaneyle tanışmıştık, ikimiz de onunla sözleşme yapmış ve ikimiz de fena hâlde âşık olmuştuk.

Eileen albümün sayfalarını fotoğraflara hiç bakmadan çevirdi. "Zach'le tekrar karşılaştığımda, onun istediği versiyona dönüşmüştüm. Ona göstermem gereken her şeyi gösterdim. Zeki, soğuk ve erkeklere dokunmakla ilgilenmeyen bir kadın. Mevcut yaşam tarzını mahvetmeden ona bir aile verebilecek biri. Anlaşacağımızı biliyordum ve anlaştık da."

Dudaklarında küçük, hüznü bir gülümseme belirdi. Onun için üzüldüm, kendim için de. Çünkü sonunda, hiçbir zaman gerçekten ve tamamen senin olamayacak birini sevmenin nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

"Tanıştığımız gün nişanlandık. Ona yardım edebileceğimden emin bir hâlde eve koştum. Kendinden hiç ödün vermeden ona ihtiyacı olan her şeyi verebilecek birini bulduğu için ne kadar rahatlamış olduğunu biliyordum."

Her seferinde tek kelimeyle beni susturdu. Suçluluk, acı ve dehşetten midem bulanıyordu. Konuşamadım bile.

"Annesi beni seviyor. Teyzesi bana hayran. Zach'ın kurallarına uymaya hazırım. Yakın olmamı isterse olurum. Uzak durmamı isterse onu da yapabilirim. Bu şekilde kalsa da değişse de onun her versiyonu için yanında olacağım. Kendimi onun ihtiyaç duyduğu her şeye göre şekillendireceğim. Sen de

tüm bunları yapabileceğini söyleyebilir misin? Onun için tüm hayallerinden vazgeçebilir misin?”

Andras'ın ofisindeki o konuşmaya geri döndüm. Öfkeden titreyen, intikam arayışından geri adım atamayan kendime ve ortak hayallerimizin peşinden gitmek için her şeyi bırakmamı emreden ona.

Vera'dan bir şeyler alma fikri artık beni heyecanlandırmıyor. Eskrim için intikamdan vazgeçemeyebilirim ama Zach için vazgeçebilirim.

Eileen sessizliğimi kabul olarak algıladı ve kucağındaki fotoğraf albümünü kapadı. “Hayatım istikrarlı. Gerçek bir işim, düzgün bir programım ve bir yuva kuracak gücüm var; duygusal, fiziksel ve finansal olarak. Üstelik hayatım boyunca ne çaldım ne de aldattım.”

Ama Zach'e yalan söyledin, diye belirtmek istediysem de kelimelerimi yuttum çünkü dayanağım yoktu. Gerçek kimliğini ve onu tanıdığını gizlemekle kalmayıp bir de ortak fobileriniz olduğu yalanını attın ortaya.

“Farrow, bunları sana anlatıyorum çünkü senin açık fikirli, iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Benim ona daha uygun olduğumu görmelisin. Senin sorunlarının sadece yük olacağını anlamalısın. Eğer onu gerçekten önemsiyorsan –ki gerçekten önemsediyini düşünüyorum– gitmesine izin verirsin.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

Zihnimin bir köşesinde dev bir uyarı sinyali belirdi. Kendimi duygularımı bir kenara bırakıp mantıklı düşünmeye zorladım.

Onunla ilgili her şey yalan. Telefon konuşmasını hatırla. Zach'i akşam yemeğine çıkarmak için kandırdı. Ona güvenme.

Eileen dağılan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Senden bir uçağa binmeni, nişanlığımın evinden taşınmanı ve bir daha asla geri dönmemeni istiyorum. Bunu yaparsan mahkeme masraflarını ben üstleneceğim...”

Bunu nereden bildiğini merak ederek geri çekildim. “Senin yardımına ihtiyacım yok.”

Gizlice araştırma mı yapmıştı? Yoksa Zach mi söylemişti? Ama o söylemezdi, biliyordum.

Eileen, parmağındaki büyük nişan yüzüğüyle oynadı. “Bu sadaka değil. Bu bir anlaşma. Zach’le yaptığın anlaşmadan bir farkı yok.”

Farklı olması dışında. Ben Zach’e yardım etmek istiyordum. Eileen sadece onun yanında var olmak istiyordu. Çocukluğundan beri görmediği birini nasıl sevebilirdi? Onu tanıyor muydu ki? Yağmurdan nefret ettiğini ama soğuğu sevdiğini biliyor muydu? Acılı Cheetos’tan iğreniyormuş gibi yaparken yanında bir paket olunca düzinelerce Cheetos’u mideye indirdiğini? Mesafeli görüldüğünü ama konu arkadaşları ve ailesi olduğunda çok vefalı olduğunu?

Sesimi yükseltmedim, yüzümün ifadesiz olmasına dikkat ettim. “Onunla anlaşmam yakında bitiyor.”

“Onunla anlaşman *şimdi* sona eriyor.” Eileen albümü çantasına atıp ayağa kalktı. “Yeterince sabrettiğimi düşünüyorum.”

“Konuşman gereken kişi ben değilim. Aslında hatırladığım kadarıyla daha katı dokunmama maddeleri talep eden ve evlilik dışı ilişkilere izin verilmesini öneren sendin.” Bu maddeleri sonsuza dek korumaya razı olacağından şüpheliydim. Hatta bunları Zach’in gardını düşürmek için önceden önerdiğine bahse girerdim.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi elini ağzına götürüp kıs kıs güldü. “Bunu yapmasaydım benimle evlenmeyi kabul eder miydi sence?”

“Yani onu kandırdın mı?”

“Beyaz bir yalan sadece.”

“Beyaz yalan, beş yaşındaki bir çocuğa hamsterı öldükten sonra çiftliğe gittiğini söylemektir. Bir nişanın temeli olarak koca bir fobi uydurmak *değil*.” Hamsterlarımın o meçhul çiftliğin temiz havasına neden ihtiyaç duyduklarını hep merak ederdim.

“Fark eder mi? İşe yarar. Onunla nişanlandım. Sen sadece bir hizmetçisin. Haddini bil.” Yüzüğünü, dev elması gözüme

sokmak istercesine bana döndürdü. “Nişanlımla olan anlaşman artık sona erdi.”

Çenemi kaldırdım. “Zach koca adam.” *Öyle değil mi?* “Kendi kararını kendi verebilir.”

“Senden gitmeni istemek nezaketten öte bir şey değil.” Eileen tepemde dikiliyordu, o kadar yakındı ki nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. Yüzünde tek bir kas bile seğirmedi. “Şüphesiz, öyle ya da böyle senden kurtulacağım. Hayal gücümdeki eksikliği hırsımla telafi ediyorum.”

Garip bir şekilde bu sözleriyle rahatladım. Vera sağ olsun, bu benim konfor alanımdı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır, Farrow, sana ne olacağını *söylüyorum.*” Kıyafetimin kolundan bir gül dikenini çıkardı. “Zachary Sun’ın sevgisine layık değilsin. Layık olan biri için kenara çekil. Yoksa ben seni kenara çekmesini bilirim.”

Hayatın Zach’le bana neler hazırladığını bilmiyordum ama onun bu çıkarıcı kadınla mutlu olmayacağından artık emindim.

“Bu konuşmayı yaptığımızı sevindim, Eileen.” Gülümseyerek ayağa kalktım, kendimi günlerdir hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum. “Zach’i sana âşık olmaya ikna etme konusunda iyi şanslar dilerim. Asla bilemezsin...” Telefonda söylediği sözleri hatırlayarak duraksadım ve ona kendi sözleriyle karşılık verdim. “Ona yatakta ne kadar iyi olduğunu gösterdiğinde bu zeki adam için oyun biter.”

Olduğum yerde yaylanarak döndüm ve odama doğru yürüdüm.

“Yanlış insana bulaştın.” Eileen koluma yapışıp beni durdurdu. “Dante’nin cehennemini tüm katmanlarını üzerine salacağım.”

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Zach

Farrow bir kez daha *porno* diyecek olursa izleyenlerin canı cehenneme deyip onu bu jette becererek kendi pornomu yapacaktım.

“Dur bir dakika.” Chilaquiles’ı bebek maması gibi görünmesin diye kamerayı doğru açıyla tutmaya çalışırken dil çıkardı. “Dallas ve Ari yemek pornosu fotoğrafları istiyorlar.”

Dikkatimin sürekli dağılmasından rahatsız olarak deri koltuğa yaslandım. Ahta’nın Kore’deki arkadaşları onu arayıp medyadaki kan gölüne rağmen güçlü kalmasını söylemek için bugünü seçmişlerdi. Farrow aramalara cevap vermemişti ama bu kez de Dallas grup sohbetinde onu uçak içi atıştırmalıklar hakkında sıkıştırmıştı.

“Bay Sun?” Koltukta oturan Natalie telefonunu kaldırdı. “Avukatlarınız hatta.”

Natalie, hafta sonu Manhattan’a gidip oradaki mülklerimi kontrol etmişti ve bizimle birlikte Maryland’e dönüyordu. Eileen’se şehirde kalmıştı. Anneme nişanı bozduğumu ve yanlışlıkla bir ilişki kurma ihtimalini ortadan kaldırdığımı söylemek için sabırsızlanıyordum. Eileen’in hiçbir sorunu yoktu. Aslında tek bir kusuru vardı, o da Farrow olmamasıydı. Ama bu kusuru anlaşmayı bitirmeye yetmişti.

“Avukatlar mı?” Kaşlarımı çattım. “*Birden fazla mı?*” Normalde beni tek tek ararlardı.

“Evet, efendim. Üçü birden.” Natalie oturduğu yerden kalktı, telefonunu bana uzatırken üzerindeki kraker kırıntılarını temizledi. “Tom da hatta. Önemli olabileceğini düşünüyorum.”

“Öyle mi, Einstein? Nereden anladın acaba?”

Farrow başını telefonundan kaldırdı. Bana endişeli bir bakış attı. İçimden lanet okudum, araya girip dikkatimi dağıtan bu mevzu canımı sıkıyordu. Başta bu uçak yolculuğunu Ahta'yla bizi konuşmak için planlamıştım. Özellikle de birbirimizin kıyafetlerini soymadan ve bitmek bilmeyen sözlü ön sevişmeler olmadan ‘biz’ olup olmadığımızı görmek için. İkincisi de arabayla buraya gelirken Fae bana Eileen hakkında bir şeyler anlatacağından bahsetmişti.

Farrow altın sarısı saçlarını tepede topuz yapıp altına topladığı bacaklarını indirdi. “Ne diyorlar?”

Tepemde dikilmeye devam eden asistanımdan telefonu aldım. Natalie, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek gözünü benden ayırmıyordu.

“Natalie?”

“Efendim, Bay Sun?”

“Defol git, lütfen.”

Gözle görülür bir hoşnutsuzlukla da olsa başıyla onayladı ve dizüstü bilgisayarını koltuğunun altına alıp kokpite doğru ilerledi. Farrow koluma yapıştı.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek sıktım. “Her şey yoluna girecek.”

Gözlerime baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü...” Boştaki elimle gözünün altındaki benini okşadım. “Bu davayı kaybedersen Vera için hazırladığım şey, yasaların verebileceği cezadan çok daha kötü olacak.”

“Hapishaneyi boylamaman bir mucize.”

“O sadece hukuk sistemine inanacak kadar saf olanlar için geçerli.” Natalie'nin telefonunu atıştırmalık kutusuna dayayıp video konferansına katıldım. “Anlatın.”

Önce Deanne'in yüzü görüldü. "Bayan Ballantine?"

"Evet." Fae sanki anaokulundaymışız gibi elini kaldırdı. "Buradayım."

"Bay Sun'ın bu konuşmayı duymasına izin veriyor musunuz? Bazı hassas bilgiler içeriyor."

"Evet." Farrow başıyla da onayladı. "Devam edin."

İçim gururla dolunca zaten bildiğim bir şey doğrulanmış oldu. Hapı öyle böyle yutmamıştım.

"Bu konuşmayı şahsen yapsak daha iyi olabilir." Tom bir not defteri çıkardı. "Gözden geçirilmesi gereken bir sürü hassas kanıt var."

"Aslında sütsüz tatlıyı geri çevirecek kadar bile kendimi kontrol edemiyorum." Fae daha iyi bir açığı yakalamak için koltuğumun yarısına kadar kaydı. "Vereceğiniz haberleri duymak için uçak yolculuğu boyunca bekleyebileceğimi nereden çıkardınız?"

Dirseklerimiz birbirine değerken sadece bu bile içimde sahiplenici bir dürtüyü ateşledi.

Tom kalemini dudaklarına götürdü. "Hımm..."

"Onu duydun." Başparmağımla Farrow'un kalçasına daireler çizerek arkama yaslandım. "Ben senin bağırsaklarını deşmeden ağzındaki baklayı çıkar artık."

"Ben sadece kimse dağılmasın diye uğraşıyorum."

"Ben zaten darmadağınım." Farrow elini salladı. "Lütfen, devam edin."

"Endişe verici bir şey bulduk." Tom duraksadı. "Suç teşkil edecek kadar rahatsız edici."

Farrow dudaklarını yaladı. "Vera bir suç mu işledi?"

"Öyle görünüyor. Hem de korkunç bir suç." Tom devam etmekte tereddüt etti. "Bayan Ballantine..."

"Evet?"

"Oturuyor musunuz?"

“Hayır.” Fae dişlerini göstererek beni gülümsetti. “İki ayacağımın üzerinde Copacabana dansı yapıyorum.” Başparmağını arkamızdaki deri döşemeye doğru salladı. “Sizce?”

Sanırım kimliğini ifşa ettiği ve medya fırtınasını tetiklediği için Tom’u affetmemişti.

Tom omuz silkerek işine devam etti. “Vera babanızı öldürmesi için birini tutmuş.” Sessizlik oldu. Mutlak bir sessizlik. Kulak zarlarını delip geçen türden bir sessizlik. “Üzgünüm,” diye ekledi Tom, sonradan aklına gelmiş gibi.

Kelimeler havada süzülüyor, sinir gazı gibi bizi boğuyordu. Fae’de acı, kabullenme, ıstırap belirtileri aradım. Fakat acıdan başka bir şey göremedim.

Tom şakağını kaşdı. “Devam edebilir miyiz?”

Deanne yazmayı bıraktı. “Ona biraz zaman verelim.”

Ama Fae’nin zamana ihtiyacı yoktu. Ayağa fırlayıp volta atmaya başladı. “Bu imkânsız. Babam bir kazada öldü. Vale...”

“Vale bunu kasten yaptı.” Tom bir dosyaya uzanıp sayfalarını çevirdi. “Eugene Thomas adında bir adam. Bildiğinizden eminim, sözde kazaya karışan vale oydu.”

“Sözde mi?” Fae gözlerini kapadı. “Babamı da Vera’yı da tanımıyordu bile. Ayağı gaz pedalına takılmış.”

Tom dosyayı karıştırıp bir belge çıkardı. “Vera’nın olaydan iki ay önce aldığı bir kullan-at telefon buldum.” Küçük yazıları okuyabilelim diye belgeyi havaya kaldırdı. “Bunlar o telefondan aldığım kayıtlar.”

Fae volta atmayı bıraktı. “Ne yazıyor?”

“Vera gizli bir tasarruf hesabından iki yüz bin dolar çekmiş. Ayrıca Thomas’ın karısına ait olduğu ortaya çıkan bir numarayla birçok kısa görüşme yapmış.”

Farrow burnunun köprüsünü sıktı. “Karısının bununla ne ilgisi var?”

“Hiçbir ilgisi yok. Kadının dördüncü evre kansermiş. Pahalı bir deneysel ilaca ihtiyacı varmış.” Tom elindeki kâğıdı bıraktı. “Eugene, bunu acil para için yapmış.”

“Taksirle adam öldürme suçundan yargılanmayı bekliyordu.” Farrow parçaları bir araya getirerek yumruklarını masaya vurdu. “Ona güvenlik önemlerinin o kadar da sıkı olmadığı bir yerde hafif bir ceza vereceklerini biliyordu. Neden vermesinler ki? Bir bebeği ve kanserli bir karısı var. Bu bir *kazaydı*.”

“Aynen öyle.” Dan’ın yüzü göründü. “Kayıtlar Bayan Thomas’ın tedaviden sonra tamamen iyileştiğini gösteriyor. Kocasını hapisteyken çeşitli hayır kurumları ona faturalar, yiyecek ve çocuk bakımı konusunda yardım etmiş. Yeni bir evi bile var.”

Tom ıslık çaldı. “Beş yıl, tüm bunlar için ödenecek küçük bir bedel.”

Bryan kamerasını ayarladı ve sonunda bize yüzünü gösterdi. “Elimizde kanıtlar var. Makbuzlar. Yazılı iletişim. Vera kullan-at telefon ve VPN kullanmanın izlerini örteceğini düşünmüş. Ama yine de birkaç adımı atladığı ortaya çıktı.”

Altımız da bu bilgi üzerine düşündük.

Fae sessizliği bir fısıltıyla bozdu. “İyi ama... Neden?”

“Sigorta parası.” Tom elindeki dosyayı salladı. “Vera’nın babanızla ortak vergi beyannamelerini ve mali tablolarını inceledim. Kazandıklarından daha fazlasını harcamışlar.” Duraksadı. “Vera güzel şeyler almayı seviyormuş.”

Farrow karşımdaki koltuğa çöküp gözlerini tavana dikti. “Hâlâ öyle.”

“Bu doğru olabilir ama şu anda onları sadece Walmart’tan alabiliyor.”

Deanne başka bir belge daha çıkardı. “Vera, sigorta parasını hesabına yatar yatmaz harcamış.”

“Eugene Thomas.” Farrow alnını ovuşturdu. “Bana biraz geçmişinden bahsedebilir misiniz? Ailesinden?”

Tom sayfaları çevirdi. “Elbette.”

KARANLIK TUTKUM

Biz onun aradığı şeyi bulmasını beklerken uçak alçalmaya başladı. Natalie'nin ekranının üst kısmından art arda bir sürü mesaj düştü.

Jilly Bean: Patronun hâlâ elde edilmesi zoru mu oynuyor?

Jilly Bean: Yoksa çok mu sertleşiyor... [Sırıtan Emoji]

Jilly Bean: Hizmetçinin onunla düzüşmek için ne yaptığını bulmalısın.

Jilly Bean: Bu senin giriş yolun.

Jilly Bean: Hamile kalırsan servete konarız. Sonunda şirketi açabiliriz.

Tom, Ahta'ya cevap verirken ben Natalie'yi işten kovmayı ve bana verdiği hiçbir şeyi içmemeyi aklıma not ettim.

“Eugene Thomas. Yirmi sekiz yaşında. Anne babası hiç evlenmemiş. Annesi onu kendi soyadıyla nüfusa kaydetmiş. Babası iş için dünyayı dolaştığından babasız büyümüş. Davası sırasında yeniden bir araya gelmişler. Anne ve babası onu haftada bir kez hapisanede ziyaret ediyor.”

Farrow, daha dikkatli dinlemek için neredeyse ekrana girecekti. “İsimleri ne?”

Aklında bir şey vardı. Farrow'un aklında her zaman bir şey vardı. En çok bu yönünden hoşlanıyordum. Bu bana ilk karşılaşmamızı hatırlattı. Geceliğinin içinde cehennem kadar ateşli görünerek Go parçalarını bir bilge gibi yerleştirmişti. Dudaklarını yalarken karşısında bu manzarayı izliyordum. Başka zaman olsa taş gibi sertleşirdim.

“Annesinin adı Paula Thomas. Babası da... Bekleyin, bakıyorum.” Tom dilini şaklattı. “Hah, işte burada. Baba adı Andras Horvath.”

Farrow gözlerini kapadı.

İşte o anda gözüm döndü.

Andras.

Tüm parçalar yerine oturmuştu. İçten içe kaynıyordum. Farrow'un burun delikleri öfkeyle genişledi. İkimizin de aklından aynı düşüncenin geçtiğinden şüphem yoktu. Andras ve Vera'ya nasıl bir ceza vereceğimiz. Farrow'da hoşuma giden bir başka özellik de benim gibi intikamcı olmasıydı.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum." Deanne telefonunu eline aldı ve yüzüne doğru tuttu. "Ama tüm bunların iyi bir yanı da var."

Fae arkasına yaslandı. "Orayı kaçırdım herhâlde."

"Adalet, Bayan Ballantine. Davayı unutun. Bir sonraki adımımız bunu yetkililere iletmek..."

Farrow onu susturdu. "Siz istediğinizi yapın, uçaktan iner inmez Vera'yla yüzleşeceğim."

"Bayan Ballantine." Bryan öne atıldı. "Bunu *kesinlikle* tavsiye etmem. Yapacağınız ya da söyleyeceğiniz herhangi bir şey işimizi çıkmaza..."

Fae araya girdi. "Uğraşır, üstesinden gelirsiniz." O anda onu öpebilirdim. Gözünün altından. Beninden. Bir süredir orayı öpmek istiyordum. "Ben Vera'nın peşine düşeceğim."

"En iyi intikam adalettir." Deanne vahşi bir hayvanı zapt etmek ister gibi iki elini birden kaldırdı. "Güvenin bana."

"Siz avukatsınız. Size asla güvenmem."

Bu kez onu öptüm, önce beninden, sonra da çenesinden.

"Ama..."

"Farrow kararını verdi," dedim en sonunda araya girerek. "Bu durumun yaratacağı her türlü pislği temizleme işi sizde."

Dan koltuğuna yığıldı. "Ben Süpermen değilim."

"Sana ödediğim paraya göre öyle olmalısın."

Deanne iç çekti. "Bir kadının elinde oyuncak olmadan önce seni daha çok seviyordum."

Evet ama o zaman da ben kendimi daha az seviyordum.

"Haddini aşmaya devam edersen işsizliği tadacaksın."

Deanne sıırttı. “Emeklilik deniyor ona...”

Telefonu kapayıp koltuğa fırlattım ve çenemi Farrow’un omzuna yasladım. “İyi misin?”

“İyi olacağım.” Başıını arkaya yatırıp boynuma yasladı. “Sanırım.” Bu kadın sadece parmağının ucuyla bile bir nükleer bombayı patlatabilirdi.

“Olacaksın tabii. Sen tanıdığım en güçlü insansın.”

“Ve en acımasız darbeyi indirmeyi planlıyorum.” Göz göze geldik. “Ama önce benim çözülmem lazım.”

“Çözölmek mi?”

“Bilirsın işte, dağılmak. Bebek gibi ağlayıp zırlamak. Onca zamandır kendimi tuttum, koyvermeme izin ver.”

“Bırak kendini.” Omzuna, yanağına, şakağına birer öpücük kondurdum. “Dağılan parçalarını ben toplarım.”

Yapacağım son şey olsa bile.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Farrow

İntikam almaktan başka bir şey düşünemez hâldeydim. Prius'unun direksiyonuna yapışmış, tanıdık caddelerde hızla yol alırken önce Andras'ı aradım.

Daha ilk çalışında açtı. "Bakıyorum da aklın başına gelmiş."

Evet, beş duyum da senin kanınla ziyafet çekmek istiyor.

"Sana bir adres attım. Orada buluşalım."

"Saat on..."

Geleceğini bildiğim için telefonu kapadım. Oğlunun daha uzun bir hapis cezasına çarptırılma ihtimali bile onu korkudan titretmiş olmalıydı. *Çok aptalsın, Fae. Seul'den döndüğün gün Andras Horvath ortaya çıkıp seni kanatları altına almayı teklif ettiğinde bunun gerçek olamayacak kadar büyük bir iyilik olduğunu anlamalıydın.*

Bahçeme bir yılanın girmesine izin vermiştim. Bir casusun. Zaman geçtikçe beni eskime odaklanmaya ikna etmişti. Bir anda ortaya çıkıp avukat toplantılarıyla çakışan antrenmanlar. Yenisi para gerektiren antrenman kıyafetlerimdeki yırtıklar. Dikkat dağıtma üstüne dikkat dağıtma. *Aptal, aptal, aptal.*

Yirmi dakika sonra çocukluğumun geçtiği evin önüne park ettim. Bebekken terk ettiğim basamakta durdum. Birdenbire neden burada yaşamak istediğime anlam veremedim. İçime bir parça pişmanlık çöktü. Belki de Zach'in benimle gelme teklifini reddetmemeliydim ama kendi kendimi savunmam gerekiyordu. Bunu şimdi öğrenmezsem sonsuza dek ona bel bağlayacaktım.

Anahtarımı deliğe sokup çevirince Vera'nın kilitleri değiştirdiğini anladım. Kendi kendime gülerken dudaklarımın arasından sıcak bir buhar yükseldi.

“Tabii ki kilidi değiştirecektiniz. Ama önemli değil.” Anahtarı paspasın üzerine atıp kapıyı zangırdayana kadar yumrukladım. “Burası sadece kâğıt üzerinde senin evin. Sen burada hiç istenmedin ki.”

Parkede terliklerin pıtırtısı duyuldu. “Bugün birileri tersinden kalkmış,” diye homurdandı Tabby kapının diğer tarafından.

“Kim o? Vurup durma. Geliyorum.”

“Bana ne istediğimi sormadan DoorDash siparişi mi verdin?” Reggie'nin sesi yukarıdan, muhtemelen odasından geliyordu. “Bu gürültü de ne? Kim ld? Lütfen Farrow de.”

fkeden kudurmak için başka bir nedene ihtiyacım yoktu ama yeni bir neden buldum.

Tabby kapıyı açınca beni verandada ayakta, canlı ve sağlıklı bir hâlde ona el sallarken gördü. Hoşnutsuzluğunu belli etmek için burnunu kırıştırdı, anlaşılan sadece varlığım bile ortalığı kokutuyordu. “İti an omağı hazırla.”

“Adi bir sürtük olmaktansa it olmayı tercih ederim.” Tabby'ye omuz atarak içeri girdim. “Annen nerede?”

ryen yiyeceklerin ekşi kokusu burnuma doldu. Girişteki tezgâhı kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Islak krk gibi bir Şey kokuyordu, gerçi Ballantine kadınları hayvanları sadece tabaklarında ve paltolarında severdi. Tahmin ettiğim gibi, ben gittiğimden bu yana kimse temizlik yapma zahmetine girmemişti.

Tabby oturma odasına kadar arkamdan geldi, hızıma yetişmeye çalışırken nefesi kesilmişti. “Annem kilitleri değiştirmişti.” *Hadi canım.*

Merdivenden aşağı inen ayak sesleri duyuldu.

Birkaç saniye sonra köşeden Reggie göründü. “Burada olmaya hakkın yok.” Ceketimin kolunu çekti ama ben onu ittim. “Hayatlarımızı mahvettin. Şirketi bıraktın ve artık fakiriz.”

“Üstelik bizi dava mı ediyorsun?” Tabby kollarını açarak geçmemi engellemeye çalıştı. “Oysa saçını böyle kesene dava açmalısın, seni korkunç cadı. Düzgün mü sence?”

Bir kere saçımı, düz bir kesim vadeden şu saç kesme klipslerinden biriyle kendim kesmiştim. Sanırım onlara da dava açmıştım.

Tabby'nin uzattığı koluyla televizyon arasındaki devasa boşluktan geçtim. “Hizmetçiniz olmamı istediniz.”

“Buna borçlarını ödemek deniyor.”

“Borçlar mı? Prada giyen ben değilim.” Başımı eğip Tabby'nin bluzuna baktım. “Sanırım artık Frada olmuş.”

“Evet, borçlar.” Reggie ellerini havaya kaldırdı. “Kore'ye yaptığın küçük seyahatin faturasını baban ve annem ödedi. Adamın yüreği kan ağlıyordu. O okulun kaç paraya mal olduğunu biliyor musun? Atlarıma bakmaya bile paramız kalmadı.”

“Hiçbir şeye mal olmadı.”

“Ha?”

“Hiçbir maliyeti yoktu çünkü tam burs almıştım.” Oturma odasını boş bulduktan sonra yemek odasına daldım. “Ve atlar bir at terapi merkezine gitti çünkü *sen* onları hiç beslemiyordun.”

“Okulum vardı.”

“Benim de vardı.” Dönüp Tabby'nin yüzüne baktım. “Ben Kore'ye uyanık olduğum her an bana bu ailenin bir parçası olmadığımı hatırlattığınız için gittim.” Reggie'yle ikisi mutfağa kadar peşimden geldiler. İçeriye gözden geçirirken kilerde yığılı karton kutuları gördüm. Onlara yöneldim. “Taşınıyor musunuz?”

“Artık bu eve paramız yetmez, değil mi?” Reggie, kız kardeşinin fikrini kanıtlamak için beni itip geçti ve yarısı boş bir kutuyu Vegas'ı aydınlatmaya yetecek toksik bir enerjiyle bantladı. “Sadece ev kirası ayda sekiz yüz dolar.” Tabby de ona katıldı ve içinde neredeyse hiçbir şey olmayan kutuları kapadı. “Burayı kiraya verip bir apartman dairesine taşınıyoruz, böy-

KARANLIK TUTKUM

lece market masrafımız çıkmış olacak. Şimdi mutlu musun?”
Değilim aslında.

Onların talihsizliğinden hiç zevk almadım. Tek istediğim hayatımla oynamayı bırakmalarıydı. Öte yandan Vera...

Boş bir kutu kapıp içine eşyalarımı doldurdum. “Anneniz nerede?” Beni kendi evimden atmaya hakları olmasa da eşyalarımı atmayacakları konusunda onlara güvenmiyordum.

Tabby, “Evde değil,” diye yalan söylerken Vera, zebra desenli daracık elbisesiyle ter içinde garajdan içeri daldı. Saç spreyinin kokusu bile midemi bulandırmaya yetmişti.

“Kızlar, kutuları taşımada bana yardım etmeniz lazı—” Beni görür görmez sözleri boğazında kaldı. “Burada ne işin var, seni küçük pislik?” Sanırım kılıçlar resmen çekilmişti artık.

“Eşyalarımı alıyorum.” Lavabonun üstündeki dolabı açtım ve babamın, onda ızgara peynir yemeyi sevdiğimi bildiği için sakladığı en sevdiğim Mickey Mouse’lu tabağımı aldım. “Ah, bir de bazı haberler getirdim.”

“Dur tahmin edeyim... Birazdan kapıma şerif mi dayanacak?” Vera kollarını kavuşturdu ve sanki silah doğrultuyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı. “Avukatım olduğu içi—”

“Onu senin öldürdüğünü biliyorum.”

Ardından gelen sessizlik âdeta duvarlara işledi. Vera’nın yüzü elbisesinin rengi gibi oldu. Tabby ve Reggie birbirlerine bakıp fısıldayarak saçma sapan şeyler konuştular. Tabby şakağını kaşdı. Reggie başını geriye doğru çekip hayretle baktı. İkisi de bir şey anlamamış gibiydi. Yüzlerindeki panikten Vera’nın ne yaptığını bilmedikleri belliydi.

“S-sen neden bahsediyorsun?” Vera hışımla lavaboya gidip titreyen elleriyle bir bardak su doldurdu. “Kimi öldürmüşüm?”

“Numara yapmayı hiç beceremiyorsun. Hep öyleydin.” Elimdeki kutuyla merdivene doğru ilerledim. “Babam beni bu yüzden gönderdi. Beni, senin sözde anneliğinden kurtarmak için.”

Üçü de merdivene kadar peşimden geldi.

“Baban bir vale yüzünden öldü.” Vera topuklarını parke zemine vurdu, parkelerde çukur oluştuğuna hiç şüphem yoktu. “Benim bu olayla hiçbir ilgim yok.”

“Söz konusu valeye sıkıntılarından kurtulması için 200 bin dolar ödemek dışında demek istiyorsun herhâlde.” Koridorda ona tatlı bir gülücük atıp arkamı döndüm. “Evet, sözlerin mahkemede işe yaramaz.”

“Bu saçmalığı asla kanıtlayamazsın.”

Hızla odama doğru ilerledim, kapıyı açtım ve gördüğüm şey karşısında anlık bir şaşkınlık yaşadım. “Eşyalarım nerede?” Sesimin titremesinden nefret ediyordum.

Vera, Reggie ve Tabby fedailer gibi kapının ağzında dikilmişlerdi. Bana kaçacak bir santim bile bırakmıyorlardı. Tabby'nin dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. “Ah, hepsinin çöp olduğunu düşündük, o yüzden çöpe attık.”

“Kusura bakma, Fae.” Reggie tabut şeklindeki tırnaklarına baktı. “Klasikleşmiş şeylerle eskimiş şeyler arasında fark vardır.”

“Eşyaların kokuyordu.” Tabby parmağıyla arkasını işaret etti. “Koridorun baştan sona kokması gibi. Çamaşır suyu kokusu.” Ürperdi. “Midemi bulandırıyordu.”

Kasten adam öldürmenin cezası müebbet, diye hatırlattım kendime ve aptalca bir şey yapmamak için yanlarından uzaklaştım. *Cezayı on yıla düşürürsem artılarını ve eksilerini tartabilirim.*

Bu akbabalar hiçbir şey bırakmamıştı. Tek bir şey bile kalmamıştı. Tüm anılarım gitmişti. Eskrim madalyalarıyla dolu vitrin. Çocukken yarıştığım epeler. Babamla birlikte New York'a yaptığımız gezilerden sakladığım Broadway biletleri kutusu. Hepsi gitmişti. Hayal ettiğim tüm intikam senaryolarında sadece babamın sahip olmamı istediği şeyleri almayı amaçlamıştım. Onlara asla böyle bir şey yapmazdım. Yanaklarım öylesine ısındı ki başımın oracıkta yanacağından korktum.

“Kanıtın yok.” Vera kapıdan içeri girip üstüme doğru geldi. “Benim çatımın altında kustuğun bu yalanları kanıtlayamazsın.”

Ben de ona doğru yürüdüm. “Benim çatım mı?” *Gerçekten de kılıçlar çekilmiş.* Beni şantajla tehdit edemeyeceğine göre zorbalıklarına boyun eğmeme gerek yoktu artık. Gerçekler benden yanaydı. Seul’deki Lotte Kulesi kadar sağlam bir iradem vardı. Topuklu ayakkabı giymiş olsa da aşağılayıcı bakışlarımla onu yerin dibine soktum. “Bu evin yüzde ellisi benim.”

Babam, on sekiz yaşına basar basmaz tapudaki payını bana devretmişti. Bana bu evde bir yerim olduğunu gösterme şekliydi bu.

Burası onların olduğu kadar senin de, bebeğim.

Vera aramızdaki mesafeyi kapayıp göğsüyle bana çarptı. Ağızı açıldı ama giriş kapısının hızla duvara çarpmasıyla söyleyeceği her neyse içinde kaldı.

“Vera? Burada mısın, drágám?”

Andras. Sesi kanımda dolaşan siyanür gibiydi. Sonra ne dediğini anladım. Drágám. *Bebeğim.*

Bu kelime daha korkunç bir gerçeği ortaya çıkarıyordu. Ağzım açık hâlde geri çekildim. “Andras’la ne zamandır ilişkin var?”

Bu, her şeyi yerli yerine oturtan son parçaydı. Vera, Andras ve oğlu başka nasıl bağlantılı olabilirdi ki? Andras, Vera’yla oğlu aracılığıyla tanışmamıştı. Oğlu *onun* aracılığıyla Vera’yla tanışmıştı.

“Bunun babanla hiçbir ilgisi yok.” Vera’nın yanakları üç kilo makyajın altında bile kıpkırmızı olmuştu. “Andras’la babanın ölümünden sonra tanıştık. Berbat durumdaydım.” *Hâlâ öylesin.*

Andras, Tabby ve Reggie’nin yanından hızla geçerek halıya devrilmelerine neden oldu. Çıplak göğsü terden ıslanmış, gür kılları tenine yapışmıştı. Ekose pijama altıyla otel terlikleri giymiş, Steve Carell’i işinden edecek bir yüz ifadesi takınmıştı.

Buraya ilk gelişi olmadığını fark ettim. Doğruca yukarı çıkmıştı.

“Selam Andras.” Şifonyerime yaslanıp çenemi ona doğru kaldırdım. “Gelebilmene sevindim.”

Andras bir bana bir Vera'ya baktı. "Farrow..."

Elimi kaldırdım. "Vera da bana aranızdaki bu şeyin çok yeni olduğunu söylüyordu. Ki ikiniz tanışmadan *önce* oğlunu tanıdığını düşünürsek bu çok etkileyici. Nasıl tanıştıklarını merak ediyorum. Vera'yla babası arasında bir ilişki olması mümkün değil, değil mi?"

Andras'ın yüzü bembeyaz oldu, ellerini yumruk yaptı. "Eugene'i bu meseleye karıştırma."

"Vera'nın, karısının ilaç tedavisine yardım ettiğini biliyor muydun? Bunun için kullanılan bir deyim vardı." Parmaklarımı şıklatarak düşünüyormuş gibi yaptım. "Kan parası mıydı? Hayır. Cinayet anlaşması mı? Kesinlikle değil. Kulağa çok ciddi geliyor." Bir parmağımla dudağıma dokundum. "Hımm... Neydi ya?"

Reggie'nin nefesi kesilir gibi oldu. Tabby kız kardeşinin arkasına saklandı. Peki ya Vera?

Vera üzerime saldırmanın tam zamanı olduğuna karar vermişti.

Duzenleme

Ny.Ozlem

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrow

İşe bakın ki Vera'nın hamlesinden Andras'ın bana öğrettiği savunma taktikleri sayesinde kaçabildim.

Duvara doğru çekilerek eğildim, ayak hareketlerim olimpiyatlara layıktı. Yanımda boşluk olmadığı için bunu yapmam hiçbir şeyi değiştirmede. Kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Vera beni ensemden yakalayıp takma tırnaklarını hassas tenime batırdı. Arkaya doğru sendeledim. Kürek kemiklerim *küt* diye cama çarptı. Ellerini gevşetmek için kollarımı kaldırıp ona dönerek karnına bir tekme indirdim. Vera çığlık atarak geriye savrulup doğruca Andras'ın kollarına düştü.

Beni kendini savunma dersleri almaya zorladığın için teşekkür ederim, Ari.

“Ne tuhaf bir tesadüf.” Aralarını işaret ettim. “İkinizin Eugene hapse girdikten hemen sonra takılmaya başlaması.”

Tabby annesine koştu, karnını okşadığında Vera acıyla yüzünü buruşturdu. Parmağıyla beni gösterdi. “Kanıtın yok.”

Bu sırada Reggie, Andras'ın yanından geçerek bana doğru koştu ve beni duvara yapıştırmaya çalıştı. Çabası boşa çıktı. Reggy sadece ham değildi, aynı zamanda hayatında hiçbir şey için savaşmamıştı.

Kolunu kavrayıp sırtına dayadım ve kırılma noktasına kadar büktükten sonra kulağına eğildim. “Sana karşı daha fazla suçlamada bulunulmasını istemiyorsan bana zarar vermeye çalışmaktan vazgeçmeni öneririm.”

Reggie'yi canlı kalkan olarak kullanarak ilerledim. Andras, Vera ve Tabby topluca geri çekilerek dehşet içinde beni izlediler.

Reggie çırpınıyor, kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyordu. “Canımı yakmasına izin vermeyin.”

“Ellerine *gerçekten* ihtiyacı yok, değil mi?” Boşta kalan elimi kullanarak başını okşadım. “Elleri bir işe yaramıyor ki. Hayır, tabii ki kasiyerlere kredi kartı uzatmasını ve arkadaşlarına mesaj atmasını saymıyoruz.” Kötü adamlar gibi konuştuğumun farkındaydım. Umurumda olmadığını da biliyordum.

Hâlâ halının üzerinde olan Vera, gözlerime bakarak bana parmak salladı. “Saçının teline dokunayım deme.”

Bana en son ne zaman baktığını hatırlamıyordum. *Gerçekten* ne zaman baktığını. Çocukken hep bana bakmasını isterdim. Keşke şimdi bildiklerimi o zaman öğrenmiş olsaydım. Sevgi göstermekten aciz insanlardan sevgi istemenin kalbimde bir yara açmaktan başka bir işe yaramayacağını. Evrende o yarayı kapatabilecek hiçbir yara bandı yoktu.

Reggie'yi daha sıkı kavrayarak bir kahkaha koyuverdim. “Etrafına bir bak, Vera. Beni tehdit edecek durumda değilsin. Sırrın ortaya çıktı. Eugene planladığından çok daha uzun yıllar hapiste çürüyecek ve Andras'la ikiniz de ona katılacaksınız.”

Vera'nın şakağından aşağı ince ter damlaları süzülüyordu. “Bunu kanıtlama konusunda sana iyi şanslar.”

“Şansa ihtiyacım yok. Özel dedektifim her şeyi halletti.” Ona sakince gülümsedim. “Sana bir tavsiye, Vera. Bir dahaki sefere bir cinayet planladığında dijital iz bırakma.” Kaşlarımı çattım. “Gerçi parmaklıklar ardında cep telefonu erişiminin nasıl olduğunu bilmiyorum.”

Arkama uzanıp kot pantolonumun cebinden rulo yapılmış bir dosya çıkardım ve Vera'nın kucağına fırlattım. Uçakta bastırdığım kanıtlar. Dosyanın içindekiler etrafına saçılırken üvey annemin günahları halıyı kapladı. İşlediği suçların delillerini tek tek gözleriyle gördü. Bir dakikadan kısa bir süre içinde

kederin tüm aşamalarını geçtikten sonra kabullenme öfkeye geri dönüştü

“Seni pis küçük hamamböceği.” Vera’nın burun delikleri genişledi. “Bu senin hatan. Biliyor musun?” Yanaklarına hain bir gülümseme yayıldı. “Baban senin yüzünden öldü.”

Dayanamadım. Reggie’nin arkasına saklandım, bunu hissedebileceğini biliyordum ama küçük titremelerimi durduramıyordum.

Topla kendini, Fae. Gerçeği söylet ona. Gerisini sonra düşünürsün.

“Baban vasiyetini değiştirdi.” Vera, ayağa kalkmak için Andras’ın beline tutundu ve az daha adamın pantolonunu indiriyordu. “Şirketin tamamını, arabasını, mülklerinin çoğunu ve evde tuttuğu tüm eski püskü ıvır zıvırı sana miras bırakacaktı.”

“Buna hakkı vardı. Bu onun vasiyetiydi.”

“Arkama yaslanıp benim ve kızlarımın uğruna çalıştığı her şeyi almanı mı izleyecektim yani?”

Kendimi tutmasam bağıracaktım. Bunun yerine Reggie’ye tutunarak ölü gibi hareketsiz kaldım, sesim ürkütücü düzeydeydi. “Senden mantıklı bir insan olmanı ve saçma sapan şeyler yüzünden kocanı öldürmemeni beklerdim.”

“Saçmalık mı? *Saçmalık, ha?*” Yanağındaki takma kirpiği sıyırıp aldı. “Sen başını alıp Seul’e gittin. Ya biz? DoorDash’ten ona kahvaltı söyleyen, çamaşırlarını kuru temizlemeye bırakan ve evi temizleyen hizmetçileri denetleyen bizdik. Biz mutlu aile rolü oynamak için kan, ter ve gözyaşı dökerken sen masal gibi bir hayat yaşıyordun.”

Vera diğer takma kirpiğini de çıkarırken tenini tırmaladı. “Peki o piç bunlar için bize nasıl teşekkür etti dersin?” Tavanı gösterdi. “Bize ancak başımızı sokacak bir çatı bırakarak.”

“Hiç aklına sizden değer görmediği için yasal olarak bırakabileceği her şeyini bana bırakmış olabileceği geldi mi? Kızını karısının istismarından kurtarmak için okyanus ötesine gönder-

mek zorunda kalmıştı. O hayattayken *seni* seçmişti. Öürken de *beni* seçti. Yeterince adil değil mi?”

Ona onunla yer değiştirebilmeyi dilediğimi söyleme zahmetine girmedim. Babam hayatta olsaydı ve yaşarken beni seçecek olsaydı paradan puldan vazgeçmeye razı olduğumu söylemedim. *Neden beni seçmedi?*

“Adil mi? Elimizde hiçbir şey kalmayacaktı.” Vera bağırırken göğü inip kalkıyordu. “Ne yapsaydık?”

“Çalışacaktınız.”

“Çalıştım.” Vera altın küpesinin kancasını açtı. “Beş yaşımdan beri alışveriş merkezlerinde cüzdan çalıyorum. Bir daha asla yapmam.”

“Çünkü parası için adam öldürmeye terfi ettin.”

“Ayrıcalığının ötesini göremiyorsun. Annen ve kardeşlerin için para kazanmak uğruna on iki yaşında okulu bırakmadın. Bir torba yiyecek için bedenini satmak zorunda kalmadın. Çalışmak mı? Ben hepsini yaptım. Bütün bunları *bedenimle* yaptım.” Reggie ve Tabby’yi işaret etti. “Onlar nasıl oldu sanıyorsun?”

Ona inandım. Ona inandım ve hâline acıdım ama yine de... *Hâlâ* ondan nefret ediyordum. Babamı öldürmeye hakkı yoktu.

“Anne.” Reggie ayağını yere vurdu. “Babamın savaşta öldüğünü söylemiştin.”

Tabby şakağını kaşıdı. “Babamın yaralı bir yunusu kurtarıırken boğulduğunu söylemiştin.”

Vera onları duymazdan gelerek diğer küpesini de çıkardı. “Yirmi iki yaşıma girmeden, yürümeye yeni başlayan bir çocuğum ve karnımda bir bebeğim daha vardı. Çocuk bezi, mama, hastane faturaları. Hepsinden bıkmıştım. Sonra baban pezevengimin yanındaki eve taşındı. Turnayı gözünden vuracağımı işte o zaman anladım.”

Beyzbol topu büyüklüğündeki halka küpelerini Tabby’nin avucuna bıraktı. “Reggie için bir doğum doktorunda randevum vardı, babandan Tabby’ye bakmasını rica ettim. Ateşim

bir türlü düşmek bilmedi. Baban evinde kalmama izin verdi. Ateşim düşene kadar bütün gece uyumadan başımda bekledi. İki ay sonra da kalıcı olarak yanına taşındım.”

Yanında duran Andras gözlerini Vera'dan hiç ayırmıyor, sanki geçmişini ilk kez duyuyormuş gibi ağzının içine bakıyordu.

“Baban ona parasını ödedikten sonra pezevengim yan evden taşındı.” Vera bir adım öne çıktı. “Hayatımda ilk kez her şeyim vardı. İki çocuğum. Bir evim. Seksi bir kocam. Sonra *sen* ortaya çıktın. Çok muhtaçtın. Onun tüm vaktini alıyordun. Ya mama için ya kucağa alınmak için sürekli ağlıyordun.”

“Bebektim. Bebekler ne yaparsa onu yaptım.”

“Peki ya Reggie? O da bebektir. Hatta baban benden seni emzirmemi bile istedi. Cürete bak! Sen benim çocuğum bile değildin.” Vera, yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru gelmeye devam ediyordu. “Seni o kutunun içinde gördüğüm anda her şeyi mahvettiğini anladım. Çünkü sana bakışı... Tabby, Reggie ve ben onun merhametini kazanmıştık. Sense sevgisini.”

Vera'nın ne kadar yaklaştığını fark edince Reggie'yi daha sıkı kavradım. Donuk gözlerinde yeşil beneklerin yüzdüğünü görebiliyordum.

“Saçmalık.” Söylediklerine inanmayı reddederek başımı salladım. “Babam sizi seçti. Beni uzaklara gönderdi. O...”

“Yazık. Baban eskrim ekipmanını alacak parayı bulamazken sen o zengin bebelerinin okuduğu uluslararası seçkin okula gittin. Birikimlerimize göz dikti, biliyor musun? Hisse senetlerimizi sattı, dört yüz bir bin dolar masrafa girdi.”

Ah, baba. Bu konuda ne kadar hatalı olursa olsun yine de bu, Vera'ya bize zarar verme hakkını vermezdi. Toprağın beni bütünüyle yutmasını istedim. Çürüyene kadar beni evin altına gömmesini.

“Bu, bana yaptıklarını mazur göstermez.”

Reggie'yi serbest bırakıp ittim. Vera'nın kollarına yığılıp hıçkırarak ağladı.

İkisinin kucaklaşmasını izlerken başımı iki yana salladım. “Bana hiç şans vermedin. Beni hiç sevmedin.”

Sözlerim Vera’yı kızdırdı.

Reggie’yi Andras’ın kollarına itip aramızdaki mesafeyi kapayarak benimle burun buruna geldi. “Sevmek mi?” dedi dudak bükerek. “En azından seninle ilgilenecek biri var. Bir milyarder kafesledin. Onun yardımını olmadan bizi yakalayabilirmişsin gibi davranma.”

Belki de öyleydi. Ama bu kendi savaşımı veremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

“Kendi savaşımı kendim verebilirim.” Omuzlarımı dikleştirdim ve Vera’ya tepeden baktım. “Bunu ön sıradaki koltuğun olarak düşün. Oyun bitti, Vera. Eugene için de.”

Andras, Reggie’yi Tabby’ye doğru itti ve Vera’ya dirsek atarak onu uzaklaştırdı. “Oğlumu karıştıрма.”

Beni kollarımdan tutup tüm bedenimi silkeledi. Vera’nın aksine o benden daha güçlüydü. Sarsılarak duvara çarptım. Keskin, her şeyi tüketen bir acı omurgama yayıldı. Telefonum cebinden düşüp halıya yuvarlandı. Kayıt uygulaması ekranda yanıp söndü. Görür diye panikle telefonu almaya çalıştım.

Ama Andras yüzünü yüzüme dayamıştı, ağzından çıkan her kelimeyle yüzüme tükürükler saçıyordu. “Eugene’in hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Bıktım senin intikam arzundan.”

Ellerini omuzlarıma koyup beni sarsmaya başladı. Kemiklerim pelte gibi oldu. Hızlı ayaklarımı kullanarak karşı koymaya çalıştım. Tekme attım. Adım attım. Kaydım. Hiçbiri işe yaramadı. Andras kudurmuştu. Acıdan tamamen yoksundu.

“Eugene yanlış bir şey yapmadı.” Andras beni daha sert salladı. “Baban ezik herifin tekiydi. Vera’yı hak etmiyordu. Onun kızlarını hak etmiyordu. Tekrar sorun çıkarmanı engellemek için iki yıl boyunca senin saçmalıklarına katlanmak

zorunda kaldım. Vera haklı. Hainsin sen. Er ya da geç kendini yok edeceksin.”

Başım dönmeye başladı. Sözlerini kaydetmeyi bir süre önce bırakmıştım, bilincim gidip geliyordu. Her sarsıntıda kemiklerim birbirine çarpıyordu. Derken birden durdu. Halının üzerine yığıldım, kargaşayı zar zor seçebiliyordum.

Odaklan, Fae.

Keskin bir ses. Bir şey parçalandı. Tek bildiğim, artık bir bez bebek gibi sallanmadığımdı.

Sonra Zach'in sesi odayı saf oksijen gibi doldurdu. “Benim kızıma mı dokundun sen? İşte şimdi yandın.” Gözümün önündeki bulanıklığın gitmesiyle Andras'ın odanın diğer ucuna uçtuğunu gördüm. “Umarım yakılmakla ilgili bir sorunun yoktur çünkü senden geriye gömecek bir şey kalmayacak.”

Tabby çığlık atarak Vera ve Reggie'yle birlikte boş yatağıma sokuldu. Karşı duvara çarpan Andras yumruklarıyla yüzünü kapayarak yere yığıldı. Zach ona yaklaştı ve yerde cenin pozisyonunda yatan adamın karnını tekmeledi. Zach'in mokasen ayakkabılarının sivri uçları Andras'ın kaburga kemiklerini kırdı. Kemikleri kütür kütür kırılırken Andras acı dolu çığlıklar attı.

“Sen.”

Zach onun göğsüne vurdu.

“Ona.”

Bu sefer kaburgasına kırdı.

“Asla.”

Ayak bileğine tekme savurdu.

“Dokunamazsın.”

Boğazına.

“Seni.”

El bileğine.

“Bir çırpıda.”

Ve son olarak da yüzüne.

“Öldürürüm.”

Andras'ın burnundan fışkıran kan halının üzerine sıçradı. Çıplak göğsünde birbirine benzeyen lekeler ve morluklar görölüyordu.

Oliver odaya dalıp arkadaşını eski eskrim koçumun üzerinden çekip aldı. “Zach.”

Rom da yanına koşup Zach'i diğer omzundan tuttu. “Tanrı aşkına!”

Andras konuşmayı bırakmıştı. Muhtemelen nefes almayı bile bırakmıştı. Bunu anlamak zordu. Kırmızı fasulye çuvalına benziyordu. Bir zamanlar insan olan bir kütle gibiydi.

Güm. Güm, güm. Güm. Önce ürktüm, sonra sesin kalbimden geldiğini anladım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Zach arkadaşlarını omuzlarından silkeleyip sinek kovar gibi uzaklaştırdı.

Telaşla yanıma koşup beni kollarının arasına aldı. “Neren acıyor?”

Her yerim.

Ama Andras'ın Zach'in yumruklarına ve tekmelerine bir tur daha dayanabileceğini sanmıyordum. Umursadığımdan değil. Sadece onun için hapse girmeye değmezdi.

Zach beni göğsüne bastırdı. Keşke onun içinde eriyebilseydim. Burnumu tenine gömüp kokusunu içime çektim. Sözlerimi başka tarafa çekmesini umursamadan, “Geldin,” dedim.

“Söz dinlemeyi bilmem.” Saçlarımı okşadı, parmaklarını Andras'ın dokunduğu yerlerde gezdirip *kendi* dokunuşuyla iyileştirdi. “Birini öldürürüm korkusuyla Oliver ve Romeo da benimle geldiler.”

Oliver, Zach'in sırtını sıvazladı. “Birden fazla kişiyi.” Makosen ayakkabısını kaldırdı ve tabanına Andras'ın kanının bu-laştığını görünce yüzünü buruşturdu.

Zach'in göğsüne yaslanıp yanağımı boynuna sürttüm. “Bana ahtapotlardan bahset.”

“Ahtapot kollarının kendilerine ait akılları vardır. Bir ahtapotun nöronlarının çoğu kollarındadır. Sahibinin akli olmadan da görevlerini yerine getirebilirler. Kolları kesildiğinde bile hareket edebilir.”

Burnumu kırıştırdım. “İğrenç bir şey bu.”

Bugün yeterince iğrençlik görmüştüm.

Zach beni merdivenden aşağı, oturma odasına taşımaya başladı. Mavi ve kırmızı ışıklar pencereden güzel yüzüne vuruyordu.

“Her şeyi kaydettim.” Başımı geriye çekip ona baktım. “Yukarıda.”

Oliver elinde benim telefonumla odaya girdi. “Aldım bile.”

Rom bizi biraz yalnız bırakmak için onu yakasından tutup polisleri karşılamak üzere dışarı çıkardı.

Zach beni kucaklayıp kanepeye oturdu. “İyi ki ahtapot olan ben değilim de sensin.”

“Nedenmiş o?”

“Sekiz kolum olsaydı Andras şimdiye ölmüş olurdu.”

Sonunda rahat bir nefes alıp güldüm. Bir polis memurunun Vera’yı elleri kelepçelenmiş hâlde dışarı çıkardığını görünce gülüşüm soldu. “Gerçekten bitti. Neden kendimi daha iyi hissetmiyorum?”

Dört sağlık görevlisi Andras’ı bir sedyeye taşıdı.

Zach başparmağını gözümün altında gezdirdi. “Çünkü bunların hiçbiri babanı geri getirmeyecek.”

“Onu özlüyorum.”

“Biliyorum, bebeğim.”

“Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Her zaman. Artık güvendesin, Farrow.” Zach şakağıma bir öpücük kondurdu. “Her zaman güvendesin.”

Ne var ki kalbim güvende değildi.

Çünkü sonunda tehlikeli bir şeyin farkına varmıştı.

ALTIŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zach

Trafik kazasından sonra altıncı his geliştirmiştim. Felaketi gelmeden fark edebilme yeteneği. Farrow ailesiyle yüzleşmeye giderken de aynısını hissettim. Şimdi, ön camdan dışarı bakarak dalıp gitmiş olan Farrow'u eve götürürken de hissediyordum.

Veda kokusu, ucuz bir parfüm gibi havada asılı duruyordu. Anlaşmamızın şartlarına göre bu iş bitmişti. Her şey sona ermişti. İnsan tenine dokunabiliyordum artık. Farrow ailevi sorunlarını çözmüştü. Gerisini avukatlar gereğince halledeceklerdi.

Ancak ikimiz de bu konuyu açmaya cesaret edemiyorduk.

Lanet olsun.

Karanlık Prens Yolu'na girmeden hemen önce direksiyonu kırıp kenara çektim. Farrow tepki vermedi, hâlâ sessizce ağaçları inceliyordu.

“Farrow.”

Hâlâ hiçbir tepki vermiyordu.

Emniyet kemerimi çözüp arabadan indim ve onun tarafına geçerek kapıyı açtım. Boş gözlerle omuzuma bakarak bana gecenin ikinci kalp krizini yaşattı. İlkini Andras'ın onu tartakladığını gördüğümde yaşamıştım. Ollie ve Rom onu elimden almasalardı şu anda ben hücrede olurdum, o da morgda.

Farrow'u kucaklayıp arka koltuğa geçirdim, koltuğu küçük bir kabin kadar yer açılacak şekilde geriye yatırdım ve nihayet, *nihayet* bana baktı.

“Kafanın içinde neler dönüyor, Ahta?”

“İyi şeyler değil.”

“Dönmesin.” Onu yerleştirip tavan ışığını açtım. “Neren acıyor?”

“Her yerim.”

Üzerine eğilip omzuna hafifçe dokundum, tam Andras’ın onu kavradığını gördüğüm yere. “Burası mı?”

Küçük, inatçı bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Hıçkırmadı. Ses çıkarmadı. Sadece başını onaylarcasına salladı. Eğildim ve tam o noktayı öptüm. Dilimi üzerinde gezdirip o piçin izlerini silerken Farrow gözlerini kapadı. Boynundan ensesine, duvara çarptığı yere doğru ilerledim. “Peki ya burası?”

“Dirseğim de.”

Ben boynundan, kalçasından, sırtından, dirseğinin kıvrımından Andras’ın dokunuşunun izlerini silerken Farrow gözlerini arabanın tavanına dikti. Bu sırada tek kelime bile etmedi.

“Çok güzelsin.” Her yerini öpmeyi bitirince geri çekilip arka koltukta, güneş ışığıyla parlayan saçları her yöne dağılmış hâlde yatarken ona baktım. “Çok güzelsin.”

Farrow’un parmakları döşeme üzerinde ilerledi. “Monowi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hiç duymadım.”

“Nebraska’da.”

“Doğrudur.”

“Orada tek bir kişi yaşıyor.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Lütfen, Monowi deme.

“Sadece Monowi’yi düşünüyordum.”

Gülmek istedim. Belki çılgılık bile atabilirdim. Andras’ı bir kere daha dövebilirdim. Farrow’la konuşacak çok şeyimiz vardı ve Monowi’de karar kılmıştık. Bana Eileen hakkında anlatacağı şeyi hâlâ anlatmamıştı. Ben hâlâ ona geleceğimizi sormamıştım. Ancak içgüdülerim –ve beynimde Andras’ın neden olduğu öfke ateşinden sonra sağlam kalan hücrelerim– bana bu konuşma-

nın, anlaşmamız sona ermeden önce uçakta yaptığımızdan daha farklı olacağını söylüyordu.

Farrow bir elini kaburgalarının üzerine koydu. “Sen olmasaydın Andras ve Vera’yı yenemezdim.”

Arkama yaslanarak oturdum ve bacaklarımı olabildiğince uzatıp Farrow’un bacaklarını bacaklarımın üstüne aldım. “Yenerdin.”

“Hayır, yapamazdım. Bunu Vera da söyledi. Ona kendi savaşımı verebileceğimi söyledim. Ama yanılmışım.”

“Haklıydın. Sen hayatın boyunca hep bir savaşçı oldun.”

“Olabilir. Ama farkında olmadan babama da güvenmişim.” Gözlerine baktı. “Eskrim kariyerimi finanse etmek için birikimlerini eritmiş. Artık olmayan eskrim kariyerimi.”

“Kamuoyu senin tarafına kaydı. Akademideki arkadaşların olayla ilgili medyaya konuştu. Vera ve Andras hakkında haberler çıkınca hiç kimse seni önemsiz bir maçı satmaktan sorumlu tutmayacak.”

“Tutmalılar ama. Hatalıydım.”

“Bırakmak istiyorsan bırak. Bazen bırakmak, ısrar etmekten daha cesurcadır.” Yüzüme bakması için çenesini kaldırdım. “Ama başkalarının ne düşüneceğinden korktuğun için bırakıyorsan bu çok saçma. Sen bundan daha güçlüsün, Farrow Ballantine.”

“Bırakmayacağım. Yani henüz bilmiyorum.” Döşemedeki iplikleri çekiştirerek iç geçirdi. “Sanırım demek istediğim şu: Kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimi, kendi başıma yaşadığımı, Vera’yla kendi yöntemimle savaştığımı sanıyordum. Gerçekte babamın yardımını almışım –sandığımdan daha fazla hem de– ve senin de.”

Benden yardım iste, Farrow. Yalnız değilsin. Ben senin tek kişilik ordunum.

Ben cevap veremediğimden doğrulup ellerini silkeledi. “Eve gidebilir miyiz?”

KARANLIK TUTKUM

Yüzünü inceledim, aklından geçenleri okuyamıyor ve bundan nefret ediyordum. “Elbette.”

“Sanırım Go oyunumuzu bitirme vakti geldi.”

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Farrow

En çok banyoya hazırlanan çıplak Fransız kadın tablosunu özleyeceğime karar verdim. O kadar ki neredeyse onu hatıra olarak almak isteyebilirdim. Ama sanırım bu planlarımın amacına aykırı olurdu. Bir doktor var olmayan yaralarımı ilgilenirken Zach'in ofisindeki bir sıra tabloyu hafızama kazıdım. Gerçek yaralar stetoskop ve ilk yardım çantasıyla tedavi edilemezdi. Zamana ihtiyacım vardı ama iyileşecektim. İyileşeceğimi biliyordum.

Zach etrafımızda dört dönüyor, sanki bir bal porsuğuyla kavga etmişim gibi her yeni oluşan morlukla ilgileniyordu.

“Durumu iyi. Birkaç sıyrık var.” Dr. Sullivan pamuklu çubuğunu bıraktı. “Önemli bir şey yok.” Bir süre duraksadı. “Kesik bir parmak kadar ciddi değil.”

Ah. Onu tanıdığımı anladım. Oliver'ın aile doktoru. Mutfak olayından sonra Brett'le ilgilenen doktor. Toparlanmayı bitirdiğinde Zach onu kapıya kadar geçirdi ve birkaç dakika sonra geri döndü.

Başımla Go masasını işaret ettim. “Artık oyunumuza devam etmeliyiz.” Ertelemenin bir anlamı yoktu.

“Acelen ne, bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet dersem?” Tek kaşımı kaldırdım, söylemek istediklerime zemin hazırlarken midemdeki düğümün sıkılaştığını hissettim.

“Duruma göre değişir. Nereye?” Zach duraksadı. “Tanrı aşkına, sakın Monowi'ye deme.”

“Tanrı’ya inanmıyorsun.”

“Evet ama evrende birinin benimle uğraştığına *gerçekten* inanıyorum.” Masada her zamanki yerini aldı. “Ciddiyim. Eğer Monowi dersen o şehre nükleer bomba atabilirim.”

Pelüş döşemeye yayılıp kâsenin kapağını kaldırdım. “Nasıl?”

Konuşmamızın ne kadar hafiflediğini fark ettim. Sanki ikimiz de yaklaşmakta olan fırtınadan kaçmak istiyorduk.

Zach her zamanki gibi mükemmel görgüsüyle bir taş aldı. “Komşumuzun silah tüccarı olduğunu unuttun mu?”

Onun bu hamlesine aklıma gelen en acımasız hamleyle karşılık verdim. “Doğru. Sanırım Monowi’nin tek sakininin canını bağışlasam iyi olacak.”

Zach kaşlarını çatarak tahtaya baktı. “Bu bütün gece sürebilir.”

“Dayanıklıyım.”

“Olabilir ama ben bu gece senin haşatını çıkarmayı planlıyorum.”

“Hâlâ oyundan bahsediyoruz tabii.”

“Tabii ki.”

Dört saat sonra Zach, oyun tahtasının kontrolünü ele geçirdi. Bu süre boyunca ikimiz de tek kelime etmeden sadece taşlara odaklanmıştık. Nihayet ben konuyu açacak cesaretimi topladığımda o derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Koltuğuma yaslanıp parmaklarımı kucığımda kenetledim. “Çekiliyorum.”

Zach gözlerini taşlardan kaldırdı. “Efendim?”

“Hiç hamlem kalmadı.” Parmaklarımı çözüp tahtayı gösterdim. “Tebrikler. Sen kazandın.”

“Kazandım mı?”

“Evet.” Kayıtsız görünmek için elimden geleni yaparak başımı salladım. “Kolyeyi sen kazandın. Dürüst bir şekilde.”

Üzgünüm, baba. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Go oyunu devam ederken bir noktada Zach’le ödül olarak kolyeyi koymayı

kabul etmiştik. Zamanla oyun rekabetten ziyade hazırlık maçına dönüşmüştü. İkimizin de ne yaptığımızın gerçekten farkında olduğumuzu sanmıyordum. Zach'in gergin omuzlarına bakılırsa neyine oynadığımızı unutmuş olmalıydı.

“Farrow.”

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Kolyeye son kez veda etmek istiyordum. Ama birkaç adım atınca camekânın içinde kolyelerden sadece birinin durduğunu fark ettim. Benimki *yoktu*. Verdiğim hafif tepki beni ürküttü. Yıkılacağımı, dönüp bir açıklama isteyeceğimi düşünüyordum. Ama Vera'yla yüzleşmek kafama bir yumruk indirmiş, düşüncelerimi yeniden yapılandırmıştı.

Vera, Reggie ve Tabby hayatlarını maddi şeyler biriktirerek geçirmiş, susuzluklarını giderememişlerdi. Suç işlemişlerdi, insanların hayatlarını mahvetmişlerdi ve neden oldukları zararı asla anlamamışlardı. Onlara dönüşmek istemiyordum. Vera'nın rehin bıraktığı şeyi sever miydim? Varlığımın her zerresiyle. Ama onların yokluğunun duygularımı etkilemesini istemiyordum. Sahip olmadıklarına odaklanırsam sahip olduklarımın kıymetini asla bilemezdim.

“Konuş benimle, Farrow.”

“İçki?” Viski arabasına yönelip iki kadeh doldurdum ve Zach'in masasına oturarak ayaklarımı salladım. “Sanırım buna ihtiyacımız olacak.”

Zach bana doğru yürüdü, ona uzattığım içkiyi görmezden geldi ve bacaklarımın arasına girip çenesini omzuma dayadı. Birkaç ay önce bana serçe parmağını bile süremezdi. “O karmakarışık kafanın içinde neler oluyor?”

Geçmişim hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış. Kim olduğumu bilmiyorum. Eskrim bittiğine ve adalet yerini bulacağına göre hedeflerimin ne olduğunu da. Vera'ya dönüşmekten, yanlış şeylere öncelik vermekten korkuyorum. Senin için Eileen'den daha

uygun olduğuma ruhumun her zerresiyle inanıyorum. Ama kim olduğumu bilmeden bir ilişkiye başlamak istemiyorum.

Ama bunları ona söylemek yerine, “Korkarım senden bencilce bir şey isteyeceğim,” demekle yetindim.

“Bencil olmanı istiyorum.” Bileğimi tutup elimdeki kadehi dudaklarına götürdü ve tam da dudak nemlendiricimin iz bıraktığı yerden bir yudum içti. “Beni özel cinin kabul et. Dileğin benim için emirdir.”

Son anda korkup, “Bana ahtapotlar hakkında bir şeyler anlat,” deyiverdim. *Söyle artık şunu, korkak seni.*

“Hımm...” Zach burnunu saçlarıma gömerek şampuanımın kokusunu içine çekti, ki bu şampuan beleşti, yani onun şampuanıydı. “Eğer bencilce bir istekten anladığın buysa sözlüğü tekrar gözden geçirmemiz gerekecek.”

“Lütfen.”

Yüzü ciddileşti, gözlerini kapadı ve ben, bunun bana ahtapotlarla ilgili son kez bilgi verişini olup olmayacağını merak ettim. Gözlerini açtı. “Ahtapotların sekiz dokungacı vardır.”

“Vay canına! Kimin aklına gelirdi?” Alnına bir fiske vurdum. “200 küsur IQ’la meşhur olmana şaşırmamalı.”

“Daha bitirmedim, ufaklık.” Burnumun ucuna dokundu. “Bu kadarcık sabırla yirmi üç yıl hayatta kalmayı başarmana şaşırdım.”

“Özür dilerim.” Boştaki elimle ağızma fermuar çekip ucunu fırlattım.

“Kusura bakmayın küçük hanım ama kesinlikle olmaz.” Hayali fermuarın hayali ucunu yerden aldı ve ağızımı açmak için kullandı. “Ağızınla ilgili bir sürü planım var, hepsi için de açık olması gerekiyor.”

Yanaklarımın kızarmasına engel olmak için parmak boğumlarımı yanaklarıma sürttüm. “Devam et.”

“Mandarin dilinde *dört* kelimesi ölüm kelimesine benzer, bu yüzden dört rakamı Çin kültüründe en uğursuz sayıdır.

Ben yılın dördüncü ayının dördüncü gününde doğdum. Diğer yandan, sekizse en uğurlu sayıdır.” Birbirimizle karşı karşıya gelene kadar geri çekildi, aramızda sadece birkaç santim vardı. “Sen benim şans tılsımımsın, Farrow Ballantine. Evren bile sana ihtiyacım olduğunu biliyor.”

Beni sevdiğini söylemeye en çok yaklaştığı andı bu. Kalbim beynime isyan ediyor, atardamarlarından kopup onun üzerine atlamak istiyordu. *Yapma*, diye yalvarıyordu her atışında. *Kes şunu*.

“Bir teselli ödülü istiyorum.” Parmağımla Go tahtasını işaret ettim. “Oyunu kaybettiğim için.”

Zach kaşını kaldırdı. “Bu bencilce bir istek mi?”

Başımı evet anlamında salladım. “Söz ver bana...”

“Söz veriyorum.”

“Daha neyin sözünü istediğimi bile söylemedim.”

“Benden ne istiyorsan senindir.”

İç çekerek kolyemin onunkinin yanında durması gereken boş camekâna baktım.

Senin için anlamı olan şey elinden alınamaz.

Başımı indirip yere baktım ve isteğimi bir nefeste aceleyle söyledim. “Bir ay boyunca benimle iletişime geçmeyeceğine söz ver.”

“Anlamadım?” Ürkütücü derecede durgunlaştı. “Ya sensiz yaşayamazsam?”

“Otuz üç yıl yaşamışsın.”

“O senden önceydi. Üstelik ona pek yaşamak denemezdi.”

“Seninle sevgili bile değiliz.”

“Olalım o zaman.”

“Sen nişanlısın.”

“Ayrılıyorum...”

Elimi kaldırıp onu susturdum. “Açıklayabilir miyim?”

“Evet.” Gönülsüzlüğü, bir çocuğun Brüksel lahanası karşısındaki isteksizliğiyle yarışabilecek düzeydeydi.

“Bu eller eskiden kılıç tutar ve hayalleri katlederdi.” Açık avuçlarıma baktım. “Şimdiyse... *Boşlar.*”

“Sana Olimpiyatlarda bir yer ayarlayabilirim.”

“Ayarlasan bile bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Vera ve Andras’ın hapse girmesiyle itibarım yerle bir oldu, babamın benim için her şeyden vazgeçtiğini öğrendim ve genel olarak ne istediğimi bilmiyorum.”

Zach kıyafetimin kolunu çekiştirdi. “Babanın ölümü senin suçun değil.”

“Bunu mantıken biliyorum ama kabullenmek için zamana ihtiyacım var. Zaman, Zach. Senden zaman istiyorum. İyileşmek, kim olduğumu anlamak ve ne istediğimi bilecek kadar kendimi tanımak için. Vera’ya dönüşmekten, yanlış şeylerin peşinden koşmaktan çok korkuyorum.”

“Sen Vera’ya hiç benzemiyorsun.”

“Ama yine de her zerrem ona dönüşmekten korkuyor.”

Bir elimi göğsüne bastırıp onu inceledim. O kadar sinirli, kızgın ve kafası karışmış görünüyordu ki görevi iptal etmek, U dönüşü yapmak ve kollarına atlamak istedim. Ama yapamadım.

“Seni seviyorum, Zachary Sun.”

İlk aşkıım. Tek aşkıım. Ebedi aşkıım.

Söylemeden önce bile bunun doğru olduğunu biliyordum. Kar gibi âşıktım ona. Ne kadar çok yağarsam o kadar soğuk oluyordu.

“Farrow...”

Elimi tekrar kaldırdım ama Zach oracıkta yanacakmış gibi görününce indirmek istedim. “Senin de beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum. Hatta beni sevmeni bile *istemiyorum*. En azından şimdilik. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.” Yanaklarımı saran sıcaklık kulaklarıma kadar ulaştı. “Bana yardım ettiğin için, bana kendimi iyi hissettirdiğin için, hatta bugünlerde tek düşündüğüm sen olduğun için

demek istemiyorum. Bu nedenler bana çok sığ geliyor.” Başımı iki yana sallayarak enseme tuttum. “Bana şu anda sorarsan sana doğru bir cevap veremem. Öyle işte... Seni seviyorum çünkü seni seviyorum. Ötesi yok. Berisi yok.”

“Kabul.”

“Ama *ben* kabul etmiyorum. Kendimi, senin neyini sevdiğimi açıklayacak kadar iyi tanımıyorum. Sadece sevdiğimi biliyorum. Hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok sevdiğimi. En azından bunu anlamam gerekmez mi?”

Hayatıma dair hatırladığım tek şey mücadeleledi; Vera’yla mücadele etmek, Tabby ve Reggie’yle mücadele etmek, eskrimde mücadele etmek, *Zach*’le mücadele etmek. Mücadele etmediğim zamanlarda kim olduğumu bilmiyordum. Prada spor ayakkabılarına baktım; bana aldığı doğum günü hediyelerinden biriydi. Ayaklarını ileri geri sallarken ahşap masaya çarparak ses çıkarıyorlardı. Başka birini sevmeden önce ruhumu aramam, kendimi tanımam gerekiyordu. Üstelik *Zach*’in de başında kurtulması gereken büyük bir karmaşa vardı. Başta ona Eileen’den bahsetmeyi planlamıştım ama bunu ondan duyması gerekiyordu. Eğer öğrenmez ve Eileen’le kalırsa o zaman asla birlikte olamayacaktık.

“Bir ay ayrı kalalım. Halletmemiz gereken şeyleri halletmek için.” Masasına eğilip kırmızı bir Sharpie aldım ve hiç kullanmadığı küçük takvimde, bir ay sonrasının tarihini daire içine aldım. “Eğer beni, benim seni sevdiğim kadar seviyorsan bana geri dönersin, Zachary Sun. Seni bekliyor olacağım.”

Zach, beynimi muayene etmesi için beni Dr. Sullivan’a teslim etmeye hazır görünüyordu. Sonunda, “Madem sen öyle istiyorsun,” diye homurdandı.

Sırıttım. “Benden kurtulmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?” İçim bayat bir kurabiye gibi un ufak olmuştu. Bir anlık sessizlikten sonra masadan atladım, ellerimi ceplerime soktum, nasıl çıkacağımı bilemiyordum. “Sanırım buraya kadarmış.”

Hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye daha bekledim. *Bir şey söyle. Herhangi bir şey.* Söylemedi. İç çekerek ofisten çıkıp merdiveni indim. Kapıya dokunana kadar arkamdan geldiğini fark etmemiştim.

“Dur.”

Durdum ama arkama dönmedim. Elime bir şey sıkıştırmasıyla nefesimi tuttum. Bir elektronik anahtar.

Anahtarı avucumun içinde çevirdim. “Nedir bu?”

“Garajın anahtarı.”

Hâlâ dönmemiştim. “Neden?”

“Eşyalarını oraya taşımıştım.”

Ah, Tanrım. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Ben burada ona onu sevdiğimi söylüyordum, o ise benim eşyalarımı garajına mı taşımıştı? Uçaktan indiğimizden beri sadece bir saat ayrı kalmıştık; havaalanından çocukluğumun geçtiği eve gidip Vera ve Andras’la yüzleştiğim süre.

Anahtarı suratına fırlatmamak için kendimi tutup gözümü kapının tokmağına diktim. “Ya.”

“Eşyalarını alacağın zaman bana mesaj atarsın, evden çıkarım.”

“Teşekkürler.”

Ağlamaya başlamadan önce buradan çıkmam gerekiyordu. Başka bir şey söylemeden kapıyı açtım ve buradan nereye gideceğimi bilmeden soğuk kış gecesine doğru koşmaya başladım. Garaj yolunun yarısına kadar gelince –Dallas’ın evine doğru gidiyordum– birden geri dönüp Zach’in kapısına koştum ve buzlu cama bir öpücük kondurdum.

Doğrulduğumda kapının arkasından bir gölgenin geri çekildiğine yemin edebilirdim.

“Hoşça kal, Zachary Sun. Umarım bir ay sonra görüşürüz.”

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 30

Hiçbir şey dibe vuruşunuzu bir kızın gidişinin üzerinden sekiz saat bile geçmeden onun için ağlamak kadar göze sokamazdı. *Tamam.* Gözyaşı falan yoktu. Ama işe bir dakika erken geldi diye Natalie'yi azarlamak için yataktan zor kalkmıştım.

“Ama siz hep erken gelmemi istersiniz.” Natalie topuklu ayakkabılarını yere vurup surat astı. “En son vaktinde geldiğimde ikramiyemi kesmişsiniz.”

Kaşımı kaldırıp e-posta hesabımı açtım. “Evimde ayakkabıyla mı dolaşıyorsun sen?”

“Ofis kanadında ayakkabı giyilmesine izin veriyordunuz.”

Düğünü tamamen iptal etmeyi planladığım yemekli toplantıda Eileen'in de The Grand Regent'ta bulunması için bir posta yazmaya başladım. Hazır bunu yazıyorken...

Natalie'ye döndüm. “Öğle yemeğim nerede?”

Gözleri dolmuştu. “Ama saat daha on bile değil.”

Sanki gizli kameralar görmeyi bekliyormuş gibi odaya göz gezdirdi.

Ben de Natalie. Ben de. Belki de bunların hepsi özenle planlanmış bir şakadır ve Ahta çift kanatlı kapıdan vals yaparak girip Go tahtasına doğru kasıla kasıla yürür ve bir hamle yapar.

KARANLIK TUTKUM

Gönder tuşuna basıp e-postayı gönderdim. Şimdi yapmam gereken tek şey anneme istediği gibi Hamptons'a gittiğimi, Eileen'le akşam yemeği yediğimiz sırada Farrow'u *becererek* gelin adayıyla bir gelecek olasılığını mahvettiğimi ve Eileen'in nişanı iptal etme anlaşmasını kabul etmesini beklediğimi bildirmektir.

Go tahtasını görmemek için gözlerimi kapayıp sandalyemi döndürdüm.

Sakin ol, Zach. Sadece otuz gün.

Farrow'suz otuz üç yıl yaşadın.

Peki, yaşadım mı gerçekten?

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Şafak 28

Ari: Neeee???

Ari: Vera'nın 900 bin dolar kefaleti ödeyemeyeceği için hapse girdiğini ve Reggie'yle Tabby'nin Motel 6'da yaşadığını neden @DallasCosta'dan öğreniyorum?!

Ari: BAŞARDIN. SEN KAZANDIN. EV SENİN. ŞİRKET SENİN. KUTLA BUNU.

Dallas: Kızım, okuman yazman yok mu senin?

Ari: Var, neden ki?

Dallas: Çünkü ortamı okuyamıyorsun. Fae üzgün. Zach'in evinden taşındı. Şu anda o sürtükler umurunda değil.

Ari: Ne?

Ari: Kimse bana bir şey söylemedi. Hiç haberim olmadı.

Ari: Neden???

Farrow: Bir anlaşmamız vardı. İkimiz de istediğimizi aldık.

Ari: Bir dakika, anlaşmadan o ne aldı?

Dallas: [Şeftali emoji x 3]

Dallas: [Patlıcan emoji, Hot Dog emoji, Yavru Kedi emoji ve Donut emoji]

Dallas: Bunların durumu açıklayabileceğini düşünüyorum.

KARANLIK TUTKUM

Farrow: Sen tam anlamıyla Oliver'ın kadın versiyonusun.

Dallas: Hamilelik hormonları yüzünden. SÜREKLİ seks düşünüyorum.

Ari: Peki Zach öylece çekip gitmene izin mi verdi?

Ari: (Konuyu değiştirdiğim için özür dilerim, Dal.)

Farrow: Beni seks emoji bombardımanına tutmadan önce bitirmeme izin vermediniz ki. Sapıklar.

Farrow: [Göz devirme emoji]

Farrow: Biraz ayrı kalmak istedim (GEÇİCİ OLARAK!!!).

Farrow: Buralarda kalmamı istedi. Ki bu daha da kötü.

Ari: Şimdi nerede yaşıyorsun?

Dallas: Costa Malikânesi'nde. He-hey.

Dallas bir bağlantı gönderdi.

Ari: Tek gördüğüm yemek?..

Dallas: Benim hatam.

Dallas: Az önce yediğim atıştırmalık zulasının arkasında. Sol taraftaki kulağını görüyor musun?

Ari: Muhteşem bir kulak. Van Gogh'u ağırlatacak kadar estetik.

Farrow: Ha. Ha. Çok komik.

Ari: Seni seviyorum.

Ari: Biliyorsun her zaman bir telefon uzağındayım ve birinin kışına tekmeyi basmak gerekirse de bir uçuş kadar uzağındayım.

Farrow: Teşekkür ederim. <3

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şafak 27

Ollie vB: Zach yaşıyor mu?

Ollie vB: Üç gündür ne yüzünü gördüm ne de ondan bir haber aldım.

Romeo Costa: Oliver... Tamamen bozulmuş ruhunun endişelendiğini mi görüyorsunuz?

Romeo Costa: Ateşini mi kontrol ettirsen acaba?

Ollie vB: Zach için değil ama bu seçkin mahallenin geleceği için endişeleniyorum. İnsanlar buranın kanlı bir suç mahalli olduğunu öğrenirse konut fiyatları düşer.

Ollie vB: Evinin bir yerinde kafasına sert bir cisimle vurulmuş hâlde çürüyüp çürümediğini kontrol etsek mi?

Ollie vB: Kabul edelim, sonunda birini ölesiye kızdırdığını öğrenirsek buna şaşırmayız.

Ollie vB: Adamın baştan çıkarma anlayışı bir kadına ahtapot demek.

Romeo Costa: Zach yaşıyor. En azından teknik anlamda.

Romeo Costa: Farrow ondan ayrılıp Dallas'la benim yanıma taşındı diye çok üzgün.

Ollie vB: Of. Götüne tekme yemenin farsı fena koymuştur.

Ollie vB: Keşke sorsaydı... Ona organik kayganlaştırıcıların yerini gösterirdim.

Romeo Costa: Sen bir bilgi pınarısın, von Bismarck. Gerçek bir rönesans adamı.

Ollie vB: Kız sonunda taşındı demek.

Ollie vB: Ne oldu? Onun bir psikopat olduğunu mu öğrendi?

Romeo Costa: Hayır, o kısmı kabul etmişti zaten.

Romeo Costa: Metres olmayı reddetti.

Ollie vB: Çaylak hatası. Metres tüm avantajlara sahip olur ama drama ve ailevi yükümlülüklerin hiçbirine dâhil olmaz.

Romeo Costa: Ahlaki açıklama için teşekkür ederim. Bir de kendini tanımaya mı ne ihtiyacı varmış.

Ollie vB: Of. 20 ve 50 yaşındakilerin sorunu. Aradakilerin sorunu yok.

Romeo Costa: Constance ona ve Eileen'e bir tarih belirlemeleri için baskı yapıyor.

Ollie vB: Nişanlanmadan önce bir buluşsalardı iyi olurdu.

Romeo Costa: Haklısın.

Romeo Costa: Öyle ya da böyle, Eileen kayıp. Muhtemelen ayrılıktan sıyırmak için ortadan kayboldu.

Ollie vB: Zach'e bir baksak mı?

Romeo Costa: Sanırım iyi arkadaşlar öyle yapar. Yani... Hayır bakmayalım?

Ollie vB: Ahahahah. Zach, yoldayız. Bu sefer kapıyı aç.

Zach Sun: Meşgulüm.

Zach Sun: Ayrıca Farrow benden ayrılmadı.

Romeo Costa: Doğru. Bunun için önce seninle birlikte olması gerekirdi.

Zach Sun: Siktir git, Costa.

Ollie vB: Bu tavır da neyin nesi? Kim sıçtı bacana?

Zach Sun: SEN sıçtın. Bunun için neredeyse burnunu kırıyordun.

Ollie vB: Tamam, o zamanlar on yedi yaşındaydık ve bu çok sofistike bir eşek şakasıydı.

Zach Sun: Evime gelmeyin.

Ollie vB: Kapını kırarız.

Zach Sun: Güvenliği geçemezsiniz.

Romeo Costa: Kapıyı açmazsan Farrow'a flört edeceği birini ayarlarım.

Zach Sun: Ona birini ayarlayacak olursan açılacak olan tek yer, iç organlarını teker teker çıkarmak için elektrikli testereyle açacağım göğsün olur.

Romeo Costa: ...

Zach Sun: Tamam. Açacağım.

Ollie vB: Aferin, uslu çocuk.

Zach Sun: Kapa çeneni.

Ollie vB: Ancak silikon bir ağız topuyla kapayabilirsin, bebeğim.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Şafak 26

On altı saatlik uykumdan elli kişilik bir orkestranın sesine uyandım. Ağız tadıyla mutsuzluğumu bile yaşayamıyordum. Başıma bir yastık bastırdım. Saksafonun sesi yastığın dolgununu bile aştı, ardından dünyanın en işe yaramaz enstrümanı duyuldu. Çelik üçgen.

“Lanet olsun.”

Yataktan fırlayıp üzerime bir gömlek giyme zahmetine bile girmeden aşağıya indim.

“Ah bebeğim, uyanmışsın.” Tezgâhımdaki bar taburelerinden birinde oturan annem, beni görünce neşelendi. “Düğün için müzik seçmeme yardım et.”

Düzinelerce müzisyen açık mutfağa doluştu. Koca koca enstrümanlarını indirip bana başlarıyla selam verdiler.

Onları görmezden gelip anneme baktım. “Burası senin ikinci evin mi oldu?”

“Çok sık gelmemden şikâyetçi misin?”

“Yardım çığılığına benziyor.” Celeste Ayi elinde bir mimozayla odaya girip yanağımı sıktı. “Ah, Zach’ciğim, madem bu kadar kibarca rica ediyorsun, her gün muhakkak geliriz.”

“Artık düğün falan yok, anne. Bunu sana söylemiştim.” Orkestra toparlanmaya başlayana kadar onlara bakmaya devam ettim. “Hamptons’a gidip nişanı bozdum.”

“Of, saçmalama.” Annem elini salladı. “Eileen daha dün benimle yüz yüze tarihi onayladı.”

Eileen’in bin kadar mesajıma, e-postama ve sesli mesajıma geri dönmediğini düşünürsek ne kadar da uygun bir davranıştı. Belli ki bu saçma nişanın bozulmasını istemiyordu. Kurnazlığının White Goodman’inkine rakip olduğunu hiç bilmezdim. Aslında onunla ilgili tek ilginç şey buydu.

“Madem buradasın, pasta konusunda da fikrini almak isterim.” Annem çantasından beş yüz sayfalık bir katalog çıkarıp tezgâha vurdu. “Fildişi renginde, yerden tavana kadar limonlu bir pasta düşünüyorum. Çok tatlı olmasın tabii.”

“Doğum günün için sana öyle bir pasta sipariş edeceğim.” Tüm müzisyenler başlarını eğip çıktıktan sonra anneme döndüm. “Çünkü ben evlenmiyorum.”

Cebimde, Tom’un son mesajı aklımı kurcalıyordu. Cevapsız bırakmıştım.

Tom: Onu takip etmemi istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü karışık sinyallerine katlanmamı gerektirecek kadar öfkeli değilsin, dostum.

Burun deliklerim genişledi. Farrow’un mahremiyetine saygı göstereceğime, peşine düşmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Uslu dur, Sun. Sadece otuz gün. Farrow çok yakında ait olduğu yere dönecek.

Sorun şu ki uslu durmak iyi *gelmiyordu*. Hatta kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Celeste Ayi kaşlarını çatarak kataloğa göz attı. “Bahar düğünü istediğimizden emin misiniz? Saçlarımın sıcağa dayanabileceğini sanmıyorum.” Parmaklarını şıklattı. “Sanırım resepsiyon boyunca beni takip etmesi için özel bir kuaför tutabilirim. Ne olağanüstü bir yatırım olur.”

KARANLIK TUTKUM

“Xiao Ting, bir hafta içinde elbise provamız var.” Annem, kız kardeşinin içkisini tek seferde mideye indirdiğini görünce dudak büktü. “Kilomuzu sabit tutmamız gerek. En azından düğün bitene kadar.”

İç çekerek yatağıma geri döndüm.

Ne söylediğimin hiçbir önemi yoktu. Annem beni dinlemeyecekti.

Eileen'i bulmam gerekiyordu.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Şafak 26

Zach Sun: 18.00. Grand Regent Lobisi.

Zach Sun: Beni ekmenizin bir sebebi var mı, Bayan Yang?

Zach Sun: Potomac'te olduğunu biliyorum, Eileen.
Annem söyledi.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Farrow

Şafak 25

Zachary Sun'dan kurtuluşumun beşinci gününde Dallas takviye kuvvet çağırdı. Kuş tüyü yorganının kenarına oturup bana fırlattığı askıya bakarak homurdandım. "Son kez söylüyorum, depresyonda değilim."

Gerçekten de değildim.

Zach'in evinden ayrıldığımdan beri kendime odaklanmaya yemin etmiştim. Bu otuz günü zihnimi düzene sokmak ve kafamı toparlamak için kullanacaktım. Zach otuz üç yaşındaydı, kim olduğunu ve hayattan ne istediğini anlamak için bu dünyada fazladan on yılı olmuştu. Ben de fazladan bir otuz günü hak ediyordum. Ayrıca, Eileen'in Zach'i sevdiğini –söylediğinden çok çok daha fazla sevdiğini– öğrendiğimden beri onunla yaptığım eski anlaşma midemi bulandırıyor. (Gerçi Eileen'in manipülasyonlarını tek katlı tuvalet kâğıdı kadar çekici buluyordum.)

Dallas bu kez Frankie'ye bir askı fırlattı. "Depresyonda olan herkes böyle der."

Haklısın.

"Neden takviyeye ihtiyacımız var?" Uçuşan tül eteğimi salladım. "Biz Yenilmezler değiliz."

"Kendi adına konuş. Ben kendimi Tony Stark gibi hissediyorum." Costa Malikânesi'nin baş aşçısı ve bu lanet gezegeni süsleyen en havalı insan olan Hettie, Dallas'ın onu içine tıkış-

tırdığı kırmızı ve altın rengi tütüye kaşlarını çatarak baktı. “Kulübe gidiyoruz, bale resitaline değil.”

“Ablamın hiç bekârlığa veda partisi olmadı.” Frankie kolunu Dallas’ın omzuna doladı. “Bunları giymemizi istiyorsa giyeceğiz.”

“Teşekkür ederim, Frankie.” Dallas karnından dolayı içine zor sığıdığı beyaz bir elbise giymişti. “Depresyondayken kulübe gitmek kadar iyi gelen başka bir şey yoktur.”

İki avucumla yüzümü kapayarak kendimi yatağına attım. “Depresyonda. Değilim.”

Ama Dallas çoktan tişörtlerimize geçmiş, giymemiz için bize birbirinin aynı tişörtler vermişti. Hamilelikte kullanılmasında sakınca olmayan kiraz kırmızısı rujunu sürüp bize döndü. “Eee? Nasıl görünüyorum?”

Dürüst olmak gerekirse terk edilmiş kaçak gelin gibi.

Ama aynı zamanda... “Çok güzel.”

Dördümüz de giyinip süslendikten sonra kol kola girip basamakları ikişer ikişer indik. Mutfak tezgâhının başında oturan Oliver bizi görünce kaşığını düşürdü. Yorum yapma zahmetine girmeden başını geriye atıp inledi.

Romeo kaşlarını çatarak Dallas’ın elbisesinin eteklerini çekiştirdi. “Nereye gidiyorsunuz?”

Dallas parmaklarının ucunda yükselip kocasına alnını öptü. “Kulübe.”

“Bu *kılıkta* mı?” Dallas mini bir gelinlik giyip duvak takmış; Hettie, Frankie ve ben parlak tütüler ve üzerinde GELİN TARAFI yazan pespembe askılı bluzlar giymiştik.

Dallas elbisesinin üst kısmını düzeltti. “Nesi varmış kıyafetlerimizin?”

“Pek uygun değil gibi.”

“Costco’ya gidiyoruz. Dur, dur.” Başını eğdi. “Gece kulübünü kastettiğimi mi sandın?”

“Kimse kulüp derken Costco’yu kastetmez.”

Dallas üyelik kartını çıkarıp kanıt olarak ona gösterdi. “Benim üyeliğim var, o yüzden orası bir kulüp.”

Romeo her zamanki gibi karısının maskaralıklarına boyun eğerek bizi götürmesi için şoförünü ayarladı. İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Dallas ve Romeo'nun yaşadıkları şeyi istiyordum. Sonsuza dek mutlu olacak mıydım? Otuz günün sonunda Zach'in beni ekmesi ihtimali tüm yolculuk boyunca beynimi kemirip durdu. Birine kalbini kaptırmak böyle bir şeydi işte. Bir daha asla tam olamama ihtimaliniz hep vardı.

Costco'da tadımlıkların hepsini denedik, sonra ikinci, üçüncü ve dördüncü kez aynı stantların başına dikildik ve sonunda güvenlik bizi dışarı attı.

Dallas haklıydı. Depresyondayken insana kulübe gitmek kadar iyi gelen başka bir şey yoktu.

Belki de biraz *depresyondaydım*.

Ne de olsa anahtarı sütyenimin içinde, kalbimin tam üstünde taşıyordum.

Anahtarı kullandığım anda paramparça olacak organımın üstünde.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Şafak 23

Kime: dreileenyang@sapphireclinic.com

Kimden: zacharysun@suninternational.com

Konu: Sözleşme İhlali

Bayan Yang,

Sayırsız iletişim girişimine yanıt vermediniz, bu da sözleşmenin XVII. maddesinin 8. fıkrasındaki 2. paragrafın ciddi biçimde ihlali anlamına geliyor. Sözleşmemizin açıklamalı bir kopyasını, ilgili kısmı vurgulanmış olarak ekte gönderiyorum. Ağır bir cezadan kaçınmak için daha ayrıntılı görüşmek üzere benimle iletişime geçmenizi öneririm. Gelecekteki sözleşme ihlalleri için derhâl yasal işlem başlatılacaktır.

Saygılar,

Zachary Sun

CEO, Sun International Inc.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrow

Şafak 22

Zach'siz ilk haftamı atlatmıştım.

Hafta boyunca davayı görüşmek üzere polisler ve avukatlarla buluşmuş, Dallas ve ara sıra Frankie'yle (Romeo'nun hoşnutsuzluğuna rağmen) Costaların evinde takılmış ve sonunda Zach'in doğum günü için bana aldığı ayakkabılardan birinin içine soktuğum anahtara bakmaktan kaçınmıştım.

Bugün Dallas beni yerel bir gençlik eskrim turnuvasını izlemeye ikna etmeyi başarmıştı. Başım önde, tribünlere doğru hızlı adımlarla yürürken paranoyadan kollarım ve bacaklarım karıncalanıyordu.

"Yavaşla biraz. Her adım atışımda karnım bacaklarıma çarpıyor." Dallas koluma tutundu. "Biliyor musun, giydiğin kıyafet yüzünden herkes sana bakıyor."

Dalgalı saçlarımı içine topladığım siperlikli bir şapka ve güneş gözlüğü takmış, ev satılana kadar cüzi bir cep harçlığı karşılığında kısa süre önce mesaiye başladığım bir bowling salonunun çizgili üniformasını giymiştim. Vera, artan avukat masrafları için paraya ihtiyacı olduğundan evi satışı çıkarmayı kabul etmişti.

Dallas'la birlikte koltuklarımıza yerleştikten iki saniye sonra Dallas burnunu kaldırıp havayı koklamaya başladı. "Bu koku da ne?"

“Kusmuk kokusu,” diye homurdandım üniformamı silkeleyerek. “Kadınların seçme hakkı aldatmacası. Biz kızlar güneşe patronluk tasladık ve şimdi hafta sonlarımızı jakuzide kitap okumak yerine kusmuk temizleyerek geçiriyoruz.”

“Kendi adına konuş.” Dallas burnunu kaşdı. “Bu hafta sen çalışırken ben *One Tree Hill*’in tüm sezonlarını izledim.”

Gömleğimden asit kokusu yayılıyordu. Çantamı omzuma atarak ayağa kalktım. “Elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştireceğim.”

Dallas bana el salladı, çoktan rekabete odaklanmıştı. Çarpışan kılıçların tanıdık senfonisi kulaklarımı tırmalıyordu. Pistin yakınında, aksiyona yakın durmak istiyordum ama giyinmek için bir dürtü hissetmiyordum. *Tuhaf.*

Tuvaletten dönerken koridorda hamle antrenmanı yapan bir eskrimciyle karşılaştım. Onu daha önce on dört yaş altı diğer kızlarla ısınırken görmüştüm. Hâlâ gözümde gözlük, başımda şapka ile spor salonunun girişinde duraksadım. “Epeistsin, değil mi?”

Kız başıyla onayladı, yüzü *tehlikeli yabancı* diye haykırıyordu. “Sırada ben varım.”

“Antrenman yaptığını gördüm.” Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken acaba haddimi aşıyor muyum diye düşündüm. “Mesafe ve zamanlama yerine gösterişli hareketlere çok fazla odaklanıyorsun. Temel ayak hareketlerine odaklanırsan rakibinden saniyelerle öne geçersin.”

“Gerçekten mi?”

Daha önce sadece doğuştan yetenekli olan Zach’e ders verdiğimin farkına varıp omuz silktim. “Bir düşün derim.”

Yine de spiker onun adını söylediğinde ve maç başladığında kendimi öne doğru eğilmiş buldum. Anna ilk iki dokunuşu kaybetti, hızlı hareketler yapmaya çok hevesliydi.

Ayak hareketleri, ufaklık. İleri ve geri hamlelerine odaklan.

“Ay.” Dallas kolunu çekti. Sıktığımı fark etmemiştim. *Pardon.* “Sakinleşmen lazım. Onu tanımıyorsun bile.”

“Biliyorum, ama...” Ama ne?

Ama yine de bu sporu seviyorsun. Eskrimcileri analiz etmeyi seviyorsun. Oyunun heyecanını seviyorsun. Sadece... Artık yarışmak istemiyorsun.

Bunu fark edince dalgın bir hâlde geri çekildim. Uzun sürmedi.

Anna bir puan daha kaybetti, rakibinin bir adım gerisindeydi. Ayağa fırlayıp ellerimi ağzıma siper ederek bağırdım. “Ayak hareketlerine odaklan.”

“Aman Tanrım.” Dallas koca karnıyla oturduğu yerde büzülebildiği kadar büzüldü. “Arabaya servis yapan fast food restoranların önünde, arkamızda başka araçlar varken peynirli mi peynirsiz mi kararsızlığı yaşadığım zaman Romeo da böyle mi hissediyor acaba?”

Ama umurumda değildi. İşe yaramıştı. Anna arka arkaya üç puan kazanarak skor tabelasında arayı kapadı. Maçını 15-11 bitirdiğinde havaya zıplayıp sanki koçu benmişim gibi tezahürat yaptım.

Bu hareketle birlikte siyah güneş gözlüğüm gözümde düştü. Maç sırasında şapkamın da düştüğünü fark edince donup kaldım.

Tribünde fısıltılar dolaşıyordu. Bazı insanlar beni işaret ediyordu, belli ki beni tanımışlardı. Birilerinin ayağa kalkıp bana bağırmasını bekledim. Bana sahtekâr demesini. Ama çoğunlukla bana aldırmadılar. Birkaçı gülümsedi. Hatta biri selfie çekilmek bile istedi. Turnuvanın sonunda Dallas’la birlikte tribünlere doğru ilerledik.

“Hey.”

Dallas beni işaret etti. “Seninle mi konuşuyor o?”

Başımı çevirip baktım ve tepeden tırnağa Lululemon marka giyinmiş bir kadın gördüm.

Kadın, spor salonunun karşısından bize doğru yürümeye başladı. “Kızıma maçtan önce bir şey mi söylediniz?”

“Hadi be!” Dallas beni dürttü. “Kızgın görünüyor. Sana da öyle geldi mi?”

Dallas’ı da yanımda sürükleyerek bir adım geriledim. “Kaçsak mı?”

Kaçmak için döndük ama Anna koşarak yanıma gelerek bana sarıldı. “Harikaydı. Aynen dediğin gibi yaptım. Bana koçluk yapar mısınız? Lütfen?” Avuçlarını birbirine bastırdı ve kadının bize yetişmesini bekleyerek, “Şu anda annem bana koçluk yapıyor ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok,” dedi.

Anna’nın annesi ensesini ovuştururken başıyla kızını onayladı. “Doğru. Buraya yeni taşındık. Ona bir koç bulma şansım olmadı. Yeni öğrencilere açık mısınız?”

“Şey, ben...” Ayağımla spor salonunun zemininde bir daire çizdim. “Ben...”

“Kendisi müsait.” Dallas gülümseyerek parmaklarını benimkilere kenetledi. “Vakti bol.”

Olduğum yerde sallandım, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. “Biliyorsunuz ben...”

“Evet. Siz Farrow Ballantine’sınız. Sizi tanıdık.” Anna’nın annesi tatlı tatlı gülümsedi. “Eskrim camiasındaki herkes Kore’deki maçı biliyor.”

“Ah.” Homer Simpson gibi çalılıkların arasında kaybolmak istedim.

“Bu arada hepimiz sizi destekliyoruz.” Başparmak işareti yaptı. “Ailenizle ilgili haberler çıkmadan önce de destekliyorduk.”

Anna’ya baktım, utandım, gururlandım ve hiç tanımadığım insanların hayatımı Netflix’teki gerçek suç belgesellerinden biriymiş gibi konuşmasından biraz da ürktüm.

Hayat işte. Tabby hep bir Hollywood starı olmak istiyordu.

Anna sırtarak onayladı. “Tuhaf gözlüklerin ve şapkanın altındaki kişinin Farrow Ballantine olduğunu bilseydim tavsiyeni

KARANLIK TUTKUM

daha önce dinlerdim.” Dallas’a döndü. “Arkadaşınızın evden o kılıkla çıkmasına nasıl izin verdiniz?”

İşte böylece, yorgun ve uykulu mesai akşamında, on üç yaşında şımarık bir çocuğun koçu oluverdim.

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Zach

Şafak 20

Günün ölümcül mutsuzluk dozu olağan şüphelilerden geldi; Celeste Ayi, annem ve düğünün planlandığı gibi olacağına dair kuruntuları. (Annem hâlâ yenilgiyi kabullenmek istemiyordu. Celeste Ayi özel dikim elbisesini iade etme ihtimalini ulusal bir rezalet olarak görüyordu.)

Annem tezgâhta, önünde ailemizin tüm üyelerinin –öbür taraftakiler ve hayattakiler– isimlerinin olduğu büyük bir dosyayla oturuyordu. “Zachary, davetli listesini tamamlamayı düşünmüyor musun?”

“Biri mi evleniyor?” Sırf patlayıp akmasını izlemek için bıçağımı bir yumurta sarısına sapladım ve sonra mangoya geçtim. “O kişi kesinlikle ben değilim. Nişanım bozuldu.”

Espressomu yudumlarken Farrow’un şu anda ne yaptığını düşündüm. Çalışıyor muydu? Pistte antrenman mı yapıyordu? Dallas’la birlikte başına çorap mı örüyordu? Caddenin karşısında yaşadığı hâlde yine de benden kaçmayı başarması, CIA vaka çalışmalarında kullanılabilirdi. İçimdeki Joe Goldberg’e kanalize olduğumda bile onu yakalayamıyordum. Pencerenin önünde çalışıyor, tüm hesaplamalarımı berbat ediyordum. Her on saniyede bir geçip geçmediğini görmek için başımı kaldırıp bakıyordum. Pek iyi durumda değildim.

“Saçmalama.” Annem dosyanın sayfasını çevirip köşesine bir etiket yapıştırdı. “Eileen bana davetli listesini ilettili.”

“Eileen demişken, bu sabah onun için bir kayıp başvurusu yaptım.” Şey, yani, denedim. Görünen o ki sizden başka herkese cevap veren biri için kayıp başvurusu yapamıyordunuz.

Annem bana sanki Moonlara katılmışım ve tüm servetimden vazgeçmek istiyormuşum gibi baktı. “Eileen hayallerimizdeki düğün için çok yoğun çalışıyor. Önümüzdeki birkaç ay boyunca onu rahatsız etmemek en iyisi.”

“Önümüzdeki *birkaç ömür* boyunca onu rahatsız etmemeyi çok isterdim.”

“Ah.” Celeste Ayi öne atılarak parmağıyla bir ismi işaret etti. “Xiao Bai’yi çaya davet edelim. Belki sonunda *dan dan noodles* tarifini verir.”

“Hiç zahmet etme. Malzemeleri alırsın ama ölçüleri alamazsın.” Annem teyzemin elini itti ve bir isim üzerinde durakladı. “Olivia’ya ne dersin? Çok tatlı bir kız.”

“Çok tatlı bir kaltak.” Teyzem sayfaya tereyağı bıçağıyla vurup o ismi Zhao aile kayıtlarından çıkardı. “Sırf benden daha iyi İngilizce konuştuğu için kibir yapıyor. İlk geldiğimde argo bilmiyorsam ne olmuş yani? *Fuck you* demeyi öğrenmek hiç de zor olmadı.”

Konuşmaları parça parça algılıyordum. İçimde sıcak ve şiddetli bir şey kıpırdandı. Espresso’yu bir dikişte bitirip fincanı tezgâha bıraktım ve telefonumu çıkarmak için elimi cebime attım. Parmağım aletime sürtündü. Bu, dudaklarımdan bir inleme kaçmasına yetti.

Kimse bana milli olduktan sonra hayvani ihtiyaçlar duyacağımı söylememişti. O işi günde üç dört kez yapan ben, Ahta’nın yokluğunda hiç rahatlayamaz olmuşum. Birden Oliver von Bismarck’ın yaşamı çok daha anlamlı gelmeye başladı. Farrow beni kaos içinde bırakıp hayatımdan çekip gittiğinden

beri mastürbasyon bile yapmamıştım. Çabalamadığımdan değil. Dün gece rastgele bir porno açtığımda sertleşmemiştim bile.

Tamam. Farrow'u özlüyordum. Ne olmuş yani? Farrow Ballantine'ı ve onun elime dolayacağım uzun saçlarını, aletime kusursuz oturan biçimli kalçasını, tabağımdaki mango gibi tatlı ve yumuşak, daracık vajinasını.

“Çıkın.”

İlk anda üçümüz de bu sert hırıltının benden geldiğini anlayamadık. Annem kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü.

Elini alnıma götürdü, sonra temastan nefret ettiğimi hatırlayarak dokunmadan geri çekildi. “İyi misin?”

“Lütfen. *Gidin.*”

Kendimi normal görünmeye zorlayarak mangoyu tam ortasından ikiye böldüm. Ruh hâlimi sezen teyzem kendini korumayı seçti ve annemi zorla evimden çıkardı. Kapı kapanır kapanmaz boştaki elimle tezgâhın kenarını kavrayıp sertçe sıktım. Gözlerim kapandı. Farrow'u zihnimde kollarını ve bacaklarını açmış, tezgâhın üzerinde çırılçıplak yatarken canlandırdım. Pembe meme uçları ve sulanmaktan parlayan vajinasıyla beni bekliyordu.

“Ahta,” dedim boğulur gibi, pantolonumun içinde sertleşirken.

Hayalimde, beni daha yakına çağırdı, tezgâhın üzerinde kıvrılırken bir elini bacaklarının arasında gezdirip parmağını şişmiş klitorisinin etrafında dolaştırdı. Ağzım sulanırken aletim pantolonumun içinde gerildi. Kendimi eğilmiş, onun lezzetli, sulu amının tadına bakarken hayal ettim. Mangodan oburca bir ısırık aldım. Suyu çenemden aşağı aktı. Farrow'u yalarken burnumu meyve kokuları dolduruyordu. Şekerli ve topraksı. Mükemmel, mükemmel, mükemmel.

Kendimi Farrow'u yalayıp yutarken hayal ederek mangoyu şimdi daha hızlı ve haşın yerken gırtlığımdan bir inilti koptu. Ayağa kalkıp penisimi dolaba doğru ittim ve bu sürtünmeden zevk aldım. Mango yerken kendi mutfağımı bir köpek gibi

beceriyordum. Onsuz aklımı, haysiyetimi, gerçekliğe tutunuşumu kaybetmiştim.

“Abta.”

Mangonun içini oyarken çamaşırama boşaldım. Külotumun içine fıskıran süt gibi sıcak meni kesilmek bilmedi. Mangonun kabuğunu lavaboya atıp hayal kırıklığı içinde başımı önüme düşürdüm. Tüm vücudum kasıldı, sanki yoğun bir yoksunluk yaşıyormuş gibi titredi. Onsuz bir dakika daha geçiremezdim.

Başlarım böyle işe.

Telefonumu çıkarıp hızlı aramada ilk tuşa bastım. Ama daha çalmadan hemen kapadım çünkü resmen ve tam anlamıyla bir korkaktım. Zavallı ve sefildim, aynı işlemi defalarca tekrarladım. Ara. Kapat. Yeşil. Kırmızı. Cezaya aç bir obur.

Onun dokunuşunu istiyordum.

Onun. Dokunuşunu. İstiyordum.

Boşalınca pantolonumun önü lekелendi. Dağınık saç tellerim şakaklarıma yapışmıştı. Günlerdir hiç kendime bakmıyordum. Başımı kaldırıp parlak lavabodaki yansıma baktığımda kendimi tanıyamadım.

Yanaklarımdan aşağı ter süzülüyordu. Kırmızı bir leke alnımdan başlayıp çeneme ve iki kulağıma kadar yayılıyordu. Musluğu açtım ve yüzümü akan suyun altına doğru eğerek acı dolu bir hırıltı çıkardım.

Başımı kaldırdığımda, unuttuğu çantasını almak için uzanan annem, tezgâhın öteki ucundan bana bakıyordu. Çantasını göğsüne bastırıp kısık sesle, “Hasta mısın, Zachary?” diye sordu.

Hasta değilim, diye düşündüm perişan hâlde. Sadece âşığıım.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 17

“Merhaba, Eileen Yang’a ulaştınız. Şu anda ya başka biriyle görüşüyorum ya da masamda değilim. Lütfen adınızı, numaranızı ve kısa mesajınızı bırakın, en kısa sürede size geri döneceğim. Teşekkür ederim.”

“Eski nişanlın bininci kez arıyor. Şu lanet telefonu açsaydın, e-postalarına ve mesajlarına cevap verseydin, hatta belki de – bunun çılgınca bir öneri olduğunu biliyorum– Grand Regent lobisinde beni iki saat *bekletmeseydin* artık *eski* sevgililer kervanına katıldığımızdan haberin olurdu. Anlayacağın, ilişkimizin resmî olarak sona erdiğini anladığını teyit etmek için yüz yüze konuşmamız çok önemli. Yakın zamanda benden kurtulmaya niyetin varsa o ayrıcalıklı hayatının her ânını mahvetmemek için elimden geleni yaparak seni bekliyor olacağım. En yakın zamanda konuşmak üzere.”

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 13

Ecelim söz konusu olduğunda, bunun ne zaman geleceğini hep merak etmişimdir. Olup olmayacağını değil. Nasıl olacağını değil. *Ne zaman* olacağını. Kaçınılmaz görünüyordu. Nisan ayında otuz dört yaşına girecektim, yani babamın vefat ettiği yaşa. Nasıl olur da ben ondan –efsane, toplumun temel direği, idolüm– olan babamdan daha uzun yaşardım?

Cevap: İmkânsızdı.

Bu yüzden bundan böyle toplumun namuslu bir vatandaşı gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçtim. Hatta uygarlığın bir *bireyi* olmaktan da. Ecelime boyun eğdim, restoran restoran, otel otel dolaşıp hayatımın baş belası Eileen Yang'ı aramaya koyuldum. Sorun şuydu ki onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Nelerden hoşlandığını ve nelerden hoşlanmadığını bilmiyordum. Kahvesini nerede içtiğini, zaman geçirmek için nerelere gittiğini de. Tek bildiğim, gerçekten de izne ayrıldığı ve sırta kadem bastığıydı.

Sızabildiğim her yere sızmıştım; kredi kartları kullanılmamıştı. Sosyal medya hesapları sahteydi. E-postaları, benimkiler hariç hepsi cevaplanmıştı.

Tom kanepeme uzanıp ayaklarını kolçaktan sarkıttı. “Kız ortadan kaybolmuş.”

“Eğleniyor musun?”

Tom stres topunu havaya fırlatıp yakaladı. “Sen Zachary Sun mısın gerçekten?”

Parmak boğumlarımı çenemde, bir santimlik sakalla kaplı yerde gezdirdim. “Tıraş olmam gerek.”

“Orta yaş krizinde olabilir misin?” Topun halının üzerine yuvarlanmasına izin verdi. “Ne oluyor, dostum?”

Ne oluyordu gerçekten? Altı gün önce normallikten vazgeçip tüm planlarımı, toplantılarımı ve randevularımı iptal etmişim. Vebalılırmış gibi kaçtığım Oliver ve Romeo’dan bahsetmiyordum bile. Günlerimi pencereden dışarı bakarak, Farrow’u Prius’unda bir an olsun görebilmeyi umarak geçiriyordum. (Bir kere gördüm. Yüzünü görmedim ama kalçasını avucumun içi gibi biliyordum.) Geceleri malikânemin koridorlarında dolaşp hâlâ havada asılı duran kokusunu duymak için çırpınıyordum.

O arada da bu çılgınlığa bir son vermek için aklını kaçırmış bir adam gibi çaresizce müstakbel eski nişanlığımın peşine düşmüştüm. *Yeter artık.* Ayağa fırladım.

Tom doğrulup dik oturdu. “Nereye gidiyorsun?”

“Evine.” Hızlı adımlarla koridora çıktım.

“New York’taki evine mi?” Tom bana yetişmek için nefesi tıkanana kadar peşimden koşturdu. “Orada bulamazsın. Bir arkadaşşıma kontrol ettirdim.”

Yine de bir şeyler yapmalıydım. Çok daha önce halletmem gereken bu karmaşıklığı düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Köşeyi dönüp ikinci garajıma ilerleyince Tom peşimde koşturmaktan vazgeçti. Tıraşsız yüzümle zavallı Ian’ı korkutmuş olmalıydım çünkü beni görünce anahtarlarını silah gibi havaya doğrulttu.

Şoförümün kendi patronunu tanıması biraz zaman aldı, anahtarları indirene kadar aradan tam yirmi saniye geçti. “Bay Sun?”

“Havaalanına gidiyoruz.” Minibardan bir içki kapıp arabaya bindim. “Hemen.”

KARANLIK TUTKUM

Kendi mutsuzluğumda boğularak bir olimpik havuzu dolduracak kadar viski içmeyi planlıyordum. Bölmedeki saat bana bakıyordu. Kendime sabah dokuzdan önce içki içmenin beni alkolik değil korsan yaptığını ve emekli bir milyarder olduğunuzda şüpheli ayıklığın hata değil bir özellik olduğunu söyledim.

New York'a inip Eileen'in dairesi vardığımda ayakta duramayacak hâldeydim.

Az ötede bir çocuk köpeğinin tasmaını sımsıkı tutuyordu. Bana havlayan Labradoodle cinsi köpeği tutmak için çabalıyordu. "Anne, Smithy durmuyor."

Annesi başını iki yana sallayarak eğilip yavruyu susturdu. "Yabancıların yanında hep böyle yapar."

Hey, Dibe Vuran adamlarla tanış köpekçik.

Ama nedense dibe vurmaktan önce daha gidecek çok yolum olduğunu biliyordum. Tam on üç gün.

Ecelimin nasıl olacağını düşünürken keşke aklımdan geçenleri daha dikkatli seçseydim.

Çünkü aslında sonum sert bir yıkımla gelecekmiş gibi görünmüyordu.

Paramparça olmuş bir kalple gelecekti.

Delirmiş bir adamın parçaları tekrar bir araya getirmek için verdiği acınası çabayla.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Farrow

Şafak 10

Değişim. Bu kelime dilimin ucunda bir ağırlık gibi duruyor, düşmeyi bekliyordu. Hayatımdaki tüm önemli anlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Her ânı düşündüğümde, kendim için tek bir şey bile yapmadığımı fark ettim. Kasıtlı olarak değil. Belki Seul'e taşınmam bir özsevgi eylemi olarak görülebilirdi ama bu kararı Vera, Reggie ve Tabby'den yıllarca sakındıktan sonra almıştım.

Bu da beni yeni daireme getirmişti. Gaithersburg'da küçük bir stüdyo daireye. Güvenli. Güzel manzaralı. Şakayık, yıldız çiçeği ve papatya saksılarıyla dolu. Altındaki İtalyan pastanesinin çatısına sarkıyorlardı. Kırmızı tuğla bina, hayatımın karmaşası içinde bana bir parça sakinlik getirmişti. Rahattı. Nostaljikti. Ayrıca kendime verdiğim ilk gerçek hediyeydi.

Zach'i özlüyordum. Hem de her gün. Bazen YouTube'a girip eski röportajlarını izliyor, sesinin boğukluğuna tutunuyordum. Zor bir soruyla karşı karşıya kaldığında gerilen çenesine. İnsanlar gerçek bir gülümseme beklerken onun orantısız, küçümseyici sırıtişına. Yine de yeni evimde kendimi mutlu hissediyordum. Bir adama âşık olduğum gibi, kendim için kurabileceğimi fark ettiğim hayata da âşık olmuştum. *Artık tek eksik oydu.*

“Tamamdır, kızım.” Dallas sehpanın üzerindeki karton kutuya hafifçe vurdu. Kendinden memnun bir gülümseme yüzünü aydınlattı. “Bu sonuncusuydu.”

Oliver kanepeye çöktü. “Sanki bir şey taşımışsın gibi konuşuyorsun.”

“*Taşıdım.*” Dallas karnını okşadı. “Çocuğumu.”

Eşyalarımın çoğunu bir hafta önce Anna’yla yaptığım antrenmanlar arasında taşımıştım, geri kalanı için de Dallas bugün bana yardım etmişti. Her ne kadar güzel bulsam da bana verdiği eşyaları reddetmişim. Burayı sadece kendime ait bir yer yapmak istiyordum. İki kişilik antika bir yemek masası. Fransız malı ikinci el bir perde. İlk yeni yatağım. İlk. Doğal olarak, ev IKEA gibi ve Goodwill içeriye kusmuş gibi görünüyordu. Yine de çok sevdim. Heyecandan yerimde duramıyordum. İnsanların neden tamamen kendilerine ait şeylere sahip olmak istediklerini şimdi anlıyordum. Heyecan vericiydi.

Kapının önündeki dar merdivenden ayak sesleri geliyordu. “Bir şey daha unuttunuz.” *Romeo.*

Dallas ona kapıyı açmak için ayağa kalkarken telefonumu elime aldım ve Ari’nin aramasına kaşlarımı çatarak cevap verdim. “Her şey yolunda mı? Orada saat çok geç değil mi?”

“Bana eve gideceğini söyle.”

“Geldim bile.” Yeni bir panik dalgasıyla savaşılarak dudağımı kemirdim. *Acil bir durum olabilir mi?* “Neden? Bir şey mi oldu?”

“Kötü bir şey yok.” Aslında sesi heyecanlı geliyordu. “Ama bir teslimatı onaylaman gerekiyor.”

“Teslimat mı?” Ofladım. “Bebğim, lütfen artık mum olmasın. Dallas ve Frankie bana Paskalya ayinine yetecek kadar kokulu mum aldılar.”

Hattın diğer ucunu ve içimi Ari’nin kahkahası doldurdu. “Bu mum değil.”

“Ne peki?..”

Dallas kapıyı açıp da Romeo'nun arkasında bir şey taşıdığını görünce sözümü tamamlayamadım. Romeo'nun kaşları çatılmıştı, teslimatçı konumuna düşürülmekten memnun değildi.

“Orada mısın?” Ari ses verdi. “Ben yatmadan önce onu açmanı istiyorum.”

Romeo dev kutuyu evin ortasına koydu. Üstünde küçük küçük delikler vardı. Kutuya doğru gidip kurdelesini çektim. “Açıyorum,” dediğim sırada hediyem tiz bir *havlamayla* kendini bana tanıtmaya karar verdi. Ah. Aman Tanrım. Tanrım.

Ari arka planda gülerken ben kutunun kapağını cart diye yırttım. Hav hav sesleri giderek yükseldi. Kutudaki tahta sandığı çevirerek açtım. Katran karası buklelerle çevrili kocaman siyah gözler bana bakıyordu. Ağzından sarkan parlak pembe dili olmasaydı Ari'nin bana dev bir tüy yumağı hediye ettiğini düşünebilirdim.

“Bu...” Gözlerimi kısarak yavru köpeği sandıktan çıkardım.

“Cockapoo. Yarı cocker spaniel, yarı kaniş. Bir barınak bebeği. Neredeyse bir aydır yuva bulamadığına inanabiliyor musun?”

“Ne?” Köpeğin nemli burnunu burnuma bastırıp ona bir öpücük verdim. “Aptal insanlar. Bu harika bir yavru.”

“Böyle diyeceğini tahmin etmiştim.” Ari'nin yüzündeki gülümsemeyi hissedebiliyordum.

“Artık dağınıklıktan ve dökülen tüylerden şikâyet eden Vera olmadığına göre hayalindeki köpek senin olabilir.”

“İnanmıyorum, unutmamışsın.”

“Tabii ki unutmadım. Sen benim en yakın arkadaşımısın.”

Dallas yavru köpeğin parmağını kemirmesine ses etmedi. “Aileye hoş geldin.”

“Zach altına sıçacak. Adam dağınıklıktan nefret eder.” Oliver koltuktan zıpladı. “Adını Köpekstoevsky koy. Onun kollarına koştuğunda ateşini alır.”

KARANLIK TUTKUM

“Adını Köpekstoevsky koymayacak.” Dallas, Ollie’ye bir dirsek atıp onu kenara itti. “Mary Puppins’e ne dersin?” Gelecekteki çocuklarına vereceği isimler için gerçekten korkmaya başlamıştım.

Yavru köpeğin başına bir öpücük kondurdum. “İzin verirseniz sizi Vezzali’yle tanıştırayım. Tüm zamanların en iyi eskrimcisi.”

Tam da o anda köpekçik başını çenemin altına sıkıştırıp bana hayranlıkla bakarak bir ömür dost olacağımızı onayladı. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım işte. Ama sonra Vezzali yüzümü yalamaya başladı, kuyruğunu öyle sert sallıyordu ki koluma bir beyzbol sopası gibi çarpıyordu. Tüm vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Çok hafif, çok küçük ve inatılmaz derecede tüylüydü. Mükemmel bir yatak arkadaşıydı.

“I-ıh. Bu surat da ne?” Dallas alt dudağını uzattı. “Ağlayacak gibisin. Ağlamayacaksın, değil mi? Çünkü hormonlarım benim de seninle birlikte hüngür hüngür ağlamama neden olabilir.”

“Ağlamayacağım.” Gözyaşlarım alt kirpiklerimde asılı kaldı. *Lanet olsun.* Ama bunlar güzel, arındırıcı gözyaşlarıydı. Sonunda evi olan birinin gözyaşları. Gözlerim Dallas’tan Vezzali’ye, Oliver’a ve hatta Romeo’ya kaydı. Yirmi üç yıl sonra nihayet bir yuvanın ille de bir yer olması gerekmediğini öğrenmiştim. İnsanın yuvası bir insan da olabilirdi.

“Ah, hayır.” Dallas elini ağızına kapadı, onun da gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Benim aksime gözyaşı selini durdurmaya bile çalışmadan ağlayarak yanaklarının ıslanmasına izin verdi. Kollarını omuzlarıma atarak beni kucakladı.

“Neden ağlıyoruz?” İçini çeke çeke ağlıyor, koca karnı Vezzali’ye çarpıyordu. “Zach’i öldürmem mi gerekiyor? Hapishane yemeklerinin çok kötü olduğunu duydum. Ama onu öldürecek kadar çok seviyorum seni.”

Kendimi Dallas’ın kollarından kurtararak ikimizin de gözlerini sildim. “Bunlar mutluluk gözyaşları.”

Vezzali havlayarak onayladı. Artık mutluydum. Çok, çok mutluydum. Eksik olan tek parça muhtemelen Karanlık Prens Yolu'nda oturmuş, her zaman yaptığı gibi kara kara düşünerek yeniden kavuşmamıza gün sayıyordu.

“Ah, Fae.” Dallas'ın yanaklarından yeni bir gözyaşı seli süzüldü.

Erken doğum yapmasından korktum. Romeo şimdiden beni çatıdan sallandırmaya hazır görünüyordu. Dallas'ı kollarının arasına alıp sırtını sıvazladı.

“Tanrı'ya şükür üzüntüden ağlamıyorsun.” Dallas, Romeo'dan ayrılıp mutfak tezgâhımdan –*benim* mutfak tezgâhımdan, sadece düşüncesi bile içimde dans etme isteği uyandırıyor– çantasını aldı ve açılmamış bir paket bulaşık havlusu çıkarıp gözlerini kuruladı. “Aşağıdaki yemek kamyonunun kapanmasına bir saat kadar var. Yetişemeyeceğimi düşünüyordum. Bir tekerlek Parmesan peyniri içinde pişirilmiş taze *fettuccine* sattıklarını biliyor muydun? Bizden istediğin başka bir şey var mı?”

Gülerek başımı hayır anlamında salladım. Dallas ben ağlıyorum diye mi ağlamıştı yoksa yemeği kaçırma ihtimaline mi? “Bir kâse *fettuccinenin* tadını çıkar, bebeğim.”

“Bir kâse mi?” Gözlerini devirdi. “Bütün tekerleği almayı planlıyorum. Bu üç aylık dönemde canım çok fazla karbonhidrat çekiyor.”

Dallas ve beyler havadan öpücükler atarak, homurdanarak ve müstehcen şakalar eşliğinde ayrıldılar. Hanımlar ve beyler, karşınızda en tatlı yaz günlerinin insan bedeninde vücut bulmuş hâli, Dallas Costa.

İç çekerek kapıyı kilitledim, yeni buzdolabıma doğru yürüyüp bir kutu gazoz açıp iğrenç ama bir o kadar da sevimli sarı-mor kareli kanepeme yerleştirdim. En sevdiğim ikinci el eşyamdı. Eski dizüstü bilgisayarım da gezinip e-postalarımı kontrol ettim.

Birincisi, Reggie ve Tabby ev için düşük bir teklifi kabul etmem adına bana yalvarıyorlardı. Motelden Batı Virginia'daki

uzak bir teyzelerinin yanına taşınmışlardı ve bir an önce oradan ayrılmak istiyorlardı. İkincisi, Maid in Maryland'in yönetimi altındaki eski bir müşterimin yanında rahat bir iş teklifi almıştım. Vera'nın kovmadığı iki çalışanın düzenli bir işe ihtiyacı vardı, bu yüzden ne yapmak istediğimi bulana kadar şirketi işletmeye devam ediyordum. Son olarak da bir yabancidan gelen e-postayı açtım. Ulusal düzeyde yarışmak isteyen, derecesiz bir eskrimciydi. Anna'nın son yarışmasında kendi grubunda birinci olduğunu duymuş ve yardım istemenin zararı olmayacağını düşünmüştü. Gururum okşanarak sırıttım ve cevabımı yazdım. Büyük ve koyu harflerle, italik bir ***EVET.***

Yeni bir hayata başlıyordum. Kendi başıma sıfırdan başladığım bir hayata. Sevdiğim bir hayata. Yine de köşede duran ayakkabı kutusu aklımdan çıkmıyordu. Haftalar önce Romeo ve Oliver, Zach'in evinden eşyalarımı toplamış ve Zach'in o eşyaları odamda sakladığını söylemişlerdi. Demek ki eşyalarımı garaja bıraktığını söylerken benim düşündüğüm şeyi kastetmemişti.

Yine de... Bana verdiği o anahtarın sakladığı sırlardan korkuyordum.

Çünkü ben de Zach'e bir anahtar vermiştim. Kalbimin anahtarını.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Şafak 5

Geri sayım tepemde bir giyotin gibi sallanıyordu. Eileen'i bulamadığım her gün beni bir zamanlar kendimle gurur duyduğum sakın, soğukkanlı ve acımasız adamdan biraz daha uzaklaştırıyordu. Tüm seçeneklerimi tüketmiştim. Tuttuğum dört özel dedektif de yetersiz kalmıştı. Eileen'in tüm akrabaları (sayısız tehdide rağmen) yerini söylemeyi reddediyordu. Peki ya annem? Guantanamo Kampı'nda bile onun ağzından bilgi almak mümkün değildi.

Farrow'suz geçirdiğim yirmi beşinci günde, termostat kontrollü evimin konforunda mutsuz olmaktan bıktığıma karar verdim ve zavallı kıcıımı kaldırıp yarı donmuş testislerimle rahat edebileceğim kriyo odasına gittim.

Farrow seni iyileştirdi mi ki? Kendi kendime mantık yürütmeye başladım. Elbette o mucizeler yaratabilen Aziz Anthony değil. Ya da Bian Que. Ya da Fu Xing.

Hayır. Buz odasına girmek zihinsel bir netlik sağlayabilirdi. Ayrıca değişmediğimi kanıtlayabilirdi. Hâlâ hiçbir şey hissetmediğimi. Soğuğu bile. Neredeyse dört haftadır odaya girmemişim ama yine de soğuğun ileri seviyede olduğunu görebiliyordum. Bornozumla içeri girip ânında tenimi ısırarak keskin soğuğu hissettim.

KARANLIK TUTKUM

Lanet olsun. “Bu ne...” Beyaz duman uzuvlarımın etrafında kıvrılıp sarmaşık gibi vücuduma tırmanırken homurdanarak kapıyı arkamdan kapadım. Görüşüm bulanıklaştı. Ne kadar zaman geçtiğini görmek için başımın üstündeki dijital saate döndüm. *Bir saniye.* Sadece bir saniye. Bu bir şaka mıydı? Titredim ve dehşet içinde üşüdüğümü fark ettim. *Hissediyordum,* nokta. Burnum uyuştı, doğru düzgün nefes alamayacak kadar donmuştu. Avucumun içine almak zorunda kaldım, olduğum yerde hoplarken şiddetle titriyordum. Üşüdüğümü hissediyordum. Acı içinde. *Yaşıyordum.*

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Donmamak için zıplamaya başladım ve birkaç kez çömeldim. Sonunda Romeo ve Oliver’in içeri girer girmez neden huzursuz olduklarını anlamıştım.

Nihayet üç dakikanın sonunda zilin çalmasıyla sendeleyerek kapıya yürüdüm ve kapıyı ittim. Kapı açılmadı. Omzumla iyice ittim, normalde fırlayıp duvara çarpmasına neden olacak bir kuvvet kullandım. Kımıldamadı. Güçlü, sıcak panik içime işledi. İnsan vücudu bu ısıya dokuz, belki on dakikadan fazla dayanamazdı. Ben çoktan dörde ulaşmıştım bile.

Geriye doğru yürüyüp ivme kazandım ve kapıya doğru koşarak bir tekme attım. Yine bir şey olmadı. Korku ve endişe içimde dönüp duruyordu. *Ahta’yı bir daha göremeden öleceksin. İyi gidiyorsun, ahmak.*

“Düşün.” Isınmak için volta atmaya başladım. “Düşün, düşün, düşün.” Kapının üzerinde kilit yoktu, bilerek öyle yapılmıştı. Olası kazalara önlem olarak. Bu da demek oluyordu ki... Yumruğumu kapıya vurdum. “Kim var orada?” Her kimse inimi ezbere biliyordu. Evime rahatça girebiliyordu. Yumruğumu kapıya vurup iyice yüklenmişim. “Çıkarın beni.”

Bu işin ucunda hangi psikopat varsa onu öldürebilirdim. Hatta nalları dikmeden önce en azından hayalimde onun ölümüne tanık olmayı umarak herhangi bir şüpheli için zihnimi yokladım. Ne yazık ki ilk yirmiyi listelemek için bile yeterli

vaktim yoktu. İçimde büyüyen çaresizlik göğsümü tırmalıyordu. *Beş dakika ve geri sayım.*

Kapıyı yumrukladım. “Beni.” *Tekme.* “Buradan.” *Yüklenme.* “Çıkarın!”

Vücudum buzla kaplanmıştı. Beyaz-gri tüyler görüşümü bulanıklaştırdı. Kendimi kaybetmeye başladığım sırada kapı hızla açıldı. İki sert el beni kuvvetle kavrayarak odadan dışarı sürükledi. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Eller beni evimin spor salonundaki yatay duşa çekerken görüşüm karardı. Altı duş başlığını birden açıp sırtıma son gücüyle su fışkırtırken ılık su tenimin üzerinde kayıyordu. Kasıldım, vücudum tekrar normal sıcaklığa alışmaya çalışıyordu. Görüşüm, bir kameranın odağını ayarlaması gibi parça parça geri geldi.

Oliver üstünde altın rengi saten bir sabahlıkla ısıtmalı şezlonga oturup pis pis sııttı. Ağır adımlarla üzerine atıldım. Esnedi, şezlongdan zıplayarak beni hışımla geri itti. Karşı ko-yamadım, vücudum Antarktika soğuşundan daha soğuk bir odada kilitli kaldığı için çok hâlsizdi. Oliver, parmaklarını bana doğru salladı.

Mermer zemini yumruklayıp aptalca kararımdan hemen pişmanlık duydum. “Psikopatsın sen.” Yavaş yavaş sinir uçlarım çözülmeye başladı. Aynı anda da parmak boğumlarıma bir acı saplandı. “Ölebilirdim.”

“Ölebilirdin.” Oliver suyun sıcaklığını kontrol etmek için eğildi. “Ve son üç haftaya bakılırsa sen de bunu istiyordun. Oğlum, Zachary, yaşama arzunu tamamen yitirdin. Sana hayatın değerli bir armağan olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Arkadaşın olarak bu benim ahlaki görevimdi.”

“Seni öldüreceğim,” dedim tükürükler saçarak. Bedenim hâlâ su selinin altında çözülüyor, yavaş yavaş canlanıyordu. Beni suyun altına atmadan önce soyduğunu hatırlamıyordum bile. Ama çırılçıplaktım.

“Bunu her saat başı duyuyorum. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun.”

“Sevmiyorum...”

“Sorun şu ki onu da seviyorsun ama kafanı kışından çıkarıp yapılması gerekeni yapmak istemiyorsun.”

“Neymiş o?” Gözlerimi kısarak düşün kenarlarını kavradım.

Oliver bacak bacak üstüne atarak dizini kavradı. “Öncelikle şu sahte düğünü iptal et. Kötü yatırımlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Britney Spears ve Jason Alexander’dan daha hızlı boşanmanı izlemek için ne çek gönderirim ne de hediye alırım.”

“*Seinfeld*’deki adam mı?”

“İnsan öyle sanıyor ama hayır. Başka biri.” Ollie ayağa kalkıp bornozuma doğru yürüdü ve yerden alıp bana fırlattı.

Direnmeyi bırakıp yatağa yığıldım. “Düğünü iptal ettim.”

“Ama yine de dün davetiyeyi aldım.”

“Eileen’in peşindeyim.”

“Onu bulmak için en iyi şansının kim olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Annem ser verir sır vermez.”

“Hımm... Acaba *başka* hangi kadın pratikte senin yanında yaşıyor?” Oliver şezlongdaki yerine dönüp tekrar bacak bacak üstüne attı. “İkinci annen sayılır.”

“Celeste Ayi...” Ah. Ah. Yıllardır onun hiçbir şey bilmediğini varsaymaya o kadar alışmışım ki gözleri, kulakları olduğu ve sıkıştırıldığında sır saklayamayacağı aklıma bile gelmemişti.

Oliver bornozumu giyerken görünce dudak büktü. “Eileen hiç olmamalıydı. Senin için hiçbir şey ifade etmeyen biriyle her şeyi yaşamak başarının etkisini azaltır. Keşke...”

Monoloğunu itaatkâr seyircilerinin önünde tamamlaması gerekecekti.

Benim bulmam gereken kaotik bir teyzem vardı.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Farrow

Şafak 4

“Sizce dört gün sonra gelir mi, beyler?”

Babamın mezarının yanındaki çimenlerde, hayatımdaki erkeklerin karşısında oturuyordum. Vezzali yanıma yayılmıştı, küçük bedeninin yarısını havaya kaldırmış olsa da başı dizimdeydi.

“Yani, gerçekçi olmak gerekirse sadece otuz gündü. Yapımı daha uzun süren ucuz şaraplar içtim.” Sırt çantamda kalem ararken bir kutu bilgi kartı kucağıma saçıldı. “Aa. Sana onunla ilgili kötü bir izlenim vermek istemem baba. Zach harika biridir. Biraz kaba, biraz da *tuhaf* ama onun en sevdiğim yanı da bu.”

Ertelemeyi bırak, Farrow.

İçimi çektim. Babamla Zach hakkında konuşmayı tabii ki istiyordum ama bu daha çok yapmamız gereken asıl konuşmadan kaçmak için bir bahaneydi.

“Sanırım ciddileşmenin zamanı geldi.” Dizlerimi çeneme doğru çekerek Vezzali’yi, yere attığım ceketimin üzerine koydum. “Seni ziyaret etmediğim için özür dilerim. Söyleyecek çok şeyim var ve her kelimesi beni korkutuyor.”

Rüzgâr sertleşti, kış sabahı çok soğuktu.

“Hiç bilmediğim fedakârlıklar yaptığın için üzgünüm. Bir eskrimci olayım diye bu kadar çok şeyden vazgeçtiğin için üzgünüm. O eskrim kariyerinin içine ettiğin için üzgünüm. Benden utanıyor musun?”

Ansızın esen sert rüzgâr kalemimi yarım metre uzağa fırlattı.

“Tamam, tamam. Artık kendime acımak yok. Anladım.”
Gülsem mi ağlasam mı bilemediğim için boğazımı temizledim.
“Ölmeden önce seni göremediğim için özür dilerim. Gömülmeni engellemek için zamanında gelemediğim için özür dilerim. Biliyorum, sen hep yakılmak ve küllerinin şirketimize adını veren dondurmacıya saçılmasını istiyordun. Artık Maid in Maryland’i işletmek istemediğim için özür dilerim. Ama hepsinden önemlisi, şu anda sana bu kadar kızgın olduğum için özür dilerim.”

Bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğimi düşünürken başparmağımla çenemi ovuşturdum. Babamın kafamın içinde konuşmak için tam da bu ânı seçmesi garipti. Sonunda ona ne kadar kızgın olduğumu fark ettikten sonra.

Sorun değil, Fae. Kızgın olmak kötü bir şey değil. Daha fazlasını hak ettiğini kabul ettiğin anlamına gelir.

Nefesimi tutup parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. “Sana kızgınım. Tamam mı, baba?” *O kadar, o kadar çok kızgınım ki bazen nefes almakta zorlanıyorum.*

Ayağa kalkıp gezinmeye başladım. “Başından beri Vera’nın beni istemediğini bildiğin hâlde yine de onunla kaldığın için kızgınım. Bana kötü davrandıklarında, işin ne kadar kötüye gittiğini gördüğün hâlde beni korumadığın için kızgınım.”

Çıplak bir ağaçtan düşen kardan korkan Vezzali kucağıma sığındı.

“*Buna gerek yoktu.*” Sanki az önce onu karla ıslatmaya kalkışan babamış gibi köpeğin başını okşadım ve ileri geri yürürken onu da kucağımda taşıdım. “Böyle şeylere kızmaya hakkım var. Beni korumalıydın. O aileyi ne kadar istemiş olursan ol, ben de senin ailendim. Ben de seni sevdim. Korunmayı hak ediyordum.”

Ağlamak istiyordum. Gülmek istiyordum. Çılgılık atmak istiyordum. Ama enerjim düştü. Yere çöktüm, kızgın olmaktan

bıkmıştım, her şeyi içimden söküp atmak istiyordum, böylece öfkemi onunla birlikte gömebilirdim.

“Beni güvende tutmak için dünyanın öbür ucuna göndermeyi çözüm olarak görmüş olmana kızgınım. Bu yüzden ölmeden önce seni göremediğim için suçluyorum. Sözünü tutmadığın ve son maçımı kaçırdığın için kızgınım. O maç hayatımı mahvetti. Vera’yı en başında terk etseydin bu asla olmayacaktı.”

Elim yanımda yumruk oldu. Vezzali ruh hâlimi hissederek havladı ve yanağımı yaladı.

“O kadar kızgınım ki. Bunları her düşündüğümde öfkeleniyorum. Neden hayattayken beni önceliğin hâline getirmedi? Neden ölene kadar bekledin? Şimdi elimde kalan tek şey anılarım ve onlar da *gitti*. Eşyaların mı? Onlar rehinde. Kafamda hatırladıklarım mı? Zamanla onlar da silinip gidecek ve ben çok korkuyorum.”

Seninle ilgili anılarım yok olduğunda koşulsuz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayacak mıyım?

Birine kendinizden bir parça vermenin sorunu buydu. Bir kez gittiler mi bir daha asla geri alamıyordunuz.

Daha önce hiç fark etmediğim bir şeyi fark ederek gözyaşlarına boğuldum. “En önemlisi de kendini çok yalnız hissettiğin için üzgünüm. Senden nefret eden bir eşin, seni sadece kullanmak isteyen üvey kızların ve dünyanın öbür ucunda seni seven tek insanla yalnız hissettiğin için.”

Günün ilk kar tanesi yanağıma düştü. Duygularımın sıcaklığı karşısında eriyerek bir gözyaşı damlası gibi çeneme aktı. Gözyaşlarımı sildim ve bilgi kartlarıyla sırt çantamı alıp Vezzali donmadan onunla birlikte arabaya koştum.

Prius’uma binince doğruca Happy Swirls’e gittim ve Vezzali’yi dışarıdaki bir masanın üzerine bıraktım. Ben de banka oturdum. On yıl kadar önce babamla birlikte temizlik şirketi için olası isimlerin –ben Dusty Divas ve Minty Fresh, o ise Crystal Clear ve New Beginnings demişti– listesini çıkarmak için oturduğumuz banktı bu.

KARANLIK TUTKUM

Sabahın beşinde dükkân henüz açılmamıştı. Birkaç araba vızır vızır geçiyordu ama genel olarak Vezzali'yle huzurun, sessizliğin ve ufukta belirmeye başlayan güneşin tadını çıkarıyorduk. Bir kutu kibritle beraber bilgi kartlarını çıkardım ve babamın mezarı başında üzerlerine yazdığım kelimelere baktım.

Birlikte ilk eskrim müsabakamız. O kadar gururluydun ki neredeyse başka bir eskrimcinin babasıyla kavga edecektin. Adam, kızının kaybetmesine o kadar sevinmene gücenmişti.

Bayan Drake seni veli toplantısına çağırdığı gün. Ona senin gökte olduğunu söylemiştim ama aslında benden daha uzun olduğunu kastediyordum. Sonrasında beni sinemaya götürmüştün ve iki büyük kutu patlamış mısır yemiştik.

Sana bebeklerin karınlardan çıkıp çıkmadığını sormuştum. Evet demiştin ve yıllarca karından çıktığını varsaymama izin vermiştin çünkü öz annemin beni terk ettiğini bilmemi istememiştin.

Anı üstüne anı. Hepsini hafızama kazıdım. Teker teker. Babamın en sevdiğim parçalarını. Sonra onları yanımda getirdiğim teneke kutunun içine koydum, bir kibrit çaktım ve yakıp kül ettim. Rüzgâr külleri uçurdu, babamın parçaları Happy Swirls'ün her yerine, tam da babamın savrulmasını istediği yere savruldu.

Tenekede kalan küçük bir çay kaşığı külü, babamın bir parçası sonsuza dek benimle kalsın diye ilk koçluk kazancımın aldığı bilekliğin madalyonuna döktüm.

“Ölümden sonra bir yaşam varsa ve her şeyi yeniden yaşama şansımız olursa yine babam olmanı isterim.”

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 4

Zaman bir lağım canavarı gibi sürüne sürüne ilerliyordu. Bir gün bana üç kış gibi geliyordu. Tek yapmak istediğim, sürekli üzerime üzerime geliyormuş gibi görünen duvarları tırmalamaktı. Celeste Ayi'den bilgi alabileceğime dair ani bir aydınlanma yaşasam bile duygularımın mantığımı aptallık noktasına kadar gölgeleyebileceğini kim bilebilirdi? Çok büyük bir bilimsel keşif değildi. O lanet olasıca kadını bulamamış olmam da önemli değildi.

Dünü ve bu sabahın tamamını onun izini sürerek geçirmiştim ama altın vuruşu Natalie yapmıştı.

Kısmen Natalie'nin sakız çiğneme sesinden kendi sesimi duyurabilmek, kısmen de Celeste Ayi ona en çok ihtiyacım olduğu anda mümkün olan en uzak spaya kaçmayı tercih ettiğinden telefonuma kükredim: "HANGİ CEHENNEMDE O KADIN?"

"Celeste, Constance'la birlikte Chiang Mai'de." Natalie, Kardashianların yapmacık ses tonlarıyla konuşuyordu ve ben onun da Kardashianlar gibi bin tane kardeşi olmasını, böylece Los Angeles'a gidip benden uzaklaşabileceğini umuyordum.

"Tayland'da bir şehir."

"Nerede olduğunu biliyorum." Paltomu omuzlarımdan sıyırıp ön kapımı traktör büyüklüğünde bir bebek gibi tekmeleyerek

kapadım. Ben harıl harıl Eileen’i ararken teyzemle annemin başka bir yerde olmaları şüpheli biçimde uygun görünüyordu. “Ne işi varmış orada?”

“Meditasyon yaptığını söyledi.” Dişlerinin arasında bir şey çıtırdadı. Profesyonellik buraya kadarmış.

“O meditasyon yapmaz ki.” Hatta tapınakla ilgili tek anım, aşçımızın izin aldığı günlerde annemin orada yemek yememi istemesiydi.

“Böyle söyleyeceğinizi söylemişti... Ve size denemeye karar verdiğini iletmemi istedi. Noel’i kutlamadığı için evde kalmasının bir anlamı yokmuş.”

Ayakkabılarımı çıkardım. “Onunla ne zaman konuştun?”

“Hımm.” Natalie’nin sorumu düşünürken görünmez bir telefon kablosunu parmağının etrafında döndürdüğünü hayal edebiliyordum. “İşten ayrılmadan hemen önce. Belki on iki saat önce falan?”

Eileen’in yıldız sporcu kuzenlerinden birini köşeye sıkıştırıp bacağına Premier Lig geleceğini mahvedecek bir hasar vermekle tehdit etmemden hemen sonra. Annem çıldırmak üzere olduğumu anlamış olmalıydı.

Hışımla üst kattaki yatak odama çıktım. “Ama bana söylemedin, öyle mi?”

“Şimdi söylüyorum ya işte.”

Burnumun köprüsünü sıktım. “Hangi otelde kalıyor?”

“Bilmiyorum...”

“Evet, biliyorsun. Bu kadar saçmalık yeter. Özel seyahatlerini ayarlamam için sana fazladan para ödediğini biliyorum.”

Natalie homurdandı. Bu kadın kafa büyüklüğünde bir hemoroit kadar sevimsizdi. “Tamam. Size otel linkini gönderirim.”

“Uçağımı hazırlat. Oraya gidiyorum.”

Özel jetimle gidiş-dönüş yaklaşık otuz altı saat sürecekti, yani annemle anlaşmam ve Farrow’a zamanında dönmek için

yaklaşık iki günüm olacaktı. Sıkışık bir zamandı ama bu işin hallolması gerekiyordu.

Acil bir yolculuk için bavullarımı ve gerekli eşyalarımı toplamaya başlamıştım ki istenmeyen bir sessizlikle karşılaştım. Genelde en sevdiğim sestti. Tabii erken yenilgi duygusu eşlik etmediği sürece.

Askıdaki takım elbisemin önünde durdum. “Natalie?”

“Hımm...”

“Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Uçağınızı aldılar.”

“UÇAĞIMI MI ALDILAR?”

“Evet.” En azından bundan dolayı mahcup görünecek kadar görgülüydü. “Ona ihtiyacınız olmayacağını söylediler.”

“Böyle bir varsayımda bulunmaları büyük cesaret.”

Annemin planını hemen anladım. Kendimi ticari uçuşlar için üstün gördüğümü varsayarak ona ulaşmamın hiçbir yolu olmadığından emin olmak istiyordu. Telefonumu kulağımdan indirip bir mesaj attım.

Zach Sun: Bir uçağa ihtiyacım var. HEMEN.

Romeo Costa: Benimkini Dallas aldı. Constance’ın inceliği sağ olsun, Frankie’yle birlikte İtalya’da peynir tadım turundalar.

Ollie vB: Birileri bu Noel kendini hayır işlerine vermiş.

Ollie vB: Bana da Berlin’de özel bir seks şovuna bilet aldı. Tabii ki gitmem gerekiyordu.

Tam da annemden beklenecek bir titizlik. Ticari bir uçuş her yöne iki saat daha eklerdi. Kısa bir aktarma da olursa dört saat ederdi.

Telefonumu tekrar kulağıma götürdüm. “Natalie.”

“Efendim?”

“Bana Chiang Mai’ye bir uçuş ayarla. İlk uçaktan.”

“Noel günü mü? Bu özel bir görev olacak.” Bilgisayarına tıklamaya başlamıştı bile. “En erken uçakta birinci sınıf kalmamış. Sadece ekonomi sınıfı var.”

“Rezervasyon yaptır.”

Hattın diğer ucundan kulağıma şaşkınlıkla alınan bir nefes sesi geldi. Gerçekten de toplumdan bu kadar uzak mıydım?

“Emin misiniz?”

“Eminim,” diye cevap verdim aynı tonda.

“Tamam. Hemen rezervasyon yaptırıyorum.”

“Teşekkür ederim. Ah, bir de şey var, Natalie?”

“Evet, Bay Sun?”

“İşinden kovuldun. İki haftan var.”

“Bana bunu yapamazsınız.” Nedenini bile sormadan bağırdı. Son birkaç haftadır yanımdan geçip gittiğinden habersiz, onu kovmayı hatırlayamayacak kadar berbat durumda olduğum için şanslıydı.

“Yapabilirim. Spermimi çalmaya çalıştın.”

“Başarama—” Ama cümlesini bitiremedi.

“Mutlu Noeller. İşe geri gelme.”

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Şafak 3

Ollie vB: Size beş çayı haberlerim var.

Romeo Costa: Hayır, teşekkür ederim. Bana sunabileceğin her türlü sıvıyı muhtemelen iğrenç olduğu gerekçesiyle reddediyorum.

Ollie vB: Dedikodum var diyorum, boş ver çayı. Güneyli karın şunu duysa senden çok utanırdı.

Romeo Costa: Olay ne?

Ollie vB: Yakın dostumuz Zachary, B sınıfı bir sosyetik tarafından, kendi özel uçağı olmayan sıradan biri gibi arkasında bir valizle BWI'den geçerken görülmüş.

Romeo Costa: Zach olduğuna emin misin?

Romeo Costa: Çünkü o gerçek Dünya'ya en az Neptün kadar uzak.

Ollie vB: Kadın fotoğraflarını çekmiş.

Zach Sun: Bu hiç de ürkütücü değil.

Romeo Costa: @ZachSun, Bay Von Buttered Bun'ın bu haberini doğruluyor musun?

Zach Sun: Annem uçağımı çalmış.

Ollie vB: [Okay emojisi] Bu aslında şimşik kadar duyduğum en iyi ev ödevi bahanesi.

Romeo Costa: Şu anda ticari bir uçakta mısın?

Zach Sun: Maalesef.

Ollie vB: En son ne zaman binmiştin?

Zach Sun: Birinci sınıftayken.

Ollie vB: Tanrım, nasıl bir şey? Bize her şeyi anlat. Birkaç filmde görmüştüm ama hiç binmedim.

Zach Sun: Hareketli. Gürültülü. Yemekler önce emektar bir ev köpeği tarafından sindirilmiş ve tabağınıza kusulmuş gibi kokuyor.

Ollie vB: Sanırım bunu okurken içten içe birazcık öldüm. Birinci sınıf nasıl? Havalı bir kamp kabini gibi mi?

Zach Sun: Birinci sınıf bileti kalmamıştı. Ekonomi sınıfında uçuyorum.

Ollie vB: Bizimle taşak geçiyorsun.

Romeo Costa: Lütfen, Ollie. Tehlikeli madde kıyafeti giymeden kimse senin aletinin yanına yaklaşamaz.

Zach Sun bir bağlantı gönderdi.

Ollie vB: Yüce Tanrım. Gerçekten ekonomide uçuyor.

Zach Sun: Aynı zamanda aktarmalı bir uçuş.

Romeo Costa: @ZachSun, bize böyle alelacele nereye gittiğini söyler misin? Diken üstündeyiz.

Zach Sun: Tayland'a, annemle teyzemden Eileen'in yerini öğrenmeye.

Romeo Costa: İki de seni öldürecek.

Zach Sun: Farkındayım.

Ollie vB: Seni öldürürlerse soğutma odasını ben alabilir miyim? Bu özel model stoklarda yok da.

Romeo Costa: Bütün ay ortalıkta görünmediğin için buradan soruyorum...

Romeo Costa: Düşünü istemediğini anlamana ne sebep oldu?

Zach Sun: Farrow.

Ollie vB: Kriyo odası ne olacak? Bu hayır demek mi?

Romeo Costa: O kız için savaş, kardeşim. O buna değer.

Zach Sun: Savaşıyorum. Ve biliyorum.

Ollie vB: Annen seni Mekong Nehri'ne attıktan sonra sanırım o odayı eve kendim sürüklemem gerekecek.

Romeo Costa: Kalbine girmeyi başardığını bilmek güzel.

Zach Sun: O sadece kalbimde değil. O benim damarlarımda.

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 3

Hiçbir zaman insanlardan irademe boyun eğmelerini beklemedim.

Hayatım boyunca akranlarım bunu kendiliğinden yaptı, sanki sadece varlığımla kesin bir emir vermişim gibi. Kazadan sonra annem değişince, onun bu yüz seksen derece dönüşünü evrenin kutsanmış bir hayatı dengeleme yolu olarak düşündüm.

Şimdiye dek.

Şu an her şey sarpa sarmıştı.

Ve söylediğim hiçbir şey *kimsenin* umurunda değildi.

Dört yatak odalı büyük havuzlu villaya girip annemin Four Seasons Chiang Mai’de kaldığı süre boyunca tuttuğu asistanı ayak altından uzaklaştırdım. “Neredeler?”

Asistan peşimden koşmakla yardım istemek arasında bocaladı. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Evet, anlıyorsun. Sun Yu Wen ve Zhao Yu Ting. Hangi oda?”

Makosen ayakkabılarım koyu renkli parkeyi dövüyordu. Doğruca özel güneşlenme terasına bakan açık balkon kapısına gittim. Nilüferlerden ve yemyeşil tropik ağaçlardan oluşan bir duvar, dikdörtgen şeklindeki havuzu gözlerden gizliyordu. Celeste Ayi büyük sayvanlı yatağa yayılmıştı. Bütün bir binayı altına alacak kadar geniş kenarlı bir şapka yüzünü gizliyordu. Tropikal

bir kokteyli yudumlarırken kucağındaki *Vogue* dergisinin sayfasını çevirdi.

Balkonun çift merdivenlerinden birinden inip ondan bir adım ötede durdum. Asistan peşimden koşsa da ben daha uzun boylu, daha hızlı ve bir ömür yetecek kadar öfkeyle doluydum.

“Zhao Yu Ting.”

Teyzem başını dergiden kaldırıp beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibi baktı. “Zachary. En sevdiğim yeğenim.”

“Tek yeğenin.”

Teyzem elini sallayarak bir sayfa çevirdi. “Hatırlatma. Çeşitliliği sevdiğimi biliyorsun. Uçak yolculuğun nasıl geçti?”

Burada olduklarını nereden bildiğimi bile sormadı. Bu kadınlar istediğim bilgiyi almak için onların peşine düşeceğimi biliyorlardı. Teyzeme yem atmayı düşündüm ama artık geldiğime göre tüm kana susamışlığımla bunu ilk ağızdan duymak istiyordum.

Çenem titriyordu. “Annem nerede?” Çok yorgundum, jetlag olmuşum ve Farrow’la neredeyse bir aydır konuşmamıştım.

Celeste Ayi iç çekerek şapkasını tutan saten bağı çözdü ve yanına bıraktı. Güneş gözlüğünü aşağı doğru eğerek gözlerime baktı. “Şu anda annenle konuşmak istemezsin.”

“Neden?”

“Neden mi?” Bir elini boğazına götürerek ofladı. “Cevap çok açık değil mi? Hayatının en büyük hatasını yapmak üzere olduğunu düşünüyor.”

“Bu ailemi utandırmakla mı ilgili? Çünkü benim bütün ailem üç kişiden oluşuyor. Ben dâhil.”

“Saçmalama. Bizim geniş bir ailemiz var. En az iki yüz kişiyiz.” Ayağa fırlayıp arkamdaki zavallı asistana, sanki onun beni yumruklarıyla savuşturmasını bekliyormuş gibi yan yan baktı. “Ve hayır. Verdiği her güvenlik talimatını dinlemeye istekli biriyle evlenmezsen korkunç bir şekilde öleceğini düşünüyor. Natalie’nin beyninin kısa devre yaptığı ve Stefano Riccislerini

KARANLIK TUTKUM

doğrudan amiral gemisinden almak yerine alışveriş merkezinden aldığı zamanı hatırlıyor musun? Annen bir hafta boyunca çayına kırmızı ginseng katmıştı. El, ayak ve ağız hastalığının komplikasyonlarından ölmenden korkuyordu.”

Onu mutfağa kadar takip ettim. “Dalga geçiyorsun.”

Endişesinin çoğunlukla kocasının ani ve korkunç ölümünden kaynaklandığını düşünürdüm... Ama annem gerçekten de yanlış ayakkabı giyersen nalları dikeceğimi mi düşünüyordu?

“Sana yalan söyler miyim?”

“Evet. Her zaman.”

Anaokulundaki her yılımı Potomac'teki tüm oyuncakçılarının yandığına inanarak geçirmiştım çünkü teyzem alışveriş merkezinde vakit geçirmeyi bana bakmaya tercih ediyordu.

“Olabilir.” Teyzem omuz silkti. Aslında umurunda değildi. “Ama bu konuda yalan söylemiyorum, Zachary. Âşık olmak kıyıda çok uzakta yüzmek gibidir. İçinde bulunduğun tehlikenin farkına vardığın an artık çok geç olur. Hiç yüzmek daha güvenlidir.”

“Annem böyle mi düşünüyor?”

“Ona sorma zahmetine hiç girmedin ki.”

Haklı olduğunu fark ederek donakaldım. Annemle ciddi bir şey konuşma fikri bende adımı değiştirip Alaska'ya taşınma isteği uyandırıyor. Zaten soğuğu da hissetmiyordum. Yani Farrow'dan önce hissetmiyordum. “Beni sevgisiz bir evliliğe zorlaması mirasımızla ilgili, değil mi?”

“Miras mı? İtibar mı?” Teyzem elini sallayarak espresso makinesini çalıştırdı. “Chiang Mai'deki her ailenin mirasını devam ettirecek kadar etkileyiciyim. Bunu yapmak için bir Fortune 100 CEO'suna ihtiyacımız yok. Sana hiç biraz sıkıcı olduğumuzu söyleyen oldu mu? Aksine, *bu durum* bizim itibarımızı zedeliyor.”

“Ağırdan alıyorsun.” Fincanı elinden kaptım ve tezgâhın üzerine bırakırken kahverengi sıvıyı her tarafa sıçrattım. “Ama gitmeyeceğim. Annemin nerede olduğunu söyleyebilirsin.”

“Of.” Gözlerini devirdi, tezgâhtaki Jack meyvesi, longan ve liçi arasında karar veremiyordu. “Yatak odasında yüz bakımı yaptırıyor. Seni benim yönlendirdiğimi söyleme.”

“Teşekkür ederim, ayi.”

“Rica ederim, sha haizi.”

Geniş koridoru geçip yatak odasının kapısını çaldım. Yanıt gelmedi. Bu sefer daha yüksek sesle çaldım. Diğer taraftan bir iç çekiş duyuldu.

“Eğer oğlumsa ben yokum. Oda servisiyse kapıya bıraksın.”

Kendisine güzel bir gerçeklik dozu servis yapılmak üzereydi. Ağır kapıyı iterek açtım ve annemle yüz yüze geldim. İki genç kadın masöz ona hizmet ederken annem bir masaj masasının üzerinde yüzüstü yatıyordu. Önündeki dizüstü bilgisayarında yazı yazarken neyse ki bir havlu onu koruyordu. *Meditasyonmuş, hadi oradan.* Ben ne kadar seks bağımlısı arkadaşlar arıyorsam (üzgünüm Ollie) bu kadın da o kadar huzur arıyordu.

Biricik evladını gören annem kaşlarını çatarak bilgisayarını kapadı. “Ah.” Oturur pozisyona geçerek kadınları uzaklaştırdı. “Sensin demek.”

“Anne.” Gülümsüyormuş gibi yaparak kollarımı açtım. Bu arada, hayatım küle dönerken onun bu ani seyahatine duyduğum öfke tavan yapmıştı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Annem bacak bacak üstüne attı, bardağını dudaklarına götürüp pipetten bir şeyler içti. “Annemi gördüğün için mutlu olmaman beni derinden yaralıyor.”

Masaj masasının etrafından dönerek burnunun dibine girdim. “Hayatımdaki her türlü mutluluk şansını mahvetmeyi seçmiş olman da beni derinden yaralıyor.”

İçtiği sıvıda boğulacaktı, öksürürken gözlerime baktı. Daha önce ona hiç karşı gelmemiştim. Her zaman samimi, anlayışlı

ve itaatkârdım. Kocasını öldürdüğüm için ondan özür dileme şeklimdi bu.

Annem fincanını bıraktı. “Anlamadım?”

“Aslında gayet iyi anladın.” Havuza bakan pencerenin altındaki banka oturdum. Bu uzun bir konuşma olacaktı. “Babam öldüğünden beri, onu öldürmemin bedelini ödemek için mükemmel bir evlat olmaya çalıştım.”

“Onu sen öldürmedin...”

“Ben öldürdüm ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kazadan sonra arabanın onun tarafı çoğunlukla hasarsızdı. Eğer orada kalsaydı yaşıyor olurdu. O tırmık benim göğsümü delmeliydi, onunkini değil.”

Annem yutkundu ve başını çevirdi. Acı gerçek karşısında söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Sen kederinden kurtulduktan sonra...”

“Kurtulamadım.” Bornozunun silkerek gözlerini duvara dikti. “Kederimden kurtulamadım.”

“Haklısın.” Buna inanıyordum çünkü ben de kurtulamamıştım. “Sen normale döndükten sonra,” diye düzelttim, “Teyzem ve ben tekneyi sallamamaya karar verdik. Kederini tetiklemek istemedik.”

“Ben çökmüş falan değilim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, olanları kabul etmekte hâlâ direniyordu. “Benim hiçbir sorunum yok.”

Onu duymazdan gelip komodine doğru ilerledim. “O zamanlar yazılı olmayan bu sözleşmeyi imzalamanın beni, üst üste gelen mantıksız taleplerini uygulayacağım bir hayata mahkûm edeceğini bilmiyordum. Oysa bunu talepleri makul bulduğum için değil, günahımın kefareti için ödemen gerektiği için yapıyordum.”

“Sen bir günahkâr değilsin.” İşaret parmaklarını şakaklarına götürerek masaj yaptı. “Kefareti ödenecek bir günah yok.”

“Var ama kefarecini ödemeyi bitirdim. Eileen’le evlenmeyeceğim.”

Annem masaj masasından kalktı. “Eileen güvenilir.”

“O kız bana göre değil.”

Aslında Eileen, Tanık Koruma alanında kariyer yapmaya daha uygun.

“Ama o kadın sana göre, öyle mi?” Annem bana dönüp başparmağını göğsüne batırdı. “Kazadan beri senin güvende olduğundan emin olmak için tüm hayatımı yeniden düzenledim. Kazadaki gibi bir şey bir daha olmasın diye. En güvenli yemekleri yedin, en güvenli kalabalıklarla vakit geçirdin, en güvenli arabaları kullandın. Şimdi kendine bir bak. Hayattasın.”

“Evet, hayattayım. Ama aynı zamanda mutsuzum.”

Yani, Farrow’dan önce öyleydim...

“Bu da nereden çıktı?” Annem sanki artık uğraşmak istemediği bir uşakmışım gibi burun kıvırdı. Ama ben onu anladım. Sinirine dokunmuşum. “Bu sadece düğün öncesi gerginliği. Düğünden sonra geçecektir.”

Başımı iki yana sallayarak onu durdurmak için elimi kaldırdım. Yüz yüze duruyorduk. O kadar yakındık ki her zaman tenine sinen hafif parfümün kokusunu alabiliyordum. Hindistan cevizi yağı ve kiraz çiçeği kokusu.

“Nişanı bozuyorum. Tartışma bitmiştir. Bu küçük konuşmayı bu yüzden yapmadım. Sadece gafil avlanmış gibi hissetmeni istemedim.”

Annem dudaklarını sımsıkı sıktı. “Hangi konuda?”

Onu hiç böyle görmemiştim. Kızarmıştı, boynu sanki konuşmamıza karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyormuş gibi pütür pütür olmuştu.

“Nişanı bozmamı kabul etmezsen seninle bağlarımı koparacağım konusunda.”

“Ne?” Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Bunu yapamazsın. Annenim ben senin.”

Omzuma koyduğu elini çektim. Aklının başına gelmesini umuyordum. Bağlarımızı koparmak benim de hoşuma gitmiyordu. En nihayetinde ne yaptıysa kocası öldüğü için yapmıştı, tıpkı benim babamı kaybettikten sonra insan teninden, yağmurdan ve arabalardan kaçtığı gibi.

“Sevmediğimi bildiğin biriyle evlenmem için bana duygusal şantaj yaptığında kendini annem olarak tanımlama hakkını kaybettin. Bunu yapmana izin verdiğim için ben de sorumluyum, kabul ediyorum ama artık hata yapmak yok. Bir daha mutluluğumu senin korkularının belirlemesine izin vermeyeceğim.”

Ya da kendi travmamın.

Annem bocaladı, söyleyecek kelime aradı ama bulamadı.

Komodinin üzerinden telefonunu aldım ve salladım, içinde Eileen’in konum bilgisinin bulunduğundan emindim. “Ah, bir de *o kadın* dediğinin adı Farrow ve onu karım yapmayı planlıyorum.”

Söyleyeceklerimi söyledikten sonra dönüp kapıya yöneldim. Makosenlerimin gümbürtüsü ürkütücü sessizlikte yankılandı. Aniden bir çift ayak onlara katıldı.

“Benimle bağlarını koparamazsın.” Annem gömleğimin kolunu tutmaya çalıştı. Terli avuçları gömleğimi lekeledi. “Ve o kadınla kesinlikle evlenemezsin.”

Koridorda dönüp dişlerimi sıkarak ona baktım. “Ben kararımı verdim.”

Bu sefer hızımı artırdım. Annem bir çığlık atarak peşimden koştu. Oturma odasında merakla başını uzatan Celeste Ayi’nin yanından geçtik. Tam kapıyı açıp merdivenden inmeye başlamıştım ki arkamdan annemin bağırdığını duydum.

“Dur.” Hiçbir yanımda dönüp ona zaman tanımak istemiyordu, özellikle de şafağın yaklaştığını düşününce. Yine de olduğum yerde dönüp merdivenin başındaki anneme baktım. Bornozunun yakalarını tutmuş, diğer elini de kapının pervazına dayamıştı. Ayakta duramıyor gibiydi.

Aşırdığım telefonunu avucumda sıktım. “Ne var?”

“Yapamam...” Gözlerini kapadı. Sonra sessizlik.

Saatime baktım. “Ne yapamazsın?” Eileen’le nişanı bir an önce bozmam gerekiyordu.

“Yapamam...” Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. Kocaman oldu. Sanki görmeyi hiç beklemediği bir şey görmüş gibi şaşkın görünüyordu.

“Çıkar ağzındaki baklayı, anne.”

Ama annem bana cevap vermek yerine ilk adımını atmaya çalışan bir geyik yavrusu gibi bacaklarının üstüne yığıldı, yere yuvarlandı ve öldü.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 3

Haberlerden biri iyi biri kötüydü.

İyi haber annemin ölmemiş olmasıydı. Vicdanım açısından iyiydi, onun sağlığı açısından iyiydi, her yönden iyiydi.

Kötü haberse şu anda Chiang Mai'deki bir hastanede, Amerika'ya dönüş biletim iptal edilmiş hâlde oturuyor ve annemin geçirdiği kalp krizinin ardından uyanmasını bekliyor olmamdı.

“Eileen konusunda ona karşı gelme demiştim sana. Onu neredeyse öldürüyordun.”

Tepeden tırnağa Chanel giymiş Celeste Ayi, küçük hastane odasında volta atarken bir yandan da elindeki telefonla internetten alışveriş yapıyordu. “Ah, sanırım az önce bir çift Moda Operandi Louboutin buldum. İkinci el olduğunu kimse anlamaz, değil mi?”

Annemin yatağının yanında oturmuş, telefonumun ekranına bakıyordum. “Doktorlar küçük bir kalp krizi olduğunu söyledi.”

Birkaç saat önce annemin telefonundan Eileen'in yerini bulmuş, annemin uyanması uzun sürerse ve bir de özel uçak bulamazsam diye önümüzdeki bir hafta boyunca her uçakta yer ayırtmıştım. Benzersiz ekonomi sınıfı deneyimini bir kez daha yaşamama imkân yoktu.

“İyi ama taburcu olana kadar onunla kim kalacak?” Celeste Ayi pencerenin önünde durdu, hâlâ tasarımcı çakmaları arıyordu.

“Ben. Ama yoğun bir Noel sezonu geçiriyorum. Bir sürü etkinliğe davet edildim.”

“Hayır, davet edilmedin.”

“Tamam, davet edilmedim. Ama davet edilenlerin yanında eşlikçi olarak davet edildim.”

Telefonumu hastane yatağının yanındaki sehpayaya koyup parmağımınla dokundum. Teyzemin sosyal ilişkilerini zerre kadar önemsemediğimi söylemek hafif kalırdı. Bunu düşündükçe annemle evlilik konusunda yüzleştiğim için pişmanlık duymam daha da zorlaşıyordu. Annemin burada olmasını elbette istemiyordum. Gerçi hayatının gerçekten tehlikede olmadığını bildiğim için böyle düşünmek kolaydı. Ama sonunda döngüyü sonlandırdım. Bundan sonra hayatımıza devam edebilirdik. Belki ilişkimiz eskisi gibi bile olabilirdi. Babam ölmeden önce olduğu gibi.

Celeste Ayi volta atmayı bırakıp bana döndü. “Zachary?”

“Efendim?”

“Sence gidip kendime bir çanta hazırlasam mı? Ne de olsa uzun bir süre burada kalacağım.”

“İyi fikir. Önümüzdeki beş saat içinde buradan ayrılmayı planlıyorum.”

Aslında Farrow’a yetişmek istiyorsam kesinlikle öyle yapmalıydım.

“Otelden bir şey istiyor musun?” Telefonunu Birkin çantasına koydu. “Atıştırmalık? Banyo malzemeleri? Görgü kuralları?”

“Hiçbirine ihtiyacım yok, teşekkürler.” Özel uçak kiralama şirketinden geri arama beklediğim telefonuma bakarak onu geçiştirdim. “Görgü kuralları dışında. Ama açıkçası bunu umursayacak durumda değilim.”

Celeste Ayi çıkmadan önce kapıda durup dudaklarını büktü. Bana uzun uzun ve dikkatle baktı. “Değiştin sen.”

“Nasıl yani?”

“Şey oldun...” Doğru kelimeyi düşündü. “İnsana dönüştün.”

KARANLIK TUTKUM

“Tamam.”

Teyzem omuz silkti. “Bundan nefret etmiyorum, biliyorsun.”

“Umurumda değil.”

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Zach

Şafak 2

İki saat.

Uçağım iki saat sonra kalkacaktı. Doğruca İtalya'ya, Eileen'in Celeste Ayi'nin ikinci eski kocasına ait lüks malikânede yaşadığı yere gidecektim. Yedi dakika içinde onunla nişanı bozmayı, sonra da uçağa atlayıp yirmi dört saatin dolmasına az bir zaman kala Potomac'e dönmeyi planlıyordum.

Annemin hareketsiz görüntüsüne baktım; gözleri kapalı, cildi solgun ve donuktu. Birkaç asır yaşlanmış gibiydi. Yine de huzurlu görünüyordu. Sonunda rahatlamış, kaybımızın ağırlığından kurtulmuş gibiydi.

Annemin gözleri, göz kapaklarının altında kıpırdandı. Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayayarak onu izledim. Hemşireler ona ilaç pompalamıştı, villaya gelen sağlık görevlisinin kırdığı kaburganın acısına dayanabilmesi için ağzına kadar ağrı kesiciyle doluydu. Muhtemelen kafası bir dünyaydı.

Karanlık odada gözleri fıldır fıldır açıldı. Bağlı olduğu makinedeki nabızı sabitti. Böyle bir anda iyi bir evlat ne yapardı bilmiyordum. Bu konuda pek tecrübem yoktu. Roller tersine dönseydi ve hasta yatağımın başında Farrow oturuyor olsaydı elimi tutmasını isterdim.

Yine de elimi oynatmadım. Ne de olsa Ahta'yla ilişkiye itiraz ederse annemi onunla bağımı koparmakla tehdit etmişim.

KARANLIK TUTKUM

“Hastanedesin.” Arkama yaslandım ve uyandığını görünce gerçekten de büyük bir rahatlama duyduğumu fark ettim. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Annem dudaklarını yalamak için dilini çıkardı. Ağzından bir inleme çıktı, mevcut durumda bu hareketi yapmakta bile zorlanmıştı. Gözlerini sımsıkı yumdu. “Daha iyiyim.” Hiçbir şey söylemedim. Annem sanki bunu yapabildiğinden emin olmak ister gibi derin bir nefes aldı. “Ne oldu bana?”

“Küçük bir kalp krizi geçirdin.” Ellerimi ceplerime soktum. “Doktorlara göre çok hafifmiş. Şu anda Chiang Mai’nin en iyi özel sağlık kurumundasın ve günün her saati gözetim altındasın. Celeste Ayi otele döndü, kendine çanta hazırlıyor. Kalp atış hızını izlemek ve bazı genel kontrollerden geçirmek için beş gün kalmanı istiyorlar.”

“O zaman neden kendimi bu kadar... *sersemlemiş* hissediyorum?” Yutkundum ve sanki sadece hareket etmek bile dayanılmaz bir acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Hem de korkunç bir ağrım var?”

“Sağlık görevlileri villada kalp masajı yaptı. Göğüs kompresyonu bir kaburganı kırdı. Önemli bir durum yok ama acı veriyor. Aslında hiç de tehlikeli değil. Sadece bir rahatsızlık. İstersen bu düğmeyle daha fazla ağrı kesici alabilirsin.” Elini tuttum ve yatağının köşesine sıkıştırılmış beyaz bir kumandaya doğru götürdüm.

Annem nefesini tuttu. Ağzı açık kaldı. Ona dokunduğumda neredeyse çığlık atacaktı.

“Özür dilerim.” Geri çekildim. “Acıdı mı?”

“Ha... Hayır.” Başını salladı, büyülenmiş gibi bana bakıyordu. “Ben sadece... Sen bana dokundun, Zach. Sen hiç kimseye dokunmazsın. Baban öldüğünden beri.”

“Farrow bana tene dokunmayı öğretti.” Acı ve nostalji arası bir hisle gülümsedim. “Çok fazla deneme yanılma oldu.”

Garip anlar.

Neşeli anlar.

Her biri de benim için çok değerliydi.

Annemin kirpiklerinin ucunda gözyaşları sarkıyordu. “Ben...” Elleri titriyordu. “Elini tutabilir miyim? Hep istemişimdir.”

Sordu ama izin vermemi beklemedi. Avucumu sıkıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. Kuru, soğuk teni benimkiyle buluştu. Elimin tersini buz gibi çatlamış dudaklarına götürüp parmak eklemlerime bir öpücük kondururken hiç kıılmadım.

İçimi tatsız bir titreme sarsa da ne sindim ne de geri çekildim. Kendimi duşa atıp sıcaklığı kaynar seviyeye yükseltmek istemedim. Sanırım iyileşmiştim. Ne tuhaf, dokunmayı öğrendiğimde tüm sorunlarımın ortadan kalkacağını hayal etmiştim. Dokunmanın duygularla el ele olduğu hiç aklıma gelmemişti. Oysa dokunmak için can attığım tek kişi binlerce kilometre uzakta, farklı bir kıtadaydı ve muhtemelen sırf kendine bunu yapabildiğini göstermek için bir timsahla boğuşuyordu.

Annem hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Bunu o mu yaptı?” Boğuk fısıltısını zar zor duyabiliyordum. “Yeniden dokunabilmeni mi sağladı?”

“Evet.”

Tahmin bile edemezsin. Bana öğrenmeyi beklediğimden çok daha fazlasını öğretti.

“Ama... Nasıl?”

Bu haber beyninin bir kısmını uyuşturmuş olmalıydı. Psikologlara, terapistlere, doktorlara ve hatta hipnozculara koca bir malikâne parası harcamıştı. Dünyanın her yerinden uzmanlar. Alanlarının en iyileri. Hiçbiri bana yardım edememişti. Azıcık bile.

“Çok basit.” Elimi annemin elinden çektim. “Ona dokunmayı tamamen karşı konulmaz hâle getirdi. Bana içtenlik, cesaret ve daha önce hiç görmediğim bir yaşam tutkusu gösterdi. Bana işi unutturdu. Boş başarıları unutturdu. Beni...” Farrow’la geçirdi-

ğim zamana geri döndüm. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Bana abur cubur yedirdi. Ve dandik bira içirdi.”

“Ah, Zachary.” Annem hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş görünüyordu. “Bu çok kötü.” Durakladı, yüzünde bir gülümseme belirmeye başlamıştı. “Peki seni mutlu etti mi?”

“Beni heyecanlandırdı. Farrow’dan önce nasıl mutlu olacağını unutmuştum. Onu geri getirmek için her şeyimi veririm.”

Annem battaniyeyle örtülü bacaklarına baktı. Kaşlarının arasındaki boşlukta bir çizgi oluştu. Binlerce dolarlık estetikler yaptıran kadın sadece birkaç saat içinde on yıl yaşlanmıştı. Dünyaya karşı çaresiz görünüyordu.

“Sana bir şey söylemem gerek, Zachary.”

Sessizce ona baktım. Farrow’a evrenin benimle uğraştığını düşündüğümü söylerken yalan söylememiştim. Uçağım doksan yedi dakika içinde kalkacaktı. Vakit giderek daralıyordu. Bu sırada ben ölüm döşeğinde olmayan birinin ölüm döşeğindeki itirafının ortasındaydım. Kaderin öyle acımasız bir oyunuydu ki bu konuşmayı evde yapmak için sonsuz fırsatımız olmasına rağmen tatsız öğle yemeklerinde hava durumu ve hisse senetlerini konuşmayı seçmiştik.

“Nedir?”

“Ben...” Annem öksürüğünü bastırmak için yumruğunu dudaklarına götürdü. Elinin arkasında mavi ve mor damarlar tanıdık bir harita gibi yayılıyordu. “Ona karşı tavrımı iyi idare ettiği için Farrow’a saygı duyuyorum.”

“Rüşvet girişiminin dışında mı?”

Evet, buna tanık olmuşum. Farrow’un ilk gününde cumbalı pencereden görmüştüm. Çeki reddettiğini görmek bende merak uyandırmıştı.

“Evet. Onu senden uzaklaştırmak için birkaç küçük numara yaptım.” Annem örtülü ayaklarına baktı. “Hepsini iyi savuşturdu.”

“Güçlüdür.”

Belki de kızmalıydım. Ama kızmadım. Bir kere bunu bekliyordum. Aslında daha kötüsünü bekliyordum. İkincisi, Farrow Ballantine kendi başının çaresine bakabilirdi. Küçük zaferlerle büyüdü. Ahta'yı sevdiğim kadın yapan her şey onun kalbiyle özetlenebilecekken onun için önüme gelenle savaşa girmek anlamsız olurdu. O güçlü, canlı, dayanıklı ve içten biriydi.

Annem duraksadı. "Bu arada parayı reddetti."

"Biliyorum."

"Seninle yaptığı anlaşma muhtemelen benim teklif ettiğimden daha kârlıydı."

"Onu da biliyorum."

"Peki yine de onu bir servet avcısı olarak görmüyor musun?"

"Hayır." Sesimdeki kararlılık şüpheye yer bırakmıyordu. Sorusu cevaplanmış, mesele kapanmıştı. Eğer ısrar ederse tehdidimi yerine getirir ve giderdim. Temelli.

"Ben de onun bir servet avcısı olduğunu düşünmüyorum." Annem elindeki kanülle oynayarak gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "Ama söylemek istediğim bu değil."

Saatime baktım, uçağımı kaçırma ve servet avcısı *olmayan* alingan küçük sevgilimle olabilecek şansımı mahvetme ihtimali beni delirtiyordu. "Nedir?"

"Daha kötüsünü de yapabilirdin." Annem yüzüme bakmıyordu. "Bence Eileen sana yalan söylüyor."

"Ne konuda?"

"Kişiliği, dokunulmaktan hoşlanmaması, geçmişinden parçalar. İstedikini seç."

Bu beni çok da şaşırtmamıştı. Özellikle de hiçbir zaman gerçek bir ilişkimiz olmamışken ayrılmayı reddetmesinden dolayı onu zaten kara listemin en tepesine eklediğim için. Ekstradan olumsuz bir özellik sadece bonus olarak düşünülebilirdi.

"Bir önemi yok. Nişan başından beri yalandı. Onunla evlenmeye hiç niyetim yok. Asıl soru, oğlunun bir yalancıyla evlenmesine neden göz yumacaktın?"

KARANLIK TUTKUM

“Çünkü hayatını senin hayatına göre şekillendirdi. Bunu yapmaya istekli biri seni güvende tutmaya da isteklidir.”

“Güvende olmaya ihtiyacım yok.”

Sonunda bunun farkına varıyordum. Her dokunuşta. Her yağmur yağışında. O ölüm tuzağı Prius’la yaptığım her berbat sürüşte. Kendimi her geri çektiğimde bir insan olarak küçülmüştüm. Sıçramak kadar hiç sıçramamak da riskliydi.

“Var.” Annem öne doğru atılıp bağırıyor ya da istediği yöne hareket edemiyordu ama edebilseydi bunu yapabileceğini biliyordum. “Sen benim dünyamda kalan tek şeysin. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmiyorum. Bunun farkında değil misin?”

“Deli misin? Tabii ki farkındayım.”

Kullandığım dil için beni uyardı bile, demek istediğini bana anlatmakla meşguldü. “Güvende olman gerek. Baban senin yaşamayı ve mutlu olmanı isterdi.”

“Mutlu *olacağım*. Farrow yanımda olduğu sürece. Yaşamaya gelince...” Duraksadım, parmaklarımı saçlarımın arasına daldırdım. “Her an mükemmel olacağıma söz veremem ama hayatın değerli olduğunu kesinlikle öğrendim.” *Hem de Oliver’in sözde dersi sayesinde değil.* “Gereksiz riskler almayacağım. Ama yanlış anlama... Korkup sinmeyeceğim de.”

Topuğumun fayanslara vuruşu beni ürküttü. Annemden ayrılma ihtimalinin beni ne kadar üzdüğünü fark etmemiştim. Gerçekten de kazadan önce aramızda inanılmaz bir bağ vardı. Annemin bir yabancı gibi davrandığını her gördüğümde, gizli çocukluk anıları zihnimi kurcalıyor, öfkemi kırıyordu. Gece yarısı filmleri. Sürpriz atari randevuları. Kendi mantını kendin yap geceleri. Romeo bile evimize taşınmak istiyordu. Kabul ediyorum, bunun başka sebepleri de vardı.

Annemin cevabını nefesimi tutarak bekledim.

Hayatımı istediğim gibi yaşamama izin ver. Benim için mutlu ol.

Çenesini eğdi. “Beni hayatından çıkarıp atmaman için ne yapmam gerekiyor?” Tam bu sırada monitörden gelen bip sesleri hızlandı.

Hemen cevap verdim. “Nişanımın bozulduğunu kabul et.”
“Tamam.”

“Farrow’u kabul et.” Bu kez elini avucumun içine aldım ve diğer elimi de üzerine koydum. “Ve onu kendi kızın gibi sev. Onun hiç ailesi olmadı, anne.” Parmaklarımı parmaklarına kenetledim. “Hiç anne eli tutmadı. Söz veriyorum, onu tanıdığında, *gerçekten* tanıdığında sen de onu benim kadar seveceksin.” Annem boştaki elini avuçlarımızın birbirine değdiği yerde gezdirdi. Neredeyse donup kalmıştı.

“Onu gerçekten seviyor musun?”

“Evet.” Tereddüt etmedim, sadece gerçeği söyledim. “O yanımda olmayınca çıldırıyorum.”

Annem bir süre sonra elimi sıktı ve gözlerini bana dikti. “Anlaştık.”

“Bir de...”

Başını yastığa yaslayıp bir ah çekti. “Dahası da mı var?”

“Son bir şey.” *Ve en çok direnebileceğin şey.* “Yardım almanı istiyorum. Anksiyeten için.”

“Anksiyetem yok benim.”

“Var.”

“Hap kullanmak istemiyorum.”

“Başka yöntemler de var ancak bir doktor öneriyorsa ve haplar en iyi seçenekse iyileşmek için her şeyi yapacağını bilmem gerekiyor. En azından sana yardım edebilecek nitelikte biriyle konuşmanı istiyorum.”

Kalp atış hızıyla monitör çıldırdı. Annem başını iki yana salladı. “Ama...”

“Ya hep ya hiç anne.”

KARANLIK TUTKUM

“Peki.” Ofladı ve bir süre gözlerini yana dikti. Sonunda bakışlarını bana çevirdi. “On saniyede bir saatine baktığını görüyorum. Jeti al. Git müstakbel karını getir, Zachary.”

DOKSANINCI BÖLÜM

Farrow

Şafak 1

Ölümüm burada olacaktı. Kimsenin girmesine izin verilmeyen kutsal, eşi benzeri olmayan sanat galerisinde. Donuk epoksi zemine yığılacaktım. Dört bir yanımda paha biçilmez sanat eserleri olacaktı. Etrafa sıçrayan kan lekelerini Jackson Pollock'un ürkütücü siyah-kırmızı fırça darbeleri kamufle edecekti.

Zachary Sun'ın beni tüyler ürpertici bu yeraltı garajına neden gönderdiğine dair başka bir açıklama bulamadım. Romeo'yla Oliver'in haftalardır stüdyo daireme getirdikleri eşyaları tek tek yazdım. Kayıp bir şey yoktu ve başka bir eşyam da yoktu. Zach buraya gelmemi bana asla sahip olamayacağım şeyleri göstermek için istemiş olamazdı.

Her an üstüme bir şey atlayıverecekmiş gibi asansörden korka korka çıktım. Elektronik anahtarın diğer taraftaki yuvadan fırlamasıyla şaşkınlıktan çığlık attım.

“Hoş geldiniz, Bayan Ballantine.”

Girişteki robotik yapay zekâ sesi yüzünden bir çığlık daha kopardım. Çift kanatlı iki cam kapının yanlara doğru açılmasıyla ana mekâna girdim. Zachary'nin kendine eş seçeceği balo gecesinde bu kaleye asla giremezdim. Projektörler yerdeki beyaz okları aydınlatıyordu. Oklar, galerinin en uzak ucuna kadar gidiyordu. O kadar karanlıktı ki bulanıklığın ötesinde bir şey seçemiyordum.

“Lütfen, gösterilen yolu takip edin.”

Ayaklarımı doğrudan sütunun üzerinde tutarak sanki bir halat köprü üzerindeki tahta kalasmış gibi bir okun üzerine bastım. Yanlış tek adımda *hapı yutardım*. Heykellerin, resimlerin, çimenlerin ve koridorların yanından geçerken çizgiden sapıp beş milyon dolarlık bir şaheseri kırma düşüncesinden kurtulamıyordum.

Adımlarıma o kadar odaklanmışım ki ancak son oka ulaştığımda başımı kaldıradımdım. Galerinin normalde boş olan bölümüne düzinelerce kutu, tüp ve raf bırakılmıştı.

“Lütfen eşyalarınızı toplayın, Bayan Ballantine.”

Saçmalığın elli tonu gibi hissederek kendimi işaret ettim.

“Ben mi?”

“Evet.”

“Aa.”

Bir cevap beklemiyordum. Bu konuda bir planım da yoktu. Aslında tüm bunları taşımak için bir kamyon ve bir ekibe ihtiyacım olacaktı. Yine de merakıma yenik düştüm. Rastgele bir süet kutuya dokunup kapağını açtım. Dizlerimin bağı çözülürdü. Kırmızı saten deryasında altın rengi bir şey yüzüyordu.

Olamaz.

İçindeki alıp gözüme yaklaştırdım ve hayranlıkla baktım.

“Babamın serçe parmağı yüzüğü.”

Saf altından bir Behemoth figürü. Normalde Vera bunu iki yıl önce, babamın değerli eşyalarının ilk partisiyle birlikte açık artırmaya çıkarmıştı. Yüzüğü başparmağıma geçirdim. Ona bile bol geldi ama ne pahasına olursa olsun onu takmaya karar verdim.

Robotik ses bu ânı böldü. “Bay Sun, Bay Ballantine’in eşyalarını geri aldı.” Bu beni harekete geçirdi. Sanat rafına koştum. Babamın replika tabloları alfabetik olarak sıralanmış hâlde otuz kadar rafı kaplıyordu. Da Vinci’nin *Salvator Mundi*’si bile vardı. Sanki replika, Zach’in milyar dolarlık koleksiyonu

kadar özeni hak ediyormuş gibi galeri düzeyinde bir tasnif rafına yerleştirilmişti.

Zachary Sun, Vera'nın sattığı her şeyi toplamayı başarmıştı. Rolex, mücevherler, antika porselenler.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Çok fazla zaman ve çaba harcamış olmalıydı. Bunu planlamaya ne zaman başlamıştı? *Neden* bunu planlamaya başlamıştı? İstesem de dudaklarımdaki aptal sırıtışı silemedim. Silmek de *istemedim*. Son otuz günü o lanet anahtardan korkarak geçirdiğimi düşününce gülmeden edemiyordum.

Ne kadar korkaksın, Fae. Anlaman lazımdı. En iyi hediyeler hiç beklemediğin şekilde gelir.

Başımı kaldırıp odanın köşelerine göz gezdirirken kamerayı fark ettim. Yanıp sönen kırmızı ışık bana göz kırptı. Ben de el salladım. "Teşekkür ederim, Zach. Gerçekten."

Sonra başka bir kutuya koştum ve baş döndürücü bir çeviklikle kapağını açtım. Babamla Vera'nın yatağının yanındaki komodinde duran iki muhabbet kuşunun mozaik heykeli. Venedik'teki dördüncü balayları sırasında babam bu parçaya kafayı takmıştı. Kutunun içinde satıcının mektubu da vardı. Zarfın içinden kalın karton kâğıdı çıkardım.

Bay Sun,

Sizin sanat eserleri servetinizin yanında hiçbir kıymeti olmayan bir parçayı satmam için tehdit edilmek hoşuma gitmiyor. Gelecekte, çok daha mütevazı koleksiyonumu çalmak isterseniz nazik bir takas öneririm.

Saygılar,

William St. Eve

Not: Bu kadar geniş bir koleksiyonu dünyadaki tüm koleksiyoncuları tehdit ederek mi elde ettiniz? Kamran Izadi

KARANLIK TUTKUM

geçenlerde bana evindeki İstakoz Telefon replikasına da el koyduğunuzu söyledi.

Bir sevinç çılgılığı attım, galerinin zemini ayaklarımın altında gıcırdayarak onu bulmak için kutudan kutuya koştum. Sonunda İstakozu bulduğumda göğsüme bastırıp yerimde daireler çizdim. “Bunu hep kendi odam için istemiştim.”

“Bir şey mi dediniz, Bayan Ballantine?”

Robot sesini duymazdan geldim. Gözüme bir sehpa çarptı. Üzerinde bilmediğim, el oyması bir kutu duruyordu. Yüreğim ağzımda kapağını açtım ve içindekini görünce nefesim kesildi. Kolye. Tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Yemyeşil püskülü ve el oyması aslanıyla. Doğru gördüğümünden emin olmak için saçlarımı geriye itip gözlerimi kısarak baktım. Gerçekten de oradaydı. Eğri büğrü kesilmiş püskülüne kadar oydu.

Kolyeyi dudaklarıma götürüp bir öpücükle mühürledim. Gözlerim kutunun kapağına sıkıştırılmış, elle yazılmış nota takıldı.

Ben ağgözlü pişin tekiyim, Farrow Ballantine. Senin benim için yeterli olman bile bunu kanıtıyor. -Z

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Zach

Şafak 1

İtalya'ya indiğimde yağmur, her zamanki gibi mutsuzluğuma mutsuzluk kattı. Merdivenden yağmurluksuz indim, yağmurluk arayacak kadar vaktim yoktu. Rolls Royce Droptail'in açık arka kapısının önünde bir şoför duruyordu. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Geçmişini derinlemesine araştırmamıştım. Ve az sonra yağışlı havada bu yabancı'nın kullandığı arabaya binecektim. Farrow için resmen tüm kurallarımı çiğniyordum.

Şoföre bir el hareketiyle yerine geçmesini işaret edip arabaya bindim ve kapıyı kendim kapadım. "Casa al Mare. Beni oraya yarı sürede götürebilersen on bin veririm."

Dört dakika. Konuşmanın dört dakika içinde tamamlanması gerekiyordu. Bu bana Maryland'e geri dönmek, üstümü değiştirip duş almak ve Farrow'un izini sürmek için yeterli zamanı verecekti. Sıra sıra dizilmiş yemyeşil villaların yanından geçtik. Güvenlik sistemimden gelen bir uyarıyı kontrol ederken villalara bakmadım bile.

Farrow. Galeride. Kız öğrenciler gibi rastgele heykellerin etrafında dönüyordu. Sonunda kolyeyi aldı. Kahrolası otuz günün sonunda. Ama beni konfor alanımın dışına itmeseydi zaten o zaman Ahta olmazdı.

Rolls Royce, körfezin özel sahil şeridine bakan kireçtaşından bir malikâneye yanaştı. Kapıyı açtım ve araba daha durmadan

Arnavut kaldırımını basamakları hışımla çıktım. Arkalardan bir yerden Pachelbel'in "Canon in D" şarkısı çalıyordu. Hoparlörleri yerinden çekip çıkarmayı umarak ağır notaları büyük terasa kadar takip ettim. Hoparlör yerine bir viyolonselisle burun buruna geldim.

Adam duraksadı, başını bana doğru eğdi, dağınık saçlarım ve iki gündür değiştirmedığım kıyafetim karşısında dudak büktü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Müzik kariyerine devam etmek istiyorsan çalmayı bırakmanı ve çeneni kapamanı öneririm."

"Zee Zee." Eileen yoga matının üzerinde gerinerek asaduruşundan dağ duruşuna geçti. "Seni görmek ne güzel."

Zee Zee mi? Bana takılan en kötü lakaplar arasında listenin başını çekerdi. Oliver'ın Rumpelforeskin'inden, hatta teyzemin Zachy Poo Poo'sundan da kötüydü.

Selamını duymazdan gelip yanındaki masaya doğru yürüdüm ve telefonumu bırakıp zamanlayıcıyı başlattım.

Duraksayıp telefonumu işaret etti. "O da ne?"

"Konuşmamızın dört dakikada tamamlanması gerekiyor."

"Ama..."

"İlişkimiz bitti demek isterdim, Bayan Yang ama aslında hiç başlamadık." Telefonumu elime alıp zamanlayıcıya baktım. *3 dakika 56 saniye.* "Beklediğimden daha uzun sürdü."

Arkamda bir rüzgâr dalgası bırakarak çıkışa yöneldim. Burada Celeste Ayi'nin ikinci eski kocasından beklediğim her şey vardı. Şatafatlı ve abartılıydı, her yer altındandı. Altın kanepeler. Altın masalar. Altın kaplama espresso makinesi.

Eileen peşimden geldi. "Dur. *Bu kadar* mı?"

Yürümeye devam ettim. "Söylenecek başka ne var?"

"Bilmem?" Ellerini salladı, artık koşuyordu. "Herhangi bir şey."

“Ne yazık ki çaresizliğin beni suskunlaştırdı.” Ona sonsuza dek veda etmeden önce son düşüncesinden de kurtarıp arabaya bindim. “Lanet yüzük senin olsun. Hoşça kal, Eileen.”

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

Zach

Büyük Gün

Gereksiz risklere son. Eve dönüş uçuşumun sonlarına doğru beni şiddetli bir fırtına karşıladı. Masamda oturmuş, Ah-ta'ya söylemeyi planladığım şeylerin taslağını hazırlıyordum. Kabin ileri geri sallanırken içeceğim not defterimin üzerine döküldü. Buzlu çaydı, viski değil. Büyük gün için ayık olmam gerekiyordu.

Sayfadaki kelimeler önce büyüdü, sonra birbirine karıştı.

Harika. Gerçi önemi yoktu. Farrow'u hayatının geri kalanını benimle geçirmeye nasıl ikna edeceğime dair yaklaşık üç kelime yazmıştım.

“Bay Sun?”

Uçuş görevlisi destek almak için masanın kenarına tutunarak yaklaştı. “Şiddetli bir türbülانstan geçiyoruz. Kaptan emniyet kemerinizi takmanızı tavsiye etti.”

“Uçmak güvenli mi?”

“Eminim öyledir.”

“Sadece evet ya da hayır cevabı istiyorum.” Kokpite bakarak kalem eteğini çekiştirdi. “Yardımcı pilotu çağıracağım. Bir dakika.”

O koşarak uzaklaşırken ben elimdeki daha büyük soruna döndüm. Bırakın ilişkileri, insanlar konusunda bile hiç deneyimim yoktu. Romeo'nun Dallas'ı zorla evlenmeye ikna etmesi

romantizmin zirvesi sayılamazdı. Ollie'ye gelince, bugüne kadarki en sağlam flörtü sağ eliydi. (Malikânesinde seks oyuncaklarına ayrılmış koca bir bölüm olduğu düşünülürse bu bile şüpheli sayılabilirdi.)

“Bay Sun?” Yardımcı pilot karşımdaki koltuğa oturup tabletini sehpanın üzerine koydu. “Ani bir fırtınanın ortasındayız. Şu anda Delaware üzerindeyiz.” Haritadaki bir noktayı işaret etti. “Güvenli bir iniş sağlanana kadar fırtınanın etrafından dolaşmak ve havada daire çizmek zorunda kalabiliriz.”

Saatime baktım. “Uçuşun süresi uzayacak mı?”

“Fırtınanın etrafından dolaşmak belki bir saatimizi alır. Görüş eşiklerine ulaşıp iniş yapana kadar ne kadar daire çizeceğimize dair tahmini bir süre yok.” Haritayı yakınlaştırdı. “Şu durumda inişe otuz dakikadan biraz fazla zaman var. Gerekirse on saat yetecek kadar yakıtımız bulunuyor.”

Bir dakika gecikmeyi bile göze alamazdım. Romeo'dan aldığım bilgiye göre Farrow birkaç saat içinde bir eskrim müsabakasında olacaktı. Onu benimle evlenmeye ikna ettikten sonra tüm müsabakayı onunla birlikte izlemeyi planlıyordum.

Harap olmuş not defterimi kenara fırlatarak gözlerimi yardımcı pilota diktim. “Bu rotada devam edeceğiz.”

“Devam edemeyiz. Potomac Havaalanı bizimle temasa geçti. Oraya inmek güvenli değil. Ya da D.C. bölgesinde herhangi bir yere.”

“Potomac'te olmam gerekiyor. *Hemen.*”

“Alternatif seçeneğimiz şimdi Delaware'e inmek. Potomac'e arabayla yaklaşık dört saat uzaklıkta ama orada da fırtına var. Görüş mesafesi daha iyi ama rüzgâr çok kuvvetli.”

“İniş yapmak güvenli mi?”

“Güvenli mi? Evet.” Başını eğip biraz salladı. “Rahat mı? Hayır.”

“İnelim.”

En azından arabayla gitmek müsabaka bitmeden varmamı garanti ederdi. Hiç varamama riskini göze alamazdım.

Yardımcı pilot hâlâ ortalıkta dolanıyordu. “Neden hâlâ buradasın?” Kaşımı kaldırdım. “Uçurman gereken bir uçak var.”

Pek de iyi uçurduğu söylenemezdi çünkü dakikalar sonra uçak dalışa geçti. Öne doğru savrulup da karnımı masaya çarpınca homurdandım.

Uçuş görevlisi yanıma koştu ve emniyet kemerimi iki kez kontrol ederek halkayı sertçe çekti. İkinci bir şiddetli sarsıntı onu karşımdaki koltuğa savurdu. Her zalim sarsıntıyla savaşıyor kendini oturma pozisyonuna getirdi.

“Emniyet kemerinizi açmayın, Bay Sun.”

Hadi canım.

Güneşliği kaldırıp uçuruma baktım. Beyaz konfetilere benzeyen kar taneleri, kaymaktaşı ve griden oluşan bir kar fırtınası içinde savruluyorduk. İnişimizin ortasında kar, yağmura dönüştü. Ağır damlalar cama çarpıyordu.

“Hep böyle midir?” Hostes kolçağını sıkıca kavrayıp başını geriye bastırdı. “Bu işe başlayalı daha üç ay oldu. Bu benim ilk fırtınam.”

Onu duymazdan geldim, uçak bizi bir blender gibi döndürüp dururken dik durmak için mücadele ediyordum. Yardımcı pilotun tableti masadan halıya yuvarlandı ve çalma listesi açıldı. The Beatles’tan “I Want to Hold Your Hand.” Şiddetli bir sarsıntıyla başımı duvara çarptım. Şarkı değişti. Simon & Garfunkel’den “Bookends” Babam öldüğünde de aynı şarkı çalıyordu.

Birdenbire kendi düşüncelerimi duyamaz oldum.

Arabalar korna çalıyor. Yağmur yağıyor. Camdaki kılıç ve ahtapot.

Bir sarsıntı daha.

Kolye.

Koltuğumdan âdeta uçup gümbürtüyle yere indim.

Ruhlar paha biçilmezdir, Zach. Kendi ruhunu her şekilde korumaya çalış.

Türbülansla mücadele ederek çenemi göğsüme yasladım.
“Çalışıyorum, baba.”

Bir gün güzel şeylerin kıymetini bilmeyi öğreneceksin.

“Öğrendim, baba. Adı Farrow.”

Yine korna sesleri. Talihsiz âşıklar. Bir korna sesi daha.

Sonunda güzel şeyleri takdir etmeyi, onlara değer vermeyi öğrenmiştim ve Farrow’u bir daha göremeden havada ölebilirdim.

Babamın iri gözleri. Gövdesinin benimkiyle çarpışması. Pıt, pıt, pıt.

Uçak, yağmur perdesinin içinden hızla alçaldı.

İyisin, Zachary. İyisin.

“Değilim, baba.” Parmaklarımı kulplara geçirdim, neredeyse tırnaklarımla koparıyordum. “Çok hızlı alçalıyoruz.”

Tırmık. Kan. Bıçak.

Bunların hiçbirini hatırlamak istemiyordum.

Babamın dudakları kıpırdıyor. Tek bir damla gözyaşı. Son sözleri.

Büyük bir gürültüyle piste indik. Elim hızla cama çarptı. Gökten kurşun gibi yağmur yağıyordu. Uçak yavaşlayarak sürüklenmeye başladı ama ben başımı dizlerime indirip kaşlarımı çattım.

Son sözleri, son sözleri, son sözleri.

“Ne diyorsun, *kahretsin?*”

Uçuş görevlisi kemerini çözüp koşarak yanıma geldi. Bir elini sırtıma koydu. “İyi misiniz, Bay Sun?”

“Hayır.”

Sonunda babamın son sözlerini hatırladım.

DOKSAN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zach

Büyük Gün

Tabiat: 3 - Zach Sun: 0.

Spor sahasına ulaşmak beş saat sürdü. Gorilla Glue hızlı yapıştırıcı ve dualarla bir arada duran boktan bir kiralık arabada geçen beş saat. Üç gündür duş almamıştım, bavulumu Chiang Mai'de unuttuğum için üstümü de değiştirmemiştim. Çalışanlarının kokulu ürünler kullanmasını yasaklayan biri olarak kendi pis kokuma beş saat boyunca katlanmak zorunda kalmak zalimce görünüyordu.

Varmamıza son otuz dakika kala ısıtıcı bozuldu. Sıcaklık dakikalar içinde dört dereceye kadar düştü. Hâlâ bir palto bulamamıştım. Yağmurun içimde yarattığı sıkıntı yüzünden parmaklarımı sıkmaktan parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Tek istediğim müsabaka sona ermeden yetişebilmektir.

Arena tabelası sağanak yağmurda bir fener gibi parladı. Binlerce araba bir uçtan bir uca alanı doldurmuştu. Yer bulma şansım olmadığı için hemen ön taraftaki park etmenin yasak olduğu alana park ettim ve kapıyı arkamdan çarparak kapadım.

“Burada olsa iyi olur.”

Berbat bir telefon oyunuyla yanlış yönlendirilmem talih-sizliğim olurdu. Ben Fae'nin yerini Romeo'dan öğrenmiştim, o da Dallas'tan öğrenmişti. Dallas da Hettie'den, o da en az

boşalmadan geri çekilme yöntemi kadar güvenilir olduğunu düşündüğüm Frankie'den öğrenmişti.

Cüzdanımı bilet gişesine bırakıp beklemeden bariyeri hışımla geçtim. Takım elbisemin iç cebindekiler her adımda göğsüme çarpıyordu. Koridorlarda bir boğa gibi ilerlerken ayakkabımın sağ teki ayağımdan çıktı. Eğilip alacak vaktim yoktu. Bir çocuk önüme fırladı. Elindeki pamuk şekerini düşürdü, beni görünce ağlamaya başladı. Nasıl görüdüğümü ancak tahmin edebiliyordum. Soğuktan pembeleşmiş yanaklar. Sıkmaktan tek bir çizgi hâlini almış dudaklar. Rüzgârla dans eden saçlar. Gerçekten de Farrow beni tedavi etmek için en kötü mevsimi seçmişti. *Çok soğuktu.*

Koridor, binlerce insanın stadyum koltuklarından tezahürat yaptığı arenaya doğru akıyordu. Bu kalabalıkta onu asla bulamazdım.

“Dikkat: Final maçı üç dakika sonra başlıyor.”

Her köşede bulunan hoparlörlerden bu sözler yankılandı. Ses, tribünlerin kenarındaki bir kulübeden geliyordu. Oraya doğru yürüdüm, dehşete kapılmış spikerin elinden mikrofonu kaptım ve herhangi bir utancı kaldıramayacak kadar kararlı bir tavırla pistin ortasına doğru yürüdüm.

Mikrofonu pat pat vurdum. “Farrow Ballantine?”

Önce bir sessizlik oldu, ardından kalabalığın uğultusu yeniden yükseldi. Bir sıra üniformalı eskrimci birkaç adım ötede durmuş, maskelerinin ardından bana bakıyordu. İçlerinden biri diğerini dürttü ve kılıcının ucuyla beni işaret etti.

“Farrow.” Yüzler denizinde onu bulmaya çalışarak yüz seksen derece döndüm. “Orada mısın?”

“Ne yapıyorsun sen be?” Soru, stadyumdaki bir adamdan gelmişti.

Başparmağımı çenemde gezdirdim ve dişlerimi sıkarak mikrofonu konuştum. “Kız arkadaşımı geri kazanmaya çalışıyorum.”

Kalabalıkta bir kargaşa oldu. Çoğu tezahürat yaptı. Bazıları alay etti. Hiç de umurumda değildi.

“Aman Tanrım, bu adam çok iyi.” Bir kadın ıslık çaldı. “Beni dondurma külahı gibi giydirin de şunu yalayayım.”

Bir dakika içinde alay konusu olmuşum ama *siktir et*. Zeytin dalı uzatmak istemiyordum. Ağacın tamamını Farrow Ballantine’a vermek istiyordum.

“Farrow...” Omuzlarımı dikleştirip insan kalabalığına baktım. “Tüm ilişkimiz bir sırdı. Hayatlarımızın karanlık sokaklarına sıkışıp kalmıştık. Artık öyle değiliz. Beni kabul etsen de etmesen de senin değilmişim gibi davranmaktan bıktım.”

“Hey, adamım.” Lanet olası başka bir herif daha. “Ayakkabın nerede?”

Tüm seyirciler güldü.

Onlara aldırmadan devam ettim. “Yetişkin hayatımın tamamını aslında hiç yaşamadan yaşayarak geçirdim. Hayatıma beklenmedik bir şekilde girdin. Taze bir nefes gibi. Bana yoluma devam etmeyi, geçmişimin üstesinden gelmeyi ve *yaşamayı* öğrettin. Yeniden *dokunabilmeyi*.”

Biri laf attı. Yine gülüşmeler yükseldi. Belki de sırrımı millete açıklamayı önemsemeliydim ama umurumda bile değildi. Farrow’u geri kazanmak daha önemliydi.

“Az önce boktan bir kiralık arabayla yağmur altında beş saat araba kullandım ve kenara çekmedim, kusmadım, durmadım. Hepsi senin sayende, Ahta.” Döndüm, kalabalığın diğeryarisına baktım ve içimi dökmeye devam ettim. “Bunu daha önce göremediğim için üzgünüm. Seninle tanıştığım anda seni önceliğim yapmadığım için. Çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Mikrofonu daha sıkı kavradım. Görüşüm bulanıklaştı. Dört gündür sadece altı saatlik uykuyla ayakta duruyordum. “Bana *Istakoz Telefon*’dan bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun? Haklıydın. Herkesin favori bir sanat eseri vardır. Benimki de sensin.”

Sessizlik. Koca arenada herkes sessizliğe bürünmüştü. Farrow hangi cehennemdeydi?

Lanet olsun. Bütün kredi kartlarını yakacağım, Frankie.

“Affedersiniz?” Bir görevli ayaklarını sürüyerek omzuma dokundu. Atkuyruğunun ucuyla oynuyordu. “Şu anda bir maçımız var.”

“Erteleyin.”

“Ama...”

Koşarak uzaklaşana kadar ona ters ters baktım. Yeniden yalnız kalınca stadyumun diğer yarısına doğru dönüp elimdeki mikrofonu ayarladım. “Farrow, bana yaptığın büyüyle savaşmaya çalıştım. Kendime yalan söyledim. *Sana* yalan söyledim. Hayat karmaşık. Aşk riskli. Ve ben steril balonumda tamamen güvendedim.”

Tanımadığım bir dinleyici kitlesine konuşmak umurumda değildi. İçimi döküyor olmam umurumda değildi. Bir kez olsun gerçekten cesur olmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. “Kendi üzerimde tam kontrolüm olmadığını kabul etmek istemedim. Ama bu doğruydu. Kontrolüm yoktu.” Kanıt olarak dağınık hâlimi işaret ettim. “Sana çıldırıyorum ve bu tamamen kontrolümden çıktı. Seninle tanıştığımdan beri, her saniyemin seni düşünmekle geçmediği tek bir gün bile olmadı.”

Bu sözlerimin üzerine yarışmacılar arasında tek bir eskrimci geri çıktı. *Farrow*. Omuzları titremeye başladı, tüm vücudu sarsılıyordu. Üniformasının içinde çok daha zayıf görünüyordu, o kadar zayıftı ki onu zar zor tanıyabildim. Bir aylık ruh arayışının onu bu kadar zorlayacağı hiç aklıma gelmemişti. Dallas bana defalarca keyfinin yerinde olduğuna dair güvence vermişti.

Kalbim sızladı. Onu ağlarken görmek içimdeki kaosu serbest bıraktı.

Ona doğru yürüyüp eldivenli elini tuttum. “Evden nişan yüzüğünü almaya fırsatım olmadı ama bunu getirdim.”

Geri çekildiğimde kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, omuzları hâlâ titriyordu.

Takım elbisemin iç cebine uzanıp yırtık, parçalanmış bir spor ayakkabı çıkardım. Aylar önce ardında bıraktığı ayakkabıyı. Kalabalık yine tezaruhata başladı, fısıltılar bize kadar geliyordu.

“Ayakkabı mı o?”

“Belki de önce kendi ayakkabısını bulmalı.”

“Iyy. O şey tehlikeli madde koruması altına alınmalı.”

Gürültüye aldırmadan tek dizimin üzerine çöktüm ve Fae'nin elini tekrar tutup stadyumu susturmak için mikrofona konuştum. “Dünyanın berbat, çirkin ve yorucu bir yer olduğunu biliyorum. Seni incittiğini, yarı yolda bıraktığını ve ruhunu paramparça ettiğini biliyorum. Ama içinde zerre kadar sevgi kaldıysa bunu istemek bencillik olur mu? Sevgini koruyacağıma söz veriyorum. Seni koruyacağıma söz veriyorum.” Kalın elyafli eldivenin üstünden elini sıktım. “Seni seviyorum, Farrow Ballantine. Benimle evlenir misin?”

Koltukların arasından küçük siyah bir köpek koşarak yanımıza geldi ve ayakkabıyı elimden kapıp azı dişlerinin arasına sıkıştırarak daireler çizmeye başladı. *Küçük pislik.*

“Seni seviyorum mu dedin sen?”

Bu sesle başımı kaldırdım ve sesin arkamdan geldiğini fark edince döndüm. Farrow Ballantine tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu. Güzel, nefes kesici, ıslık ıslık ve *benimdi*. Yanakları al aldı, mahcup bir biçimde gülümsüyordu ve boynunda kimlik kartı, üzerinde de koç üniforması vardı. Bir aydır ilk kez yeniden yaşadığımı hissettim.

“Ahta.”

Farrow sandığım eskrimci maskesini çıkarınca yüzünü buruşturan sıska bir oğlan çocuğu ortaya çıktı. “Özür dilerim, dostum. Gülüyordum, bir anda buraya hücum ettin.” Omuz silkti ve geri çekildi. “Birden elimi tuttun, dostum. Ne yapacağımı bilemedim.”

Uzaktan Oliver'ın belirgin kahkahası ânı delip geçti. Kala-balık sessiz kaldı, mikrofonu bıraktığım için herkes konuşmamızı duymaya hevesliydi.

Farrow elimi tutarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Seni seviyorum mu dedin sen?" Soğuktan donmak üzere olmama rağmen tek hissedebildiğim sıcaklıktı.

Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım, alınlarımızı birbirine yaklaştırıp onu içime çektim. "Sana deliler gibi âşığım, Farrow. Yakıp kül ettin beni. Kalbimi, bedenimi ve ruhumu. Başka kimse yok. Hiç olmadı. Asla da olmayacak."

"Zach..." Piste baktı, sonra inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin altından bana baktı. "Ne bu?"

Ensemi ovuşturdum. "Aşk ilanı. Bir yakarış planı. Ve... Bir evlilik teklifi?"

Kazadan beri ilk kez kontrolü elden bıraktım. Tamamen kaderin kaprislerine boyun eğerek plansızca bilinmeyene doğru süzülüyordum ve korkudan ödüm kopuyordu. Yanımda sadece babamın son sözleri ve hayallerimin kadını vardı. Yaşadığımı hiç bu kadar hissetmemiştim.

"Bu hiç senlik bir şey değil, farkında mısınız?"

"Farkındayım."

"Ve bir saat içinde eyaletteki herkes bunu öğrenmiş olacak."

"Umurumda değil."

"Annenin de haberi olacak."

"İlişkimizi onaylıyor."

Farrow'un dudakları aralandı. "Gerçekten mi?"

"Yemin ederim."

Bu sözlerimin üzerine Farrow başını salladı, haberi sindirmeye çalışıyordu. Sonunda elimi sıktı ve ellerimizin birleştiği yere baktı. "Bana ahtapotlar hakkında bir şeyler söyle."

Hiç vakit kaybetmeden cevap verdim. "Ahtapotlar, hayvanlar âleminde kamuflaj konusunda en üst sıralarda yer alırlar. Bir anda renk değiştirebilir, kendi vücudunu bükebilir ve kollarını

yeniden düzenleyebilirler. Sen de bunu yaptın. Hayatıma bir sorun gibi girip çarem oldun. Benim kurtuluşum oldun.”

Tam o sırada köpek koşarak yanımıza geldi ve havlayarak Fae'nin ayakkabısını piste bıraktı. Şu anda Ahta'ya evlenme teklif etmeye bu kadar hevesli olmasaydım o küçük pisliğin sahibini öldürürdüm. Dizlerimin üzerine çökerek bileğini kavradım, spor ayakkabısını çıkardım ve geride bıraktığı eski ayakkabısıyla değiştirdim. Farrow'un dudaklarının arasından küçük bir hıçkırık koptu.

“Mükemmel uyum. Tıpkı senin gibi.” Ayak bileğine dokunarak ona baktım. “Evet de, Farrow.”

Kararsızmış gibi alt dudağını ısırды ama ben ısırığının altında bir gülümseme sakladığını biliyordum. “Artık oyunun sonuna mı geldik?”

“Bebeğim, sadece oyunun sonunda değiliz. Artık kendi ligimizdeyiz. Lütfen, beni bu ıstıraptan kurtar ve evet de.”

Arkadaşlarımız –düzeltiyorum: *ailemiz*– pistin kenarında belirerek sormadığımız fikirlerini hızla art arda sıraladılar.

Romeo takım elbisesinin omzunu silkeledi. “Senin adına utanıyorum, Zachary.”

Dallas onun omzuna vurdu. “Neden bana olan aşkını herkesin önünde itiraf etmedin?”

“Senin için herkesin önünde *kurşun* yedim.” Fae'ye dönüp başıyla beni işaret etti. “Evet demezsen bir daha bu şehirde insan içine çıkamaz.”

Farrow kahkahayla güldü, gülerken ayak bileği avuçlarımda içinde sallandı.

Frankie, Romeo'yu kenara itip bize yaklaşmaya çalıştı. “Cevabını hepimiz biliyoruz, Fae. Acele eder misin? Sen gittiğinden beri sefil bir pislik oldu.”

“Evet desene, kızım.” Dallas karnını tutarak hoplayıp duruyordu. “Ayrıca, ahtapot beyinlerinin donut şeklinde olduğunu biliyor muydun? Destansı bir olay.”

Fae gülme krizine girdi. Karnını tutmuş, bir ayağı ellerimde dik durmaya çalışıyordu.

Evet deseydin bu kadar uğraşmana gerek kalmazdı.

“Harika.” Oliver yavaşça alkışladı. “Müzmin bekâr olarak bir ben kaldım. Bu, bahsi kazandığım anlamına mı geliyor?”

Hettie bir kenarda durmuş, önünde bir kova dolusu bir şey taşıyordu. “İyi ki patlamış mısır almışım.”

Farrow’un parmakları boynuna doğru kıvrıldı. Dudaklarının arasından duyulabilir bir *ıslık* sesi yükseldi. Bir süre daha arkadaşlarına hayranlıkla baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Bana bir aile verdin.”

“Benim bununla hiçbir ilgim yok.” Başımı iki yana salladım. “Sen kendi başına bir aile kurdun. Seni seviyorlar.”

Parmaklarını indirdi. Omuzlarını dikleştirdi, artık gayet ciddiye. “Evlenirsek kendi ayaklarım üzerinde durmaya devam etmek isterim.”

“Tamam.”

“Tam zamanlı çalışmaya devam edeceğim. Koç olarak.”

“Tabii ki.”

Bu işte en iyisi olacağını en iyi ben biliyordum.

“Ve... Ve... Ve...” Parmak ucunu dudaklarına götürüp derin derin düşündü. “Seninle sürekli tartışmaya da devam edeceğim. Tasarım çantalarla tekrar gözüme giremeyeceksin.”

“Sorun değil. Ben de senin en sevdiğin şeylerle tekrar gözüne girerim.”

“Neymiş onlar?”

“Zor gerçekler ve orgazm.”

Farrow’un soluğu kesildi. Kalp atışlarım hızlandı. Coşku kaynak suyu gibi çağlayarak üzerime aktı. Aptal kalbim imkânsız bir boyuta ulaştı, patlamak üzere olan bir balon gibiydi.

Evet de, bebeğim. Hadi.

Yanaklarına bir gülümseme yayıldı. Kahkahalar dudaklarında dans etti. Yutkundu. Sonunda –*sonunda*– bana cevabını verdi. “*Evet.*”

Ayağa fırlayıp onu kollarıma aldım ve şimdiye kadar paylaştığımız en derin, en arzulu, en gerçek öpücüğü verdim. Arkadaşlarımız da tezahürat yaparak kalabalığı coşturdu. Etrafımızdaki herkes alkışlıyor, ıslık çalıyor ve bağıriyordu. O pislik köpek bile etrafımızda daireler çizerek havlamaya başladı.

“Ah.” Fae öpüşürken kıkırdadı, bir şey hatırlayınca parmaklarını şıklattı. “Artık bir köpeğim var.”

“Artık bir *köpeğimiz* var.” Dudaklarına karşı konuştum, ayrılmayı istemiyordum. Ve lanet olsun, artık bir köpeğimiz vardı.

“Oliver dağınıklıktan nefret ettiğini söylüyor.”

“Sadece o dağınıklık Oliver’ın kendisi olduğunda.”

Farrow biraz geri çekildi. Parmaklarını boynumdan yukarı kaydırıp kulağımın altını okşadı. “Seni neden sevdiğimi anladım.”

Burunlarımız birbirine değdi. Nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken ben de burnumu onunkine sürttüm. “Nedenmiş?”

“Sen benim evimsin.”

“Ben de seni neden sevdiğimi anladım,” diye karşılık verdim.

“Nedenmiş?”

“Sen beni baştan çıkaran güzeller güzeli karanlık tutkumsun.”

SON SÖZ

Zach

Bir Ay Sonra

Kaburgalarım aldığım bir dirsek darbesiyle uyandım. Cevap vermek yerine Farrow'a arkasından sarılıp saçlarını gözlerimden uzaklaştırdım.

“Bebeğim, uyandın mı?”

Derin bir nefes alıp komodinin üzerindeki saate baktım. Beş çeyrek.

Ben uyanmış mıydım? Duruma göre değişirdi. Ahta'nın bana, kendisi Potomac'te olmasını istediği hâlde annemin New York'ta düğün yapmayı düşünmesi için ona *yine* yalvardığını söylemesini duymak için uyanık mıydım? Hayır. Bu, güneş doğduktan sonraya kadar bekleyebilirdi. Peki, nişanlımı üçüncü kez duş duvarına yaslamak için uyanık mıydım? Evet, neden olmasın? Sonuçta hijyen benim tutkumdu.

Farrow komodine uzanıp titreyen telefonunu aldı. Ekranı bakınca kaşları çatıldı. “Zach.” Bana daha sert dirsek attığında küçük bir homurtu çıkardım. “Bana uyanık olduğunu söyle.”

Gözlerimi kapayıp onu göğsüme doğru çektim. Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum ve bunun için yataktan kalkmak istemiyordum. Aslında, son bir aydır yaptığımız şeyi yapmaya devam etsek mutlu olurum. Evden çıkmamak. Dallas ne zaman Farrow'u kızlar gecesine götürmek için gelse oltama bir donut takıp onu bir koyun gibi geri götürme isteğimle savaşıyordum.

“Zach.” Ahta kollarımda dönerek parmak ucuyla burnumu yokladı. “Uyan.”

Göz kapaklarımı aralamadım.

“Bu hiç komik değil.” Yanıt yok.

“Hadi sevişelim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Üstüne atlayıp yüzünün her yerini öpücüklere boğdum.

“Azgın seni.” Kıkırdayarak kucağımdan uzaklaştı. “Dallas doğuruyor. Hemen hastaneye gitmeliyiz.”

“Neden? Onu hamile bırakan biz değiliz ki.”

Boynundan aşağı öpücükler kondurup memesini avuçlayarak ucunu ağzıma götürdüm. Malum sebeplerden dolayı çıplak uyuyorduk. Sırf birbirimize bunu yapabileceğimizi hatırlatmak için seks yapmak üzere –terli ve şehvet içinde– uyanmadığımız tek bir gece bile olmuyordu. Artık dokunmaktan korkmadığıma göre kaybettiğim zamanı telafi etmek benim toplumsal görevimdi.

Fae yana yuvarlanıp ayağa fırladı. “Bu acil bir toplantı.” Başımı yastığıma koyup yatağımdan onu izledim. İç çamaşırını ve sütyenini yerden aldı. “Dallas herkesin orada olmasını istediğini söyledi, isim konusunu kesinleştireceğiz.”

“En sevdiği restoranın adını vermek istemesi umurumda bile değil.” Farrow bana uyarıcı bir bakış atınca gülümsemem soldu. “Evet, umurumda değil.”

“Umurunda.” Yüzünü buruşturarak giyinme odasına doğru yürüdü ve elinde büyük boy gri bir *sweatshirt* ve nasıl oluyorsa onu manken gibi gösteren bir kot pantolonla geri döndü. “Hem restoranın adı Antonio.”

Sırıttım. Onu izlemek bile beni azdırmaya yetiyordu.

Kot pantolonunun düğmelerini iliklerken başını yana yatırdı. “Zachary.”

“Majesteleri?”

“Giyin. Hastaneye gidiyoruz.”

“Dallas’ı sevmiyorum bile,” diye yalan söyledim. Sanırım insan olarak iyi biriydi.

Farrow sırt çantasını alıp omzuna attı. “Ama beni seviyorsun.”

“Ben seni *sevmiyorum*, Farrow Ballantine. Sana kafayı takmış durumdayım.”

Doğumhane koridorunda hastane makinelerinin *bip bip bip* sesleri yankılanırken Fae’nin spor ayakkabıları zeminde gıcırdıyordu. Donut kutusunu göğsüne sımsıkı bastırmış hâlde durumun gerektirdiğinden daha hızlı yürüyordu. Her adımını bariz bir iç çekişle noktalasam da aslında hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ben yanına varana kadar Farrow çoktan Dallas’ın süitinin kapısını çalmıştı. Her zamanki gibi Dallas’la Romeo’nun karşı-lama şekli bende kulaklarımı temizletme isteği uyandırıyordu.

Romeo daha dışarı çıkamaya fırsat bulamadan Ahta kapıdan hızla geçince arkadaşım sitemkâr şekilde, “Kapı açık,” dedi.

“Tıpkı vajinam gibi.” Dallas sanki görsel olarak teyit etmeye ihtiyacımız varmışçasına battaniyesini kaldırdı. “Üçüncü derece yırtığımla tanışın.”

Öldürün beni.

Bu çift neden bu kadar iğrenç detaylara giriyordu? Çocuğumu doğurduktan hemen sonra Farrow’a birilerinin yaklaşmasına izin vermeyi hayal bile edemiyordum. Ama onun bebeğimizi doğurduğu bir durumu capcanlı hayal *edebiliyordum*.

“Al bakalım.” Nişanlım Gwenie’s Pastries’ten aldığı kutuyu Dallas’ın hevesli kollarına bıraktı. “İki düzine burger donut, tam istediğin gibi. Harika görünüyorsun.”

Dallas hiç de harika görünmüyordu. Sanki bir ayıyla gü-reşmiş ve kaybetmiş gibiydi. Ama Farrow’un sevdiği insanlar

söz konusu olduğunda her zaman söyleyecek güzel bir sözü olmasını takdir ediyordum.

Romeo'ya kardeşçe sarıldım, bu yeni bir gelişmeydi ama isteksiz değildi. "Tebrikler."

"Sağ ol, dostum." Hiç şakasız Romeo'nun kulaklarının ucu kızardı.

Geniş odaya göz gezdirdim. "Sahi, bebek nerede?"

"Hemşireler ben biraz dinleneyim diye onu aldılar." Dallas ağzına bir donut tıktı. "Birazdan geri getirecekler, böylece hepimiz onu görebilecek ve bir isim seçebileceğiz." Bumerang gibi doğruldu ve el çırpabilmek için donutu Romeo'nun göğsüne çaptı. "Listeyi otuz isme kadar kısalttım."

Yaşasın. Uzun bir gün olacaktı.

Romeo kaskatı kesildi, avuçları buruşuk gömleğinin üzerinde duruyordu. "*Hepsi mi?*"

Oliver ve Franklin mükemmel bir zamanlamayla kapıyı çalmadan içeri daldılar. Üzerlerinde aynı dağınıklık hâli vardı. Dağınık saçlar. Buruşuk giysiler. Kırmızı ruj izi Frankie'nin çenesine kadar iniyordu. İlk varsayımım, elbette yatay tango oldu. İkincisiyse daha akıldışı ve dolayısıyla muhtemelen doğru olan seçenektir.

Ve elbette odayı neşeli sesler doldurdu.

Dallas ağzını doldurmakla o kadar meşgul ki iki ziyaretçisinin durumunu fark etmedi bile. "Selam çocuklar. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ollie gömleğini pantolonunun içine sokup boğazını temizledi. "O zevk bana ait." *Bu* imayı Dallas'tan başka herkes anlamıştı.

Farrow bana dehşete düşmüş gibi *neler oluyor* bakışı attı. İyi anlamda. Oliver ve Frankie kötü bir fikirdi. Sadece kız ondan skandal yaratacak kadar genç olduğu için değildi, aynı zamanda ikisinin ahlak anlayışı da yoktu prensipleri de. Bu iki şeytan canları biftek kızartmak istediğinde tüm dünyayı ateşe verebilirdi.

Neyse ki beklediğim gibi oldu ve Frankie arkasından deliklerle dolu bir kavanoz çıkarıp odanın karşısındaki sehpanın üzerine koydu. “Kusura bakmayın, geç kaldık. Bunların hepsini kendimiz yakaladık.”

Oliver omzundaki otları silkeledi. “Bir tanesiyle güreşirken neredeyse ölüyordum.”

Frankie elini alnına götürerek kanepeye yığıldı. “Zach bize cırcır böceklerinin şans sembolü olduğunu ve bir sürü çocuk için iyiye işaret olduğunu söyledi.”

“Onları yakalayın demedim.” Çamurdan kabuk bağlamış kığı bana biraz fazla yaklaşıncı Ollie’yi işaret parmağımla ittim. Gördünüz mü? Hijyen konusunda tutkuluydum.

Oliver hastane yatağının altına baktı. “Ailenin küçük üyesi nerede?”

Romeo bir eliyle gömleğindeki kırıntıların tozunu alırken diğeri eliyle Dallas’ın başını okşadı. “Yolda.”

Frankie köşedeki mini buzdolabına gidip içinden iki su şişesi aldıktan sonra eliyle yüzünü yelledi. “Aman Tanrım. Aşırı sıcaklayan bir tek ben miyim?”

Ollie bir köstebek gibi yatağın altından başını çıkardı. “Nükleer patlama noktasındasın, bebeğim.”

Frankie suyun birini ona verdi ve birlikte içtiler.

“Bayağı soğuk.” Dallas burun kıvırdı. “Belki de vajinamla rektumum arasındaki deriyi yırttığım içindir, yani kendimi soğan, tatlı patates ve otlarla doldurulmak üzere olan bir Şükran Günü hindisi gibi hissediyorum.” Kaşlarını çattı. “Tanrım, kulağa çok lezzetli geliyor.”

Oliver kanepeye yığıldığında tüm oda kaosa sürüklendi. Bir köşeye oturup herkes sanki on dört aylık bir Mars yolculuğundan yeni dönmüş gibi Dallas’ın tepesine üşüşürken telefonuma baktım.

“Biraz daha ağrı kesici?”

“Su içtin mi? Suyu ihtiyacın var, Dal.”

“Canın Şükran Günü ziyafeti mi çekiyor? Eminim şubat ayı da balkabağı mevsimidir.”

Kapının çalınmasıyla tüm bu çılgınlık son buldu. Başımı telefonumdan kaldırdığımda bir hemşirenin şeffaf bir arabayla içeri girdiğini gördüm. Oliver, Frankie ve Farrow nefeslerini tutarak etrafına üşüştüler. Bu telaşın nedenini görmek için yanlarına gittim.

Bebekleri pek sevmezdim. İnsan standartlarına göre bile gürültücü ve tamamen işe yaramazlardı. Bununla birlikte, Dallas ve Romeo'nun yaptığı bebeğin iyi görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Yeni doğan bebeklerin çoğunun aksine düşük seviyeli bir çalışanı azarlayan sert bir politikacıya benzemiyordu. Başını biraz çevirerek onu daha iyi görmemi sağladı. Dallas ve Romeo'nun en iyi yanlarını almıştı. Dügme burnunu ve çilek şeklinde belirgin kırmızı dudaklarını annesinden, küçük başını örten siyah saçlarını ve bir lama sürüsünü ısıtmaya yetecek kadar gür kirpikleriniyse Romeo'dan almıştı.

“Aman Tanrım.” Frankie bir elini göğsüne vurarak tüm vücudunu cam bölmeye yapıştırdı. “Abla, bu muhteşem!”

“Biliyorum.” Dallas sırtarak yataktan kalkıp bebeği Romeo'nun yanına doğru çevirdi. “Çok can yakacak.”

Bebek mışıl mışıl uyuyordu, tıpkı bu saatte benim de yapmam gerektiği gibi.

“Beyzbol topları da.” Oliver topa savurma taklidi yaptı. “O babalar Bebek Costa'yla nasıl başa çıkacaklarını bilemeyecekler.”

Romeo ve Dallas oğullarına bakıp sırttılar. İçimde aniden Farrow'la bir vâris yapmak için karşı konulmaz bir arzu uyandı. Yarını beklemek istemiyordum. Bunu bugün yapmak istiyordum.

“Otuz ismin üzerinden geçelim.” Dallas boğazını temizleyerek otuz isimden daha uzun olduğu çok belli olan bir liste çıkardı.

Farrow başını iki yana salladı, gözlerini çocuğa dikmişti. “Luca.”

“Ha?” Dallas başını kaldırdı, ağzı açık kalmıştı. “Hayır, o... O isim benim listemde bile değil.” Elindeki not kâğıdını salladığında kâğıt uçtu.

“Bunu bir düşün.” Farrow dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bebeğe baktı. “Luca.”

“Luca.” Romeo ismi deniyormuş gibi birkaç kez ağzında geveledi. Parmak boğumunu oğlunun yanağında gezdirdi. “Kulağa hoş geliyor. Güçlü. İtalyan.”

“Işık getiren demekmiş.” Dallas Google aramasını sürdürüyordu. “O, daha doğmadan bile hayatıma ışık getirdi.”

Ve böylece Luca Salvatore Costa, çevresinde ailesiyle dünyaya gözlerini açtı.

Park alanına geldiğimizde kendimi daha fazla tutamayarak, “Ben de bir tane istiyorum,” dedim.

“Ne? Toyota Camry mi?” Farrow, daha iyi günler görmüş paslı bir araç olan en yakındaki arabaya baktı. Seksenli yıllardan kalma gibi görünüyordu. “Alabiliriz bence.”

“Bebek.”

Prius’unun yanında durdum. Çünkü evet, Farrow hâlâ çok sevdiği ve Priscilla adını verdiği aptal Prius’unu kullanıyordu. Nişanlanmadan önceki hayatından kalan bir başka sinir bozucu şey de apartman dairesiydi. Tekrar yanıma taşınınca stüdyo daireyi iş toplantıları için bir ofise dönüştürmüştü. *Sorun yok.* Onun bu kimseye muhtaç olmama prensibine bayılıyordum.

“Bebek mi istiyorsun?” Arabasına doğru sendeledi. “Zach, bu yasa dışı...”

“Doğumhaneden değil. *Tanrım.*” Güldüm, benimle dalga geçmesi hoşuma gidiyordu. “Kendi bebeğimiz.”

“Daha evli bile değiliz.” Kaşlarını çattı. “Hatta düğün için tarih ya da *eyalet* bile belirleyemiyoruz.”

Doğru.

Aşırı hevesli annemden kaynaklanan bir sorundu. Tayland'daki hesaplaşmamızdan sonra aramızı çabucak düzeltmiştik. Bunun başlıca nedeni geri döndüğü ilk gün kapıma kadar gelmesi, acısını bir terapistle paylaşacağına söz vermesi ve hatta nişan yüzüğümü bulmama yardım etmesiydi. Parıldayan yakutlarla çevrili göz alıcı bir zümrüt. Nesillerdir annemin ailesine aitti. Nadir bir parçaydı. Tıpkı Ahta gibi.

Farrow'un elinden anahtarları aldım. "Evlenmeden de bebek yapabiliriz."

Gülümsemesini parmaklarıyla gizledi. "Evlilik dışı bir bebeğimiz olursa annen yine kalp krizi geçirir."

"Doğru." Çenemi sıvazladım. Artık hayatımı kendi istediğim gibi yaşıyordum ama bu, mutluluğuma engel olmadıkları sürece annemin isteklerini reddedeceğim anlamına gelmiyordu.

"Vegas'a ne dersin?"

"Vegas mı?" Farrow'un gözleri parladı. "Kaçarak evlenmek gibi mi?"

Başımınla onayladım. Yemek servisi yok, mekân tartışması yok, üç yıl önceden rezervasyon yaptırman gereken çiçek aranjmanı yok. En sevdiğin spor ayakkabılarını ve eskrim kıyafetlerini giysen bile kimse yüzünü ekşitmez." Yalan. Annem ekşitirdi. Ama umurumda değildi. Ödenecek küçük bir bedel. Hem geleneksel çay seremonisini de yapardık.

Farrow alt dudağını ısırıldı. "Peki ya Ari ne olacak? O düğününü planlamaya başladığında ben bekârdım."

Omuz silktim. "Ertelersen kaybedersin."

Ayrıca muhtemelen ilk gelen o olacak, hem de bir kamyon dolusu şampanyayla.

"Evlenmeyi bu kadar çok mu istiyorsun gerçekten?" Farrow burnunu kaşıdı. "Bana biraz gözün dönmüş gibi geldi."

"Bebeğim." Parmağımı *sweatshirt*ünün yakasına sokup onu öpmek için kendime doğru çektim. "Konu sen olunca gözüm dönüyor."

Farrow

Üç Hafta Sonra

“Ve sen, Farrow Talia Ballantine, bu adamı yasal olarak kocan kabul ediyor musun?” Elvis taklitçisi bana döndü, elinde bir zamanlar Dallas’ı okurken yakaladığım bir uzaylı romanı olduğundan yüzde doksan emin olduğum bir kitap tutuyordu.

Şapelin kırmızı halısında gizemli lekeler vardı. Tozlu vazolarından plastik çiçekler fışkırıyor, başımızın üstünde yükselen flamingo pembesi tavan tüm töreni izliyordu. Şık mıydı? Hayır. Mükemmel miydi? Kesinlikle.

Zach’e sııttım. “Kabul ediyorum.”

Eskrim maskem yüzünden yüzümü göremiyordu. Aslında ikimiz de tepeden tırnağa eskrim kıyafetleri giymiştik. En azından düzgün bir elbise ve takım elbise seçmeyi düşünüyorduk ama son üç haftayı yatakta geçirmiştik ve *çok* daha önemli bir şeyle dikkatimiz dağılmıştı. İkimizin de umurunda değildi. Tüm yakın arkadaşlarımla aptallığımızı izlemesini istediğimden Zach bu dileğimi gerçekleştirmişti.

Elvis, Zach’e dönerek büyük güneş gözlüğünün arkasından ona baktı. “Ve sen, Zachary Yibo Sun, bu kadını yasal olarak eşin kabul ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Gelini öpebilirsin.”

İkimiz de maskelerimizi çıkardık, terliydik ve sıırıttık. Zach bir eldivenini çıkarıp arkasına attı ve parmaklarını saçlarıma daldırıp ailemizin tezahüratları eşliğinde beni öptü. Constance bize çiçek fırlattı. Celeste on yedi bin dolarlık balo elbisesiyle dönüp duruyordu. Dallas ve Frankie üzerime şeker attılar. Ari ve nişanlısı birbirlerine gülümsüyorlardı.

Sonunda öpüşmeyi kestiğimizde –esasen ailemizi utan-
dırmamak için– hâlâ nefes nefeseyim. Kalbim çok hızlı, çok
yüksek sesle atıyordu. Pelte gibi olmuşum, ayakta duramayacak
hâldeydim. Dizlerim titrediğinde Zach dirseğini yakaladı. Beni
kibar bir biçimde kucağına almasını bekliyordum. Onun yerine
bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne bastırdı, bacaklarım
gövdesine dolanmış hâlde beni taşıdı. Eskrim üniformasının
avantajları.

Başımı ona yasladım, hafif sersem gibiyim, gerçekten ama
gerçekten mutluydum. Zach alnıma bir öpücük kondurduktan
sonra koridorda rahatça ilerledi. Kocamın kollarında gevşedim.
Bildiğim tek gerçek yuva burasıydı.

“Zach?”

“Efendim, karıcığım?”

“Bana ahtapotlar hakkında bir şeyler söyle.”

“Sana daha iyi bir şey söyleyeceğim.”

“Ya? Neymiş o?”

“Babamın son sözlerini.”

Donup kaldım. Zach şakağıma bir öpücük kondurdu ve
kulağıma eğilip sadece benim duyabildiğim bir sesle fısıldadı.

Kolyeler iki ruhu birleştirir. Bizim bilmediğimizi kader bilir.

PARKER S. HANTINGTON HAKKINDA

Parker S. Huntington, yağmura alerjisi olduğunu keşfettiği Güney Kaliforniya'da evden çalışan bir köpek annesidir. Kaliforniya Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun olduktan sonra Harvard'da edebiyat alanında yüksek lisans yapmıştır.

Yazmadığı ya da arkadaşlarına yemek fotoğrafları atmadığı zamanlarda köpekleriyle koltuğa kıvrılıp saatlerce Netflix izler. Parker genellikle kendisi hakkında konuşmaktan nefret eder ve sosyal medyaya da alerjisi vardır.

L. J. SHEN HAKKINDA

L. J. Shen *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post* ve *Amazon*'un çağdaş, yeni yetişkin ve genç yetişkin romantizm türünde çoksatan yazarıdır. Kitap haklarının satıldığı yirmi farklı ülkenin hepsini ziyaret etmeyi ummaktadır.

Kocası, üç hırçın oğlu ve onlardan da hırçın evcil hayvanlarıyla Florida'da yaşamaktadır. İyi şaraptan, kötü reality şovlardan, dilediği gibi kitap okumaktan hoşlanır.

